ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΥΒΑ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ - ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ

ΙΣ ΧΣ

ΝΙ ΚΑ

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1989

Ἑρμηνεία εἰκόνων ἐξωφύλλου

Ἄνω: Ὁ Ἰ. ΧΡΙCΤΟC, ὅπως φαίνεται στόν Ἰωάννην τόν Θεολόγον στό Α΄ κεφ. Ἀποκαλύψεως. (Λεπτομέρεια τοιχογραφίας Τραπέζης Ἱ. Μ. Δοχειαρίου, ἁγ. Ὄρους). Ἡ «ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ρομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη...» εἶναι σύμβολον τῆς δυνάμεως τοῦ λόγου καί τῆς δικαίας κρίσεώς του. Κατά τήν Β΄ Παρουσίαν τόν Ἀντίχριστον «ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς Παρουσίας αὐτοῦ». (Β΄ Θεσ. 2,8).

Κάτω: ΤΑ ΔΥΟ ΘΗΡΙΑ. Ἀποκάλυψις κεφ. 13, 1-18 (Τοιχογραφία Νάρθηκος Ἱ.Μ. Φιλοθέου ἁγ. Ὄρους).
Ἀριστερά: Τό ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναβαῖνον **ἑπτακέφαλον** καί **δεκακέρατον** θηρίον (ἀντίχριστη ἐξουσία). Ἐνώπιον αὐτοῦ προσέρχονται καί προσκυνοῦν αὐτό πλούσιοι καί πτωχοί, ἄρχοντες καί ἀρχόμενοι. «καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπί τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τό ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου...» (Ἀποκ. 13,8).
Δεξιά: Τό ἐκ τῆς γῆς ἀναβαῖνον θηρίον ὡς **ἀρνίον**. «καί εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ καί ἐλάλει ὡς δράκων...». (Ἀποκ. 13,11). Αὐτός εἶναι ὁ Κυρίως Ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ τούς λαούς στήν ὑποταγήν στό ἑπτακέφαλον θηρίον, ἀντίχριστην ἐξουσίαν καί ἀναγκάζει γιά τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος. «καί ποιεῖ πάντας... ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἤ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν, καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἤ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ· ...καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄». (Ἀποκ. 13,. 16-18).

Αὐτά τά δύο θηρία θά τά νικήση ὁ Χριστός κατά τήν Β΄ Παρουσίαν καί θά τά ρίψη «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ». (Ἀποκ. 19, 20).

ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΚΑΛΥΒΑ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΦΙΛΟΛΟΓΟΥ - ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ

ΙΣ ΧΣ

ΝΙ ΚΑ

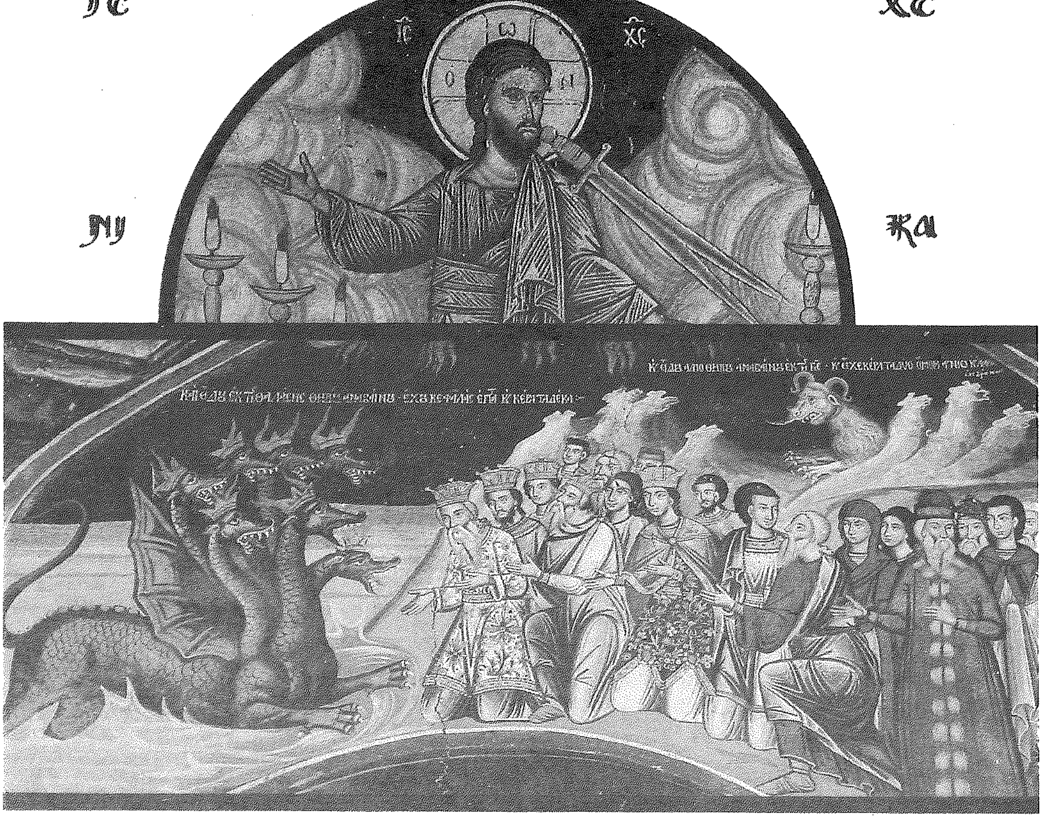

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ 1989

Δ/ΝΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Κ. ΚΑΛΥΒΑΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 10-12
151 25 ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ
ΤΗΛ.: 8020275

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΚΔΟΣΕΙΣ Α. ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ
ΚΑΡΑΟΛΗ & ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ 47
ΠΕΙΡΑΙΑΣ
ΤΗΛ. 4114417-8

Στούς γενναίους ἥρωας τῆς πίστεως,
τούς τιμῶντας τόν Ἐσταυρωμένον καί Ἀναστάντα
Λυτρωτήν Ἰ. Χριστόν
καί ἀγωνιζομένους μέ φρόνημα μαρτυρικόν
καί «νικῶντας τό θηρίον (Ἀντίχριστον) καί
τήν εἰκόνα αὐτοῦ (ἀντίχριστον ἦθος καί πολιτείαν)
καί τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (χξς΄=666)»,
(Ἀποκ. 15,2), εὐλαβῶς ἀφιεροῦται.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ Σελ. 11

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ....

ΤΜΗΜΑ Α΄

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ-ΗΘΙΚΟΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΝΕΡΓΕΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

α. Γενικά περί ἠθικοῦ χαράγματος 17

β. Τί εἶναι καί πῶς ἐνεργεῖ τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν, ἀντίχριστον χάραγμα 18

1. Ἀπώλεια κυριότητος Χριστοῦ, αἰχμαλωσία προσωπικότητος ἀπό τόν ἀντίχριστον διάβολον 18
2. Πάγια δέσμευσις τοῦ βουλητικοῦ στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν 19
3. Συνέκφρασις ὅλων τῶν ἀντιθέων, ἀλόγων παθῶν 19
4. Ἀντικείμενος πρός τό Ἅγιον Πνεῦμα νόμος, ὅπως ὁ νόμος τῆς σαρκός 20
5. Ἀντίθεον, δαιμονικόν ἦθος 20
6. Ἀποπροσωποποίησις, ἀλλαγή ἀρχετύπου 21
7. Ἀντιχριστοποίησις-κατ' εἰκόνα Ἀντιχρίστου 22
8. Βδέλυγμα ἠθικῆς, ψυχικῆς ἐρημώσεως 23

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΗΘΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἀποκοπή ἀπό τήν θείαν ἕνωσιν, πνευματική μοιχεία 25
2. Ἀχρήστευσις, ἀδρανοποίησις τοῦ ἀμυντικοῦ, κατά τοῦ κακοῦ, ψυχικοῦ μηχανισμοῦ 26

3. Ἀντίχριστος ἀρνητισμός 28
4. Εἰκονισμός τοῦ Ἀντιχρίστου στήν καρδίαν τῶν ἀρνουμένων τόν Χριστόν 31
5. Ἀντίχριστη ἔκφρασις μέ λόγον καί ἔργον 32

ΤΜΗΜΑ Β΄

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΟΡΑΤΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΟΥ «666»

1. Πότε εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός καί πότε σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου τό «666» 33
2. Ἡ καθιέρωσις τοῦ «666» ὡς συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου . 36
3. Τό εἰδωλοποιημένον σύμβολον «666» 39

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ χξς΄ (666) ΙΣΟΔΥΝΑΜΟΝ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ ἰσοδυναμία τοῦ χαράγματος τοῦ ὀνόματος καί τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου 47
2. Οἱ δύο ὄψεις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου 55
3. Συνοπτικός πίναξ περί τοῦ χαράγματος 58

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΔΕΔΟΜΕΝΟΣ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ-ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ χξς΄ (666)

1. Ἡ ἐγνωσμένη ψῆφος τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου χξς (666) . 63
2. Ἡ εὐρεῖα διάδοσις τοῦ χαράγματος ξχς΄ (666) καί ἡ βία ἀποδοχῆς του 67

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΖΗΤΟΥΜΕΝΟΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Γιατί δέν ἐγράφη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀποκάλυψιν; 71
2. Πιθανά ὀνόματα τοῦ Ἀντιχρίστου βάσει τοῦ «χξς΄» (666) . 74
3. Ἐπιτίμια γιά τούς ζητοῦντας τό ὄνομα βάσει ἐσφαλμένου ἀριθμοῦ χις΄ (666) 77
4. Ἀσφαλέστερον μή ζητεῖν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου 79

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ «χξς΄» ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό «χξς΄» (666) χάραγμα ἰσχυρότερον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου 83
2. Τό «χξς΄» (666) ἐκφράζει τόν σατανικόν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντιχρίστου 85

ΤΜΗΜΑ Γ΄

ΤΟ χξς΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΣΑΤΑΝΙΚΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ, ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ χξς΄ (666), Η ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό ἀντίδοτον κατά τῆς ἀποστασιακῆς 6ης 93
2. Ἡ καινή ἑβδόμη καταπαύσεως ἐν Χριστῷ 103
3. Ἡ ὀγδόη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ 104

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ χξς΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ-ΣΩΤΗΡΙΑΣ

1. Ἄρνησις τῆς Σταυρικῆς λυτρωτικῆς θυσίας καί τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ 117
2. Ἄρνησις τοῦ ΣταυροΑναστασίμου ἐν Χριστῷ σαββατισμοῦ . 119
3. Ἡ ἐμμονή στόν μωσαϊκόν σαββατισμόν, ἔκπτωσις στήν ἀποστασιακήν 6ην 120

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Το χξς΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Ἀποδοκιμασία τοῦ Χριστοῦ καί ἀπόρριψις τῆς Βασιλείας του . 123
2. Προβολή τοῦ ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου καί προσκόλλησις στήν ἐγκόσμια Βασιλείαν του 127
3. Ὁ Ἀντίχριστος, βδέλυγμα ἐρημώσεως καί ὁ κόσμος ἀποστασίας καί χάους 130
4. Ἡ αἰωνία ἔχθρα κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του, ἡ κόλασις τοῦ «666» 134

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ χξς́ (666) ....

Τ Μ Η Μ Α Α΄

ΗΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ χξς΄ (666)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΡΟΠΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ: ΚΑΤ' ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

1. Τό σύμβολον «χξς΄» (666) ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ .. 137
2. Τό χάραγμα «χξς΄» (666) σχετίζει μέ τόν Σατανᾶ-Ἀντίχριστον 141
3. Τό χάραγμα «666» ἐνεργεῖ ὡς εἴδωλον καί μεσάζων τοῦ Ἀντιχρίστου 143
4. Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν διαχρονικήν, ἀφανῆ παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου 147

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ: ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΠΟΙΕΙ

1. Λύει Χριστόν, ἀποχριστοποιεῖ τόν χριστιανόν 153
2. Ἐξομοιώνει μέ τόν Ἀντίχριστον, ἀντιχριστοποιεῖ 158
3. Βδέλυγμα ψυχικῆς ἐρημώσεως 161

Τ Μ Η Μ Α Β΄

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ χξς΄ (666)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ, ΗΘΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Ἀναγνώρισις ψευδοκυριαρχίας, ψευδοθεότητος τοῦ Ἀντιχρίστου 167
2. Ἄρνησις ὁμολογίας Χριστοῦ, προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου 170
3. Ὕβρις εἰς ἑαυτόν καί εἰς Χριστόν 177
4. Μετάστασις, ἔνταξις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου ... 180
5. Κρίσις ταυτότητος προσώπου 183

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Κατάλυσις τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου 189
2. Κατάλυσις τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας, ὑπερδικτατορία τοῦ Ἀντιχρίστου 191
3. Ὁ διωγμός καί ἡ ἐρήμωσις τῆς Ἐκκλησίας 196

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΦΥΣΙΚΕΣ, ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Πένθος τῆς φύσεως γιά τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἄρνησιν Χριστοῦ 207
2. Φυσικές καταστροφές-Θεομηνίες 210
3. Ὁ θρῆνος τῶν ἀπατηθέντων καί χαραχθέντων καί ἡ σωτηρία τῶν μή χαραχθέντων 211

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ο ΚΟΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἡ βαβυλωνία τοῦ (666) 215
2. Ὁ κολασμός τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν θηρίων 218
3. Ὁ κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα 221
α) Ποῖοι οἱ κολαζόμενοι 221
β) Ἡ ἐξάλειψις τοῦ ὀνόματος ἀπό τήν Βίβλον τῆς ζωῆς καί ἡ βίβλος θανάτου (666) 223
γ) Ὁ ἐπί τῆς γῆς κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα 225
1) Ἠθικός αὐτοκολασμός 225
2) Ψυχοσωματικός κολασμός 227
(1) Ἡ οὐαί τῶν ἀκρίδων. Ἡ βάσανος τῶν δαιμονικῶν ἡδονῶν 227
(2) Τό ἕλκος ἐπί τούς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου .. 234
(3) Ὁ σκοτασμός τοῦ θρόνου τοῦ θηρίου καί ὁ βασανισμός τῶν ὀπαδῶν του 236
δ) Αἰωνία κόλασις τῶν χαραγμένων 238
1) Τό ποτήριον τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Αἰωνία βάσανος ἐν πυρί καί θείῳ 238
2) Ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ-αἰωνία κόλασις 241
ε) Διατί ὁ ἐπίγειος καί ὁ αἰώνιος κολασμός 249

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΣΧΕΣΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΟΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΗΘΙΚΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ

1. Διάκρισις ὁρατοῦ, ἐξωτερικοῦ καί ἀοράτου, ἠθικοῦ χαράγματος 251
2. Τά ὑποθετικά χαράγματα τοῦ Ἱππολύτου καί τό δεδομένον τῆς Ἀποκαλύψεως «χξς΄» (666) 253

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΟΤΙ ΤΟ χξς΄ (666) ΘΑ ΧΑΡΑΣΣΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΩΣ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό χξς΄ (666) θά χαράσσεται ὡς ὁρατή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντί τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Βαπτίσματος 259
2. Τό χξς΄ (666) θά εἶναι χάραγμα φερόμενον καί ἐπιδεικνυόμενον ὡς γνώρισμα τοῦ ἐμπορευτέου 265

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΤΟ ΕΝΙΑΙΟΝ ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου σφραγίζει τόν ὅλον ψυχοσωματικόν ἄνθρωπον 271
2. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα συμβολίζεται μέ τό χξς΄ (666) 272
3. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» ὁδηγεῖ στό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα 276

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΑΛΛΗΛΟΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΡΑΓΜΑΤΩΝ

1. Τό ἐξωτερικόν, ὁρατόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα 281
2. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ τόν ἀντίχριστον βίον καί σημαίνεται μέ τό «χξς΄» (666) 284

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ 289
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ 293
ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ 295

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀνέκαθεν ἀπησχόλησε τούς πιστούς. Εἶναι ἕνα οὐσιῶδες, ἀλλά ἀκανθῶδες και δυσεπίλυτον πρόβλημα. Ποῖον εἶναι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου; Εἶναι γνώρισμα μόνον τῆς ψυχῆς ἤ καί τοῦ σώματος; Εἶναι ἐσωτερική, ἠθική, ἀόρατη ἀντίχριστη σφραγίδα τῆς ψυχῆς ἤ καί ἐξωτερική ὁρατή σφραγίδα τοῦ σώματος καί τῶν ἀντικειμένων; Εἶναι μόνον ἕνα ὄνομα, τό ὄνομα τοῦ μέλλοντος νά ἔλθη Ἀντιχρίστου ἤ καί τό «χξς´» (666), τό σύμβολον τοῦ ὀνόματος, «ὁ ἀριθμός αὐτοῦ»[1]; Στά ἐρωτήματα αὐτά δίνει ἀπάντησιν ἡ παροῦσα μελέτη.

Ποῖον εἶναι τό χάραγμα; Πῶς χαράσσεται, τί συμβολίζει, τί ἐκφράζει; Πῶς ἐνεργεῖ καί ποῖες οἱ συνέπειες τῆς ἀποδοχῆς του στό πρόσωπον, στήν Ἐκκλησίαν, στόν κόσμον; Ποῖος ὁ κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα; Ποία ἡ σχέσις ἐξωτερικοῦ ὁρατοῦ καί ἐσωτερικοῦ ἠθικοῦ χαράγματος; Ποῖες οἱ ἀποδείξεις ὅτι θά χαράσσεται καί ἐπιδεικνύεται πρός δήλωσιν ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον; Σ' αὐτά καί σέ πολλά ἄλλα ἐρωτήματα δίνει ἀπάντησιν ἡ παροῦσα μελέτη.

Ἐπειδή ἄνευ τοῦ φωτός τῶν Ἁγίων Πατέρων κινδυνεύει ὁ ἐρευνητής νά παρερμηνεύση τήν Ἁγίαν Γραφήν καί νά ἀπολέση τά κριτήρια τῆς ἀληθείας καί τοῦ αὐθεντικοῦ ὀρθοδόξου ἤθους, ἀνέτρεξα ἐπιμελῶς στούς Πατέρας καί ἀξιοποίησα ὅλες τίς σχετικές μαρτυρίες γιά τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἀναλύω τό θέμα ἀπό ὅλες τίς ἐπόψεις. Προσφέρω ὅσον εἶναι δυνατόν τήν ἀλήθειαν περί τοῦ χαράγματος, τοῦ ἐσωτερικοῦ ἠθικοῦ καί τοῦ ἐξωτερικοῦ ὁρατοῦ, τοῦ χξς´ (666), ὅπως προκύπτει ἀπό τήν μελέτην καί σύγκρισιν καί ἐπεξεργασίαν τῶν κειμένων τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων. «... τά ὑπ' αὐτῶν προειρημένα (= προλεχθέντα) καλῶς μαθητευθέντες, λέγομεν οὐκ ἐξ ἰδίας ἡμῶν ἐπινοίας (= ὄχι δική μας γνώμη)»[2].

Ἐπειδή σέ πολλές μελέτες καί σέ ἄρθρα συγχρόνων περιέχονται πολλά καί σοβαρά σφάλματα καί παρερμηνεῖες καί ὑποκειμενικές γνῶμες περί τοῦ χαράγματος, κατ' ἀνάγκην γίνομαι πολύ ἀναλυτικός, ἀνα-

---

1. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13, 18.
2. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 729. Β. (Β.Ε.Π. 6, 198).

σκευάζω ὅλα τά κατά τήν κρίσιν μου ἐσφαλμένα χωρίς νά παραπέμπω σέ συγγραφεῖς καί σέ σελίδες, διότι δέν κάμω κριτικήν οὔτε ἐπιθυμῶ νά θίξω πρόσωπα.

Δέν ἔχει συνειδητοποιηθῆ ἡ ἔννοια τοῦ χαράγματος. Ἀπό ἄγνοιαν θεωροῦν μερικοί τό (666) ὡς κάτι τό ἀδιάφορον. Ἔτσι διευκολύνεται ἡ ἐπικράτησίς του. Φαίνεται καί σ' αὐτούς πού τό ἐδέχθησαν ὅτι ὑπάρχει πρός τό παρόν κάποια χαλαρά σχέσις μέ τό (666) καί τήν ἐνέργειάν του. Ὅταν ὅμως ἀσκηθῆ πίεσις νά δεχθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τό «666» ὄχι μόνον στήν ταυτότητα, ἀλλά καί στό χέρι καί στό μέτωπον, ὅταν, ἴσως σύντομα, θά εἶναι προϋπόθεσις ἀσκήσεως τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων καί ἀγοραπωλησίας καί μάλιστα, ὅταν ἔλθη ὁ Ἀντίχριστος, τότε θά γίνη συνειδητόν ὅτι εἶναι χάραγμα ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον, τότε θά συνειδητοποιηθῆ ὅτι ἡ χάραξίς του λειτουργεῖ ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Τότε ὅμως θά εἶναι δύσκολη ἡ ἀπάντησις στό δίλημμα: Μέ τόν Χριστόν καί τόν Σταυρόν ἤ μέ τόν Ἀντίχριστον καί τό «666»;

Πολλά σημεῖα βεβαιώνουν ὅτι εὑρισκόμεθα σέ ἐσχατολογικήν ἐποχήν ἤ βαδίζομεν σ' αὐτήν. Ἄλλοι ὁμιλοῦν περί τοῦ Ἀντιχρίστου, ἄλλοι περί τῆς Β΄ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ νηφαλιότης ἀπαιτεῖ οὔτε νά ἀπορρίπτωμεν ἀσυζητητί τά λεγόμενα οὔτε νά εἴμεθα βέβαιοι γι' αὐτά, ἀλλά πάντοτε νά ἀφυπνιζώμεθα γιά τήν κατάλληλην ἑτοιμότητά μας. «Οὐδείς οἶδε τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα». Οἱ καιροί ἀποκαλυπτικοί. Οἱ ἐξελίξεις ὑπολογίζονται πλέον ὄχι μέ αἰῶνες, ἀλλά μέ μῆνες. Μέσα σέ μιά Δεκαετία τά πάντα μποροῦν νά συμβοῦν.

Τά περισσότερα σημεῖα ἀπό αὐτά, πού εἶπεν ὁ Χριστός ὅτι θά προηγηθοῦν τῆς Β΄ Παρουσίας του, ἔχουν γίνει. Τά ὑπόλοιπα δύνανται νά πραγματοποιηθοῦν πολύ σύντομα. Ὁ κόσμος ἑνοποιεῖται. Ἡ τεχνική, οἱ δορυφόροι, τά κομπιοῦτερς κάνουν θαύματα. Κάτι προμηνύεται.

Μία συγκλονιστική μαρτυρία τῆς ἀστρονομίας μᾶς καθιστᾶ πολύ προσεκτικούς. Μεγάλοι ἀστρονόμοι, ὅπως ὁ Ἰάπων Καθηγητής Ἰτοκάβα[3], λέγουν ὅτι τό 1999 θά γίνη σταυροειδής σύνοδος ἀστέρων, ἡ ὁποία θά εἶναι παγκοσμίως ὁρατή καί θά σημάνη τό τέλος τοῦ κόσμου.

Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ὅπως περιέχεται στά Εὐαγγέλια, πρίν ἀπό τήν Β΄Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ θά ἐμφανισθῆ ὁ Τίμιος Σταυρός, «τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου», τό ὁποῖον θά προαναγγείλη τήν ἔλευσιν τοῦ Κριτοῦ. «Καί τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ, καί τότε κόψονται πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς...»[4]. Θά εἶναι ὁρατός ὁ Σταυρός σ' ὅλην τήν γῆν, διότι «κόψον-

---

3. Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κομπούγια, Σημεῖα τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Ἀθῆναι 1982, σελ. 51-52.

4. Ματθαίου, 24, 30.

ται (= θά θρηνήσουν) πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς», διότι χωρίς μετάνοιαν θά ἀτενίσουν τόν Κριτήν. «καί ὄψονται τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς»[5].

Κατά τήν μαρτυρίαν τῶν Πατέρων καί ἰδιαιτέρως τοῦ Ἱππολύτου ἡ ἐμφάνισις τοῦ Σταυροῦ θά εἶναι ὁρατή σ' ὅλην τήν γῆν. «τό γάρ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἀπό ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν ἀνατελεῖ ὑπέρ τήν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου καί μηνύσει (= θά ἀναγγείλη) τοῦ Κριτοῦ τήν ἔλευσιν καί ἐμφάνειαν»[6]. Συνδυάζοντες τίς ἀνωτέρω μαρτυρίες ἄς θέσωμεν ἕνα μεγάλον ἐρωτηματικόν στόν ἑαυτόν μας: Μήπως πλησιάζει ἡ ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ; Τό σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», ἤδη ἔχει ἐμφανισθῆ σέ παγκόσμια κλίμακα. Μήπως ἔρχεται σύντομα ὁ Ἀντίχριστος καί ἐν συνεχείᾳ ἀναμένεται ὁ Σταυρός καί ὁ Χριστός;

Ἀλλά τό θέμα τῆς παρούσης μελέτης εἶναι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Σέ ἄλλες μελέτες θά ἀναφερθῶ στόν Ἀντίχριστον καί στήν Β΄ Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἔχει τόσην σημασίαν τό «πότε» τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς Ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ. Σημασίαν ἔχει τό «πῶς» τῆς δικῆς μας παρουσίας ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ. Τό πρόβλημα δέν εἶναι χρονολογικόν, πότε θά ἔλθη ὁ Ἀντίχριστος, γιά νά ἀκολουθήση ἡ Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἀφορᾶ τήν ποιότητα τῶν χριστιανῶν, δηλαδή ποῖοι πρέπει νά εἴμαστε ἐμεῖς, γιά νά ἀντιμετωπίσωμεν τόν Ἀντίχριστον καί ὑπαντήσωμεν τόν Χριστόν. Μέ ποίαν ἑτοιμότητα θά ἀτενίσωμεν τό Χριστόν εἴτε στόν θρόνον τῆς Β΄ Παρουσίας του στήν τελικήν κρίσιν εἴτε στόν θρόνον τῶν οὐρανῶν, στήν μερικήν κρίσιν, μετά τήν ἔξοδόν μας ἀπό τόν κόσμον τοῦτον.

Γι' αὐτό ἔδωσα μεγάλην σημασίαν στό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον ἀλλοτριώνει τόν ἄνθρωπον, τόν ἀντιχριστοποιεῖ καί τόν κολάζει. Μέ πολύν κόπον εὕρηκα, ἀξιοποίησα καί συνέθεσα τά στοιχεῖα, πού ἀφοροῦν τό χάραγμα καί ἀπαντοῦν διάσπαρτα στά ὑπομνήματα τῶν Πατέρων. Ἐχρησιμοποίησα παράλληλα τά κείμενα τῶν ἐκδόσεων Μ. (Migne), Β.Ε.Π. (Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων, τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) καί Ε.Π.Ε. (Ἕλληνες Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Ἐκδόσεις, «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς»). Παραπέμπω καί στίς τρεῖς ἐκδόσεις πρός εὐκολωτέραν ἀνεύρεσιν τῶν στοιχείων ἀπό τούς ἀναγνῶστες.

Τά χωρία τῶν Πατέρων ἐνσωμάτωσα στό κείμενόν μου μέ τήν μορφήν φράσεων, προτάσεων καί παραγράφων, ὅπως ἔχουν στό πρωτότυπον ἀρχαῖον κείμενον τῶν ἐκδόσεων. Ἐντός παρενθέσεως μόνον με-

---

5. Ματθαίου, 24, 30. Μάρκου, 13, 26. Λουκᾶ, 21, 27.

6. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 940. Α. (Β.Ε.Π.6, 290).

ταφράζω ἐλαχίστους ὅρους δυσνοήτους. Παραθέτω αὐτούσια τά κείμενα τῶν Πατέρων, γιά νά μήν ἀλλοιωθῆ μέ τήν μετάφρασιν ἤ παράφρασιν ἡ αὐθεντική διατύπωσις τῶν ἀληθειῶν τῶν Πατέρων. Ἡ σοφία τῶν Πατέρων «ἀληθής σοφία, οὐκ ἔχουσα κόμπον λόγων (= δέν ἔχει κομπορρημοσύνην), ἀλλά δύναμιν δι' ἁγίου σταυροῦ ἐνεργουμένην»[7].

Ἡ μελέτη ἐγράφη κατά ἀραιά διαστήματα, στόν ὀλίγον ἐλεύθερον χρόνον. Λόγῳ τῆς συστηματικῆς διαιρέσεως σέ μέρη, κεφάλαια, παραγράφους, κάποια χωρία τῶν Πατέρων, τά ὁποῖα ἀνεφέρθησαν σέ μία § ἐπαναλαμβάνονται σέ ἄλλες §§ ὑπό ἄλλην ὅμως ἔννοιαν καί προοπτικήν.

Ἐπειδή δέν εἶχα τόν ἀπαιτούμενον χρόνον, δέν ἔδωσα προσοχήν στό ὕφος στό λεκτικόν, στήν γλῶσσαν. Τό κείμενόν μου δέν ἔχει τήν ἀπαιτουμένην καλλιέπειαν, διότι δημοσιεύεται χωρίς βελτιώσεις, ὅπως ἔχει ἀπό τό πρῶτον στάδιον τῆς συνθέσεως. Ἡ γλῶσσα μου στήν παροῦσαν μελέτην προσηρμόσθη τρόπον τινά πρός τήν γλῶσσαν τῶν κειμένων τῶν Πατέρων, ὥστε νά μήν ἀποτελῆ ὀξεῖαν ἀντίθεσιν ἡ ἀρχαία ἑλληνική πρός τήν δημοτικήν.

Προσπαθῶ ὅσον εἶναι δυνατόν νά φανερώσω τήν ἀλήθειαν περί τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν μπορεῖ νά πῆ κανείς ὅτι ὁ Ἀντίχριστος καί τό «666» δέν μέ ἐνδιαφέρει, ὅτι δῆθεν «ἐγώ θά φανερώσω στό πρόσωπόν μου τόν Χριστόν». Μέσα μας κρύβομεν τόν ἀντίχριστον, τόν ἀποστάτην χοϊκόν Ἀδάμ. Πρέπει μέσα μας πρῶτον νά ξεχωρίσωμεν τόν Χριστόν ἀπό τόν ἀντίχριστον, νά γνωρίσωμεν καί ἀπεκδυθῶμεν τόν παλαιόν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας, γιά νά ἐνδυθῶμεν καί φανερώσωμεν τόν Χριστόν.

Ἀλλά ὑπάρχει καί ὁ Σατανᾶς, ὁ πρῶτος Ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος ἐπλάνησε καί ἀντιχριστοποίησε τόν πεσόντα ἄνθρωπον. Πρέπει νά γνωρίζωμεν τίς μεθοθεῖες του, γιά νά τόν ἀντιμετωπίζωμεν. Ὁ ἴδιος ὁ Ἰ. Χριστός στό Σαραντάριον ὄρος ἐπειράσθη, ἠγωνίσθη, ἐνίκησε τόν Σατανᾶ. Ποῖος ἀπό ἐμᾶς τούς θνητούς εἶναι ἤ θά μείνη ἀπείραστος; Ὑπάρχουν καί τά ὄργανα τοῦ Σατανᾶ, οἱ στοτεινές δυνάμεις τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος. Εἶναι ὑποκρισία νά πῆ κανείς δέν μέ ἐνδιαφέρει γιά τόν Ἀντίχριστον καί τό «666», ὅταν κινδυνεύωμεν νά σφραγισθῶμεν μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί νά ὑποδουλωθῶμεν σ' αὐτόν.

Ὁ ἀληθής χριστιανός συνεχῶς ἀγωνίζεται κατά τοῦ ἀντιχρίστου παλαιοῦ ἑαυτοῦ, κατά τοῦ Σατανᾶ, κατά τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅσον πολεμᾶμε τόν Ἀντίχριστον καί βεβαιώνομεν τήν ἀποταγήν μας, τόσον ἀνανεώνομεν τόν ἀνακαινισμόν τοῦ Βαπτί-

---

7. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, Ὁμιλία, ΙΖ, 15. Μ. 34, 633. C. (Ε.Π.Ε. 7, 326).

σματος, ἀξιοποιοῦμεν τήν Χάριν τῶν ἁγίων Μυστηρίων, κρατᾶμε ἀκεραίαν τήν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ καί φανερώνομεν Χριστόν.

Δέν ἀναπτύσσω ξηράν ἀντιχριστολογίαν στήν παροῦσαν μελέτην. Πάντοτε μετά τήν παράθεσιν τῶν σχετικῶν μέ τό «666» καί τόν Ἀντίχριστον ἀντιπαραθέτω λόγον περί τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί προτρέπω στόν ἀγῶνα γιά τήν νίκην καί τόν συνδοξασμόν μετά τοῦ Νυμφίου Ἰ. Χριστοῦ. Προσφέρω τήν ἀλήθειαν τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων. «Ταῦτα δέ διδάσκομεν, οὐχ εὑρεσιλογοῦντες (= ὄχι αὐτοσχεδιάζοντες), ἀλλ' ἐκ τῶν θείων ἐκκλησιαζομένων Γραφῶν»[8], βασιζόμενοι δηλαδή στά κείμενα Γραφῆς καί Πατέρων.

Δέν μποροῦμε νά πᾶμε στόν Χριστόν σφραγισμένοι μέ τό «666». Χρειάζεται ἀγών. Πάντοτε πρέπει νά ζοῦμε μέ τό ὅραμα τοῦ ἐρχομένου Ἰ. Χριστοῦ. Ἤ ὁ Κύριος ἔλθει ἤ ἐμεῖς ἐκδημήσομεν πρός Κύριον, εἶναι τό ἴδιον. Ὁ Κύριος εἶπεν: «Ἰδού ἔρχομαι ταχύ»[9]. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μᾶς ἀφυπνίζει: «ἰδού ὁ Κριτής πρό τῶν θυρῶν ἕστηκεν»[10]· «νήψατε, γρηγορήσατε...»[11].

Πάσχα 1988
ΑΡΧΙΜ. ΕΜΜΑΜΟΥΗΛ ΚΑΛΥΒΑΣ

---

8. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις, ΙΕ', Μ. 33, 885. C.
9. Ἀποκ. Ἰω., 22, 20.
10. Ἰακώβου, 5, 9.
11. Α' Πέτρου, 5, 8.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΜΗΜΑ Α'

ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΗΘΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΝΕΡΓΕΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

α. ΓΕΝΙΚΑ ΠΕΡΙ ΗΘΙΚΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ

Ὅπως ὑπάρχουν πολλά ὁρατά χαράγματα, δηλαδή σφραγίδες κάποιας κυριότητος, ὁμοίως ὑπάρχουν καί πολλά ἀόρατα χαράγματα, μυστικές σφραγίδες, πού σφραγίζουν τήν ψυχήν, τόν νοῦν, τήν καρδίαν, τήν βούλησιν, τόν λόγον, τό ἔργον. Τά μυστικά αὐτά χαράγματα ἔχουν ἠθικόν, πνευματικόν νόημα, σημαίνουν τήν κυριότητα τοῦ θεοῦ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἤ τοῦ Σατανᾶ, τῶν δαιμόνων, τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν ὀργάνων του.

Ὑπάρχει π.χ. ἡ σφραγίδα τῆς ἰδιότητος τοῦ χριστιανοῦ. Εἶναι ἡ ἀόρατη μυστική σφραγίδα δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ Βαπτίσματος καί Χρίσματος καί γενικά τῆς ἐν Χριστῷ μυστηριακῆς ζωῆς. «πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ Ἁγίῳ»[12], λέγει ὁ Παῦλος. «Ἔστι γάρ τό Βάπτισμα σφραγίς πίστεως»[13] λέγει ὁ Μ. Βασίλειος. Εἶναι μυστική, ἀόρατη σφραγίδα στόν πιστόν Χριστιανόν ἡ Θεία Χάρις, τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ πίστις.

---

12. Ἐφεσίους, 1, 13.
13. Μ. Βασιλείου, Κατά Εὐνομίου 3, 5. Μ. 29, 665. C.

Ἀλλά ὑπάρχει καί ἡ δαιμονική, σατανική, ἀντίχριστη σφραγίδα. Εἶναι ἡ ἀπιστία, ἡ δέσμευσις καί ἡ ἀποκλειστική κίνησις τῆς βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου πρός τό κακόν, εἶναι, ὅπως θά ἀναλυθῆ, ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, τό πάγιον ἀντίθεον, ἀντίχριστον δαιμονικόν ἦθος.

6. ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΝΕΡΓΕΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΗΘΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἀπώλεια κυριότητος Χριστοῦ, αἰχμαλωσία προσωπικότητος ἀπό τόν ἀντίχριστον διάβολον

Ἠθικόν, ἀντίχριστον χάραγμα, εἶναι ἡ ἅλωσις τοῦ ἐγώ, τῆς ὑπάρξεως, ἀπό τό ἀντίχριστον πνεῦμα, ἡ αἰχμαλωσία τῆς προσωπικότητος, ἡ κατάλυσις τῆς κυριότητος τοῦ Χριστοῦ στόν ἄνθρωπον καί ἡ ὑποδούλωσις στό ἀντίχριστον πνεῦμα, δηλαδή ἡ ἐπιβολή τῆς σατανικῆς κυριότητος, ἡ ὁποία ἀλλοτριώνει τό πρόσωπον, τό ἀντιχριστοποιεῖ, τό δαιμονοποιεῖ. Πολλές φορές αὐτή ἡ ἅλωσις καί ἀλλοτρίωσις τοῦ προσώπου γίνεται βαθμιαίως καί μέ μικρές στήν ἀρχήν ὑποχωρήσεις, πού δίνουν τό δικαίωμα στόν διάβολον νά ἐπηρεάση τόν νοῦν, τήν καρδίαν, τήν βούλησιν, γιά νά δώση μεγαλύτερα ἀνοίγματα καί νά κάμη μεγαλύτερες ὑποχωρήσεις, τίς ὁποῖες παρουσιάζει ὡς μικρές μέ τήν ἄμβλυσιν καί ἀλλοίωσιν τῶν ἐσωτερικῶν πνευματικῶν αἰσθήσεων καί κριτηρίων.

Αὐτή ἡ αἰχμαλωσία τῆς ψυχῆς στόν ἀντίχριστον διάβολον καλλιεργεῖ σέ πολλούς τό ἐθελόδουλον ἦθος ὑποταγῆς καί σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον τῶν ἐσχάτων καί στούς προδρόμους ἀντιχρίστους. Βεβαίως θά ἀντιλαμβάνωνται ὅτι ἡ ἀνταλλαγή τοῦ Χριστοῦ μέ τόν Ἀντίχριστον ἤ τούς ἀντιχρίστους εἶναι μόνον συμφορά. Ἑπομένως θά λέγουν, ὅπως γράφει ὁ Ἱππόλυτος: «Ὦ τῆς συμφορᾶς, ὢ τῆς ὀδυνηρᾶς πραγματείας· ὢ τοῦ δολίου συναλλάγματος, ὢ τοῦ μεγίστου πτώματος. Πῶς ἐπλανήθημεν τῷ πλάνῳ; Πῶς προσηνέχθημεν αὐτῷ; πῶς τοῖς τούτου δικτύοις ἐξωγρεύθημεν; Πῶς τῇ μιαρᾷ αὐτοῦ σαγήνῃ συνειλκύσθημεν (= πιαστήκαμε); Πῶς ἀκούοντες τῶν Γραφῶν οὐ συνιῶμεν (δέν συνετιζόμεθα); Καί γάρ τότε οἱ δεδεμένοι ἐν πράγμασι βιωτικοῖς καί τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ καί σφραγισθήσονται.»[14].

---

14. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου... Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

2. Πάγια δέσμευσις τοῦ βουλητικοῦ στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν

Τό ἐσωτερικόν ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι ἡ πάγια δέσμευσις τοῦ βουλητικοῦ, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι κινητός καί μᾶλλον εὐκίνητος μόνον στό κακόν καί ἀκίνητος στό ἀγαθόν. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος χάνει τά γνωρίσματα τῆς χριστοειδοῦς σφραγῖδος καί ὑφίσταται μίαν ὑπαρξιακήν ἀλλοτρίωσιν. Ἀρνεῖται τόν Χριστόν, ἀρνεῖται τόν ἑαυτόν του, τήν ἐλευθερίαν του, τήν ὀντότητά του. Αὐτό εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος, ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, ἡ μετακίνησις τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν Χριστοκεντρικήν ὀντολογίαν σέ ἕνα γίγνεσθαι δαιμονικῆς ἀντίχριστης ὀντολογίας, δηλαδή ἡ βαθμιαία δαιμονοποίησις, ἀντιχριστοποίησις.

Αὐτός ὁ πάγιος ἀντίχριστος ἀρνητισμός, δηλαδή τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, λειτουργεῖ στόν χαραγμένον ἄνθρωπον σάν πυξίδα καί σάν τιμόνι, πού ὁδηγεῖ τόν νοῦν, τήν βούλησιν, τήν καρδίαν, τόν λόγον, τό ἔργον στόν ἀντίχριστον διάβολον καί σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. «Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπί τοῦ μισοκάλου –Ἀντιχρίστου– ἡ σφραγίς λέγουσα. Ἀρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητήν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τήν λατρείαν μου καί σοί προστίθεμαι καί σέ πιστεύω.»[15].

3. Συνέκφρασις ὅλων τῶν ἀντιθέων ἀλόγων παθῶν

Τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι ἕνα ἀντίθεον, ἀντίχριστον πάθος, πού ἀποτελεῖ συνισταμένην καί ἔκφρασιν ὅλων τῶν ἀλόγων παθῶν. Κατά τούς Πατέρας χάραγμα ἀντιχρίστου εἶναι κάθε «ἔμμονον πάθος», δηλαδή κάθε ἄλογον πάθος, πού ριζώνει καί μένει μόνιμα στήν ψυχήν καί κυριεύει τόν ἄνθρωπον. «ἕκαστον γάρ τῶν παθῶν ὥσπερ γράμμα καί χάραγμα ἡμῖν καί σημεῖον»[16] λέγει ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεύς. Τό ἕνα πάθος ἀνοίγει τήν ὁδόν δαιμονικῆς ἐπηρείας, πού προκαλεῖ τήν ἁλυσίδα παθῶν καί τήν ὑποδούλωσιν στό διάβολον, στό σατανικόν κατεστημένον, πού δεσμεύει τόν ἄνθρωπον καί τόν στρέφει μόνον στό κακόν. Γι' αὐτό λέγει ὁ Χρυσόστομος. «... Ὅταν ἐξαλείψαντες αὐτά (τά χαράγματα τοῦ διαβόλου) γράψωμεν τά ἀπό τοῦ Πνεύματος, ἀπελθόντες ὑμεῖς, καί ταῖς διαβολικαῖς ἐνεργείαις δόντες τάς καρδίας ὑμῶν, παρέχετε ἐκείνῳ πάλιν τά ἑαυτοῦ ἀντεγγράψειν (= νά ξαναγράψη) ὑμῖν»[17]. Ὁ διάβολος μέ ποικίλους τρόπους ἐγχαράσσει

15. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου κλπ..., Μ. 10, 933. Α. (Β.Ε.Π. 6, 287).

16. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Ἐκ τῶν προφητικῶν ἐκλογαί, Μ. 9, 709. Α. (Β.Ε.Π. 8,341).

17. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΙΑ, 7, εἰς Ματθαῖον, Μ. 57, 200 (Ε.Π.Ε. 9,374).

στήν ψυχήν τά δικά του διδάγματα καί χαράγματα κυριότητος, τά πάθη, τά όποϊα παραδίδουν τόν ἄνθρωπον ἄνευ ὅρων στόν Σατανᾶ. Γι' αὐτό προτρέπει ὁ Χρυσόστομος γιά τήν ἀπαλλαγήν ἀπό τά δαιμονικά χαράγματα. «ἐξάλειψον τά γράμματα, μᾶλλον δέ τά χαράγματα, ἅπερ ὁ διάβολος ἐνετύπωσέ σου τῇ ψυχῇ»[18].

4. Ἀντικείμενος πρός τό Ἅγιον Πνεῦμα νόμος, ὅπως ὁ νόμος τῆς σαρκός

Τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἕνα ἀντίχριστον κατεστημένον στήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου, ἕνας ἀντίχριστος, «ἀντικείμενος», δηλαδή ἐναντιούμενος νόμος πρός τόν νόμον τοῦ Πνεύματος καί πρός αὐτό τό Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως ἀκριβῶς ὁ νόμος τῆς σαρκός ἐναντιώνεται, ἀντίκειται πρός τόν νόμον τοῦ πνεύματος. Κατά τόν Μάξιμον τόν Ὁμολογητήν «Ἀντιχρίστου γάρ οὐδέν διενήνοχεν (= δέν διαφέρει) ὁ τῆς σαρκός νόμος, ἀεί παλαίων τῷ πνεύματι καί τῷ αὐτοῦ θείῳ νόμῳ ἀντιτασσόμενος»[19]. Δηλαδή τό ἐσωτερικόν ἀντίχριστον χάραγμα ἐνεργεῖ μέσα στήν ψυχήν ὡς δαιμονικός νόμος, ὁ ὁποῖος παλαίει πάντοτε πρῶτον ἐνάντια πρός τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, πρός αὐτήν τήν πνευματικήν ὑπόστασιν, πρός αὐτήν τήν θεοειδῆ, χριστοειδῆ εἰκόνα, γιά νά τήν παραμορφώση καί ἀλλοτριώση ἀπό τήν χριστοειδίαν της καί τήν καταστήση δαιμονιώδη. Δεύτερον τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου –διαβόλου –στήν ψυχήν ἐναντιώνεται πάντοτε, ἀντιστρατεύεται πρός τόν θεῖον νόμον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἑπομένως τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα ἀλλοτριώνει τόν ἄνθρωπον καί ἀπό τόν Θεόν καί ἀπό αὐτήν τήν πνευματικήν του διάστασιν καί κάμει αὐτόν μονοδιάστατον σαρκικόν, δαιμονιώδη.

5. Ἀντίθεον-δαιμονικόν ἦθος

Τό ἀντίχριστον ἐσωτερικόν χάραγμα εἶναι ἀντίθεον, δαιμονικόν φρόνημα καί ἦθος, βίωσις καί ἔκφρασις δαιμονική. Εἶναι ἕνα σταθερόν γνώρισμα τῶν τέκνων τοῦ σκότους, τό ὁποῖον διακρίνει αὐτά ἀπό τά τέκνα τοῦ φωτός, τούς πιστούς χριστιανούς. Ὅπως εἶναι εὐδιάκριτον τό χριστοειδές ἦθος τῶν πραγματικῶν χριστιανῶν ὡς πίστις, βίωμα, ἔργον, μέσα στό φῶς τοῦ Χριστοῦ, ὁμοίως εἶναι εὐδιάκριτον τό ἀντιχριστοειδές ἦθος ὡς γέννημα τοῦ σκότους. «Τό χάραγμα, γνώρισμα, φησί.

---

18. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΙΑ, 7, εἰς Ματθαῖον Μ. 57, 200.

19. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Ἀποριῶν Βίβλος, θεωρία τοῦ τε φυσικοῦ καί γραπτοῦ νόμου, Μ. 91, 1132, Α.

Καθό (= ὅπως) καί ἐπί τοῦ Χριστοῦ εἴρηται τό «ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε». Ὡς γάρ ἐκεῖ ἐπί τό πρόσωπον φῶς εἰς γνώρισμα τῶν θεοφιλῶν ἐνσημαίνεται, οὕτως ἐπί τῶν ἀσεβῶν ἀναίδεια ἐπί τῶν μετώπων ἐγχαράττεται, ἀπαρακαλύπτως καί ἀνυποστόλως (= ὁλοφάνερα, μέ παρρησίαν) ἐμφανιζομένων ὁποῖοι τινές εἰσιν. Καί ἵνα τοῦτο ἐμφαντικώτερον ᾖ, ταῖς ἀτόποις τῶν ἑαυτῶν πράξεων τό γνώρισμα ἐβεβαιώσαν.»[20].

Βλέπομεν λοιπόν ὅτι τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα δέν εἶναι μόνον μία παθητική κατάστασις, μία ἀκινησία πρός τό ἀγαθόν, εἶναι πρό παντός μία εὐκινησία πρός τό κακόν, μία ἔκφρασις ἀντιθέου, δαιμονικοῦ ἤθους, τό ὁποῖον ἐκδηλώνεται ἀσύστολα καί ἀδιάντροπα. Μοιάζει σάν νά ἔχη ζωγραφισθῆ στά μέτωπα αὐτῶν, πού ἐδέχθησαν τό ἀντίχριστον χάραγμα, σάν ἄλλη σφραγίδα τοῦ διαβόλου, ἡ ἀναίδεια καί ἡ ἀσυνειδησία ἀντί τῆς πίστεως καί εὐσεβείας, τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ. Ὡς χάραγμα ἀντιχρίστου λοιπόν λειτουργεῖ στήν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου τό ἀντίθεον δαιμονικόν ἦθος, πού φανερώνει τήν εἰκόνα τῆς ἀντίχριστης ἀποστασίας «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα, δηλαδή τήν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ἀποστασίας»[21].

6. Ἀποπροσωποποίησις, ἀλλαγή ἀρχετύπου

Τό ἠθικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου σημαίνει ἀποπροσωποποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀποχριστοποίησιν τοῦ χριστιανοῦ. Σημαίνει ἀπώλειαν τῶν γνωρισμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλευθερίας, τῆς δυνατότητος ἐπιλογῆς τοῦ ἀγαθοῦ, ἀπώλειαν αὐτοῦ τοῦ λόγου καί τοῦ κατά λόγον ζῆν, τοῦ φωτός τῆς ἀληθείας. Σημαίνει δηλαδή ἀλογοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, δαιμονικήν ἀλλοίωσιν, ὥστε νά ζῆ παρά λόγον καί νά ἐκφράζεται ἀλόγως καί δαιμονιωδῶς. «Καί ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὤν οὐ συνῆκε (= δέν ἔχει συναίσθησιν ἀνθρωπιᾶς), παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὡμοιώθη αὐτοῖς.»[22].

Σημαίνει τό ἀντίχριστον χάραγμα ἀποχριστοποίησιν τοῦ χριστιανοῦ· Σημαίνει φθοράν καί ἀπώλειαν τῶν χριστοειδῶν χαρακτήρων, ἀλλοίωσιν, παραμόρφωσιν τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ στόν πιστόν, ἀλλοτρίωσιν ἀπό τόν Χριστόν καί οἰκείωσιν πρός τόν ἀντίθεον, ἀντίχριστον διάβολον, δηλαδή στροφήν πρός ἄλλο ἀρχέτυπον, μίμησιν καί ἐντύπωσιν τῶν ἀντιχρίστων χαρακτηριστικῶν. Σημαίνει δηλαδή ἀντιχριστοποίησιν, ὅπως λέγει καί ὁ Ἀρέθας. Ὅσοι δέχονται τό ἠθικόν χάραγμα,

20. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 752. Β.
21. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 412. Α.
22. Ψαλμός, 48, 13 καί 21.

σ' ὅλην τήν προσωπικότητα, στόν νοῦν, στήν βούλησιν, στήν καρδίαν, στόν λόγον, στό ἔργον, εἶναι «ἐντυπούμενοι τῷ πονηρῷ»,[23] δηλαδή γίνονται κατ' εἰκόνα τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου, χαράσσονται στήν προσωπικότητά τους τά γνωρίσματα τοῦ 'Αντιχρίστου.

Ἔτσι αὐτή ἡ ἀντίχριστη ἐσωτερική σφραγίδα δεσμεύει τήν ὅλην προσωπικότητα καί τήν στρέφει πρός τόν διάβολον, ὁ ὁποῖος παίρνει τήν θέσιν τοῦ ἀρχετύπου. Ἐνῶ ὁ Χριστός «ἔδειξε τό ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος ἐν ἑαυτῷ»[24], ὁ ἀντίχριστος διάβολος στρέφει σάν σέ ἄλλο ἀρχέτυπον πρός τήν δαιμονικήν, δυσειδῆ εἰκόνα, κρύπτει «τοῦ ἀρχετύπου κάλλους –Χριστοῦ– τήν εὐπρέπειαν»[25], ἀλλοτριώνει καί ἀποχριστοποιεῖ τόν ἄνθρωπον.

7. 'Αντιχριστοποίησις, κατ' εἰκόνα 'Αντιχρίστου

Μέ τήν ἀλλοτρίωσιν ἀπό τήν εἰκόνα Χριστοῦ ὁ ἀντίχριστος διάβολος κατεργάζεται μέσα στόν ἄνθρωπον τήν «κακίστην ἀλλοίωσιν», τήν συμμόρφωσιν πρός τήν δαιμονικήν εἰκόνα, τήν πλήρη ἀντιχριστοποίησιν. Ἔτσι βούλησις, νοῦς, καρδία, γνώμη, ἦθος, λόγος, ἔργα, βίος, πολιτεία φέρουν τήν ἀντίχριστην σφραγίδα.

Εἶναι οἱ δεχόμενοι τό ἀντίχριστον χάραγμα στήν προσωπικότητά τους, ὅπως λέγει ὁ 'Ανδρέας Καισαρείας, «οἱ τάς διαβολικάς πράξεις καί τάς κατά Χριστοῦ βλασφημίας, δι' ὧν τράττουσιν, εἰκονίζοντες, τήν εἰκόνα τοῦ ἀποστάτου θηρός 'Αντιχρίστου καί τό τούτου ὄνομα ταῖς ἑαυτῶν καρδίαις [τό ἄτιμον] ὡς τίμιον ἐγχαράττοντες.»[26].

Μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα ὁ ἄνθρωπος εἰκονίζει σ' ὅλην τήν προσωπικότητά του τόν 'Αντίχριστον, γίνεται σύμμορφος τοῦ 'Αντιχρίστου, κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, ἀλλάζει ταυτότητα καί στήν καρδίαν του φέρει μυστικά χαραγμένον τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου, δηλαδή τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, πού κινεῖ ὅλον τό εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ἐνάντια πρός τόν Χριστόν.

Τό ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι μία γέννησις, μᾶλλον μία νέκρωσις μέσα στό σκότος τό δαιμονικόν. Ἡ ἀντίχριστη μήτρα τοῦ διαβόλου ἐντυπώνει στήν προσωπικότητα τῶν δεχομένων τό χάραγμα τήν μορφήν τοῦ διαβόλου καί γεννᾶ ἀντιχριστοειδεῖς. Ἡ ἀντίχριστη μήτρα, πού ἀλλοτριώνει τόν ἄνθρωπον καί γεννᾶ ἀντίγραφα τοῦ 'Αντιχρίστου κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, εἶναι ἡ ἀποστασία, ἡ διαστροφή, ὁ ἐγωκεντρισμός, ἡ ἀπιστία, ἡ ἀσυνειδησία, ἡ πώρωσις, ἡ ἀμετανοησία.

---

23. 'Αρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν 'Αποκάλυψιν, Μ. 106, 752. Β.
24. 'Ιδιόμελον ΣΤ' Αὐγούστου, Μηναῖον, «ΦΩΣ», 'Αθῆναι, 1970, σελ. 70.
25. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 69.
26. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν 'Αποκάλυψιν, Μ. 106, 348. Α.

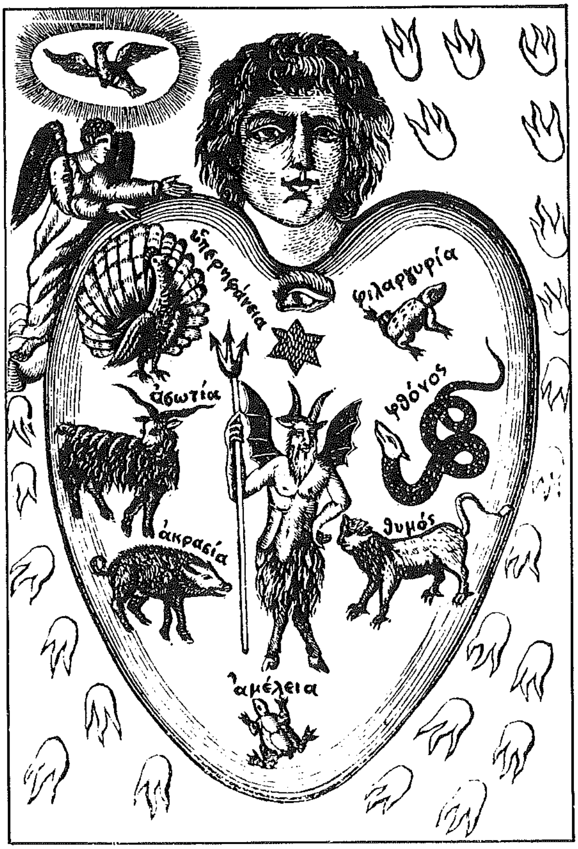

Ἡ ἁμαρτία ὑποδουλώνει τόν ἄνθρωπον. Τά πάθη γίνονται ἄλλα εἴδωλα, πού μεταβάλλουν τήν καρδίαν εἰς ναόν λατρείας τοῦ Σατανᾶ. Ἔτσι βιώματα, σκέψεις, λόγοι, ἔργα, φέρουν τήν σφραγῖδα τοῦ διαβόλου.

8. Βδέλυμα ἠθικῆς-ψυχικῆς ἐρημώσεως

Μία ψυχή σφραγισμένη μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι βδέλυγμα ἐρημώσεως. Τό χάραγμα ἀπογυμνώνει τήν ψυχήν ἀπό τήν ἀρετήν, τῆς στερεῖ τά χαρίσματα, τίς θεῖες δωρεές, τά χριστοειδῆ γνωρίσματα. Τήν ἐρημώνει ἀπό τήν παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὁ Παῦλος εἶπεν ὅτι ὁ πιστός εἶναι ναός τοῦ Θεοῦ. «Οὐκ οἴδατε ὅτι ναός Θεοῦ ἐστε καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;»[27]. Καί προέτρεψε: «μή λυπεῖτε τό

27. Α΄ Κορινθίους, 3, 16.

Πνεῦμα τό Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ, ἐσφραγίσθηκε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως».[28] Ἡ ἀποδοχή τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος εἶναι ἡ ὕβρις καί βλασφημία πρός τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό ὁποῖον στενοχωρούμενον φεύγει καί ἀφήνει τόν οἶκον τῆς ψυχῆς καί τήν ψυχήν ἔρημον καί ἰσχύει ὁ λόγος τοῦ Ἰ. Χριστοῦ: «Ἰδού ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος.».[29]

Τό ἀντίχριστον χάραγμα ἐρημώνει τήν ψυχήν. Ἀντί τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μένει στήν ψυχήν τό πονηρόν πνεῦμα, τό εἴδωλον τῆς ἁμαρτίας, ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού ἀποτελεῖ κατά τόν Μάξιμον τόν Ὁμολογητήν τό «βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως». Λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος: «Μένει δέ μόνον ἐν τῷ νῷ τό εἴδωλον τῆς ἁμαρτίας, περί οὗ φησιν ὁ Κύριος· «ὅταν ἴδητε τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως ἑστώς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ὁ ἀναγινώσκων νοείτω»[30]. Ὅτι τόπος ἅγιος καί ναός Θεοῦ, ὁ νοῦς ὑπάρχει τοῦ ἀνθρώπου, ἐν ᾧ οἱ δαίμονες διά τῶν ἐμπαθῶν λογισμῶν τήν ψυχήν ἐρημώσαντες, τό εἴδωλον τῆς ἁμαρτίας ἔστησαν. Ὅτι δέ καί ἱστορικῶς ἤδη ταῦτα γέγονεν, οὐδείς τῶν τά Ἰωσήπεια ἀνεγνωκότων, ὡς οἶμαι, ἀμφιβάλλει. Πλήν τινές φασι καί ἐπί τοῦ Ἀντιχρίστου ταῦτα γενήσεσθαι.»[31].

Ὁ Ἀντίχριστος θά ἐρημώση μέ τήν παρουσίαν του τόν Ναόν τοῦ Σολομῶντος, καθώς καί κάθε Ναόν. «Οὐχί εἰς τόν ἐν Ἱεροσολύμοις ναόν ἰδίως, ἀλλά εἰς τάς Ἐκκλησίας ἁπλῶς, καί πάντα ναόν θεῖον»[32], θά ἐπιφέρη τήν ἀντίχριστην ἐρήμωσιν κατά τήν ἐσχάτην ἐποχήν. Τώρα ἐρημώνει τόν ἔμψυχον ναόν, τόν ἄνθρωπον, τόν ὁποῖον ὁδηγεῖ στήν ἁμαρτίαν, στήν ἀποστασίαν, στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, στήν ἐρήμωσιν ἀπό Πνεῦμα Ἅγιον.

---

28. Ἐφεσίους, 4,30.

29. Ματθαῖον, 23,38.

30. Ματθαῖον 24,15. Μᾶρκον, 13,14.

31. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια περί ἀγάπης, ἑκατοντάς Β΄ 31 Μ, 90,993. C-D.(Ε.Π.Ε. Φιλοκαλία 14, 226).

32. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, εἰς τήν Β΄ πρός Θεσ/νικεῖς, Μ. 124,1340. D. Παράβαλε Ἰω. Χρυσοστόμου, Μ. 62,482. Θεοδώρου Μοψουεστίας, Μ. 66,933 Β-C. Θεοδωρήτου Κύρου, Μ. 82,664 Β-C, Μ. 83,528Β, 529 Β-C. Οἰκουμενίου Τρίκκης Μ. 119,117, D. Ἀνδρέου Καισαρείας Μ. 106,417 Β-C.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΗΘΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἀποκοπή ἀπό τήν θείαν ἕνωσιν, πνευματική μοιχεία

Οἱ πατέρες λέγουν πολλά γιά τήν δημιουργίαν τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος μέσα στήν ψυχήν. Εἶναι σχεδόν γνωστόν πῶς δημιουργεῖται τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα. Ἀναφέρω μέ τήν μεγίστην συντομίαν τήν γραμμήν πορείας σχηματισμοῦ τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος χρησιμοποιῶν παραδείγματα Πατέρων, πού ἔγραψαν μελέτες γιά τόν Ἀντίχριστον.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εἶναι μυστικά καί μυστηριακά ἑνωμένος μέ τόν Χριστόν, μέσα στήν ψυχήν του λειτουργεῖ ἡ θεία Χάρις, καί τό Ἅγιον Πνεῦμα κρατάει ἀκεραίαν τήν χριστοειδῆ σφραγῖδα. Ὅταν ὅμως ἀποκοπῆ ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἕνωσιν μέ τόν Χριστόν, σύρεται σέ πνευματικήν μοιχείαν, σέ μοιχειακήν σχέσιν καί σύζευξιν μέ τόν ἀντίχριστον διάβολον, χάνει τήν θείαν Χάριν καί δέχεται τά δαιμονικά σπέρματα, τά ὁποῖα τόν ἀλλοτριώνουν τελείως καί τόν δαιμονοποιοῦν. Ἀνά πᾶσαν στιγμήν ὁ πιστός ὑφίσταται τήν πρόκλησιν –πειρασμόν– τῆς μοιχειακῆς δαιμονικῆς συζεύξεως, ἀκόμη καί στήν προσευχήν. «Καί γάρ ἐφίεται (= ἐπιθυμεῖ) ὁ ἀπατεών ἐχθρός –ἀντίχριστος διάβολος– ἐν ταῖς πρός Θεόν τῆς καρδίας ἐντεύξεσι, μοιχικῶς αὐτῇ μίγνυσθαι, φθοροποιά ἐπισπείρων σπέρματα, τῆς θείας αὐτήν ἀποσπῶντα ἑνώσεως· ἵνα μή ἐν τῇ μελέτῃ αὐτῆς ἐκκαυθῇ πῦρ ἀναλίσκον τά αὐτοῦ μηχανήματα;»[33].

Οἱ μοιχειακές αὐτές ἐρωτοτροπίες τῆς ψυχῆς μέ τόν διάβολον στούς λογισμούς, στόν λόγον, στό ἔργον, δίνουν τά ἀνοίγματα καί τά δικαιώματα γιά τήν δουλείαν στόν Σατανᾶ καί τήν ἐπιβολήν τοῦ χαράγματος.

---

33. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106,456. C.

2. Ἀχρήστευσις-ἀδρανοποίησις τοῦ ἀμυντικοῦ, κατά τοῦ κακοῦ, ψυχικοῦ μηχανισμοῦ

Ἐάν δέν ἁλωθῇ ἡ ψυχή ἀπό τίς ἀντίχριστες δυνάμεις, ἀμύνεται κατά τοῦ κακοῦ, κινεῖται πρός τό ἀγαθόν, ὑπερβαίνει τίς παγίδες τοῦ διαβόλου καί μένει πιστή στόν Χριστόν, σφραγισμένη μέ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Κατά τόν Μάξιμον τόν Ὁμολογητήν «Τρία εἰσί τά κινοῦντα ἡμᾶς ἐπί τά καλά· τά φυσικά σπέρματα (= οἱ θεῖες ἀλήθειες, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ), αἱ ἅγιαι Δυνάμεις (= οἱ ἄγγελοι), καί ἡ ἀγαθή προαίρεσις... Ἡ δέ ἀγαθή προαίρεσις (= ἐπιλογή), ὡς ὅταν διακρίνοντες ἀπό τοῦ κακοῦ τό καλόν, αἱρώμεθα τό ἀγαθόν (= προτιμᾶμε τό ἀγαθόν)»[34].

Ἡ ἀμυντική θωράκισις λοιπόν στηρίζεται στά τρία αὐτά στοιχεῖα. Ὡς «φυσικά σπέρματα» ἐννοοῦμεν τόν θεῖον λόγον, τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁποίων ἡ τήρησις εἶναι ζωή αἰώνιος. «Καί οἶδα ὅτι ἡ ἐντολή αὐτοῦ ζωή αἰώνιός ἐστιν»[35] λέγει ὁ Κύριος. Μέ τήν τήρησιν τῶν ἐντολῶν ὁ πιστός βεβαιώνει τήν ἀγάπην του πρός τόν Χριστόν καί ἀνταγαπᾶται, ὅπως λέγει ὁ Κύριος. «ὁ ἔχων τάς ἐντολάς μου καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δέ ἀγαπῶν με ἀγαπηθήσεται ὑπό τοῦ πατρός μου, καί ἐγώ ἀγαπήσω αὐτόν καί ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν»[36]. Ὡς «ἁγίας Δυνάμεις» ἐννοοῦμεν καί τούς ἀγγέλους καί τήν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον ζωοποιεῖ τόν πιστόν. Ὡς «ἀγαθήν προαίρεσιν» δέ ἐννοοῦμεν τήν δύναμιν νά διακρίνῃ ὁ πιστός τό καλόν ἀπό τό κακόν καί νά πράττῃ μόνον τόν καλόν. Μέσα σ' αὐτόν τόν ἀμυντικόν μηχανισμόν κινεῖται ὁ πιστός ἐν Χριστῷ πάντα πρός τό ἀγαθόν.

Ἀλλά ὑπάρχουν κατά τόν Μάξιμον Ὁμολογητήν τρία ἄλλα στοιχεῖα, τά ὁποῖα, ὅταν ἀντικαταστήσουν ἤ ἀδρανοποιήσουν τά ἀνωτέρω στοιχεῖα τοῦ πνευματικοῦ ἀμυντικοῦ μηχανισμοῦ, ἀλλοτριώνουν καί σφραγίζουν τόν ἄνθρωπον μέ τήν ἀντίχριστην σφραγῖδα. «Τρία δέ πάλιν εἰσί τά κινοῦντα ἡμᾶς ἐπί τά κακά· τά πάθη, οἱ δαίμονες, καί ἡ κακή προαίρεσις. Καί τά μέν πάθη, ὡς ὅταν ἐπιθυμῶμεν πράγματος παρά λόγον·... Οἱ δέ δαίμονες, οἷον ὅταν ἐν τῇ ἀμελείᾳ ἡμῶν καιροσκοποῦντες ἐπιτίθενται ἡμῖν ἄφνω μετά πολλῆς σφοδρότητος κινοῦντες τά προειρημένα πάθη καί τά ὅμοια. Ἡ δέ κακή προαίρεσις, οἷον, ὅτε, ἐν γνώσει τοῦ καλοῦ, κακῶν ἀνθαιρώμεθα (= προτιμοῦμε).»[37].

Τά πάθη, οἱ δαίμονες καί ἡ κακή προαίρεσις, ἀπογυμνώνουν τόν

---

34. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια περί ἀγάπης, Ἑκατοντάς Β´ 32,Μ. 90,993. D-996.A. (Ε.Π.Ε. Φιλοκαλία 14, 228).

35. Κατά Ἰωάννην, 12,50.

36. Κατά Ἰωάννην, 14,21.

37. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἔνθ' ἀνωτ. Β´ 33. Μ. 90,996. Α-Β.

ἄνθρωπον ἀπό ὅλα τά καλά στοιχεῖα τῆς χριστοειδίας του καί τόν ἀντιχριστοποιοῦν. Ἁμαρτίες ἐπαναλαμβανόμενες γίνονται μόνιμος κατάστασις, πάθη. Τά πάθη εἶναι ἄρνησις τῆς κατά φύσιν ζωῆς καί διακοπή τῆς σχέσεως μέ τόν Θεόν. Εἶναι νοσηρά, παρά φύσιν κατάστασις, ὅπως λέγει ὁ Ἰ. ὁ Χρυσόστομος. «Ὁρᾷς ὅτι κατά φύσιν μέν ἡ ἀρετή, παρά φύσιν δέ ἡ κακία, καθάπερ ἡ νόσος καί ἡ ὑγεία[38];». Μέ τά πάθη ὁ ἄνθρωπος νοσεῖ, καθ' ὅσον «πάθη, ἅ δή ψυχῆς νόσοι»,[39] ὅπως λέγει ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεύς, καί ἐκφεύγει ἀπό τά μέτρα τοῦ λόγου. «πάθος δέ πλεονάζουσα ὁρμή ἡ ὑπερτείνουσα τά κατά τόν λόγον μέτρα, ἤ ὁρμή ἐκφερομένη καί ἀπειθής λόγῳ· παρά φύσιν οὖν κίνησις ψυχῆς κατά τήν πρός τόν λόγον ἀπείθειαν τά πάθη.»[40].

Ὅταν κυριευθῆ ἀπό τά πάθη ὁ ἄνθρωπος, κατά τόν Γρηγόριον Νύσσης, κινεῖται παρά λόγον, ἀγόμενος καί φερόμενος ἀπό ἀλόγους ὁρμές, ὅπως σύρεται ὁ ἡνίοχος ἀπό ἀφηνιασμένους ἵππους, πού ἔσπασαν τά χαλινάρια.« Εἰ δέ ἀποβάλοι τάς ἡνίας ὁ λόγος, καί οἷόν τις ἡνίοχος ἐμπλακείς τῷ ἅρματι κατόπιν ὑπ' αὐτοῦ σύροιτο, ἐκεῖ ἀπαγόμενος ὅπουπερ ἄν ἡ ἄλογος κίνησις τῶν ὑπεζευγμένων φέρει, τότε εἰς πάθος αἱ ὁρμαί καταστρέφονται (= μεταβάλλονται)»[41].

Κατά τόν Γρηρόριον τόν Παλαμᾶν ἡ «ἀμετρία», δηλαδή ἡ ὑπέρ μέτρον ἱκανοποίησις τῶν ἐπιθυμιῶν καί ἡ «παράχρησις», ἡ ἔξω ἀπό τήν φύσιν καί Χάριν χρῆσις τῶν ἐπιθυμιῶν δημιουργοῦν τά πάθη, τά ὁποῖα εἶναι «ὁδοί διεστραμμέναι πάντως καί σκολιαί»[42], δηλαδή ὁδηγοῦν εἰς ὁμοίωσιν μέ τόν διάβολον, τόν ὄφιν Σατανᾶ, κάμουν τόν ἄνθρωπον νά κινῆται μέ σκολιόν τρόπον, ὀφιοειδῶς, ἔξω ἀπό τήν εὐθεῖαν ὁδόν Χριστοῦ.

Αὐτή ἡ ἄλογος κίνησις τοῦ ἀνθρώπου ἀχρειώνει τό κατ' εἰκόνα καί ταυτίζει τόν ἄνθρωπον μέ τά ἄλογα ζῶα, «τά αὐτά αὐτοῖς κατά πάντα τρόπον καί ἐνεργῶν καί ζητῶν καί βουλόμενος καί πλέον εἰς ἀλογίαν ἔχων»[43]. Διά τῶν παθῶν λέγει ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής φθείρεται, ἀλλοιώνεται ἡ θεία εἰκόνα στόν ἄνθρωπον: «δι' ὧν (παθῶν), ἀντί τῆς θείας εἰκόνος, εὐθύς ἅμα τῇ παραβάσει διαφανής... ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, γέγονεν, ἡ τῶν ἀλόγων ζώων ὁμοίωσις.»[44].

Κατά τόν Νικόλαον Καβάσιλαν ὁ ἄνθρωπος ἐγκλωβισμένος μέσα

---

38. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς Ἐφεσίους, Λόγος Β΄ 4. Μ.62,21. (Ε.Π.Ε. 20,456).

39. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Μ. 8,233. Β. Ὁμοίως Ἰσαάκ τοῦ Σύρου, Ἅπαντα, Λόγος ΠΓ.

40. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς Β, 13, Μ. 8, 997 Α-Β.(Β.Ε.Π. 7, 329-330).

41. Γρηγορίου Νύσσης, Περί ψυχῆς καί ἀναστάσεως, Μ. 46,61. Β.

42. Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὁμιλία 20, Μ. 151,273. Α.

43. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Πρός Θαλάσσιον, Μ. 90, 253, D.

44. Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Πρός Θαλάσσιον, Μ. 90, 269. Α.

στόν φαῦλον κύκλον ἁμαρτιῶν-παθῶν, δεσμεύεται ἀπό τό κακόν καί ὑποδουλώνεται. «Τῆς ἁμαρτίας διττῆς οὔσης καί εἰς ἄμφω χωρούσης, (διακρίνεται εἰς δύο ὄψεις) καί τῆς μέν ἐν ταῖς ἐνεργείαις γινομένης, τῆς δέ ἐν τῇ ἕξει συνισταμένης, ἡ ἐνέργεια αὐτή (τῆς ἁμαρτίας) μέν οὐ πάρεστιν ἐνίοτε, οὐδέ μένει... καταλείπει δέ τό τραῦμα... τούς τύπους τῆς κακίας... Ἡ δέ ἕξις (= τό πάθος) ἀπό τῶν πονηρῶν ἐνεργειῶν (ἁμαρτιῶν), καθάπερ νόσος... ταῖς ψυχαῖς ἐντεθεῖσα, μόνιμός ἐστι καί δεσμοῖς ἀλύτοις τήν ψυχήν καταδεῖ (= δένει) καί δουλοῦται (= ὑποδουλώνει) τό φρόνημα καί τά πάντων κάκιστα ἐργάζεται, τούς ἁλόντας (= αἰχμαλωτισθέντας) εἰς τάς πονηροτάτας ἐνεργείας (ἁμαρτίας) ἐνάγουσα (= ὁδηγεῖ), δι' ὧν συνέστη (= συνεστήθη) καί ἅς ἑκάστοτε τίκτει, γεννωμένη καί γεννῶσα κατά ταὐτόν ὥσπερ ἐν κύκλῳ[45]». Δηλαδή αὐτή ἡ ἐπανάληψις τῶν ἁμαρτιῶν γεννᾶ τά πάθη. Τά πάθη συνεχῶς γεννοῦν ἁμαρτίες. Ἔτσι δένεται ἡ ψυχή σάν μέ ἁλυσίδες, ὑποδουλώνεται, ἀλλοτριώνεται ἀπό τήν θείαν Χάριν καί τόν Χριστόν καί δέχεται τό χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου, τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν.

3. Ἀντίχριστος ἀρνητισμός

Ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀμετανοησία, τά πάθη, ἡ νοσηρά ψυχική κατάστασις, εἶναι διαρκές ἄνοιγμα στόν ἀντίχριστον διάβολον, ὁ ὁποῖος σπέρνει στήν καρδίαν ὡς εἰς ἀγρόν τά δαιμονιώδη ἀντίχριστα σπέρματα τῆς ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀπιστίας. Πολλοί ἀνοίγουν τήν καρδίαν τους σάν ἄλλην δέλτον ἄλλοτε στόν Χριστόν, ἄλλοτε στόν πονηρόν.

Ἔτσι δέχονται καί τά γράμματα καί χαράγματα τοῦ διαβόλου, πού σφραγίζουν καί ἀλλοιώνουν τήν προσωπικότητα καί τήν κάμουν δίψυχην ἀντιφατικήν καί τελικά ἀντίχριστην. Γι' αὐτό ἐλέγχει ὁ Ἰ. ὁ Χρυσόστομος. «Διά δή τοῦτο, ὅταν τάς δέλτους (= καρδίας) λάβω τάς ὑμετέρας, οὐδέ ἀναγνῶναι δύναμαι. Οὐ γάρ εὑρίσκω τά γράμματα, ἅπερ ἡμεῖς κατά Κυριακήν ἐγγράφοντες ὑμῖν ἀφίεμεν· ἀλλ' ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἄσημα καί διεστραμμένα»[46].

Ἡ ἀμετανοησία ἤ ἡ δικαιολογία τῆς ἁμαρτίας, διαστρέφει τόν πιστόν καί τόν καθιστᾶ ἄπιστον. «Οἱ ἐν ἀπιστίᾳ διαμείναντες ἀναφαίρετον καί ὥσπερ ἐσφραγισμένην ἔσχον τήν ἁμαρτίαν»[47]. Ἡ ἀναφαίρετος ἁμαρτία, δηλαδή ἡ ἀμετανοησία, ἀποκόπτει τόν ἄνθρωπον ἀπό τόν Χριστόν καί τήν σωτηρίαν καί ὁδηγεῖ στόν πνευματικόν θάνατον. Η ἀ-

---

45. Νικολάου Καβάσιλα, Περί τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, Λόγος Β΄ 23, Μ. 150, 536. Α. (Ε.Π.Ε. φιλοκαλία 22,332).

46. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ὁμιλία ΙΑ, εἰς τό κατά Ματθαῖον, Μ. 57, 200 (Ε.Π.Ε. 9,374).

47. Theodorus Heracleensis, ap. cat. jo. 16: 11, Ἐν «A patristic Greek Lexicon, Oxford University press 1961, σελ. 1354».

μετανοησία κάμει τήν ἁμαρτίαν γνώρισμα ἀντιχρίστου δουλείας, χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου.

Τόν αὐτόν κίνδυνον κρύπτει καί ἡ ὑποκριτική μετάνοια. «ἡ συνεχής ἐπί τά αὐτά ἁμαρτήματα ἐπιστροφή ἐνέχει τόν κίνδυνον νά προκαλέση εἰς τόν ἄνθρωπον ἀναισθησίαν καί σκλήρυνσιν καί νά δημιουργήση ἐν αὐτῷ κατάστασιν ἀνεπίδεκτον μετανοίας»[48]. Αὐτή ἡ συμβατική, ψευδής μετάνοια, δέν θεραπεύει τίς πληγές τῶν ἁμαρτιῶν, διότι εἶναι, ὅπως λέγει ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεύς, κατά φαντασίαν μετάνοια, «δόκησις τοίνυν μετανοίας, οὐ μετάνοια, τό πολλάκις αἰτεῖσθαι συγγνώμην ἐφ' οἷς πλημμελοῦμεν πολλάκις...»[49].

Ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, ὅταν εὕρη τήν ψυχήν ἀφύλακτην, διεισδύει σάν τό μικρόβιον, ἐπηρεάζει τήν βούλησιν, τήν καθιστᾶ συμβιβαστικήν, ὥστε στήν ἀρχήν νά συνδυάζη καί ἁμαρτίαν καί μετάνοιαν καί Χριστόν. Ἀδυνατίζει ἔτσι ἡ ἀντίστασις στήν ἁμαρτίαν, στίς προτροπές τοῦ διαβόλου. Ἀρχικά εἶναι κινητός ὁ πιστός καί στό ἀγαθόν μέ μίαν συμβατικήν μετάνοιαν καί στό πονηρόν μέ τήν ἁμαρτίαν. Ἡ ἁμαρτία γίνεται ἕξις, ἐπαναλαμβάνεται ἀκουσίως καί ἔπειτα ἑκουσίως. «Ὅπου ἡ θέλησις μετέχει ἐνεργῶς καί διαπράττει τήν ἁμαρτίαν μᾶλλον ἐσκεμμένως καί παρά τό ὅτι δύναται νά ἀντιδράση ἀποτελεσματικῶς κατ' αὐτῆς, ἐκεῖ ἔχομεν τήν πρός θάνατον ἁμαρτίαν...»[50]. Δηλαδή ὁ ἄνθρωπος ἐν γνώσει του ἀρνεῖται τήν ζωήν, τήν κοινωνίαν μέ τόν Χριστόν διά τῆς μετανοίας, καί μένει μέ τόν θάνατον, δηλαδή τήν ἀμετανοησίαν. Αὐτή ἡ πώρωσις μέσα στόν πνευματικόν θάνατον, αὐτή ἡ ἀμετανοησία, αὐτή ἡ ἄρνησις τῆς Θείας Χάριτος καί σωτηρίας, αὐτός ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἐσωτερικοῦ, ἠθικοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος.

Ἡ ἀμφίρροπη κίνησις κατ' ἀρχάς, πότε στόν Χριστόν, πότε στόν Ἀντίχριστον, γίνεται προοδευτικά μονόρροπη, μόνον πρός τόν Ἀντίχριστον. Ἐνῶ ἀρχικά εἶναι ὁ νοσῶν ἀπό τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν κινητός καί πρός τόν Χριστόν καί πρός τόν ἀντίχριστον διάβολον, καθίσταται βαθμηδόν διά τῆς ἀμετανοησίας δυσκίνητος πρός τό ἀγαθόν καί τόν Χριστόν καί εὐκίνητος πρός τό κακόν καί τόν διάβολον καί τελικά εὐκίνητος πρός τό κακόν καί ἀκίνητος πρός τόν ἀγαθόν. Αὐτό εἶναι γενικά τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα.

Τό ἠθικόν ἀντίχριστον χάραγμα εἶναι τελικά ἡ διαρκής ἀμετανοησία, ἕνα πάγιον ἀντίχριστον κατεστημένον, τό ὁποῖον διακατέχει τήν ψυχήν, αἰχμάλωτην, ἄβουλην μέσα στήν σκιάν τοῦ πνευματικοῦ θανά-

---

48. Π.Ν. Τρεμπέλα, Δογματική, Τόμος 3, Ἀθῆναι, 1961, σελ. 257.
49. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς, Β' XIII, M. 8, 996. C. (Β.Ε.Π. 7, 329).
50. Π.Ν. Τρεμπέλα, Δογματική, Τόμος 2, σελ. 312.

του. «Πρός τήν άμετανοησίαν δέ ταύτην σχετίζεται άμέσως, ἄν μή καί ταυτίζεται ή κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλασφημία, περί τῆς ὁποίας ὁ Κύριος ἐβεβαίωσεν, ὅτι δέν χωρεῖ ἄφεσις δι᾽ αὐτήν οὔτε ἐν τῷ νῦν, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι...»[51]. Ἑπομένως τό χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι ἀναφαίρετος ἁμαρτία, εἶναι αἰώνιος θάνατος. Ὅπως ἀκριβῶς «ἔστιν ἁμαρτία οὐ πρός θάνατον»[52], ὁμοίως «ἔστιν ἁμαρτία πρός θάνατον»[53]. Ἁμαρτία πρός θάνατον εἶναι Αὐτός ὁ πάγιος ἀντίχριστος ἀρνητισμός, τό χάραγμα τοῦ ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον σφραγίζει τήν ὅλην προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καί ἀποτελεῖ βλασφημίαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία δέν ἔχει ἄφεσιν καί ἔχει ὡς συνέπειαν αἰώνιον θάνατον, ὅπως εἶπεν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. «Ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι πάντα ἀφεθήσεται τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων τά ἁμαρτήματα καί αἱ βλασφημίαι ὅσας ἐάν βλασφημήσωσιν· ὅς δ᾽ ἄν βλασφημήσῃ εἰς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλ᾽ ἔνοχός ἐστι αἰωνίου κρίσεως.»[54].

Ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός εἶναι αἰώνιος θάνατος, εἶναι ἑκουσία ἐναντίωσις πρός τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τήν ἀλήθειαν καί τήν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ. «Ἑκουσίως γάρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετά τό λαβεῖν τήν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας, οὐκέτι περί ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία»[55]. Πᾶσα ἁμαρτία ἐξομολογουμένη εἰλικρινῶς συγχωρεῖται. Ἀλλά ἡ ἄρνησις τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ἡ ἄρνησις αὐτοῦ τοῦ ἐσταυρωμένου Χριστοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τό ὁποῖον καλεῖ διαρκῶς σέ μετάνοιαν, ἡ ἐπίμονη ἄρνησις τῆς μετανοίας, δέν ἔχει συγχώρησιν. «Αἱ ἁμαρτίαι αὗται εἶναι ἀσυγχώρητοι οὐχί ὡς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἤ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά φύσει ὡς ἐκ τοῦ ἀμετανοήτου καί τῆς πωρώσεως τῶν πραττόντων αὐτάς, δι᾽ ἅ δέν δύναται νά ἐνεργήσῃ ἡ θεία Χάρις.»[56].

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καθιστᾶ ἀνενεργόν τήν θείαν Χάριν. «ἡ δέ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις... οὔτε ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι»[57]. Ἑπομένως ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, τό ἀντίχριστον χάραγμα, ἡ διαρκής ἀμετανοησία «οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τόν αἰῶνα», εἶναι ἀναφαίρετον, αἰώνιον ἁμάρτημα. Ὁ ἔχων τό χάραγμα αὐτό ὡς ἀμετανόητος καί βλασφημῶν τό Ἅγιον Πνεῦμα «ἔνοχός ἐστι αἰωνίου κρίσεως»[58], δηλαδή κατακρίνεται αἰωνίως ὡς ἀμετανόητος καί

---

51. Ἔνθ' ἀνωτ. Τόμος 3, σελ. 243.
52. Α΄ Ἰωάννου, 5, 17.
53. Α΄ Ἰωάννου, 5,16.
54. Κατά Μᾶρκον, 3, 28-29.
55. Πρός Ἑβραίους, 10,26.
56. Χρήστου Ἀνδρούτσου, Δογματική, Ἔκδοσις Β΄, Ἀθῆναι, 1956, σελ. 379.
57. Κατά Ματθαῖον, 12, 31-32.
58. Κατά Μᾶρκον, 3, 29.

κατά τήν αὐθεντικωτέραν γραφήν: «ἔνοχός ἐστιν αἰωνίου ἁμαρτήματος»[59]. Δηλαδή εἶναι αἰώνιον, ἀσυγχώρητον ἁμάρτημα, ὡς βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, καί ἔχει συνέπειαν αἰώνιον θάνατον.

4. Εἰκονισμός Ἀντιχρίστου στήν καρδίαν τῶν ἀρνουμένων τόν Χριστόν

Μέ ὅλον αὐτόν τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, τήν ἔμμονην ἀντίδρασιν πρός τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τήν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν, διαμορφώνεται τό ἀντίχριστον ἦθος, ὡς πίστις, λογισμός, βούλησις, βίωμα, καί οἱ ἀρνηθέντες τόν Χριστόν γίνονται τέλεια ὁμοιώματα τοῦ ἀντιχρίστου, εἰκονίζουν στήν καρδίαν τόν ἀντίχριστον διάβολον, δέχονται τό χάραγμα, τήν σφραγῖδα κυριότητος τοῦ διαβόλου ἀνεξίτηλον, «τό θεοστυγές (=θεομίσητον) αὐτοῦ –τοῦ Ἀντιχρίστου– ὄνομα ἀνεξαλείπτως [ἐν] ταῖς καρδίαις ἐγγράψαντες»[60].

Ὁ Χριστιανός, λέγεται χριστιανός, διότι φέρει τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ στήν καρδίαν. Στό βάθος τῆς προσωπικότητός του εἶναι ἐσφραγισμένος μέ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί τίς δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χριστιανός εἶναι ὁ Χριστοειδής, ὡς εἰκών καί ὁμοίωσις Χριστοῦ.

Αὐτός ὅμως, πού παρεδόθη στόν ἀντίχριστον διάβολον, αὐτός πού ἀντικατέστησε τήν σφραγῖδα κυριότητος τοῦ Χριστοῦ μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα, δέν εἶναι πλέον χριστιανός, ἀλλά τέκνον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅπως οἱ ἐκ τοῦ Χριστοῦ γεννώμενοι λέγονται χριστιανοί, ὁμοίως οἱ ἐκ τοῦ Ἀντιχρίστου γεννώμενοι εἶναι καί πρέπει νά λέγωνται ἀντιχριστιανοί ὡς «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» Ἀντιχρίστου, «οἱ τάς διαβολικάς πράξεις καί τάς κατά Χριστοῦ βλασφημίας, δι' ὧν πράττουσιν, εἰκονίζοντες τήν εἰκόνα τοῦ ἀποστάτου θηρός –Ἀντιχρίστου– καί τό τούτου ὄνομα ταῖς ἑαυτῶν καρδίαις [τό ἄτιμον] ὡς τίμιον ἐγχαράττοντες.»[61].

Οἱ χαραγμένοι μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα δέν ἐξουσιάζουν τόν ἑαυτόν τους, εἶναι κατά κυριολεξίαν δοῦλοι τοῦ Ἀντιχρίστου, καί στόν λόγον καί στό ἔργον κατευθύνονται ἀπό τόν Ἀντίχριστον. Αὐτήν τήν ἠθικήν δέσμευσιν σημαίνει τό ἐπί τῆς χειρός ἤ τοῦ μετώπου χάραγμα. «Τοῦτο γάρ τό ἐπί τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός χάραγμα σημαίνει, ἀντί τοῦ λόγου τοῦ μετώπου, καί ἀντί ἔργου τῆς χειρός παραληφθέντων»[62].

---

59. Κείμενον NESTLE-ALAND, NOVUM TESTAMENTUM GRAECE, LONDON, σελ. 92.
60. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106,313. C.
61. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,348. Α.
62. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 689, Α.

Δέν εἶναι δηλαδή ἐλεύθερος νά κάμη ἐπιλογήν μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ. Χάνει τήν δυνατότητα ἐπιλογῆς καί κυρίως τήν δυνατότητα νά πράξη τό ἀγαθόν ἤ ὁμιλήση γιά τό ἀγαθόν. Κυριαρχεῖται ἀπό τόν ἀντίχριστον διάβολον καί ὁ νοῦς καί ὁ λόγος καί ἡ βούλησις καί κινεῖται κατά ἀντίχριστον τρόπον.

5. Ἀντίχριστη ἔκφρασις μέ λόγον καί ἔργον

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον σφραγίζει τήν προσωπικότητα, δέν εἶναι μόνον ἀμετανοησία, ἀπιστία καί ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς σωτηρίας. Εἶναι κυρίως ἀντίχριστη ἔκφρασις μέ λόγον καί ἔργον, ἡ ὁποία ἐξομοιώνει τελείως τόν χαραγμένον μέ τόν ἀντίχριστον διάβολον. «Καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου [καί πλάνου] –Ἀντιχρίστου– πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει· ἐν μέν ταῖς δεξιαῖς [χερσίν], ἵνα τῶν [δεξιῶν καί] ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψη τήν ἐνέργειαν· ἐν δέ τοῖς μετώποις, ἵνα ἐν τῇ πλάνῃ καί τῷ σκότει διδάξῃ τούς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι.»[63].

Ἰσχυροποιεῖται τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν ἐνεργοποιῆται, ὅταν κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἀποκόπτη τά ἀγαθά ἔργα καί κινῆ τά χέρια μόνον γιά τά ἄνομα, ἁμαρτωλά, ἀντίχριστα ἔργα. Ὅταν ἀποσβήνη τό φῶς Χριστοῦ ἀπό τό μέτωπον, ἀπό τήν προσωπικότητα, καί πείθη τόν ἄνθρωπον μέ παρρησίαν, δηλαδή μέ θράσσος, μέ ἀναίδειαν, μέ πώρωσιν, χωρίς συστολήν, δημοσίᾳ νά πράττη τά ἔργα τῆς πλάνης καί τοῦ σκότους, τά ἔργα τῆς βλασφημίας, τά σατανικά ἔργα.

Ἔτσι ὁ ἔχων τό χάραγμα προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον, ὑποτάσσεται τελείως σ' αὐτόν καί κάμει μόνον τά εὐχάριστα σ' αὐτόν· «ἡ δέ τοῦ θηρίου προσκύνησις καί τό λαβεῖν αὐτοῦ τήν σφραγῖδα –σημαίνει– τό τόν Ἀντίχριστον ἡγήσασθαι (= νά νομίση) Θεόν, καί λόγῳ ἤ ἔργῳ τά καταθύμια (= εὐχάριστα) τούτῳ διεξιέναι (= νά πράττη) καί κηρύσσειν.»[64].

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὁ χαραγμένος μέ τό ἠθικόν, ἀντίχριστον χάραγμα καί εἰκονίζει καί ἐκφράζει μέ λόγον καί ἔργον τόν Ἀντίχριστον καί προσκυνεῖ αὐτόν μέ ὅλην τήν κοσμοθεωρίαν του καί προπαντός μέ τήν ἀντίχριστην πολιτείαν του. «Προσκυνεῖ τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ»[65]. Γίνεται δηλαδή ὁ βίος καί ἡ πολιτεία του εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού λιβανίζει τόν Ἀντίχριστον. «Εἰκόνα δέ τήν δυσσεβῆ πολιτείαν καλεῖ»[66], ὅπως ἑρμηνεύει ὁ Ἀρέθας Καισαρείας.

63. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 340. Α-Β.
64. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 689. Α.
65. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 14,9. Ὁμοίως 13,4,8,12,15. 14,11. 16,2. 19,20.
66. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,689. Α.

ΤΜΗΜΑ Β΄

ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ, ΟΡΑΤΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΡΙΘΜΟΥ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΛΟΥ «666»

1. Πότε εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός καί πότε σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου τό «666»

Πάντοτε ὑπῆρχε τό ἐσωτερικόν ἀντίχριστον χάραγμα, ὡς μία μυστική σφραγίδα τοῦ ἀντιχρίστου διαβόλου. Ἀλλά στήν Ἀποκάλυψιν γίνεται κυρίως λόγος γιά τό ἐξωτερικόν, ὁρατόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς΄ (= 666), τό ὁποῖον διακρίνεται ἀπό τόν ἀδιάφορον ἀριθμόν.

Θά ἀναλύσωμεν πότε εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός καί πότε σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου. Πῶς καθιερώθη ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου καί γιατί τό χξς΄ (= 666) εἶναι ἕνα εἰδωλοποιημένον σύμβολον.

Πρέπει νά γίνη ἡ διάκρισις μεταξύ τοῦ ἀδιαφόρου ἀριθμοῦ, 666, καί τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου «666». Μερικοί βλέπουν τό «666» παντοῦ, σέ κάθε χρῆσιν, ὡς ἀδιάφορον ἀριθμόν. Ἄλλοι καταδικάζουν γενικά τό, 666, καί, ἄν ἦταν δυνατόν, θά τόν καταργοῦσαν ὡς ἀριθμόν.

1) Πότε εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός τό 666;

Κατά μίαν φράσιν τοῦ Λεοντίου Βυζαντίου, διακρίνονται δύο χρήσεις ἑνός ἀριθμοῦ. «ὁ ἀριθμός διττός λέγεται, ὁ μέν τις ἁπλῶς καί καθ' ἑαυτόν, ὁ δέ ἐν σχέσει καί πράγμασι θεωρούμενος»[67]. Ὅταν χρησιμοποιῆται ἕνας ἀριθμός ἄνευ οὐδεμίας σχέσεως ποιότητος ἤ ποσότητος, ἀλλά καθ' ἑαυτόν, εἶναι ἕνα νούμερον ἁπλόν ἀφηρημένον μέσα στήν ἀριθμητικήν. Στήν χρῆσιν αὐτήν τό, 666, εἶναι ἕνας τυχαῖος ἀφηρημέ-

---

67. Λεοντίου Βυζαντίου, Ἐπίλυσις τῶν ὑπό Σεβήρου συλλογισμῶν, Μ. 86.2, 1920. Α.

νος ἀριθμός. Ὅταν δηλώνη κάποιαν σχέσιν, κάποιον μέγεθος ἰδιότητος ἤ ποιότητος ἤ ποσότητος πραγμάτων, πάλιν εἶναι ἕνας ἠθικῶς ἀδιάφορος ἀριθμός μέσα στήν ἀριθμητικήν διαδοχικήν σειράν.

Ὅταν δηλαδή τό, 666, τό συναντᾶμε στήν ἀριθμητικήν διαδοχήν 665, 666, 667, κλπ., εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός. Δύναται νά δηλώνη ἕνα μέγεθος ἰδιότητος ἤ ποιότητος, πδχ. 666 μόρια σέ πνευματικές ἐπιδόσεις. Δύναται νά δηλώνη ἕνα μέγεθος διαφόρων ποσοτήτων: Πδχ. Ποσότητα χρόνου, 666 λεπτά, ὧρες, ἡμέρες κλπ. Ποσότητα ὑλικῶν ἀγαθῶν, 666 κιλά ἐμπορεύματος. Ποσότητα σελίδων βιβλίου, ἡ 666 σελίδα. Ποσότητα φυσικῶν διαστάσεων μήκους, πλάτους, ὕψους. Ἀριθμητικήν θέσιν οἰκίας ἐπί τῶν ὁδῶν. Ἀριθμόν τηλεφωνικοῦ καταλόγου κλπ.

Ὁπουδήποτε συναντᾶμε τό, 666, μέ τήν χρῆσιν αὐτήν εἴτε ὡς ἀφηρημένον ἀριθμόν τῆς ἀριθμητικῆς διαδοχῆς εἴτε ὡς συγκεκριμένον ἀριθμόν μιᾶς ἰδιότητος, ποιότητος ἤ ποσότητος, τό 666 εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός. Τό, χξς΄, κατά τήν ἑλληνικήν ἀρίθμησιν καί τό, 666, κατά τήν ἀραβικήν, μπορεῖ νά εἶναι ἁπλοῖ ἀριθμοί καί νά μήν ἔχουν καμμίαν ἀναφοράν στόν Ἀντίχριστον, ὅταν ἡ χρῆσις τους εἶναι τυχαία καί συμπτωματική. Δέν ὑπάρχει καμμία πρόληψις καί καμμία ἐπιφύλαξις γιά κανένα ἀριθμόν, ὅταν αὐτός χρησιμοποιῆται ἁπλῶς ὡς ἀριθμός στίς ἀνωτέρω χρήσεις. Μπορεῖ νά συναντήσωμεν τόν συνδυασμόν γραμμάτων, χξς, σέ ἀδιάφορη ἀρίθμησιν, ὅπως πδχ. σέ πινακίδες αὐτοκινήτων. Τότε δέν ἔχει καμμίαν ἄλλην σημασίαν, ἀλλά καλύτερα νά ἀποφεύγεται, γιά νά μήν δημιουργῆ πρόβλημα συνειδήσεως. Δέν ἔχει τίποτε τό ἐπιλήψιμον ἕνας ἀριθμός, χξς΄ (= 666), ὅταν χρησιμοποιῆται μόνον ὡς ἀριθμός χωρίς κανένα συμβολισμόν εἰδικόν.

2) Πότε εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου τό «666»;

Ὑπάρχει ὅμως καί ἡ συμβολική χρῆσις ἑνός ἀριθμοῦ. Ὅταν λαμβάνεται ἕνας ἀριθμός ἀπολύτως, ἔξω ἀπό τήν ἀριθμητικήν διαδοχήν, ὅταν γενικεύεται καί φορτίζεται μέ ἕνα εἰδικόν νόημα καί περιεχόμενον, τότε γίνεται σύμβολον, δέν εἶναι ἁπλός ἀριθμός. Ἕνα τέτοιον σύμβολον μάλιστα καί οἰκουμενικόν εἶναι τό χξς΄ (666).

Τό «666» ἔξω ἀπό τήν ἀριθμητικήν διαδοχήν, σέ ἀπολυτοποιημένην χρῆσιν, δέν σημαίνει ἀφηρημένην ἀριθμητικήν ἔννοιαν ἤ σχέσιν ποιότητος ἤ ποσότητος, ἀλλά ἔχει ἀποκλειστικήν ἀναφοράν στόν Ἀντίχριστον, εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι κρυπτογράφησις τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι ἑπομένως φορεύς ἀντιχρίστου νοήματος.

Τό «666» σ' αὐτήν τήν συμβολικήν χρῆσιν εἶναι ἡ ἀριθμητική ἔκφρασις τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Κρυπτογραφεῖ τό ὄνομα καί ἀκόμη, ὡς θά λεχθῆ, αὐτήν τήν φύσιν τοῦ προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι τρόπον τινά ἔμβλημα τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν μπορεῖ μία τέτοια

συμβολική χρῆσις τοῦ «666» νά θεωρηθῆ ἀθώα καί συμπτωματική. Ἡ γενική, ἐξειδικευμένη, ἀπόλυτη, συμβολική χρῆσις τοῦ «666», μέ νόημα ἀντίχριστον, δέν εἶναι ποτέ ἠθικῶς ἀδιάφορη.

Το χξς΄ (= 666) στήν συμβολικήν χρῆσιν δέν εἶναι ἁπλᾶ γράμματα ἤ ἀριθμοί ἀδιάφοροι, εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει κακήν ἔννοιαν. Τό σύμβολον «666» προβάλλει ὡς φορεύς ὀνόματος τοῦ προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου. Γίνεται τρόπον τινά ὄχημα, πού φέρει ὁλόκληρην φιλοσοφίαν πολιτικήν, κοινωνικήν, ἠθικήν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὁ συμβολισμός τοῦ ὀνόματος καί τοῦ προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τό χξς΄ (666) εἶναι δεδομένος στήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου. «Ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστιν· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ»[68].

Ὡς σύμβολον τοῦ ὀνόματος καί τοῦ προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου θεωρεῖται ἡ ἀπολυτοποιημένη ἔννοια «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὁλογράφως στά ἀρχαιότερα χειρόγραφα καί στίς κριτικές ἐκδόσεις[69] καί στό Ὑπόμνημα Π. Ἰ. Μπρατσιώτου[70]. Σέ ἄλλες ἐκδόσεις ἐμφανίζεται ἀριθμητικῶς μέ ἑλληνικήν ἀρίθμησιν χξς΄[71] ἤ συγχρόνως μέ ἑλληνικήν καί ἀραβικήν ἀρίθμησιν χξς΄ (666)[72].

Κατά τά ἐπίσημα κείμενα τῶν ὑπομνηματιστῶν ἀρχαίων πατέρων ἀπαντᾶ συνήθως παράλληλα καί ἡ ὁλόγραφη καί ἡ ἀριθμητική γραφή, «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ» καί χξς΄. Στό Ὑπόμνημα Ἀνδρέου Καισαρείας ὁλογράφως «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ»[73]. Στό Ὑπόμνημα Ἀρέθα Καισαρείας ἀριθμητικῶς, χξς΄, στό κείμενον καί ὁλογράφως στήν ἑρμηνείαν. «Ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ.»[74]. Τό Ὑπόμνημα Εἰρηναίου[75] ἔχει τήν ἑλληνικήν ἀρίθμησιν χξς΄. Ὁμοίως τοῦ Ἱππολύτου[76].

Ἡ ἀπολυτοποιημένη, συμβολική ἔννοια, «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», συμβολίζει τό ὄνομα καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου καί εἶναι χά-

---

68. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13,18.

69. NESTLE-ALAND, NOVUM TESTAMENTUM GRAECE, London, 1975 σελ. 638.

70. Π. Ἰ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Ἐν Ἀθήναις, 1950, σελ. 214.

71. Ἡ Ἁγία Γραφή, Ἡ παλαιά Διαθήκη καί ἡ Καινή Διαθήκη, Ἔκδοσις Θεολόγων Ἡ «ΖΩΗ», Ἀθῆναι, 1983, σελίς 1061.

72. Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική μετάφραση, Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθῆναι, 1981, σελ. 491.

73. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106,340. C.

74. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106,681. Α-Β.

75. Εἰρηναίου, Contra Haereses, lib. V, M. 7, 1202. A-C. (Β.Ε.Π. 5, 168-169).

76. Ἱππολύτου, Μ. 10, 768. Α, 769. Β, 932C. (Β.Ε.Π. 6,213,214,287).

ραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου κατά τήν Ἀποκάλυψιν, ὅπως θά ἀποδειχθῆ στά ἑπόμενα. Ἡ συμβολική ἔννοια «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ» μέ ὁποιαδήποτε γλῶσσα καί ἄν ἐκφρασθῆ, μέ ὁποιαδήποτε γράμματα καί μικρογράμματη καί μεγαλογράμματη γραφή καί μέ ἀριθμούς καί μέ ἄλλα σύμβολα, ἀφοῦ λαμβάνεται ἀπολύτως, ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἑπομένως ἐξαρτᾶται ἀπό τήν χρῆσιν ἄν εἶναι τό (666) ἁπλός ἀριθμός, ἀδιάφορος ἤ χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀθῶος εἶναι ὁ ἀριθμός (666) στήν ἀφῃρημένην ἤ συγκεκριμένην ποιοτικήν ἤ ποσοτικήν σχέσιν μέ τά πράγματα. Τό σύμβολον ὅμως «666» στήν ἀπολυτοποιημένην, γενικήν χρῆσιν, δέν ἔχει οὔτε ἐκφράζει καμμίαν τέτοιαν σχέσιν μέ πράγματα ἤ ἄλλα πρόσωπα, ἀλλά ἀποκλειστικά σχετίζει μέ τόν Ἀντίχριστον. Ὁ νοῦς στό «666» ἀναγνωρίζει τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ –τοῦ Ἀντιχρίστου– ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ»[77]. Ἡ Γραφή εἶναι σαφής. Δέν ὑπάρχει περιθώριον ἀθωώσεως καί ἀποδοχῆς τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ χαράγματος «χξς΄» (666).

2. Ἡ καθιέρωσις τοῦ «666» ὡς συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ δηλώνει στήν Ἀποκάλυψιν τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι σαφής ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ»[78] ἤ χξς΄ (666)[79]. Τό χξς΄ (666) εἶναι δεδομένον ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου στά Ὑπομνήματα, στίς μελέτες, στά σχόλια τῶν Πατέρων. Σέ ὅλους τούς Πατέρας τό χξς΄ εἶναι γνωστόν ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Εἰρηναῖος καταδικάζει μέ δριμύτητα ὅσους παρεχάραξαν τό καθιερωμένον σύμβολον χξς΄ (666) σέ χις΄ (616)· «οὐκ οἶδα πῶς ἐσφάλησάν τινες ἐπακολουθήσαντες ἰδιωτισμῷ καί τόν μέσον ἠθέτησαν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, ν΄ψήφισμα ὑφελόντες (= ἀφαίρεσαν 50 μονάδες) καί ἀντί τῶν ἕξ δεκάδων μίαν δεκάδα βουλόμενοι εἶναι»[80].

Οἱ ἀνά τό κόσμον ὠργανωμένες Ἐκκλησίες, οἱ οἰκουμενικές Σύνοδοι, οἱ Θεολογικές Σχολές, δέν ἐδογμάτισαν γιά τό χξς΄ (666), διότι δέν ἀπετέλεσε πρόβλημα τῆς ἐποχῆς των. Ἐγνώριζαν ὅτι τό χξς΄ (666) εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά δέν εἶχε ἀπασχολήσει τούς πιστούς, διότι δέν εἶχεν ἐμφανισθῆ ἡ γενικευμένη, ἀπολυτοποιημένη

---

77. Ἀποκάλ. Ἰωάννου, 13,18.
78. Ἀποκάλυψις Ἰω. 13,18, Κατά τίς κριτικές ἐκδόσεις καί ἀρχαῖα Ὑπομνήματα.
79. Κατά νεώτερες ἐκδόσεις.
80. Εἰρηναίου, Contra Haereses, lib. V, M. 7, 1203 C. (Β.Ε.Π. 5,168).

χρῆσις του,ὅπως συμβαίνει δυστυχῶς στήν ἐποχήν μας. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἐδογμάτιζε πάντοτε γιά τά πάντα. Ἀκόμη ὑπάρχουν πολλές ἀλήθειες τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ ὁποῖες δέν ἔγιναν δόγμα, ὅπως πδχ ἡ μετάστασις τῆς Θεοτόκου. Τό πρόβλημα τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ χξς΄ (666), εἶναι λυμένον στήν Γραφήν καί στά κείμενα τῶν Πατέρων. Ἔλειπε μόνον ἡ ἔρευνα καί ἡ γνωστοποίησις τῆς ἀληθείας.

Τό χξς΄ (666) εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἀκριβῶς ὁ σταυρός εἶναι σύμβολον τοῦ Χριστοῦ. «Ἔδωκεν ὁ Χριστός τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσι τόν τίμιον καί ζωοποιόν σταυρόν καί αὐτός– ὁ Ἀντίχριστος– ὁμοίως δώσει τό ἑαυτοῦ σημεῖον...»[81], δηλαδή τό χξς΄ (666). Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος λέγει: «Λοιπόν οὖν, ἀδελφοί μου, φρικτός ἀγών ἅπασι τοῖς φιλοχρίστοις ἀνθρώποις, ἵνα μέχρις ὥρας τοῦ θανάτου μή δειλιάσωσι, μηδέ στῶσιν ἐν χαυνότητι, ὅταν χαράσση ὁ Δράκων τήν ἑαυτοῦ σφραγῖδα ἀντί στοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος...»[82].

Ἡ συμβολοποίησις καί καθιέρωσις τοῦ «666» ὡς ἀντιχρίστου συμβόλου εἶναι ἀντίστοιχη μέ τήν καθιέρωσιν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Τί εἶναι ὁ σταυρός; Δύο κεραῖες κάθετες ἀπό ξύλον ἤ μέταλλον ἤ ἄλλο ὑλικόν. Πρίν ἀπό τόν σχηματισμόν τοῦ σταυροῦ οἱ κεραῖες αὐτές μπορεῖ νά εἶναι κάτι τό ἀδιάφορον, ἕνα ἁπλόν ὑλικόν, χωρίς κανένα νόημα. Ὅταν ὅμως συνδέσωμεν τίς κεραῖες σταυροειδῶς μέ σκοπόν νά κάνωμεν ἕνα σύμβολον τοῦ Χριστοῦ, τότε δέν ἔχομεν ἀδιάφορα ὑλικά, κεραῖες ἄνευ νοήματος, ἀλλά ἔχομεν σταυρόν, πού συμβολίζει τήν σταυρικήν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ καί αὐτόν τόν Ἰ. Χριστόν. Τότε δέν ἔχομεν ἀδιάφορον ὑλικόν, ἀλλά σύμβολον Χριστοῦ, σύμβολον σωτηρίας, σταυρόν, πού φορτίζεται μέ ἐνέργειαν Χάριτος, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ κατά τό μέτρον τῆς πίστεως.

Ὁμοίως περίπου καί τό χξς΄ (666), τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου. Μέσα στήν ἀριθμητικήν διαδοχήν εἶναι ἀδιάφορος ἀριθμός, ὅπως ἐλέχθη. Ἄν ὅμως λάβωμεν τό χξς΄ (666) ἔξω ἀπό τήν ἀριθμητικήν διαδοχήν καί τό ἀπολυτοποιήσωμεν καί σχετίσωμεν μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, τότε γίνεται σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, τότε συμβολίζει τό ὄνομα καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως δηλώνει ἡ Ἀποκάλυψις. Τότε στήν ἐξειδικευμένην αὐτήν χρῆσιν σχετίζει μόνον μέ τόν Ἀντίχριστον καί φορτίζεται μέ ἰδεολογίαν, πίστιν, κοσμοθεωρίαν ἀντίχριστην. Δέν εἶναι ἁπλός ἀριθμός, ἀλλά φορτίζεται μέ ἀντίχριστην ἐνέργειαν δαιμονικήν, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ κατά τό μέτρον τῆς ἀπιστίας καί ἀσεβείας τοῦ δεχομένου αὐτό.

---

81. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, καί περί Ἀντιχρίστου, Μ. 10,921, Β. (Β.Ε.Π. 6,283).

82. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Λόγος εἰς τήν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, ἔκδ. ΟΞΟΝΙΑ, αψθ. σελ. τξα.

Πρίν ἀπό τόν Χριστόν σταύρωσις καί σταυρός ἦταν γιά τούς πολλούς κάτι τό κοινόν, ἄνευ σημασίας. Μετά ὅμως ἀπό τήν σταύρωσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί μάλιστα τήν κατάργησιν τῆς σταυρικῆς ποινῆς, ὑπάρχει μόνον ἕνας σταυρός, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ καί μόνον ἕνας ἐσταυρωμένος, ὁ Ἰ. Χριστός. Σταυρός καί σταύρωσις ἔχουν ἀποκλειστικήν ἀναφοράν στό πρόσωπον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ὁμοίως καί τό χξς΄ (666). Πρίν ἀπό τήν ἀπολυτοποίησίν του γιά τήν κρυπτογράφησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου ἦταν ἀδιάφορος ἀριθμός, ἀσυμβόλιστος, μέσα στήν ἀριθμητικήν διαδοχήν. Μετά ὅμως τήν ἀποκλειστικήν ἀναφοράν στόν Ἀντίχριστον, ἡ ἀπολυτοποιημένη χρῆσις σχετίζει μόνον μέ τόν Ἀντίχριστον. Ὅταν συναντήσωμεν ἀπολυτοποιημένην χρῆσιν «χξς΄» «666»,ἐννοοῦμεν μόνον κρυπτογράφησιν τοῦ ὀνόματος καί προσώπου τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό σύμβολον χξς΄ (666) καθιερώθη ὡς σύμβολον καί ἔμβλημα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. Στήν συμβολικήν χρῆσιν λειτουργεῖ ὡς θρησκευτικόν σύμβολον στίς σκοτεινές δυνάμεις, στούς υἱούς τῆς ἀποστασίας, στούς σιωνιστές καί σατανιστές. Δίνει τήν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι ἕνα μαγικόν κλειδί, μία μαγική ἐπίκλησις, μέ τήν ὁποίαν «τό μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας.»[83]. Αὐτές οἱ ἀντίχριστες δυνάμεις βλέπουν στό «666» ἐνσαρκουμένην ὅλην τήν ἀντίχριστην κοσμοθεωρίαν τους. Ἐκφράζει τό «666» τούς ἀντιχρίστους σατανικούς στόχους καί ὅλην τήν κουλτούραν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ.

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου χξς΄ (666) καθιερώθη σέ οἰκουμενικήν κλίμακα. Παντοῦ ἐμφανίζεται σέ ὅλα τά γεωγραφικά πλάτη καί μήκη τῆς γῆς. Ἔγινε ἕνα οἰκουμενικόν σύμβολον. Ἕνα εἶναι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου μέ ὅποιαν μορφήν καί γλῶσσαν καί ἄν ἐκφρασθῆ. Ἀντί τῆς ὁλογράφου μορφῆς «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ» ἐπελέγη παλαιότερον,ὅταν ἡ ἑλληνική ἦταν οἰκουμενική γλῶσσα, ἡ συνοπτική ἑλληνική ἀριθμητική ἔκφρασις «χξς΄». Στήν ἐποχήν μας ἐπελέγη ἀπό τίς σκοτεινές δυνάμεις, τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἔκφρασις τοῦ χαράγματος αὐτοῦ μέ τήν ἀραβικήν ἀρίθμησιν «666», διότι ἡ ἀρίθμησις αὐτή εἶναι οἰκουμενική καί ἀποτελεῖ κοινήν γλῶσσαν ὅλων.

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέγχθη, εἶναι ἡ ἔννοια «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», ὅταν ἀναφέρεται ἀποκλειστικά στόν Ἀντίχριστον, στό ὄνομα καί στό πρόσωπόν του. Αὐτή ἡ ἔννοια μέ τόν ἀντίχριστον συσχετισμόν της μπορεῖ νά μεταφρασθῆ σέ ὅλες τίς γλῶσσες καί νά ἐκφρασθῆ καί διατυπωθῆ μέ ὁποιαδήποτε γράμματα, μέ ὁποιαδήποτε μορφήν καί ὁλογράφως καί ἀριθμητικῶς. Θά ἀποτελῆ πάντοτε χάραγ-

83. Β΄ Θεσσαλονικεῖς, 2,7.

μα τοῦ 'Αντιχρίστου, ἐάν ἡ χρῆσις της εἶναι ἀπολυτοποιημένη, γενικευμένη καί ἀναφέρεται δηλαδή ἀποκλειστικά στό ὄνομα καί πρόσωπον τοῦ 'Αντιχρίστου. Ὁποιοδήποτε σημεῖον ἤ σύμβολον, ὅταν ἀναφέρεται ἀποκλειστικά στόν 'Αντίχριστον, εἶναι χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου, συνδέει μέ τόν 'Αντίχριστον, λειτουργεῖ ὡς χάραγμα. Πολύ περισσότερον τό σημεῖον χξς´ (666), «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», τό ὁποῖον εἶναι δεδομένον στήν Γραφήν ὡς ἔκφρασις τοῦ ὀνόματος καί τοῦ προσώπου τοῦ 'Αντιχρίστου, ὅταν χρησιμοποιῆται μέ αὐτόν τόν ἀντίχριστον συσχετισμόν, εἶναι χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου.

Δυστυχῶς ὡς ἀντίχριστον χάραγμα, ὡς σφραγίς τοῦ 'Αντιχρίστου, ἔχει σφραγίσει τό «666» ὅλα τά τυποποιημένα προϊόντα, πολλές κάρτες, χαρτονομίσματα καί ταυτότητες σ' ὅλον τόν κόσμον. Ἡ κατακλυσμική αὐτή ἐπιδρομή ἀποκλειστικά τοῦ «666» ἀποκαλύπτει τόν σκοπόν τῶν ἀντιχρίστων σκοτεινῶν δυνάμεων. Θέλουν νά σημάνουν τήν προετοιμασίαν γιά τόν ἐρχομόν τοῦ 'Αντιχρίστου καί σφραγίζουν τά πάντα καί τούς πάντας μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα, γιά νά πετύχουν μίαν παγκόσμιαν στροφήν καί ἐθελοδουλείαν στόν 'Αντίχριστον. Αὐτό εἶναι βλασφημία κατά τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅμως, πόσοι ὑποκρίνονται τόν ἀφελῆ καί τόν νηφάλιον καί λένε ὅτι δέν ὑπάρχει κανένα πρόβλημα, κανένας κίνδυνος!

Τό «χξς´» καί τό «666» ἐκφράζει, ὅπως σέ ἄλλην παράγραφον θά λεχθῆ, καί σάν ἀριθμητική διατύπωσις τόν χαρακτῆρα, τό ἔργον, τήν ταυτότητα τοῦ 'Αντιχρίστου. Καί μόνον ἡ ἀριθμητική διατύπωσις ὑποκρύπτει ὁλόκληρον ἀντιχριστολογίαν. «Ἄλλωστε κατά τήν τακτικήν τῆς «γεματρίας», τό νόημα τοῦ 666 προβάλλει τρισδιάστατον. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐκφράζεται διά τῆς τριπλῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ψηφίου, 6, ἡ ὁποία συμβολίζει τήν εἰς τό πρόσωπον τοῦ 'Αντιχρίστου ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας...»[84].

3. Τό εἰδωλοποιημένον σύμβολον «666»

Γιά νά εὕρῃ κανείς πότε θά ἔλθῃ ὁ 'Αντίχριστος καί ποῖος θά εἶναι, χρειάζεται θείαν σοφίαν καί προφητικόν χάρισμα. Γιά τό χάραγμα ὅμως τοῦ 'Αντιχρίστου δέν χρειάζεται πολλή σοφία. Εἶναι δεδομένον στήν 'Αποκάλυψιν. Εἶναι φανερόν ὅτι τό σύμβολον «666» φανερώνει τόν χαρακτῆρα τοῦ 'Αντιχρίστου, ὅτι τρόπον τινά προβάλλει σάν εἴδωλον τοῦ 'Αντιχρίστου. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ = χξς´ (666)»[85]. Ὅπως στό Βάπτισμα ἀκούομεν «καί τό ὄνομα αὐτοῦ τόδε» ,

---

84. Μ. Α. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ 'Αντιχρίστου, ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 15/2/1987, 'Αριθ. 3, σελ. 109.

85. 'Αποκ. 'Ιω. 13,18.

ὅμοια περί τοῦ 'Αντριχρίστου. «Και ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄ (666)». 'Αντίχριστος καί σύμβολον «666» φαίνεται σάν νά ἐταυτίσθησαν. Τό «666» δέν λειτουργεῖ σάν ἁπλόν σύμβολον. Σχεδόν ἔγινε εἴδωλον τοῦ 'Αντιχρίστου, μᾶς προβάλλει αὐτόν τόν 'Αντίχριστον, ὁδηγεῖ σ' αὐτόν τόν 'Αντίχριστον, ὅπως διά πολλῶν θά λεχθῆ σέ ἑπόμενες §§,

Ὅταν βλέπωμεν τό χάραγμα «666», ὁ νοῦς μας δέν πάει μόνον στό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου, ἀλλά πάει καί σ' αὐτόν τόν 'Αντίχριστον. Τό σύμβολον «666» δέν σχετίζεται μέ κανένα ἄλλο ὄνομα ἐκτός τοῦ 'Αντιχρίστου. Ὅποιος δέχεται αὐτό τό χάραγμα «666» δέχεται ἄμεσα καί τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου καί ἔμμεσα αὐτόν τόν 'Αντίχριστον, ὁ ὁποῖος γίνεται παρών μέ τό ἐνεργούμενον «μυστήριον τῆς ἀνομίας» διά σατανικῆς ἐνεργείας.

Ὅποιος δέχεται τήν ἔννοιαν σταύρωσις, σταυρός Χριστοῦ, δέχεται καί τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ καί αὐτόν τόν Χριστόν. Καί οἱ «δεξάμενοι τόν χαρακτῆρα –666– τοῦ μιαροῦ καί θεομάχου, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος»[86], δέχονται καί τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου καί αὐτόν τόν 'Αντίχριστον. Ὁ ἀριθμός ὀνόματος 'Αντιχρίστου συνδέει μέ αὐτόν τόν 'Αντίχριστον. Εἶναι ἡ ἐποχή πού οἱ ἄνθρωποι γίνονται νούμερα καί φωνάζονται μέ τό νούμερόν τους ἀντί τοῦ ὀνόματός τους. Πίσω ἀπό τό χάραγμα «666» εἶναι ὁ ἀναμενόμενος ἀπό τίς σκοτεινές δυνάμεις 'Αντίχριστος. Τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου ὁδηγεῖ στόν 'Αντίχριστον. 'Αφοῦ ὁ 'Αντίχριστος εἰδωλοποιεῖται στό χάραγμα «666», ἑπομένως τό χάραγμα, τό «666», ὁδηγεῖ στόν 'Αντίχριστον, στόν ἐρχόμενον «666».

Τό χάραγμα «666» εἰκονίζει αὐτόν τόν 'Αντίχριστον. Ὅποιος δέχεται «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα, δηλαδή τήν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ἀποστασίας»[87], δέχεται τόν ἴδιον τόν 'Αντίχριστον. Ὁ δεχόμενος τό σύμβολον δέχεται τόν συμβολιζόμενον. Τό «666» εἶναι ταυτότης τοῦ 'Αντιχρίστου καί σχετίζει καί ταυτίζει μέ τόν 'Αντίχριστον, κατ' ἔννοιαν καί κατ' ἐνέργειαν, ὅπως θά λεχθῆ. Τό «666» ὁδηγεῖ στόν «666», στόν 'Αντίχριστον. Σύμβολον καί συμβολιζόμενος εἶναι πολύ πλησίον τό ἕνα στό ἄλλο μέ τήν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ. Ὅπου σταυρός, ἐκεῖ κατά χάριν ὁ Χριστός. Ὅπου «666», ἐκεῖ «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ»[88] ὁ 'Αντίχριστος.

Οἱ πιστοί στήν ἐποχήν μας ἀγωνιοῦν, γιατί τό εἰδωλοποιημένον αὐτό σύμβολον, τό «666», τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου, χαράσσεται σέ πράγματα καί πρόσωπα καί τείνει νά σφραγίση τά πάντα, ἔμψυχα καί

86. 'Ιππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10,936. C-D. (Β.Ε.Π.6, 289).
87. 'Ανδρέου Καισαρείας, 'Υπόμνημα εἰς τή 'Αποκάλυψιν, Μ. 106,412. Α.
88. Β΄ Θεσσαλονικεῖς, 2,9.

ἄψυχα. Μοιάζει τό χάραγμα αὐτό, πού ἐπικρατεῖ παντοῦ, σάν τίς πολλές σημαῖες, πού κρατοῦν στά χέρια, γιά νά ἐπευφημήσουν τόν ἐπίσημον ἐπισκέπτην. Προετοιμάζει τήν ὑποδοχήν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀπορρίπτει τόν ἀδιάφορον ἀριθμόν, 666, ἀπορρίπτει μόνον τό χάραγμα «666». Γιά νά γίνη σαφής ἡ διάκρισις ἀναφέρομεν ἕνα παράδειγμα, τά εἰδωλόθυτα. Εἰδωλόθυτα ἦσαν τά σφάγια, τά ὁποῖα εἶχαν ἀφιερωθῆ στά εἴδωλα καί τῶν ὁποίων ἐθυσιάζοντο τά σπλάχνα καί τά πόδια καί ὅλο τό ἄλλο μέρος ἤ ἐπωλεῖτο ἤ παρετίθετο εἰς ἱερά συμπόσια στούς εἰδωλικούς ναούς. Ἡ Ἀποστολική Σύνοδος ἔδωκεν ἐντολήν στούς ἐξ ἐθνῶν χριστιανούς, «τοῖς ἐξ ἐθνῶν ἀδελφοῖς»[89]. «ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων... καί πορνείας.»[90], δηλαδή νά μήν τρώγουν τά σφάγια, τά ὁποῖα εἶχαν προσφερθῆ θυσία στά εἴδωλα. Ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων ἐθεωρεῖτο σοβαρόν παράπτωμα, ὅπως ἡ πορνεία. Σέ ἄλλους αὐτή ἡ βρῶσις ἦταν ἐν γνώσει πνευματική πορνεία, δηλαδή κοινωνία μέ τήν πίστιν, τήν λατρείαν, τά ἤθη, τά ἔθιμα τῶν εἰδωλολατρῶν. Σέ ἄλλους ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος νά ἀποβῆ τοιαύτη ἐν ἀγνοίᾳ.

Ἡ μόνη ἐντολή, πού ἔδωσεν ἡ Ἀποστολική Σύνοδος ἦταν: «ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καί αἵματος καί πνικτοῦ καί πορνείας·»[91]. Στήν Ἀποκάλυψιν πάλιν παραλληλίζεται ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων πρός τήν πορνείαν. Ἐλέγχει δριμύτατα ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τό «φαγεῖν εἰδωλόθυτα καί πορνεῦσαι»[92]. Σύμφωνος εἶναι καί ὁ Ἀπ. Παῦλος γράφων πρός Κορινθίους. Ἀπαγορεύει ὁ Παῦλος τά εἰδωλόθυτα, ἀλλά γράφει μέ τρόπον ποιμαντικόν μέ ἑλιγμούς, γιά νά κερδίση τούς πλανεμένους. Γιά νά μή γίνη ἀποκρουστικός στούς γνωστικίζοντας[93], δηλαδή σ' αὐτούς πού ἔλεγαν ὅτι εἶχαν τήν τελείαν γνῶσιν περί τοῦ ἑνός Θεοῦ καί τῆς ἀνυπαρξίας τῶν εἰδωλικῶν Θεῶν καί ἐνόμιζαν ὅτι δέν τούς ἔβλαπτεν ἡ βρῶσις εἰδωλοθύτων, στηλιτεύει πρῶτον τήν ἐλλιπῆ αὐτήν γνῶσιν καί καταλήγει στήν ἀπαγόρευσιν τῶν εἰδωλοθύτων. Λέγει: «ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δέ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.»[94]. Ἀφοῦ δέν ὑπάρχουν οἱ εἰδωλικοί θεοί, ἐφαίνετο ὅτι ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων αὐτή καθ' ἑαυτήν δέν μπορεῖ νά βλάψη τόν ἔχοντα τελείαν πίστιν[95].

Ἀλλά ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων ἦταν ἕνα πρόβλημα: Πρῶτον

---

89. Πράξεις, 15,23.
90. Πράξεις, 15,29.
91. Πράξεις, 15, 29. παράβαλε. Πράξεις 21,25.
92. Ἀποκ. Ἰω. 2,14. παράβαλε Ἀποκ. Ἰω. 2,20.
93. Σ. Χ. Ἀγουρίδη, Ἀποστόλου Παύλου Α΄ πρός Κορινθ. Ἐπιστολή, Θεσσ/νίκη 1982, σελ. 137.
94. Α΄ Κορινθίους, 8,2.
95. Α΄ Κορινθίους, 8,4-6.

συνειδήσεως τῶν μή στερεωμένων στήν πίστιν, οἱ ὁποῖοι μέ «εἰδωλικήν διάνοιαν»[96] καί προαίρεσιν καί ἑπομένως εἰδωλικήν συνείδησιν ἔτρωγαν τά εἰδωλόθυτα[97] «καί ὁδός ἐπί εἰδωλολατρείαν τό πρᾶγμα ἐγίνετο·»[98]. Δεύτερον ὑπῆρχεν ὁ κίνδυνος σκανδαλισμοῦ τῶν ἀσθενεστέρων στήν πίστιν. «οὐχί ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τό τά εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;»[99]. Τρίτον ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων στά εἰδωλικά τραπέζια τῶν εἰδωλολατρικῶν ναῶν ἐσήμαινε καί γιά τούς τελείους καί γιά τούς ἀτελεῖς στήν πίστιν κοινωνίαν μέ τήν εἰδωλολατρικήν λατρείαν, κουλτούραν καί πίστιν, κοινωνίαν μετά τῶν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι ἐκρύπτοντο ὑπό τά εἴδωλα καί ἐμίαινον τά σφάγια. Γι' αὐτό ἔδινε ἐντολήν ἡ Ἀποστ. Σύνοδος: «ἀπέχεσθαι ἀπό τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων»[100]. Δηλαδή «νά ἀπέχουν ἀπό τούς μολυσμούς, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦνται, ὅταν φάγη κανείς κρέατα, πού θυσιάζονται εἰς τά εἴδωλα.»[101].

Ὁ Παῦλος χαρακτηρίζει τήν βρῶσιν τῶν εἰδωλοθύτων ὄχι μόνον περιττήν[102], ἀλλά καί ὡς ἔγκλημα κατά τῶν σκανδαλιζομένων ἀδελφῶν[103] καί κατά Χριστοῦ καί καθ' ἑαυτοῦ[104]. Ἀφοῦ κάμει μίαν ὁλόκληρην διδασκαλίαν στά κεφ. 8 καί 9 γιά τήν βλάβην αὐτήν ἐκ τῶν εἰδωλοθύτων, στό κεφ. 10 ἀπαγορεύει ρητῶς καί κατηγορηματικῶς τά εἰδωλόθυτα, κυρίως διότι καθιστοῦν κοινωνούς τούς τρώγοντας αὐτά μετά τῶν δαιμονίων, στά ὁποῖα ἀφιερώθησαν καί ἐθυσιάσθησαν. Ἡ βρῶσις αὐτῶν τῶν εἰδωλοθύτων στά εἰδωλικά τραπέζια ἐσήμαινε κοινωνίαν μετά τῆς εἰδωλολατρείας. Λέγει ὁ Παῦλος: «Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπό τῆς εἰδωλολατρείας.»[105]. Φέρνει ὡς παράδειγμα τίς θυσίες τῶν Ἰουδαίων. «βλέπετε τόν Ἰσραήλ κατά σάρκα· οὐχί οἱ ἐσθίοντες τάς θυσίας –Ναοῦ Σολομῶντος– κοινωνοί τοῦ θυσιαστηρίου εἰσί;»[106].

---

96. Ἰω. Χρυσοστόμου, εἰς Α' πρός Κορινθ. Λόγος Κ. 1, Μ. 61, 159-160. Καί 163-165 (Ε.Π.Ε. 18,550).

97. Α' Κορινθ. 8, 7-8.

98. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ. ἀνωτ. Μ. 61, 159. (Ε.Π.Ε. 18,550).

99. Α' Κορινθ. 8,10.

100. Πράξεις, 15,20.

101. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τάς πράξεις τῶν Ἀποστόλων, Ἀθῆναι, 1955, σελ. 434.

102. Α' Κοριθνίους, 8,8.

103. Α' Κορινθίους, 8, 10-13.

104. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 61,167 (Ε.Π.Ε. 18, 574-576). «Ὥστε τέσσαρα τά ἐγκλήματα καί σφόδρα μέγιστα, ὅτι καί ἀδελφός, καί ἀσθενῶν καί οὗ τοσοῦτον ὁ Χριστός ἐποιήσατο λόγου ὡς καί ἀποθανεῖν ὑπέρ αὐτοῦ, καί ὅτι μετά ταῦτα πάντα διά βρῶμα ἀπόλλυται».

105. Α' Κορινθίους, 10,14.

106. Α' Κορινθίους, 10,18.

Ὁμοίως καί ὅσοι τρώγουν τά εἰδωλόθυτα «γίνονται καί αὐτοί συμμέτοχοι καί συγκοινωνοί τῶν εἰδώλων»[107], δηλαδή τῶν δαιμονίων. Λέγει ὁ Παῦλος: «ἅ θύει τά ἔθνη, δαιμονίοις θύει καί οὐ Θεῷ· οὐ θέλω δέ ὑμᾶς κοινωνούς τῶν δαιμονίων γίγνεσθαι»[108].

Ἡ πίστις αὐτή ἀπαντᾶ καί στήν Π.Δ. Ἡ θυσία στά εἴδωλα θεωρεῖται ὡς θυσία στά δαιμόνια· «ἔθυσαν δαιμονίοις καί οὐ θεῷ, θεοῖς οἷς οὐκ ᾔδεισαν»[109]. «Πάντες οἱ θεοί τῶν ἐθνῶν δαιμόνια»[110]. «θυμιῶσιν ἐπί ταῖς πλίνθοις τοῖς δαιμονίοις»[111].

Αὐτός εἶναι ὁ σπουδαιότερος λόγος, γιά τόν ὁποῖον ὁ Παῦλος ἀπαγορεύει τά εἰδωλόθυτα. Δέν ἐπιτρέπεται κοινωνία μέ τούς εἰδωλικούς Θεούς, τά δαιμόνια. Ἀναφέρει τήν κοινωνίαν τήν Εὐχαριστιακήν, τήν κοινωνίαν Χριστοῦ. «Τό ποτήριον τῆς εὐλογίας ὅ εὐλογοῦμεν, οὐχί κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι; Τό ἄρτον ὅν κλῶμεν οὐχί κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν; ὅτι εἷς ἄρτος, ἕν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμεν.»[112]. Γιά τούς χριστιανούς εἶναι ἡ μόνη ἐπιτρεπτή κοινωνία, ἡ κοινωνία μέ τόν Χριστόν. Δέν μπορεῖ νά συνδυασθῇ ἡ κοινωνία Χριστοῦ μέ τήν κοινωνίαν τῶν εἰδωλολατρικῶν θυσιῶν καί τῶν δαιμονίων. «οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καί ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καί τραπέζης δαιμονίων.»[113].

Ἑρμηνεύων ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Ὥστε εἰ αἵματος ἐπιθυμεῖς, φησί, μή τόν τῶν εἰδώλων βωμόν τῷ τῶν ἀλόγων φόνῳ, ἀλλά τό θυσιαστήριον τό ἐμόν τῷ ἐμῷ –Χριστοῦ– φοίνισσε αἵματι.»[114]. Ὁ Παῦλος συνιστᾶ τήν ἀποφυγήν τῶν εἰδωλοθύτων διά τούς λόγους σκανδαλισμοῦ καί κυρίως διότι αὐτή καθ' ἑαυτήν ἡ βρῶσις συνιστᾶ κοινωνίαν μέ τήν εἰδωλολατρείαν καί τά δαιμόνια. «οὐκέτι διά τήν τοῦ πλησίον βλάβην ἀφίστασθαι μόνον κελεύει, ἀλλά καί αὐτό καθ' ἑαυτό δείκνυσιν ἱκανόν μεγάλην ἐνεγκεῖν λύμην (βλάβην)»[115]. Κατακρίνων ὁ Χρυσόστομος τήν γνῶσιν αὐτῶν, πού νομίζουν ὅτι ἐπιτρέπεται ἡ βρῶσις τῶν εἰδωλοθύτων, συμφωνῶν μέ τό τοῦ Παύλου «εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναι τι, οὐδέπω οὐδέν ἔγνωκε καθώς δεῖ γνῶναι»[116], λέγει: «Ὁρᾷς πῶς δείκνυσιν οὐκ

---

107. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ὑπόμνημα εἰς τάς ἐπιστολάς Κ.Δ. τόμος 1, Ἀθῆναι, 1956, σελ. 340.

108. Α΄ Κορινθίους, 10,20.

109. Δευτερονόμιον, 32,17.

110. Ψαλμός, 95,5.

111. Ἠσαΐου, 65, 3.

112. Α΄ Κορινθίους, 10, 16-17.

113. Α΄ Κορινθίους, 10,21.

114. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Α΄ ' πρός Κορινθίους, Ὁμιλία ΚΔ. 1, Μ. 61, 200. (Ε.Π.Ε. 18 Α. 84).

115. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 61,199. (Ε.Π.Ε. 18 Α, 80).

116. Α΄ Κορινθίους, 8,2.

ἔχοντας γνῶσιν τελείαν τούς δοκοῦντας εἶναι τελείους, εἴγε (= ἄν βέβαια) μηδέ τοῦτο ἴσασιν (= δέν γνωρίζουν), ὅτι κοινωνία τις ἀπό τούτων καί φιλία πολλοῖς πολλάκις πρός δαίμονας γίνεται κατά μικρόν τῆς συνηθείας αὐτούς ἐφελκομένης; (= ἐπειδή τούς παρασύρει ἡ συνήθεια;). Εἰ γάρ ἐπ' ἀνθρώπων τό κοινωνεῖν ἁλῶν καί τραπέζης (= νά τρῶνε ψωμί κι' ἀλάτι, δηλαδή νά τρῶνε στό ἴδιο τραπέζι) φιλίας ἀφορμή καί σύμβολον γίνεται, ἐγχωρεῖ (= εἶναι δυνατόν) καί ἐπί δαιμόνων τοῦτο συμβῆναι.»[117].

Κάμνουν μεγάλον λάθος ὅσοι νομίζουν ὅτι ἐπιτρέπει ὁ Παῦλος τά εἰδωλόθυτα καί ἑπομένως πρέπει νά ἀθωώση καί ὁ χριστιανός τό «666» καί νά τό ἀποδεχθῆ.

Ὁ Χρυσόστομος χαρακτηρίζει τήν βρῶσιν τῶν εἰδωλοθύτων θανατοποιόν καί τήν παραλληλίζει μέ τήν βρῶσιν τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ στόν Παράδεισον. «Δείξω σοι ἄλλο βρῶμα ἔξω τοῦ παραδείσου θανατοποιόν, τήν εἰδωλολατρείαν λέγω. Διά τί γάρ παρῃτήσαντο οἱ μάρτυρες φαγεῖν κρέα; διά τί ἐφοβοῦντο φαγεῖν; ἆρα, εἰ ἔφαγον, ἀπέθνησκον; Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐπειδή ἐπωνόμαστο τῶν εἰδώλων ἡ μνήμη, ἔφυγον, οὐ τήν βρῶσιν, ἀλλά τήν τῶν μιαρῶν ἐπίκλησιν.».[118]. Ὁ Χρυσόστομος πολλάκις χαρακτηρίζει τήν βρῶσιν εἰδωλοθύτων ὡς «ἔγκλημα μέγα καί πολλῶν αἴτιον κακῶν.»[119].

Ἐσχολίασα διά μακρῶν τό περί εἰδωλοθύτων παράδειγμα, γιά νά ἀναιρέσω τήν παρερμηνείαν. Ἡ Γραφή καί οἱ Πατέρες ἀπαγορεύουν τά εἰδωλόθυτα, ὅπως ἀκριβῶς ἀπαγορεύουν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὑπάρχει ἀντιστοιχία. Δέν λέγει ἡ Γραφή νά μήν τρώγουν κρέας, ἀλλά νά μήν τρώγουν σφάγια, τά ὁποῖα εἶχαν προσφερθῆ στά εἴδωλα. Ὁμοίως δέν λέγει ἡ Γραφή νά μήν χρησιμοποιοῦμε τόν ἁπλόν, ἀδιάφορον ἀριθμόν 666. Ἀπαγορεύει τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, τόν ἀπολυτοποιημένον ἀριθμόν «666», ὅταν αὐτός ἐμφανίζεται ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν γίνεται φορεύς τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν τρόπον τινά ἀναφέρεται ἀποκλειστικά σ' αὐτόν, ἀφιερώνεται καί θυσιάζεται σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον καί γίνεται χάραγμα καί σφραγίδα του.

Πρίν ἀπό τήν καθιέρωσιν καί θυσίαν στά εἴδωλα καί στά δαιμόνια τά ζῶα ἦσαν ἀθῶα καί ἀδιάφορα. Μετά τήν θυσίαν ὅμως ἐθεωροῦντο «ἀλισγήματα τῶν εἰδώλων»[120], μιασμένα ἀπό τήν δαιμονικήν θυσίαν

---

117. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. ΚΔ., 4, Μ. 61,201 (Ε.Π.Ε. 18, Α, 88-90).

118. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν ἕκτην ἡμέραν τῆς κοσμοποιΐας, Λόγος ς', Μ. 56,488.

119. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Α' πρός Κορινθίους, Λόγος Κ, 1. Μ. 61,159.

120. Πράξεις, 15,20.

καί ἐπήρειαν καί ἡ βρῶσις τους ἐθεωρεῖτο κοινωνία μέ τήν εἰδωλολατρείαν καί τίς δαιμονικές θυσίες. Ὁμοίως καί τό «666». Εἶναι ἕνας ἀθῶος, ἀδιάφορος ἀριθμός, στήν ἀδιάφορην χρῆσιν. Στήν ἐξειδικευμένην ὅμως χρῆσιν, ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, δέν εἶναι ἁπλός ἀριθμός, γίνεται φορεύς ἀντιχρίστου νοήματος καί πίστεως καί φανερώνει κοινωνίαν μέ τόν Ἀντίχριστον καί διάβολον.

Μπορεῖ νά ὑπάρχουν δίπλα ἕνα, 666, ἁπλός ἀριθμός μέ χρῆσιν καί ἔννοιαν ἀριθμητικήν, ποσοτικήν ἤ ποιοτικήν καί ἕνα «666» μέ ἔννοιαν καί χρῆσιν χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Κρατᾶμε τό, 666, τόν ἀριθμόν καί ἀπορρίπτομεν τό χάραγμα, τό «666». Τό 666, ὡς ἀριθμός εἶναι περιστατικός, ἐμφανίζεται στήν ἀριθμητικήν διαδοχήν μετά τόν, 665, καί πρίν τόν 667. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», δέν εἶναι περιστατικός, ἐμφανίζεται ἀπόλυτα, ἄσχετα μέ τήν ἀριθμητικήν σειράν, ὡς σύμβολον, ὡς στερεότυπον νούμερον, ὡς ἔμβλημα καθιερωμένον στόν Ἀντίχριστον. Τέτοια εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ «666» στό γραμμικόν σύστημα BAR CODE, πού σφραγίζει ὅλα τά προϊόντα. Ὁμοίως χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό «666» στίς κάρτες καί ταυτότητες, στά χαρτονομίσματα, στά χέρια ἤ στά μέτωπα.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666», σημαίνει κοινωνίαν μέ τόν Ἀντίχριστον, ἀναγνώρισιν καί προσκύνησιν αὐτοῦ. Σημαίνει θυσίαν στόν Ἀντίχριστον. Ὅπως ἀκριβῶς ἡ θυσία στά εἴδωλα ἐξοργίζει τόν Θεόν καί λέγει ἡ Γραφή, «παρωξύνατε γάρ τόν ποιήσαντα ὑμᾶς θύσαντες δαιμονίοις καί οὐ Θεῷ»[121], ὁμοίως καί ἡ θυσία στόν Ἀντίχριστον μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος εἶναι βδέλυγμα στόν Θεόν. Ὅποιος ἀποδέχεται τό χάραγμα καί ὑποτάσσεται στόν Σατανᾶ-Ἀντίχριστον θυσιάζει τήν ψυχήν του, τήν μονογενῆ ὕπαρξίν του. Ὁ πιστός ἀντίθετα πρέπει νά παρακαλῇ τόν Θεόν νά τόν σώζῃ ἀπό τό τέρας Ἀντίχριστον λέγων μέ τόν Δαβίδ «ρῦσαι ἀπό ρομφαίας τήν ψυχήν μου καί ἐκ χειρός κυνός τήν μονογενῆ μου.»[122]. «Μονογενῆ ἐνταῦθα ὀνομάζει τήν ψυχήν, τήν ὕπαρξίν του.»[123].

Ἕνα ἄλλο παράδειγμα: Ὁ Χίτλερ πῆρε τόν σταυρόν, τό σύμβολον τοῦ Χριστοῦ καί τόν ἔκαμε ἀγκυλωτόν, φορέα, ἐκφραστήν τοῦ ναζισμοῦ. Ἀπορρίπτομεν τό σύμβολον τοῦ ναζισμοῦ, τόν ἀγκυλωτόν σταυρόν, καί κρατᾶμε μόνον τόν Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ. Ὁμοίως ἀπορρίπτομεν τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ἀγκυλωτόν νούμερον «666» , τό ἔμβλημα τοῦ Ἀντιχρίστου καί κρατᾶμε τόν ἀριθμόν, 666, στήν ἀριθμητικήν του ἀδιάφορον χρῆσιν.

---

121. Βαρούχ, 4,7.

122. Ψαλμός, 21,20.

123. Ἀρχιμ. Ἰωήλ Γιαννακοπούλου, Ἡ. Π.Δ. κατά τούς Ο΄, τόμος 24, Οἱ ψαλμοί, ἔκδ. Β΄, Θεσ/νίκη, σελ. 114. Παράβαλε, ψαλμός 34,17.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟΝ χξς΄ (666) ΙΣΟΔΥΝΑΜΟΝ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Ἡ ἰσοδυναμία τοῦ χαράγματος τοῦ ὀνόματος καί τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὅπως προκύπτει ἀπό τό κείμενον τῆς Ἀποκαλύψεως καί τά ὑπομνήματα τῶν πατέρων, τό σύμβολον χξς΄ (666) εἶναι ἰσοδύναμον πρός τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι δηλαδή χάραγμα, σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι ἡ μία, ἡ γνωστή ὄψις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματός του, καί παραμένει ἄγνωστη ἡ ἄλλη ὄψις, τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὅταν ἀκούωμεν τόν ὅρον «χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου», ὁ νοῦς μας πηγαίνει στήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου. Ὡς χάραγμα χαρακτηρίζεται κυρίως ἕνα ἐξωτερικόν, ὁρατόν μέ τά σωματικά μάτια, ἀντίχριστον σημεῖον, τό ὁποῖον θά χαράσσουν τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου στό δεξί χέρι ἤ στό μέτωπον τοῦ σώματος ἤ στό μέτωπον τῆς ταυτότητος ἤ κάρτας, πού θά ἐπιδεικνύῃ τό δεξί χέρι, αὐτῶν πού θά ὑποταγοῦν στόν Ἀντίχριστον. «καί ποιεῖ –τό θηρίον– πάντας, τούς μικρούς καί τούς μεγάλους καί τούς πλουσίους καί τούς πτωχούς, καί τούς ἐλευθέρους καί τούς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἤ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»[124].

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι τό ὄνομα ἤ ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Τοῦτο θά φέρουν ὅσοι προσκυνήσουν τόν Ἀντίχριστον καί αὐτοί μόνον θά ἔχουν δικαίωμα ἀγοραπωλησίας καί συναλλαγῶν γιά βιοτικές ἀνάγκες.

Στήν Ἀποκάλυψιν ἀπό τό 13ον μέχρι τό 20ον κεφάλαιον γίνεται συχνή ἀναφορά τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Διακρίνω πέντε κατηγορίες χωρίων: 1) Στό χωρίον Ἀποκ. 13,17 χαρακτηρίζεται ὡς χάραγμα τό ὄνομα ἤ ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. 2) Στό χω-

124. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13,16.

ρίον 'Αποκ. 13,18 ὁρίζεται ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμός-χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου. 3) Στό χωρίον 'Αποκ. 14,9-11, ἀναφέρεται ὡς χάραγμα τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου. 4) Στό χωρίον 15,2 ὡς χάραγμα εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος. 5) Στά χωρία 16,2.19,20 καί 20,4 ἀναφέρεται γενικά ἡ φράσις «χάραγμα» πρός δήλωσιν κυρίως τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ'Αντιχρίστου.

Θά ἀναλύσωμεν ὅλες αὐτές τίς μαρτυρίες γιά τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου. 'Από τήν ἑρμηνείαν τῶν χωρίων αὐτῶν, τόν συσχετισμόν μεταξύ των καί τά σχόλια τῶν ὑπομνηματιστῶν Πατέρων ἀποδεικνύεται ὅτι τό χξς΄ (666) εἶναι χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου.

1) 'Αποκάλυψις 'Ιωάννου, Κεφ. 13, στίχος 17.

Κλασσικόν χωρίον τοῦ χαράγματος: «Καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἤ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.». Ποιό θά εἶναι αὐτό τό χάραγμα τοῦ'Αντιχρίστου; 'Ο λόγος τοῦ Θεοῦ ἑρμηνεύει, ἐπεξηγεῖ ποιό εἶναι τό χάραγμα. Μετά τόν ὅρον «χάραγμα» ὑπάρχει ὡς στίξις τό κόμμα. Στήν συνέχειαν ἀκολουθεῖ ἐπεξήγησις. 'Ο ὅρος χάραγμα ἐπεξηγεῖται μέ διμελῆ ἐπεξήγησιν: «... το χάραγμα (θηρίου)», [= δηλαδή] «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» ἤ «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.».

'Η διαζευκτική παρατακτική σύνδεσις τῶν δύο ὅρων-μελῶν τῆς ἐπεξηγήσεως, «ὄνομα» ἤ «ἀριθμόν ὀνόματος» καθιστᾶ αὐτούς ἰσοδυνάμους. Κατά τόν Π. Μπρατσιώτην «τό ὄνομα εἶναι ἐπεξήγησις τοῦ χάραγμα. Ὄνομα τοῦ θηρίου καί ἀριθμός τοῦ ὀνόματος εἶναι συνώνυμα.»[125]. 'Επομένως ὁ ὅρος «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» ἰσοῦται μέ τόν ὅρον «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Χάραγμα τό ὄνομα. Χάραγμα ἰσοδύναμον καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος χξς΄ (666).

'Η 'Αποκάλυψις δηλώνει ποιό θά εἶναι τό χάραγμα: Ἤ «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» ἤ «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Σύμβολον τοῦ 'Αντιχρίστου θά εἶναι τό ὄνομα, μιά κάποια λέξις, ὄνομα ἀνθρώπου μέ γράμματα. Σύμβολον τοῦ 'Αντιχρίστου καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος, χξς΄ (666), στήν ἐξειδικευμένην, ἀπολυτοποιημένην χρῆσιν. Τόσον τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου, ὅσον καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἶναι χάραγμα.

Τό κείμενον τῆς 'Αποκαλύψεως εἶναι σαφές καί δέν χωρεῖ καμμίαν ἀμφιβολίαν. Οἱ δύο ὅροι τῆς διμελοῦς ἐπεξηγήσεως εἶναι ἰσοδύναμοι. Τό χξς΄ (666) εἶναι χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου. Σέ ὅλους τούς κώδικες καί στά ἀρχαῖα χειρόγραφα καί ὑπομνήματα, ὅπως ἐπισημαίνει ἡ κριτι-

---

125. Παναγιώτου 'Ι. Μπρατσιώτου, 'Υπόμνημα εἰς τήν 'Αποκάλυψιν, 'Εν 'Αθήναις, 1950, σελ. 217.

κή ἔκδοσις NESTLE,[126] ὑπάρχει περίπου ἡ αὐτή συντακτική μορφή. Ὁ ὅρος «χάραγμα» ἐπεξηγεῖται μέ διμελῆ ἐπεξήγησιν, στήν ὁποίαν οἱ ὅροι «ὄνομα» καί «ἀριθμός ὀνόματος» εἶναι ἰσοδύναμοι καί ἀποτελοῦν ἀμφότεροι ἰσοδύναμον χάραγμα.

Ἐκτός ἀπό τήν γραφήν τῶν κοινῶν ἐκδόσεων, «τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ»[127], τήν ὁποίαν ὡς ἐπικρατεστέραν ἔχει στό ἐπίσημον κείμενον ἡ κριτική ἔκδοσις NESTLE, ὑπάρχουν καί οἱ ἑξῆς παραπλήσιες γραφές: «εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα. Ἤ τό ὄνομα του θηρίου, ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.». Ἡ γραφή αὐτή μαρτυρουμένη καί ὑπό τοῦ Ἀρέθα Καισαρείας[128] εἶναι ἡ χαρακτηριστικωτέρα. Εἶναι ὁλοφάνερη ἡ διμελής ἐπεξήγησις καί ἡ ἰσοδυναμία τῶν δύο ὅρων-χαραγμάτων: «Ἤ τό ὄνομα τοῦ θηρίου» = «ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

Παρόμοια εἶναι ἡ γραφή: «Τό χάραγμα τοῦ θηρίου ἤ τό ὄνομα αὐτοῦ ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Ὁμοίως ἡ ἄλλη γραφή: «Τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.». Σέ ὅλες τίς περιπτώσεις χάραγμα εἶναι τόσον τό ὄνομα, ὅσον καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου.

2) Ἀποκάλυψις Ἰωάννου κεφ. 13, στίχος 18.

Ὁ στίχος αὐτός ἀποκαλύπτει ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμός –χάραγμα– τοῦ Ἀντιχρίστου: «Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσιοι ἑξήκοντα ἕξ» ἤ «χξς´ (666)». Ὅπως ἐπισημαίνει ἡ κριτική ἔκδοσις NESTLE, ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου σέ ἄλλους κώδικες καί χειρόγραφα σημαίνεται ὁλογράφως μέ λέξεις ἑλληνικές «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ», σέ ἄλλους κώδικες σημαίνεται μέ ἑλληνικήν ἀρίθμησιν «χξς´ = 666». Ἡ ἔκδοσις NESTLE ὡς ἐπισημοτέραν γραφήν ἔχει «ἑξακόσιοι ἑξήκοντα ἕξ». Αὐτήν ἀναφέρει στόν κείμενον Ὑπομνήματός του ὁ Π.Ἰ. Μπρατσιώτης[129]. Αὐτήν τήν ὁλόγραφον σήμανσιν «ἑξακόσια ἑξήκοντα [καί] ἕξ»[130] ἔχει στό ἀρχαῖον κείμενόν του ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας περί τά τέλη τοῦ 5ου αἰῶνος. Στίς ἀρχές τοῦ 10ου αἰῶνος ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἔχει καί τίς δύο γραφές. Στό κείμενον: «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς´»[131], διότι φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπικρατήσει ἡ συντομωτέ-

126. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 638.

127. Βλέπε καί Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 337, D-340, A.

128. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 680, B-D-681, A.

129. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 214.

130. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. C.

131. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 681. A.

ρα γραφή «χξς'». Στήν δέ ἑρμηνείαν ἔχει ὁλογράφως: «ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ»[132].

Ἀλλά ἡ γραφή μέ ἑλληνικήν ἀρίθμησιν «χξς'» εἶναι ἀρχαιοτάτη. Τήν γραφήν «χξς'» εὑρίσκομεν κατά τόν δεύτερον αἰῶνα στό Ὑπόμνημα τοῦ Εἰρηναίου. «καταλλήλως οὖν καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἕξει τόν ἀριθμόν χξς'»[133]. Ὁμοίως καί στό Ὑπόμνημα τοῦ Ἱππολύτου. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἐστιν χξς'»[134].

Ὁ Ἱππόλυτος, ὅπως ἐκτενῶς στά ἑπόμενα θά λεχθῆ, χαρακτηρίζει αὐτήν τήν ἀριθμητικήν σήμανσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς'», ὡς αὐτό τό χάραγμα, αὐτήν τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού θά χαράσσουν τά ὄργανά του στό μέτωπον καί στό δεξί χέρι τῶν προσκυνούντων αὐτόν. «καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διά τήν σφραγῖδα αὐτοῦ τήν μιαράν. Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς'.»[135]. Θεωρῶ τήν μαρτυρίαν αὐτήν ὡς τήν πλέον σημαντικήν γιά τό χάραγμα χξς' (666), διότι προέρχεται ἀπό τόν δεύτερον αἰῶνα, λίγες δεκαετίες μετά τόν Ἰωάννην τόν Θεολόγον, τόν συγγραφέα τῆς Ἀποκαλύψεως.

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος στήν Ἀποκάλυψιν κρυπτογραφοῦνται μέ τήν συμβολικήν, ἀπολυτοποιημένην ἔννοιαν «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ». Ἡ ἔννοια αὐτή ἀπαντᾶ, ὅπως ἐλέχθη, ἄλλοτε ὁλογράφως, ἄλλοτε παράλληλα ὁλογράφως καί ἀριθμητικῶς. Μέ ἑλληνικήν ἀρίθμησιν, χξς', ἀπαντᾶ στά ἀρχαῖα κείμενα, ἀκόμη καί στίς διάφορες σύγχρονες ἐκδόσεις μετά συντόμου ἑρμηνείας, ὅπως τοῦ Π.Ν. Τρεμπέλα, ἡ ὁποία στό κείμενον ἔχει «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'» καί στήν ἑρμηνείαν «καί ὁ ἀριθμός... ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ ἤ χξς'»[136]. Ἄλλοτε παράλληλα μέ τήν ἑλληνικήν ἀρίθμησιν καί ἡ ἀραβική «χξς' (666)[137]», ὅπως στήν ἔκδοσιν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ὅπως καί νά διατυπωθῆ τό χάραγμα, εἴτε ὁλογράφως, εἴτε ἀριθμητικῶς χξς' (666), εἶναι πάντοτε χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀφοῦ χρησιμοποιεῖται ὡς σύμβολον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη. Καί τό «χξς'» καί τό «666» ἔχουν ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὡς

---

132. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,681. Α-Β.

133. Εἰρηναίου, Contra Haereses Lib. V. M. 7, 1202. A. (B.Ε.Π. 5,168).

134. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 768, Α. 769, Β. (Β.Ε.Π. 6,213, 214).

135. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10,932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

136. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Καινή Διαθήκη μετά συντόμου ἑρμηνείας, Ἀθῆναι, 1973, σελ. 1033.

137. Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική μετάφραση, Ἀθῆναι, 1981 σελ. 491.

ἔννοια καθ' ἑαυτήν «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ» καί ὡς γραφική σήμανσις, χξς', καί, 666, ἰδιαίτερον νόημα, πού ἐκφράζει καί τό ὄνομα καί τό ἔργον καί τόν χαρακτῆρα τοῦ 'Αντιχρίστου, ὅπως θά λεχθῆ σέ ἄλλη §.

Τό «χξς'», εἶναι ἀπολύτως τό αὐτό μέ τό «666». Ταυτίζονται ἀπολύτως, ὡς ἔννοια, ὡς περιεχόμενον, ὡς γραφική σήμανσις. Εἶναι τό αὐτό χάραγμα. 'Επεκράτησε ἡ ἀραβική διατύπωσις «666» ἀντί τοῦ «χξς'», διότι καί ταυτίζεται ἀπόλυτα τό «666» μέ τό «χξς'» καί ἐπί πλέον ἀποτελεῖ ὡς σύμβολον οἰκουμενικήν γλῶσσαν. Τό «666», ὅπως ἀκριβῶς τό «χξς'», εἶναι ἀριθμητική ἔκφρασις τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου, είναι χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου.

3) 'Αποκάλυψις 'Ιωάννου, κεφ. 14, στίχοι 9-11

'Αναφέρεται μερικῶς τό χάραγμα καί ἡ ποινή τῶν δεχομένων τό χάραγμα: «... εἴ τις προσκυνεῖ τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί λαμβάνει τό χάραγμα ἐπί τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἤ ἐπί τήν χεῖρα αὐτοῦ, καί αὐτός πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καί βασανισθήσεται ἐν πυρί καί θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου... καί οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καί νυκτός οἱ προσκυνοῦντες τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.».

Στόν στίχον, 9, ἀναφέρεται γενικά ἄνευ ἐπεξηγήσεως τό «χάραγμα» καί ἡ θέσις αὐτοῦ «ἐπί τοῦ μετώπου ἤ ἐπί τήν χεῖρα», χωρίς προσδιορισμόν «ἐπί τήν δεξιάν χεῖρα». Στόν στίχον 11 ἀναφέρεται ἡ μερική ἐπεξήγησις τοῦ χαράγματος, τό πρῶτον μέλος τῆς διμελοῦς ἐπεξηγήσεως τοῦ Κεφ. 13, στίχος 17, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.».

'Υπό τήν ἔννοιαν «χάραγμα τοῦ ὀνόματος» ἐννοεῖται καί ἡ ἔννοια «χάραγμα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος», διότι, ὅπως ἐλέχθη, ὄνομα καί ἀριθμός τοῦ ὀνόματος εἶναι ἰσοδύναμα χαράγματα καί λαμβάνεται τό ἕνα εἰς δήλωσιν ἀμφοτέρων. 'Εάν ἀποκόψωμεν τόν στίχον τοῦτον ἀπό τήν συνάφειαν τῶν στίχων κεφ. 13, 17 καί 15,2, δέν ἔχομεν τήν πλήρη εἰκόνα τοῦ χαράγματος.

Στό κεφ. 13, στίχος 17, ἔχομεν τήν διμελῆ ἐπεξήγησιν τοῦ χαράγματος καί τήν ἰσοδυναμίαν τῶν δύο μελῶν ἤ «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» ἤ «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στό κεφ. 14, στίχος 11, ἔχομεν τό πρῶτον μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως, «χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στό κεφ. 15, στίχος 2, ἔχομεν ὡς χάραγμα «τό ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», ὅπως θά λεχθῆ, δηλαδή τό δεύτερον μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως. Δέν εἶναι μόνον τό ὄνομα χάραγμα, εἶναι καί ὁ ἀριθμός.

4) Ἀποκάλυψις Ἰωάννου κεφ. 15, στίχοι 2-3

Τό χωρίον αὐτό ἀποτελεῖ λαμπράν μαρτυρίαν ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ θηρίου, τό χξς´ (666) εἶναι χάραγμα, σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου. «Καί εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρί, καί τούς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑστῶτας ἐπί τήν θάλασσαν τήν ὑαλίνην, ἔχοντας τάς κιθάρας τοῦ Θεοῦ. Καί ᾄδουσιν τήν ᾠδήν Μωϋσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ καί τήν ᾠδήν τοῦ ἀρνίου...».

Ποῖοι θά ψάλλουν τήν νικητήριον ᾠδήν τῆς ἐξόδου ἀπό τήν πνευματικήν Αἴγυπτον τῆς Ἀντίχριστης «ἀποστασίας»; Μόνον οἱ «νικῶντες ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.». Κατά βραχυλογίαν, ἀντί «οἱ νικῶντες ἐκ [τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον] τοῦ θηρίου καί ἐκ [τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον] τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ [τοῦ ἀγῶνος ἐναντίον] τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ»[138].

Δέν ἀρκεῖ μόνον ἡ νίκη κατά τοῦ θηρίου μέ κάποιαν πίστιν οὔτε ἡ νίκη μόνον κατά τῆς εἰκόνος τοῦ θηρίου μέ ἄρνησιν τῆς εἰδωλολατρείας, χρειάζεται καί ἡ νίκη κατά τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ νίκη κατά τοῦ «666» μέ τήν ἀπόρριψίν του, τήν ἀντικατάστασίν του στίς ταυτότητες, στίς κάρτες κλπ.

Γιατί χρειάζεται ἀγών καί νίκη κατά τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, κατά τοῦ χξς´ (666), τόσον, ὅσον καί κατά αὐτοῦ τοῦ θηρίου καί τῆς εἰκόνος αὐτοῦ; Διότι τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου τόσον ἡ εἰκόνα, ὅσον καί τό χάραγμα χξς´ (666) εἶναι εἴδωλα. Δέν εἶναι ὁ ἀγών καί ἡ νίκη κατά τοῦ χξς´ (666) μόνον γιά τούς μάρτυρας καί τοὺς ἁγίους. Εἶναι ὁ ἀγών καί ἡ νίκη κατά τοῦ χαράγματος «666» καθῆκον ὅλων τῶν χριστιανῶν. Κατά τόν Π. Μπρατσιώτην «οἱ νικηταί αὐτοῦ δέν ἀνήκουν εἰς ὡρισμένην ἐποχήν, ἀλλ' εἰς πᾶσαν ἐποχήν πάλης μεταξύ τῆς Ἐκκλησίας καί τοιαύτης δυνάμεως. Οὐδέ εἶναι ἀνάγκη νά περιορίσωμεν τούς νικητάς τούτους εἰς τόν χορόν τῶν μαρτύρων οἱασδήποτε ἐποχῆς, ἀλλά δικαιούμεθα νά ἐννοήσωμεν ὑπ' αὐτούς ὅλην τήν ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, ἄν μή καί τήν στρατευομένην...»[139].

Ἀσφαλῶς δέν μπορεῖ νά ψάλη τήν νικητήριον ᾠδήν τοῦ Χριστοῦ, ὁ χριστιανός φέρων ὡς σημαίαν καί περικεφαλαίαν στό μέτωπον ταυτότητος τό «666». Ἡ νίκη καί κατά τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι μία ἔξοδος ἀπό τήν πνευματικήν ἀντίχριστην ἀποστασίαν, εἶναι μία διάβασις πρός τήν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μία βασική νίκη, πού ἐξασφαλίζει τήν χριστιανικήν ἰδιότητα, τήν «σφραγῖδα Θεοῦ ζῶν-

---

138. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, ἐν Ἀθήναις, 1950, σελ. 235.

139. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 235.

τος»[140]. Δέν εἶναι δυνατόν νά δεχθῆ καί νά φέρη ὁ πιστός καί τήν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ καί τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666».

Ἡ Ἀποκάλυψις εἶναι σαφής. Ὅσοι ψάλλουν τήν νικητήριον ᾠδήν σωτηρίας εἶναι οἱ νικῶντες καί τό θηρίον καί τήν εἰκόνα καί τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666». Δέν λέγει ὅτι οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀρχικά καί τελικά κατ' ἀνάγκην γιά βιοτικές ἀνάγκες δεχόμενοι τό χάραγμα «666», σώζονται καί ψάλλουν τήν ᾠδήν σωτηρίας. Σώζονται καί ψάλλουν τήν ᾠδήν Χριστοῦ μόνον οἱ ἀγωνιζόμενοι καί νικῶντες μέχρι τέλος καί τό θηρίον –Ἀντίχριστον–, καί τήν εἰκόνα τῆς ἀποστασίας καί τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου, τό χξς΄ (666). Ψάλλουν τήν νικητήριον ᾠδήν κατά τήν ἑρμηνείαν τοῦ Ἀρέθα «οὐχ οἱ τήν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ἤ τό θηρίον αὐτό, ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καταπαλαῖσαι δεδυστυχηκότες (= δηλαδή ὄχι ὅσοι ἀπέτυχαν στόν ἀγῶνα), ἀλλ' ἀνδρικῶς νενικηκότες (= ἀλλά ὅσοι καί ἀγωνίσθησαν μέ ἀνδρείαν καί ἐνίκησαν)»[141].

Ἡ παρατακτική σύνδεσις «νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» ἐξισώνει τό χάραγμα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς΄ (666) πρός αὐτήν τήν εἰκόνα αὐτοῦ. Τό χξς΄ (666) εἶναι ἕνα ἄλλο εἴδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅσον εἶναι βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ αὐτός ὁ Ἀντίχριστος καί ἡ εἰκών ἀποστασίας του, τόσον εἶναι βδέλυγμα καί τό χάραγμά του, το χξς΄ (666). Προϋπόθεσις τῆς χριστιανικῆς ἰδιότητος, τῆς ἀποδοχῆς καί ἐνεργείας τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, τῆς σφραγῖδος τοῦ ζῶντος Θεοῦ, εἶναι ἡ νίκη κατά τοῦ χξς΄ (666). Δέν μπορεῖ νά συνυπάρξουν οἱ δύο σφραγίδες, τό «666» καί ὁ σταυρός.

Στό χωρίο αὐτό, Ἀποκ. 15, 2-3, ἀποδεικνύεται ὅτι καί μόνος του ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, τό χξς΄ (666), εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἴσως εἴπη κάποιος ὅτι δέν ἀναφέρει τό κείμενον τόν χαρακτηρισμόν «χάραγμα τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος», ὅπως στό χωρίον Ἀποκ. 14,11 «χάραγμα τοῦ ὀνόματος». Ἀλλά ἡ προσεκτική μελέτη τοῦ κειμένου καί ὁ συσχετισμός τῶν στίχων Ἀποκ. 14,11 καί 15,2 ἀποδεικνύει ὅτι ὁ «ἀριθμός τοῦ ὀνόματος» εἶναι στήν θέσιν «χάραγμα ὀνόματος» καί γενικά στήν θέσιν «χάραγμα».

Στό χωρίον, Ἀποκ. 14,11 ἡ ἀναφορά: «Τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί ... τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στό χωρίον, Ἀποκ. 15,2 ὁμοίως ἡ ἀναφορά: «ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Τρεῖς ἀντίχριστοι ὅροι. Οἱ δύο πρῶτοι ταυτίζονται ἀπολύτως: «θηρίον καί εἰκών». Ὡς τρίτος ὅρος στό

---

140. Ἀποκάλυψις Ἰω. 7,2.

141. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 700, Α.

χωρίον 'Αποκ. 14,11 εἶναι «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Στήν θέσιν αὐτήν ἔχει τό χωρίον 'Αποκ. 15,2 «ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». 'Επομένως «χάραγμα ὀνόματος αὐτοῦ» καί «ἀριθμός ὀνόματος αὐτοῦ» εἶναι ἰσοδύναμοι ὅροι καί, ὅπως ἀπεδείχθη καί ἐκ τοῦ χωρίου 'Αποκ. 13,17 «τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου, τό χξς' (666), εἶναι χάραγμα ἰσοδύναμον μέ τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Τό σύμβολον χξς' (666), «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος» τοῦ 'Αντιχρίστου, εἶναι στήν θέσιν αὐτήν τοῦ χωρίου 'Αποκ. 15,2 ἀντί τοῦ «χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» τοῦ χωρίου 'Αποκ. 14,11. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν ἔκδοσιν τῆς Κ.Δ. ὑπό τοῦ Jo. Millius καί ἀπό τό κείμενον τῆς ἐκδόσεως τῆς Κ.Δ. ὑπό τῶν Elzévir. Στίς ἐκδόσεις αὐτές ἀντί τῆς φράσεως τοῦ χωρίου 'Αποκ. 15,2 «ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος» ὑπάρχει ἡ φράσις [ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ][142]. Δηλαδή ὁ «ἀριθμός ὀνόματος αὐτοῦ», τοῦ 'Αντιχρίστου, τό χξς' (666), ταυτίζεται μέ «τό χάραγμα αὐτοῦ». Εἶναι δηλαδή τό χξς' (666) χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου.

Κατά τήν Κριτικήν ἔκδοσιν NESTLE ὑπάρχει καί ἡ γραφή «καί ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»[143]. Δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι στό χωρίον 'Αποκ.15,2 προστίθεται ὁ ὅρος [ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ] καί ἀντί τρεῖς ὅρους ἔχομεν τέσσαρες, δηλαδή: (θηρίον– εἰκόνα αὐτοῦ– χάραγμα αὐτοῦ– ἀριθμός ὀνόματος αὐτοῦ). Γιά παράδειγμα ἀναφέρομεν τό κείμενον τοῦ 'Ανδρέου Καισαρείας: «... καί τούς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, καί ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ, καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»[144]. 'Ακριβῶς τό αὐτό κείμενον χρησιμοποιεῖ καί ὁ 'Αρέθας Καισαρείας[145]. Δέν ἔχομεν ὅμως τέσσαρες ὅρους. Οἱ φαινομενικῶς δύο ὅροι «ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» ἀποτελοῦν ἕνα ὅρον, μίαν ἔννοιαν πού ἐκφράζεται κατά τό σχῆμα λόγου «ἕν διά δυοῖν» (= ἕνα διά τῶν δύο). Οἱ δύο ὁμοιόπτωτες λέξεις «χαράγματος καί ἀριθμοῦ» συνδεόμενες μέ τό «καί» δίδουν τήν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται γιά δύο ὅρους, ἐνῶ πρόκειται γιά ἕνα μέ προσδιορισμόν τόν ἄλλον ὅρον. 'Η κανονική σύνταξις ἄνευ τοῦ σχήματος «ἕν διά δυοῖν» ἔχει ὡς ἑξῆς: «ἐκ τοῦ χαράγματος τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». 'Η λέξις «ἀριθμοῦ» εἶναι προσδιορισμός, γενική ἀντικειμενική στήν λέξιν «χαράγματος». Δηλαδή προρδιορίζει ποιό εἶναι τό χά-

---

142. C.H. BRUDER, Ταμεῖον τῆς 'Αγίας Γραφῆς, Καινή Διαθήκη, Α-Ω. Α' ἔκδοσις ἐν 'Ελλάδι (Δ' Λειψίας 1888), 'Επιμελείᾳ 'Ιερέως 'Ι. Διώτη, 'Αθῆναι, 1978, σελ. 856.

143. NESTLE, Novum Testamentum Graece, σελ. 641 κριτικόν ὑπόμνημα.

144. 'Ανδρέου Καισαρείας, 'Υπόμνημα εἰς τήν 'Αποκάλυψιν, Μ. 106, 353. C.

145. 'Αρέθα Καισαρείας, 'Υπόμνημα εἰς τήν 'Αποκάλυψιν, Μ. 106, 697. C.

ραγμα. Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς΄ (666), εἶναι τό χάραγμα, πού θά χαράσσουν τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὡς ἐπίσημην γραφήν ἡ κριτική ἔκδοσις NESTLE καί οἱ κοινές ἐκδόσεις ἔχουν κατ' ἀπλούστευσιν μόνον «καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», διότι ἦτο αὐτονόητον ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀντί τῆς φράσεως «ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ», πού ἦταν γενικός ὅρος περιλαμβάνων καί τό ὄνομα καί τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, παρέμεινε στόν στίχον μόνον ἡ φράσις «ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», διότι ὡς ἐπικρατέστερον χάραγμα θωρεῖται ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος, τό χξς΄ (666).

5) Ἀποκάλυψις Ἰωάννου 16,2. 19,20. 20,4

Στά χωρία αὐτά ἀναφέρεται γενικά ὁ ὅρος «χάραγμα» χωρίς ἐπεξήγησιν. Στό χωρίον Ἀποκ. 16,2 «καί ἐγένετο ἕλκος κακόν καί πονηρόν ἐπί τούς ἀνθρώπους τούς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τούς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ», ὅπως καί στό χωρίον Ἀποκ. 19,20 «ἐν οἷς ἐπλάνησε τούς λαβόντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τούς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ», ὑπάρχει ἡ ἀναφορά «χάραγμα θηρίου καί εἰκών αὐτοῦ». Ὁ ὅρος «χάραγμα» ἄνευ ἐπεξηγήσεως «ὀνόματος ἤ ἀριθμοῦ αὐτοῦ». Ὡς χάραγμα τοῦ θηρίου ἐννοεῖται καί ὁ ἀριθμός καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Κυρίως ὅμως ὡς χάραγμα ἐννοεῖται «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», τό χξς΄ (666), ὅπως χαρακτηρίζεται ἀπό τό χωρίον, κεφ. 15, στίχος 2.

Στό χωρίον 20,4 «... οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τό θηρίον οὔτε τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπί τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπί τήν χεῖρα αὐτῶν», πάλιν ἡ ἀναφορά «θηρίον –εἰκόνα– χάραγμα». Δέν ἐπεξηγεῖται τό χάραγμα, ἀλλά μόνον ὁρίζεται ὅτι θά χαράσσεται αὐτό στό μέτωπον καί στό χέρι, ὅπως ὁρίζεται στά χωρία, 13,16 καί 14,9. Ἀσφαλῶς ὡς χάραγμα ἐννοεῖται καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί κυρίως ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος χξς΄ (666).

Ἐκ τῶν ὅσων ἐλέχθησαν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς΄ (666), εἶναι χάραγμα ἰσοδύναμον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Φαίνεται σάν νά ἐπεκράτησε ὡς χάραγμα ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου.

2. Οἱ δύο ὄψεις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὅπως δηλώνεται στό χωρίον Ἀποκ. κεφ. 13 στίχος 17, «τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...», ὑπάρχουν δύο ἰσοδύναμες ὄψεις τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὁρατοῦ χαράγματος. Ἡ μία ὄψις εἶναι τό ὄνομα, ἡ ἄλλη ὄψις εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀρέθας Καισαρείας λέγει: «Καί τί τό χάραγμα, ἐπιφέ-

ρει (= ἐπεξηγεῖ), τό ὄνομα τοῦ θηρίου. Διττή δέ τούτου ἡ γνῶσις, ἤ διά παραφορᾶς (= παράλληλης χαράξεως) αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἤ διά ψήφου (= τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος).»[146].

Ἕνα εἶναι τό χάραγμα, «τό ὄνομα τοῦ θηρίου». Δύο ὅμως οἱ ὄψεις του, «διττή δέ τούτου ἡ γνῶσις». Ἡ μία εἶναι ἡ χάραξις (παραφορά) αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἄλλη εἶναι ἡ χάραξις τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος (τῆς ψήφου), τοῦ χξς΄ (666). Ἑπομένως τό ἕνα χάραγμα, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος», ἔχει δύο ὄψεις: 1) αὐτό τό ὄνομα, τό ὁποῖον παραμένει ἀκόμη ἄγνωστον καί 2) τόν ἀριθμόν (= τήν ψῆφον) τοῦ ὀνόματος, τό χξς΄ (666), πού εἶναι δεδομένος. Ταυτίζεται τό χάραγμα ὀνόματος μέ τό χάραγμα τοῦ ἀριθμοῦ. Γι' αὐτό, ἐνῶ δίδεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι πρόκειται γιά δύο χαράγματα, στήν οὐσίαν ὑπάρχει ἕνα χάραγμα, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος» μέ δύο ὄψεις, τό ὄνομα καί τόν ἀριθμόν ὀνόματος χξς΄ (666).

Δέν ἔχομεν χαράγματα, ἀλλά χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί αὐτό εἶναι «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος» μέ τίς δύο ὄψεις, ὄνομα ἤ ἀριθμός ὀνόματος. Αὐτό φαίνεται καί στό κείμενον τοῦ Ἀρέθα. «ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χαράγματα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἤ ἐπί τό μέτωπον αὐτῶν, καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἤ πωλῆσαι, εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα. Ἤ τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.»[147]. Ὁ πληθυντικός δηλοῖ ἀσφαλῶς τίς δύο ὄψεις τοῦ ἑνός χαράγματος. Ὁ ὅρος «χαράγματα» δέν σημαίνει διάκρισιν ποσοτικήν, δηλαδή δύο χαράγματα, ἀλλά διάκρισιν μορφολογικήν, δύο μορφές τοῦ ἑνός χαράγματος, γι' αὐτό μετατρέπεται σέ ἑνικόν «χάραγμα» πρίν ἀπό τήν ἐπεξήγησιν. Δέν εἶναι ἄλλο χάραγμα τό ὄνομα καί ἄλλο χάραγμα ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος. Ταυτίζονται ἐννοιολογικῶς καί ἠθικῶς οἱ δύο ὄψεις, γι' αὐτό καί ἀκολουθεῖ ἡ διμελής ἐπεξήγησις, «Ἤ τό ὄνομα τοῦ θηρίου, ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»[148], ἡ ὁποία ἐκφράζει τήν πλήρη ἰσοδυναμίαν καί ταύτισιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος, τοῦ χξς΄ (666).

Ὅταν ἀκούωμεν λοιπόν τόν ὅρον «χάραγμα» τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐννοοῦμεν τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος. Ὑπό τήν ἔννοιαν «χάραγμα τοῦ ὀνόματος» τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐννοοῦμεν τόσον «τό ὄνομα», ὅσον καί «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος», τό χξς΄ (666). Αὐτή εἶναι ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου «χάραγμα» στήν Ἀποκάλυψιν.

Στό χωρίο κεφ. 13, στίχος 17 ἔχομεν τό ὅρον «χάραγμα» καί ἐπεξήγησιν τίς δύο ταυτιζόμενες ὄψεις του «τό ὄνομα τοῦ θηρίου, ἤ τόν

---

146. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 681. Α.

147. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,680. Β-681. Α.

148. Ἀποκάλυψις Ἰω. 13,17, κατά τό κείμενον Ὑπομνήματος Ἀρέθα.

ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Εἶναι ἡ πληρεστέρα διατύπωσις τοῦ χαράγματος. Στήν συνέχειαν, στό χωρίον κεφ. 14 στίχος 11, ἔχομεν τόν ὅρον «χάραγμα» μέ προσδιορισμόν τό πρῶτον μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως «τό ὄνομα τοῦ θηρίου», σέ γενικήν ἀντικειμενικήν, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ». Ὑπονοεῖται ἀσφαλῶς καί τό ἄλλο μέλος ἐπεξηγήσεως, ἡ ἄλλη ὄψις, «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος» τό χξς΄ (666). Στό χωρίον κεφ. 15, στίχος 2, ὅπως σέ ἄλλην § εἴδαμεν, εἶναι στήν θέσιν τῆς φράσεως «χαράγματος αὐτοῦ» τό δεύτερον μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως, «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ». Ὑπονοεῖται ἀσφαλῶς καί ἡ ἄλλη ὄψις, «τό ὄνομα». «Τό δέ ὄνομα αὐτοῦ οὐκ ἐδήλωσεν, ἀλλά τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ χξς΄[149]».

Μέ αὐστηράν λογικήν καί μαθηματικήν ἀκρίβειαν προχωρεῖ ὁ λόγος τῆς Ἀποκαλύψεως. Στήν ἀρχήν δίδεται τό ὅλον χάραγμα καί οἱ δύο ὄψεις, ὄνομα καί ἀριθμός, κεφ. 13, στίχος 17. Στήν συνέχειαν λαμβάνεται τό μέρος ἀντί τοῦ ὅλου, πρῶτον ἡ πρώτη ὄψις τοῦ χαράγματος «τό ὄνομα», κεφ. 14, στίχος 11. Ἔπειτα ἡ δευτέρα ὄψις «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», κεφ. 15, στίχος 2. Τό μέρος δηλοῖ τό ὅλον «χάραγμα», καί ὄνομα καί ἀριθμόν. Γι' αὐτό στούς ἑπομένους στίχους κεφ. 16, στίχος 2, κεφ. 19, στίχος 20 καί κεφ. 20, στίχος 4, ὑπάρχει ὁ ὅρος «χάραγμα τοῦ θηρίου» χωρίς καμμίαν ἐπεξήγησιν, διότι στά προηγούμενα κεφάλαια, ὅπως ἀναφέραμε, ἐπεξηγήθη καί ἐπισταμένως ἐτονίσθη ὅτι ὑπό τόν ὅρον «χάραγμα» ἐννοεῖται «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος» μέ τίς δύο ὄψεις του, «τό ὄνομα τοῦ θηρίου» καί «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...», τό χξς΄ (666).

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἄγνωστον καί θά παραμένη ἄγνωστον μέχρι τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι γνωστός ὅμως ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τό χξς΄ (666). Εἶναι τό σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἴτε χαραχθῇ ἡ λέξις «Ἀντίχριστος» εἴτε τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου χξς΄ (666) εἶναι τό ἴδιον. Τό χξς΄ (666) σημαίνει Ἀντίχριστος. Φαίνεται σάν νά ἐταυτίσθη τό ὄνομα μέ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, τό «χξς΄», καί,ὅταν ἀναφέρωμεν τόν ὅρον «χάραγμα»,ἐννοοῦμεν πλέον τό χξς΄ (666). «Ἀριθμόν δέ ἀνθρώπου τό ὄνομα εἶναι»[150] λέγει ὁ Ἀρέθας ταυτίζων τρόπον τινά ἀριθμόν ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου πρός αὐτό τό ὄνομα αὐτοῦ.

Οἱ Πατέρες, ὅπως ὁ Ἱππόλυτος[151], ὁ Εἰρηναῖος[152] καί κυρίως ὁ Ἀνδρέας καί ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου κυρίως

149. Μ. Ἀθανασίου, Σύνοψις τῆς Θείας Γραφῆς, Μ. 28, 429. Β. (Β.Ε.Π. 33, 340).
150. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 681. Α.
151. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου κλπ, Μ. 10, 932. C.
152. Εἰρηναίου, Contra Haereses, Lib. V. M. 7. 1201-1203.

δέχονται τήν ψῆφον τοῦ θηρίου, τό «χξς΄» (666), τήν ὁποίαν ταυτίζουν μέ τό ὄνομά του. Γράφει ὁ Ἀνδρέας: «καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος... πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει·... καί τήν ψῆφον δέ τοῦ θηρίου πλατῦναι πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει... ἵνα τοῖς τοῦτο (= τό χάραγμα ψήφου χξς΄) μή λαμβάνουσιν ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας βίαιος ἐπαχθῇ θάνατος»[153]. Ταυτίζει τήν ψῆφον «χξς΄» μέ τό «χάραγμα τοῦ ὀνόματος» καί θεωρεῖ τήν ψῆφον «χξς΄» ὡς αὐτό τό χάραγμα. Γι' αὐτό γράφει: «ἵνα τοῖς τοῦτο (= τό χάραγμα χξς΄) μή λαμβάνουσιν» ἀντί «ἵνα τοῖς ταύτην τήν ψῆφον μή λαμβάνουσι». Τό ἴδιο δέχεται καί ὁ Ἀρέθας, ὅπως εἴδαμε. Ὁμιλεῖ γιά χαράγματα, «ὄνομα καί ψῆφος τοῦ θηρίου», τά ὁποῖα ταυτίζει καί θεωρεῖ ἕνα χάραγμα μέ δύο ὄψεις. «χαράγματα»[154] ἄνευ ἄρθρου, διάκρισις τῶν δύο ὄψεων τοῦ ἑνός χαράγματος. «Τό χάραγμα»[155] μέ ἄρθρον δήλωσις τοῦ ἑνός χαράγματος μέ τίς δύο ὄψεις.

3. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΧΩΡΙΑ	ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ	ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ
α. Ἀποκ. Ἰω. 13,17 «Καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἤ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.».	Κλασσικόν χωρίον. Συνολική, ἀναλυτική εἰκών τοῦ χαράγματος. Διμελής ἐπεξήγησις τοῦ ὅρου «χάραγμα».	1. Δύο ὄψεις τοῦ χαράγματος: 1) τό ὄνομα. 2) ἀριθμός ὀνόματος χξς΄.
Παράβαλε: 1. Ὅμοιον χωρίον Ἀνδρέου Καισ. Μ. 106,337 D.-340 A. 2. Χαρακτηριστικήν παραλλαγήν Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 680. B-D,-681A. «...εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα. Ἤ τό ὄνομα τοῦ θηρίου, ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».	Τα δύο μέλη ἐπεξηγήσεως «Ἤ τό ὄνομα του θηρίου», «ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος» εἶναι ἰσοδύναμα χαράγματα τοῦ Ἀντιχρίστου.	2. Ὁ ἀριθμός ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς΄, εἶναι χάραγμα ἰσοδύναμον τοῦ ὀνόματος.

153. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. B.
154. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 680. B καί C.
155. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 680. B. καί 681. A.

β. ᾿Αποκ. ᾿Ιω. 13,18

α) Τό χάραγμα ἀριθμητικῶς: «...ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄». Κατά ῎Εκδ. ᾿Απ. Διακ. 1981, «χξς΄ (666)».

Παράβαλε:

1. Εἰρηναίου, Μ.7, 1202.Α. (Β.Ε.Π.5, 168). «Καταλλήλως οὖν καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἕξει τόν ἀριθμόν χξς΄».
2. ῾Ιππολύτου, Μ.10,932.C. (Β.Ε.Π.6,287) «῾Η δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιάς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς΄.»

β) Τό χάραγμα ὁλογράφως:

1. Κριτική ἔκδοσις NESTLE.
2. ᾿Ανδρέου Καισαρείας, Μ.106,340 C. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα [καί] ἕξ.»
3. ᾿Αρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α. Στό κείμενον: «Καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄». Στήν ἑρμηνείαν: «᾿Αριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου ἑξακόσια ἑξηκονταέξ».

Δεδομένος ὁ ἀριθμός ὀνόματος-χάραγματοῦ ᾿Αντιχρίστου.

᾿Απαντᾶ:

α) Στά ἀρχαιότερα Κείμενα: ὁλογράφως:«ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ». καί ἀριθμητικῶς: «χξς΄».

β) Σέ νεώτερα κείμενα μετά ἑρμηνείας: μέ ἑλληνικήν καί ἀραβικήν ἀρίθμησιν «χξς΄» (666)

Τό δεδομένον χάραγμα, ἡ σφραγίδα τοῦ ᾿Αντιχρίστου στήν ᾿Αποκάλυψιν ᾿Ιωάννου εἶναι τό «χξς΄» = (666)

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΧΩΡΙΑ | **ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ** | **ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ**

γ. ᾿Αποκ. ᾿Ιω. 14,9-11

Στίχος 9. «εἴ τις... λαμβάνει τό χάραγμα...».

Στίχος 11. «... Καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»

Στόν στίχον 11. μερική εἰκών τοῦ χαράγματος, τό α΄μέλος τῆς ἐπεξηγήσεως, ἡ α΄ ὄψις, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος».

῾Ως «χάραγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ᾿Αντιχρίστου θεωρεῖται καί ἡ ψῆφος «χξς΄» (666), διότι κρυπτογραφεῖ τό ὄνομα τοῦ ᾿Αντιχρίστου.

Παράβαλε:
1. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ.106, 681.Α.

«Καί τί τό χάραγμα, ἐπιφέρει (= ἐπεξηγεῖ), τό ὄνομα τοῦ θηρίου. Διττή δέ τούτου ἡ γνῶσις, ἤ διά παραφορᾶς (= παράλληλης χαράξεως) αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἤ διά ψήφου [= τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος χξς΄ (666)].
2. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α.
«Ἀριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ. ».

Τό «χάραγμα τοῦ ὀνόματος» ἔχει δύο ὄψεις:

1) «αὐτό τό ὄνομα», τό ὁποῖον εἶναι ἄγνωστον.

2) «ἡ ψῆφος», «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος χξς΄ (666)».

δ. Ἀποκ. Ἰω. 15,2-3
«Καί εἶδον... τούς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»

Μερική εἰκών χαράγματος, τό β΄ μέλος ἐπεξηγήσεως, ἡ β΄ ὄψις, «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος».

Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς΄» (666), ταυτίζεται μέ τό χάραγμα αὐτοῦ.

Παράβαλε:
Παραλλαγήν Ἀνδρέου καί Ἀρέθα Καισ. Μ. 106, 353 C καί 697 C.
«... καί τούς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, καί ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ, καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...».
Κατά ἔκδ. Jo. Millius καί Elzévir ἀντί τῆς φράσεως Ἀποκ. 15,2 «ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» ὑπάρχει ἡ φράσις [ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ].

Ἡ φράσις «ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ» κατά σχῆμα «ἕν διά δυοῖν» ἀντί τοῦ ὀρθοῦ «ἐκ τοῦ χαράγματος τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

ε. Ἀποκ. Ἰω. 16,2 «... ἐπί τούς... ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου...». **Ἀποκ. Ἰω. 19,20** «... τούς λαβόντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου...». **Ἀποκ. Ἰω. 20,4** «... καί οὐκ ἔλαβον τό χάραγμα ἐπί τό μέτωπον αὐτῶν καί ἐπί τήν χεῖρα αὐτῶν...»	Ὁ ὅρος «χάραγμα» ἄνευ ἐπεξηγήσεως. Ἐννοεῖται ἡ διπλῆ ὄψις καί τό ὄνομα, ἀλλά κυρίως ὁ ἀριθμός ὀνόματος, τό χξς΄ (666), ὅπως ἐπεκράτησεν ἀπό Ἀποκ. Ἰω. 15,2	Ὁ ὅρος «χάραγμα» = (χάραγμα ὀνόματος) σημαίνει καί τό ὄνομα καί τήν ψῆφον χξς΄ (666).

ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Κατά τό κείμενον τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου καί τούς ἑρμηνευτάς τό «χάραγμα τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου» ἔχει δύο ὄψεις ἰσοδύναμες: 1) «τό ὄνομα αὐτοῦ» καί 2) «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος, χξς΄ (666)».

Στό Χωρίον 13,17, ἀπαντᾶ ἡ διπλῆ ὄψις, «τό ὄνομα-ἤ ὁ ἀριθμός ὀνόματος».

Στό χωρίον 13,18, ὁρίζεται ὁ ἀριθμός ὀνόματος–χάραγμα– «χξς΄» (666).

Στό χωρίον 14,11, ἡ α΄ ὄψις, «τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

Στό χωρίον 15,2, ἡ β΄ ὄψις, «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».

Στά χωρία: 16,2.19,20. 20,4. ὁ ὅρος «χάραγμα» ἄνευ ἐπεξηγήσεως. Ὑποδηλώνεται καί τό ὄνομα καί ὁ ἀριθμός χξς΄ (666).

Ἀφοῦ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι καί θά παραμένη ἄγνωστον μέχρι τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς΄ (666) εἶναι τό γνωστόν καί ἰσχυρόν χάραγμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΔΕΔΟΜΕΝΟΣ Ο ΑΡΙΘΜΟΣ-ΧΑΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ χξς΄ (666).

1. Ἡ ἐγνωσμένη ψῆφος (= ἀριθμός) τοῦ θηρίου, Ἀντιχρίστου, χξς΄ (666)

Ἡ Ἀποκάλυψις Ἰωάννου μᾶς δίδει τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, βάσει τοῦ ὁποίου εἶναι δυνατόν νά ὑπολογισθῆ αὐτό τό ὄνομά του. Ἀλλά χρειάζεται θεία σοφία. «Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ (χξς΄ = 666)».

Ὁ Ἱππόλυτος, ὅπως ἐλέχθη, χαρακτηρίζει αὐτόν τόν ἀριθμόν χξς΄ (666) ὡς αὐτήν τήν σφραγῖδα, τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού θά χαράσσουν τά ὄργανά του στό μέτωπον ἤ στό δεξί χέρι αὐτῶν, πού θά ὑποταγοῦν σ' αὐτόν. «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς΄»[156].

Ὁ Εἰρηναῖος ἀναλύει τό ἠθικόν νόημα, πού ἔχει ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς΄»[157], καί τονίζει ὅτι ὁ ἀριθμός αὐτός «χξς΄», μέ ἑλληνικήν γραφήν μαρτυρεῖται σ' ὅλα τά ἀρχαῖα χειρόγραφα καί βεβαιώνεται ἀπό αὐτούς, πού εἶδαν καί ἄκουσαν τόν Ἰωάννην. «Τούτων δέ οὕτως ἐχόντων, καί ἐν πᾶσι τοῖς σπουδαίοις καί ἀρχαίοις ἀντιγράφοις τοῦ ἀριθμοῦ τούτου κειμένου, καί μαρτυρούντων αὐτῶν ἐκείνων τῶν κατ' ὄψιν τόν Ἰωάννην ἑωρακότων, καί τοῦ λόγου διδάσκοντος ἡμᾶς, ὅτι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου κατά τήν τῶν Ἑλλήνων ψῆφον διά τῶν ἐν αὐτῷ γραμμάτων...»[158] [ἐμφαίνεται][159], κατά συμπλήρωσιν τοῦ Εὐσεβίου. Δηλαδή εἶναι «χξς΄» (666).

Μέ τό χάραγμα «χξς΄» (666) εἶναι «τό ὄνομα μυστικῶς σεσημασμέ-

---

156. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10,932, C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

157. Εἰρηναίου, Contra Haereses, Lib. V. M. 7, 1201-1202 (Β.Ε.Π. 5, 168).

158. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 7, 1203. Α-Β.

159. Εὐσεβίου, Ἐκκλ. Ἱστορία Ε, 8,5 Μ. 20, 449. Β. (Β.Ε.Π. 19,327)

νον»[160] τοῦ 'Αντιχρίστου. Δέν εἶναι θεολογική διατύπωσις τοῦ 'Ιωάννου, ἀλλά «τό ἅγιον Πνεῦμα δι' ἀριθμοῦ καί τό ὄνομα αὐτοῦ –'Αντιχρίστου– μυστικῶς ἐδήλωσε»[161].

Τό ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ 'Αρέθας, ἔδωσε συγκεκριμένον ἀριθμόν, τήν ψῆφον τοῦ ὀνόματος, χξς΄ (666), ἡ ὁποία μυστικῶς σημαίνει τό ὄνομα. «'Αριθμόν δέ ἀνθρώπου τό ὄνομα εἶναι, ἀντί τοῦ ξένον, οὐδέ ἀήθη (= ἀσυνήθιστον) καί ἐπικεκρυμμένον καί διπλόης ἐχόμενον (= ἀσαφῆ), ἀλλά ψῆφον (= ἀριθμόν) ἐντριβῆ (= συνηθισμένην) καί ἐγνωσμένην ἀνθρώποις. 'Αριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ.»[162].

'Ο ἀριθμός τοῦ 'Αντιχρίστου χαρακτηρίζεται ἀπό τούς Πατέρας «ὁ, ἡ ψῆφος». Δέν εἶναι ἕνα μέρος τοῦ ἀριθμοῦ, χ ἤ ξ ἤ ς', ἡ ψῆφος τοῦ θηρίου, ἀλλά τό σύνολον αὐτοῦ «χξς΄» (666). 'Ο 'Αρέθας, ὅπως εἴδαμε, στό κείμενον ἔχει: «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄», ἐνῷ στήν ἑρμηνείαν: «'Αριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ»[163]. Καί στήν ἀρχαίαν ἐποχήν καί στήν νεωτέραν, ἀκόμη καί σέ χειρόγραφα τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ λέξις «ὁ, ἡ ψῆφος» σημαίνει τόν ἀριθμόν κάποιου ὡς σύνολον, τόν ὅλον ἀριθμόν καί ὄχι ἕνα μέρος ἤ ἕνα ἀριθμητικόν ψηφίον.

'Ο ἀριθμός αὐτός, ἡ ψῆφος τοῦ 'Αντιχρίστου, εἶναι ἡ ἀριθμητική ἔκφρασις τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου, ὁ κωδικός ἀριθμός, ὁ ὁποῖος ὡς σύνολον χξς΄ (666) κρυπτογραφεῖ τό ὄνομα,. τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον τοῦ'Αντιχρίστου. 'Η ἀποκρυπτογράφησις τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου γίνεται μέ τήν εὕρεσιν γραμμάτων (= ψηφίων) τῆς ἀλφαβήτα, τά ὁποῖα σχηματίζουν τό ὄνομα, καί τῶν ὁποίων ἡ ἀριθμητική ἰσχύς εἶναι ἀκριβῶς χξς΄ (666).

'Η φράσις τῆς 'Αποκαλύψεως «ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου» δέν σημαίνει εὕρεσιν ἄλλου ἀριθμοῦ, ἀλλά τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος βάσει τοῦ δεδομένου ἀριθμοῦ «χξς΄» (666). Σημαίνει δηλαδή τήν εὕρεσιν ψηφίων, γραμμάτων τοῦ ὀνόματος «καί ὁ ἀριθμός πού βγαίνει ἀπό τό ἄθροισμα τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας ἑνός ἑκάστου γράμματος τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, εἶναι ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ ἤ χξς΄».[164] 'Η σοφία λοιπόν εἶναι περί τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου βάσει τοῦ δεδομένου ἀριθμοῦ «χξς΄» (666). 'Ο ἀριθμός εἶναι δεδομένος, ζητού-

---

160. 'Ιππολύτου, Περί Χριστοῦ καί 'Αντιχρίστου, Μ. 10,773, Α. (Β.Ε.Π. 6, 216).

161. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 765. C. (Β.Ε.Π. 6, 213).

162. 'Αρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 681. Α.

163. Ἔνθ' ἀνωτέρω.

164. Π.Ν. Τρεμπέλα, 'Η Καινή Διαθήκη μετά συντόμου ἑρμηνείας, Ἔκδοσις 17η, 'Αθῆναι, 1973, σελίς 1033.

μενον εἶναι τό ὄνομα βάσει τοῦ ἀριθμοῦ.

Παρενόησαν τήν Γραφήν καί τούς Πατέρας ἀκόμη καί συγχρόνους ὑπομνηματιστάς ὅσοι ἐχαρακτήρισαν τό «χξς´» (666) ἀδιάφορον ἀριθμόν. Ὁ Π. Ἰ. Μπρατσιώτης ἐπισημαίνει: «Ὁπωσδήποτε τό ἐνταῦθα μνημονευόμενον χάραγμα, ὡς βλέπομεν ἐν στ. 17, ἔφερε τό ὄνομα τοῦ α´ θηρίου ἤ «τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», ὁ ὁποῖος, κατά τήν παρ' Ἰουδαίοις καί Ἕλλησιν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξευρίσκετο διά προσθήκης τῶν ἀριθμῶν τῶν ἀντιπροσωπευόντων ἕκαστον γράμμα τοῦ ὀνόματος, ὡς βλέπομεν ἐν διαφόροις ἐπιγραφαῖς τῆς Πομπηΐας (οἷον: «φιλῶ ἧς ὁ ἀριθμός» φμέ) καί ἐν Ἰουδαϊκαῖς ἀποκαλύψεσιν (οἷον 888 = Ἰησοῦς, Σιβυλλ. Ι, 326).»[165]. Ἡ φράσις τοῦ Π. Μπρατσιώτου «ὁ ὁποῖος... ἐξευρίσκετο» δέν ἀναφέρεται στόν ἀριθμόν, ἀλλά στήν λέξιν «αὐτοῦ», δηλαδή στό ὄνομα καί πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ζητούμενον μόνον τό ὄνομα. Ἑρμηνεύων ὁ Π. Τρεμπέλας τόν στίχον 18 τοῦ κεφ. 13 γράφει: «Ὅποιος ἔχει νοῦν φωτισμένον, ἄς ἀριθμήση τούς ἀριθμούς, πού κάθε γράμμα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀντιχρίστου σημαίνει, καί ἄς ἀθροίση τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου. Διότι δέν εἶναι ἀριθμός ὀνόματος ὑπερανθρώπου καί ὑπερφυσικοῦ προσώπου, ἀλλ' ἀριθμός ὀνόματος ἀνθρώπου. Καί ὁ ἀριθμός, πού βγαίνει ἀπό τό ἄθροισμα τῆς ἀριθμητικῆς ἀξίας ἑνός ἑκάστου γράμματος τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου, εἶναι ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ ἤ χξς´»[166].

Τό σύμβολον «χξς´» (666) εἶναι γνωστόν στούς Πατέρας ὡς τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου[167],ὅπως εἴδαμε. Ὡς ἐξαίρεσις ἐμφανίζεται ἡ παραχάραξις τοῦ χξς´ (666) σέ χις´ (616), τήν ὁποίαν ἐλέγχει ὁ Εἰρηναῖος. «οὐκ οἶδα πῶς ἐσφάλησάν τινες ἐπακολουθήσαντες ἰδιωτισμῷ, καί τόν μέσον ἠθέτησαν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, ν´(50) ψήφισμα ὑφελόντες (ἀφαιρέσαντες) καί ἀντί τῶν ἕξ δεκάδων μίαν δεκάδα βουλόμενοι εἶναι...»[168]. Δηλαδή ἀντί τοῦ ὀρθοῦ ἀριθμοῦ «χξς´» (666) ἔγραψαν τόν λανθασμένον «χις´» (616).

Οἱ Πατέρες δέν ἀμφιβάλλουν γιά τόν ἀριθμόν «χξς´», ἀμφιβάλλουν μόνον γιά τήν βάσει τοῦ ἀριθμοῦ αὐτοῦ εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἱππόλυτος εἶναι κατηγορηματικός. Μετά τόν χαρακτηρισμόν τοῦ «χξς´» ὡς σφραγῖδος τοῦ Ἀντιχρίστου «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς´»,

---

165. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, ἐν Ἀθήναις 1950, σελ. 217.

166. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἔνθ' ἀνωτ.

167. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 932. C. Εἰρηναίου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 7, 1201-1203, κλπ.

168. Εἰρηναίου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 7,1203. C. (Β.Ε.Π. 5,168).

προσθέτει περί τῆς εὑρέσεως τοῦ ὀνόματος: «καί, ὡς οἶμαι, οὐδέ ἀκριβῶς ἐπίσταμαι τοῦτο (= δέν γνωρίζω αὐτό τό ὄνομα)· ἐν τῇ γραφῇ γάρ πολλά ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ ὀνόματα εὕρηνται.»[169]. Ἐνῶ γνωρίζει καλά τόν ἀριθμόν «χξς΄», δέν γνωρίζει τό ὄνομα, διότι «ἐν τῇ γραφῇ», δηλαδή στήν δοκιμαστικήν γραφήν, στήν προσπάθειαν ἀποκρυπτογραφήσεως τοῦ «χξς΄» ὑπό πολλῶν καί εὑρέσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἔχουν εὑρεθῆ πολλά ὀνόματα «ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ», πού δίνει δηλαδή ἡ ἀριθμητική ἀξία τῶν γραμμάτων τους τόν ἀριθμόν αὐτόν, τήν ψῆφον τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς΄» (666). Ἡ λέξις «γραφή» χρησιμοποιεῖται στό χωρίον αὐτό μέ τήν ἔννοιαν τῆς κοινῆς ἀνθρωπίνης γραφῆς, γι' αὐτό καί εἶναι μέ μικρόν γάμμα (γ), ἐνῷ σέ ἄλλα χωρία ὁ Ἱππόλυτος, ὅταν πρόκειται γιά τήν Ἁγίαν Γραφήν, χρησιμοποιεῖ μεγάλον γάμμα (Γ) πδχ. «Οἱ δέ ἀκροώμενοι τῶν θείων Γραφῶν, καί ἐπί χεῖρας ἔχοντες, καί ἐν νῷ ταύτας ἐννοοῦντες, πολλοί ἀποδράσονται ἐκ τῆς αὐτοῦ πλάνης (τοῦ Ἀντιχρίστου)»[170].

Κατά τόν Π. Μπρατσιώτην «περί δέ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου καί τοῦ ὑπονοουμένου ἀνθρώπου ἔχουσι μέν ἔκπαλαι ἀναρίθμητα ὑποτεθῆ καί γραφῆ, οὐδεμία δ' ὅμως εἰκασία δέν ἔχει ἀποδειχθῆ ἐντελῶς βάσιμος, δι' ὅ καί ἐξακολουθεῖ ἐνταῦθα ἀκαταπαύστως ἡ κατά τό μᾶλλον ἤ ἧττον φαντασιοκοπική παραγωγή.»[171]. Δέν ὁμιλεῖ ὁ Π. Μπρατσιώτης περί τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλά περί τῆς ἀποπείρας ἀποκρυπτογραφήσεως τοῦ ἀριθμοῦ. Χαρακτηρίζει δέ ὡς «φαντασιοκοπική παραγωγή» τά πολλά πιθανά ὀνόματα καί τίς ἀπόπειρες νά ταυτίσουν αὐτά μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Κατά τόν + Πρωτ. Λεοντοπόλεως Σωφρόνιον «τό ἀσθενέστερον σημεῖον τοῦ ὀχυροῦ τούτου (Ἀποκαλ. κεφ. 13 στίχοι 16-18), δι' οὗ θά κατελαμβάνοντο τά ἔσω, ἦν ἡ σκοπίμως ἀφεθεῖσα μυστηριώδης ὀπή, ὁ ἀριθμός χξς΄»[172]. Ἀλλά ἀκόμη παραμένει μέσα σ' ἕνα μυστήριον ἄγνωστον τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ ἀριθμός ὅμως τοῦ ὀνόματος εἶναι δεδομένος μέ σαφήνειαν, ὅπως παρατηρεῖ καί ὁ Σωφρόνιος. «Ἐν ὅλῃ τῇ Ἀποκαλύψει τό σαφῶς καί πραγματικῶς δεδομένον, τό ἀσφαλές καί ὁρατόν καί ἁπτόν ἦν ὁ ἀριθμός οὗτος·»[173].

Ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος ἀναφερόμενος στίς ἔρευνες τῶν

---

169. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 932 C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

170. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 936. Β.

171. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ., σελ. 218.

172. + Πρεσβ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἀποκαλυπτικά, Α΄, Ὁ ἀριθμός τοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, ἐν «Θεολογία», Τόμος πρῶτος, Τεῦχος Δ΄ Ἀθῆναι 1923, σελ. 310.

173. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 310.

Γερμανῶν καί κυρίως τοῦ Hitgig Fritzene γιά τήν ἀνακάλυψιν τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου γράφει ὅτι κατ' αὐτούς 'Αντίχριστος ἦταν ὁ Νέρων, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἑβραϊστί γραφόμενον δίδει τόν ἀριθμόν 666. 'Αναφέρει δέ ὅτι ἐπί Νέρωνος τό «666» ἐχαράσσετο ὡς χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου αὐτοκράτορος, ὅπως ἀναφέρει ἡ 'Αποκάλυψις. «τό δέ ὄνομα ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου (= τοῦ αὐτοκράτορος) εἶχον κεχαραγμένον ἐπί τοῦ μετώπου ἤ ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός οἱ Ρωμαῖοι πολῖται καί ὀπαδοί τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν πεποιθήσεων ('Αποκ. ιγ' 16)... Τό δέ χάραγμα, τό δι' ἀριθμῶν, τό φερόμενον εἰς τά μέτωπα ἤ ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός τῶν πιστῶν Ρωμαίων, ἦν γνωστόν. Καί τοῦτο ἐσημαίνετο διά τοῦ ἀριθμοῦ 666»[174].

'Απεδέχθησαν τήν γνώμην αὐτήν πολλοί διάσημοι κριτικοί, ὅπως ὁ Harnack, ὁ Bousset, ὁ Calmes, ὁ Losy, ὁ Manyola, ὁ Maurice Vernes καί ἄλλοι.

2. Ἡ εὐρεῖα διάδοσις τοῦ χαράγματος χξς΄ (666) καί ἡ βία ἀποδοχῆς του

Ἡ σκοτεινή δύναμις τῶν ὀργάνων τοῦ 'Αντιχρίστου θά χρησιμοποιήση τόν πειθαναγκασμόν καί τήν βίαν, γιά νά χαράξη τά μέτωπα ἤ τά χέρια τῶν ἀνθρώπων μέ τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου. «καί ποιεῖ πάντας, τούς μικρούς καί τούς μεγάλους καί τούς πλουσίους καί τούς πτωχούς, καί τούς ἐλευθέρους καί τούς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἤ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν»[175].

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος σημαίνει ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητος τοῦ 'Αντιχρίστου. Θά κάμουν τό πᾶν τά ὄργανα τοῦ 'Αντιχρίστου, γιά νά ἐπιβάλουν τό χάραγμα, ὅπως ἑρμηνεύουν οἱ Πατέρες. «καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου [καί πλάνου] πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει.»[176].

Τό χάραγμα θά ἀποτελῆ ἀναγκαῖον ὅρον γιά ἀγοραπωλησίες καί συναλλαγές. «Και ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἤ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ»[177]. Εἶναι τό τέχνασμα τοῦ διαβόλου, γιά νά ὑποταγοῦν ὅλοι στόν 'Αντίχριστον. –«Προσέχετε,ἀδελφοί μου,– λέγει ὁ 'Εφραίμ ὁ Σύρος τήν ὑπερβολήν τοῦ θηρίου· τεχνάσματα γάρ πονηρίας. Πῶς ἐκ γαστρός

174. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 312.
175. 'Αποκάλυψις 'Ιωάννου, 13, 16.
176. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,340. Α.
177. 'Αποκάλυψις 'Ιωάννου, 13,17.

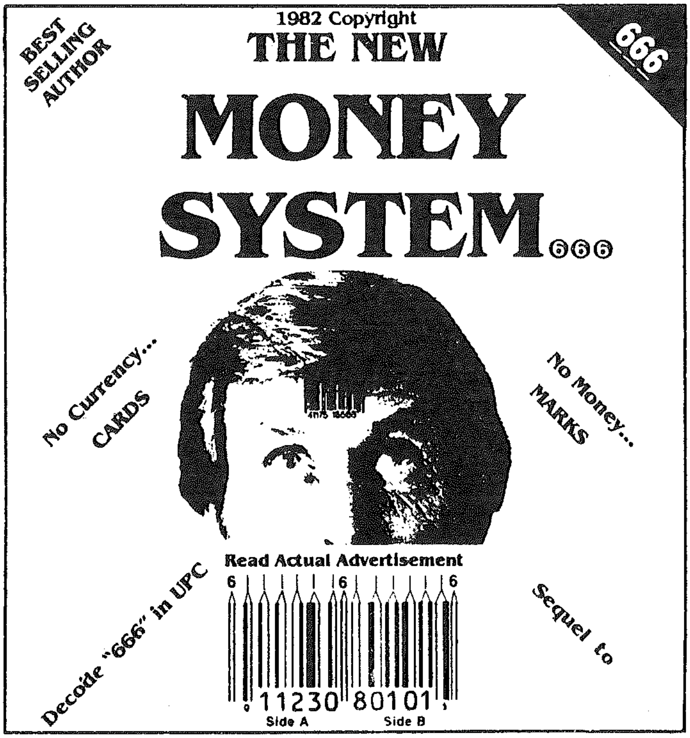

Μέ τό νέον σύστημα συναλλαγῶν θά καταργηθῆ τό χρῆμα καί ἡ ταυτότητα. Ἤδη σέ ὡρισμένα κράτη τυπώνεται ἀοράτως μέ ἀκτῖνες λέηζερ στό μέτωπον ὁ Ε.Κ.Α.Μ. μέ τό «666». Αὐτή ἡ σφράγισις τοῦ μετώπου μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι κατά γράμμα ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας, Ἀποκ. 13, 16-18.

ἄρχεται, ἵν' ὅταν τις στενωθῇ βρωμάτων ὑστερούμενος, ἀναγκασθῇ λαβεῖν ἐκείνου τήν σφραγῖδα.»[178].

Οἱ βιοτικές ἀνάγκες θά πιέσουν τούς ἀνθρώπους, προπαντός τούς ἔχοντας ἀσθενῆ πίστιν. «Καί πάντες διά τήν στέρησιν τῶν βρωμάτων, ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται, καί προσκυνήσουσιν αὐτόν (τόν Ἀντίχριστον)· καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρί τῇ δεξιᾷ,καί ἐν τῷ μετώπῳ...»[179]. Θά καμφθοῦν πολλοί. «Τοιοῦτον γάρ τρόπον σκευάζει ὁ τύρρανος, ἵνα

178. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Λόγος εἰς τήν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου κλπ. ἔκδοσις ΟΞΟΝΙΑ, αψθ' σελ. τξα'.

179. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6,287).

πάντες τήν σφραγῖδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν... καί εἶθ' οὕτως ἀγοράσαι τά βρώματα καί πᾶν εἶδος, καί δημάρχους ἱστᾶν, ἐπιτελεῖν τό πρόσταγμα.»[180].

Ὅλοι καί μικροί καί μεγάλοι καί πλούσιοι καί πτωχοί καί ἐλεύθεροι καί δοῦλοι θά δέχωνται τό χάραγμα στό χέρι ἤ στό μέτωπον χάριν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων καί βιοτικῶν συναλλαγῶν. «Τοῦτο δέ –τό χάραγμα– είς γνώρισμα, φησί, τοῦ ἐμπορευτέου, καί μή.»[181]. Ἀντιλαμβανόμεθα πόσον σκληρές θά εἶναι οἱ περιστάσεις. Ἄν κάποιος θά ἀρνῆται τό χάραγμα, θά καταδικάζεται στόν ἐξ ἀσιτίας θάνατον. Δέν θά ἔχη τήν δυνατότητα νά προμηθευθῆ οὔτε τόν ἐπιούσιον ἄρτον.

Παντοῦ, σ' ὅλες τίς ἀγοραπωλησίες καί συναλλαγές θά ζητῆται ἡ ἐπίδειξις τῆς σφραγῖδος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χάραγμα, τό «χξς´» (666), ἡ ψῆφος τοῦ θηρίου, ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας: «Καί τήν ψῆφον δέ τοῦ θηρίου πλατῦναι (= νά διαδώση εὐρέως) πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει, ἔν τε ὠναῖς (= στίς ἀγορές) καί πράσεσιν (= πωλήσεις)· ἵνα τοῖς τοῦτο μή λαμβάνουσιν (= ὅσοι δέν δέχονται τό χάραγμα) ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας βίαιος ἐπαχθῆ θάνατος.»[182].

Τό αὐτό λέγει καί ὁ Ἀρέθας: «Καί τήν ψῆφον δέ τοῦ ὀνόματος (χξς´) τοῦ θηρίου, πανταχοῦ πλατῦναι ἐπετηδεύθη, ἔν τε πράσεσι καί ὠναῖς, ἵν' ὁ μή τοῦτο (= τό χάραγμα) ἐπιφερόμενος (ὁ μή φέρων στό χέρι ἤ μέτωπον ἤ στήν ταυτότητα), ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείαις τελευτήση.»[183].

Οἱ μή λαμβάνοντες τό χάραγμα δέν θά ἔχουν τήν δυνατότητα νά ἱκανοποιήσουν τίς βιοτικές ἀνάγκες καί ἑπομένως θά γίνωνται μάρτυρες, θά ὑφίστανται βίαιον θάνατον. Τό χάραγμα θά εἶναι ὁρατόν καί θά εἶναι εὐδιάκριτοι οἱ σφραγισμένοι. Οἱ μή δεχόμενοι τό χάραγμα θά διώκωνται. «Πάντες γάρ τοῦ ἐκφυγεῖν καί κρυβῆναι σπουδάσουσι, καί οὐδαμοῦ δυνήσονται λαθεῖν ἐκ τῶν παθῶν τοῦ ἀντικειμένου (Ἀντιχρίστου)· ἀλλά τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες, εὔδηλοι (= φανεροί) καί γνωστοί αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται.»[184].

Οἱ ἑρμηνευτές τῆς Ἀποκαλύψεως Πατέρες, ὁ Εἰρηναῖος, ὁ Ἱππόλυτος καί ἄλλοι καί ἰδιαιτέρως ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας καί ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἀναφέρουν τήν εὐρυτάτην διάδοσιν τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς´» (666). Ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον θά χαράσσεται ἀναγκαστικά στό μέτωπον ἤ στό χέρι ἀναφέρουν τήν «ψη-

180. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ.
181. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 680. C.
182. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. Β.
183. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 681. Α.
184. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ., Μ. 10, 937. Α.

φον τοῦ θηρίου», τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, τό «χξς΄» (666).

Ἡ σύγχρονη πραγματικότητα μέ τήν εὐρυτάτην διάδοσιν τοῦ «666» στίς κάρτες διαδρομῶν, στίς πιστωτικές κάρτες, στά χαρτονομίσματα, στίς ταυτότητες σέ ὅλα τά τυποποιημένα προϊόντα μᾶς βεβαιώνει ὅτι προετοιμάζεται ἡ ἔλευσις καί ἡ ἐπικράτησις τοῦ Ἀντιχρίστου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΖΗΤΟΥΜΕΝΟΝ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Γιατί δέν ἐγράφη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀποκάλυψιν;

Ἐνῷ γνωρίζομεν τόν ἀκριβῆ ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς΄», δέν γνωρίζομεν ποῖον τό ὄνομά του. «Περί μέν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ–λέγει ὁ Ἱππόλυτος–, οὐκ ἐν ἡμῖν τοσοῦτον ἀκριβές ἐξειπεῖν, ὡς ἐνενόησε καί ἐδιδάχθη περί αὐτοῦ ὁ μακάριος Ἰωάννης, ὅσον μόνον ὑπονοῆσαι· ἀναφαίνοντος γάρ αὐτοῦ δείξει ὁ μακάριος [ὁ καιρός] τό ζητούμενον»[185].

Γιατί ὁ Ἰωάννης, ἴσως κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἐκρυπτογράφησε τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί μᾶς ἔδωκε τόν κωδικόν ἀριθμόν του «χξς΄» καί ὄχι αὐτό τό ὄνομά του; Γιά τούς ἑξῆς λόγους:

Πρῶτον, διότι ἐθεωρήθη ὡς μή πρέπον νά γίνη σαφῶς γνωστόν τήν ἐποχήν ἐκείνην. «Εἰ γάρ ἔδει ἀναφανδόν τῷ νῦν καιρῷ κηρύττεσθαι τοὔνομα αὐτοῦ, δι' ἐκείνου ἄν ἐρρέθη τοῦ καί τήν Ἀποκάλυψιν ἑωρακότος...»[186] λέγει ὁ Εἰρηναῖος. Ὁ Ἰωάννης ἐγνώριζε τό ὄνομα, ἀλλά δέν ἐθεώρησε ὀρθόν νά τό ἀναφέρη στήν Ἀποκάλυψιν οὔτε νά τό γνωστοποιήση στούς ἀποστολικούς Πατέρας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τακτικήν ἐπικοινωνίαν μέ αὐτόν καί μόλις λίγα χρόνια εἶχαν περάσει ἀπό τόν χρόνον, πού εἶδε τό σχετικόν ὅραμα στήν Πάτμον ὁ Ἰωάννης. «Οὐδέ γάρ πρό πολλοῦ χρόνου ἑωράθη, ἀλλά σχεδόν ἐπί τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, πρός τῷ τέλει τῆς Δομετιανοῦ ἀρχῆς.»[187], δηλαδή περί τό 94 ἤ 95 μ. Χ.[188]. Τά αὐτά λέγουν καί ἄλλοι πατέρες. Κατά τήν μαρτυρίαν τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας «Εἰ γάρ ἔδει, καθώς φασί τινες τῶν διδασκάλων, σαφῶς γνωσθῆναι τό τοιοῦτον ὄνομα, ὁ τεθεαμένος ἄν αὐτό ἀπεκάλυψεν»[189]. Δέν γνωρίζομεν χάριν ποίας ἀκριβῶς δεοντολογίας δέν ἀ-

---

185. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 769. Β-C. (Β.Ε.Π. 6, 214).
186. Εἰρηναίου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 7, 1207. Α-Β. (Β.Ε.Π. 5, 169).
187. Ἔνθ' ἀνωτ.
188. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 33.
189. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔθν' ἀνωτ. Μ. 106, 340. C.

πεκάλυψεν ὁ Ἰωάννης τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Δεύτερον, δέν κατέγραψε τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀποκάλυψιν, διότι κατά τήν γνώμην μερικῶν τό ἐθεώρησε ἀνάξιον αὐτῆς τῆς ἁγίας Γραφῆς. «Ἀλλ' οὐκ εὐδόκησεν ἡ θεία Χάρις ἐν θείᾳ βίβλῳ τό τοῦ λυμεῶνος (= Ἀντιχρίστου) ὄνομα γραφῆναι»[190]. Ὁ Ἀντίχριστος χαρακτηρίζεται ὡς καταστροφεύς (= λυμεών) καί ἑπομένως ἀνάξιον τό ὄνομά του γιά τήν Βίβλον. «Σαφῶς γάρ αὐτό τό ὄνομα οὐ παρέθετο, διά τό μηδέ ἄξιον εἶναι τῆς ἐν βιβλίῳ γραφῆς.»[191].

Δέ φαίνεται ὅμως πειστική αὐτή ἡ αἰτιολογία, διότι μέσα στήν Κ. Διαθήκην ἐγράφη αὐτό τό ὄνομα τοῦ πεσόντος ἑωσφόρου. Σ' ὅλην τήν Κ.Δ. 34 φορές ἀναφέρεται τό ὄνομα «Σατανᾶς» καί ἐξ αὐτῶν οἱ 8 φορές στήν Ἀποκάλυψιν. Σ' ὅλην τήν Κ.Δ. 39 φορές τό ὄνομα «Διάβολος» καί ἐξ αὐτῶν οἱ 5 στήν Ἀποκάλυψιν. Σ' ὅλην τήν Κ.Δ. 61 φορές ἡ λέξις «δαιμόνιον» καί ἐξ αὐτῶν οἱ 2 στήν Ἀποκάλυψιν. Σ' ὅλην τήν Κ.Δ. 5 φορές ἡ λέξις «δαίμων» καί ἐξ αὐτῶν οἱ 2 στήν Ἀποκάλυψιν. Στήν Καινήν Διαθήκην ἀκόμη ὑπάρχει 7 φορές τό ὄνομα τοῦ διαβόλου «Βεελζεβούλ» καί 1 φορά τό «Βελλίαρ».

Ὑπάρχει ἀκόμη ὁ χαρακτηρισμός τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τήν λέξιν «Ὁ ἀντικείμενος»[192]. Κατά κυριολεξίαν «ἀντικείμενος» εἶναι αὐτός ὁ Σατανᾶς. Τό ὄνομα Σατανᾶς ἐκ τῆς ἑβραϊκῆς λέξεως Σατᾶν σημαίνει «ἀντικείμενος». «Ὁ δ' ἑβραίων διαλέκτῳ Σατᾶν καί ἑλληνικώτερον ὑπό τινων ὀνομασθείς Σατανᾶς μεταλαμβανόμενος εἰς Ἑλλάδα φωνήν (= ἑλλην. γλῶσσαν) ἐστιν ἀντικείμενος»[193]. Χαρακτηρίζονται ὁ Ἀντίχριστος καί κυρίως ὁ διάβολος, «ἀντικείμενος», δηλαδή «Σατανᾶς», διότι ἐναντιώνονται πρός τόν Χριστόν. «ὁ Σατανᾶς μέν οὖν, διά τό ἀντικεῖσθαι τῷ ἀγαθῷ.»[194]. «... Τό σατανᾶς ὄνομα ... οὐχ ἕτερόν τι σημαίνει καθ' Ἑλλάδα φωνήν ἤ τό ἀντικείμενον;»[195]. Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ὁ σατανοφόρος, ὁ ἐν ἠθικῇ ἐννοίᾳ «σατανᾶς», «ὅπερ ἐστίν ἑβραϊκῶς ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΣ.»[196].

Δέν ἐπέτρεψε λοιπόν ἡ θεία Χάρις νά γραφῆ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου ὄχι διότι ἐκρίθησαν ὡς ἄξια τά ὀνόματα «Σατανᾶς» καί «διάβολος» καί «Βεελζεβούλ» κλπ., πού ἐγράφησαν πολλάκις καί ἀνάξιον τό

---

190. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. C.
191. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 681. A-B.
192. Β' Θεσ. 2,4.
193. Ὠριγένους, Κατά Κέλσου ς' Μ. 11, 1368. Α. (Β.Ε.Π. 10, 93).
194. Μ. Βασιλείου, Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός, 9, Μ. 31, 349. D. (Β.Ε.Π. 54, 98).
195. Διδύμου Ἀλεξανδρέως, Κατά Μανιχαίων, Μ. 39, 1100 Β. (Β.Ε.Π. 44, 217).
196. Ὠριγένους, Εἰς τό κατά Ματθαῖον, τόμος ιβ', 21, Μ. 13,1032-Β (Β.Ε.Π. 13,114).

ὄνομα μόνον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον δέν ἀναφέρεται οὔτε ἅπαξ, ἀλλά δι' ἄλλους λόγους, πού θά ἀναφέρωμεν.

Τρίτον, δέν ἐγράφη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἀποκάλυψιν, γιά νά μήν ἀλλάξη αὐτό ὁ πατήρ τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης διάβολος καί παρουσιάση τόν Ἀντίχριστον, «οὗ ἐστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάση δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους»[197], μέ ἄλλον ὄνομα καί πλανηθοῦν οἱ πιστοί νομίζοντες ὅτι δέν εἶναι ὁ Ἀντίχριστος, ἐπειδή θά χρησιμοποιῆ ὡς καμουφλάζ ἄλλον ὄνομα. Δέν φαίνεται πιθανή καί αὐτή ἡ αἰτιολογία.

Τέταρτον, δέν ἐγράφη τό ὄνομα στήν ἁγίαν Γραφήν, κατά τήν κρίσιν μου, διότι δέν θά ὠφελοῦσε σέ τίποτε, τοὐναντίον θά ἐζημίωνε γιά τούς ἑξῆς λόγους: 1) Ἀφοῦ θά ἔχη ὄνομα πραγματικοῦ ἀνθρώπου ὁ Ἀντίχριστος καί ὁ ἀριθμός του «χξς´», «ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί·»[198], πολλοί ἄνθρωποι θά ἔχουν τό ἴδιον ὄνομα. Ἑπομένως τό ὄνομα μόνον τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀφοῦ θά εἶναι κοινόν ὄνομα σέ πολλούς ἀνθρώπους δέν θά λειτουργῆ ὡς χάραγμα, παρά μόνον, ὅταν ἀπολυτοποιηθῆ καί γίνη εἰδική χρῆσις μέ ἀποκλειστικήν ἀναφοράν στό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀλλά αὐτό προϋποθέτει τήν ἐμφάνισιν καί ἀναγνώρισιν πρῶτον τοῦ Ἀντιχρίστου. 2)Ἡ ἀναγνώρισις ὅμως σέ ἕνα πρόσωπον ἀνθρώπου αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ πραγματικοῦ Ἀντιχρίστου, εἶναι δυσχερέστατον ἔργον καί ἀπαιτεῖ διακριτικόν καί προφητικόν χάρισμα. Ἔτσι θά εἶχαν πολλοί ἐπί γενεάς γενεῶν καί αἰῶνας ὁλοκλήρους ταυτίσει μέ αὐτόν τόν Ἀντίχριστον πολλούς φέροντας τό αὐτό ὄνομα καί ἔχοντας κάποια παραπλήσια γνωρίσματα. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἀναρίθμητοι ἄνθρωποι θά παρουσιάζοντο ὡς ὁ «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος» καί πολλοί θά ἦσαν οἱ πλανῶντες καί πλανώμενοι πρός βλάβην τῆς πίστεως καί ἀληθείας.

Γιά τούς λόγους αὐτούς λοιπόν δέν ἐγράφη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν Ἁγίαν Γραφήν. Εἶναι ματαία ἡ ἀναζήτησις καί εὕρεσις τοῦ ὀνόματος ἄνευ τῆς συγχρόνου εὑρέσεως αὐτοῦ τοῦ προσώπου, τοῦ ἀληθινοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ διακριτική καί προφητική πεῖρα, ἡ θεία σοφία τῶν χαρισματούχων, θά ἀποκαλύψη στόν ἔσχατον καιρόν ποῖος εἶναι ὁ Ἀντίχριστος καί ποῖον τό ὄνομά του, ὅταν πρῶτον αὐτός ἐμφανισθῆ, «ἀναφαίνοντος γάρ αὐτοῦ δείξει ὁ μακάριος [ὁ καιρός] τό ζητούμενον»[199].

---

197. Β´ Θεσ. 2. 9.

198. Ἀποκάλυψις Ἰω. 13,18.

199. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 769. C. (Β.Ε.Π. 6, 214).

2. Πιθανά ὀνόματα τοῦ 'Αντιχρίστου βάσει τοῦ «χξς'» (666)

Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου –'Αντιχρίστου– «χξς'» δέν ἀπεκρυπτογραφήθη ἀκόμη, ἄν καί παρῆλθαν 19 αἰῶνες. Τό χάραγμα «χξς'» παραμένει μυστήριον. Πίσω ἀπό τό «χξς'» (666) κρύβεται ὁ 'Αντίχριστος, τό ὄνομα καί ὁ χαρακτήρας του. Πολλοί ἑρμήνευσαν τόν συμβολισμόν τοῦ χαρακτῆρος καί τοῦ ἔργου τοῦ 'Αντιχρίστου, πού περιέχεται στό χάραγμα «χξς'» (666), ἀλλά τό ὄνομα καί τό πρόσωπόν του δέν εὑρῆκαν ἀκόμη. «Γενεαί ὅλαι ἀφιερώθησαν εἰς τήν ἐπίλυσιν τοῦ μυστηριώδους τούτου ἀριθμοῦ· σοφοί παντός ἔθνους καί πάσης φυλῆς ἐδοκίμασαν μέ πεῖσμα νά λύσουν τόν ἀριθμόν καί νά ἀνακαλύψουν τόν ὑπό τό θηρίον συμβολιζόμενον, «ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί»· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτῶν ἐναυάγουν. Ὁ ἀριθμός ἔμεινεν ἀριθμός, καί ὁ κρυπτόμενος ἄγνωστος.»[200].

Ὁ ἀριθμός –χάραγμα– «χξς'» (666) εἶναι κρυπτογραφία τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου. Κατά τήν μελέτην Μ. 'Α. Σιώτου[201], ἡ συστηματική καί εὐρυτέρα κρυπτογραφική χρῆσις τῶν ἀριθμῶν παρουσιάσθη τό πρῶτον στούς ἑβραίους τῆς Βαβυλωνείου αἰχμαλωσίας (586-538 π.Χ.). Αὐτοί γιά νά συνεννοοῦνται ἐκρυπτογράφησαν καί ἐσυμβόλισαν μέ ἀριθμούς στοιχεῖα τῆς πίστεώς τους. 'Ανέπτυξαν ἀριθμητικόν κρυπτογραφικόν σύστημα, πού τό ὠνόμασαν «γεματρία» ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως «γεωμετρία». Τήν ἀριθμοτεχνικήν αὐτήν μέθοδον πῆραν καί οἱ Ἕλληνες καί οἱ Ρωμαῖοι, ὅπως δείχνουν καί οἱ ἐπιγραφές τῆς Πομπηΐας (79 μ.Χ.).

Αὐτήν τήν κρυπτογραφικήν χρῆσιν, τόν συμβολισμόν ὀνομάτων μέ ἀριθμούς, ἐγνώριζεν ὁ 'Ιωάννης. 'Εκρυπτογράφησε γιά λόγους, πού ἀναφέραμε, τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου. Ἡ ἀριθμητική ἰσχύς τῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου εἶναι τό χάραγμα «χξς'» (666). Τώρα μένει ἡ ἀντίστροφη μέτρησις, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ «χξς'» (666) νά βροῦμε τό ὄνομα. «Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'»[202]. Ὅπως εἴδαμε, «ψηφισάτω τόν ἀριθμόν» σημαίνει νά εὕρωμεν τά ψηφία-γράμματα τῆς α-β, τά ὁποῖα σχηματίζουν τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου καί ἡ ἀριθμητική τους ἀξία εἶναι ἀκριβῶς «χξς'» (666).

Ὁ Εἰρηναῖος λέγει: «τυχόν δέ ἐπί πολλῶν ὀνομάτων εὑρεθῆναι

---

200. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 310.

201. Μάρκου 'Α. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ 'Αντιχρίστου, ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 'Αριθ. 2. 1/2/1987 σελ. 69-70.

202. 'Αποκάλυψις 'Ιω. 13,18.

δυναμένου τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ,..Εἰ γαρ πολλά ἐστι τά εὑρισκόμενα ὀνόματα, ἔχοντα τόν αὐτόν ἀριθμόν, ποῖον ἐξ αὐτῶν φορέσει ὁ ἐρχόμενος, ζητηθήσεται».[203] Ὑπάρχουν πολλά ὀνόματα, πού δίνουν τόν ἀριθμόν «χξς΄» (666). Τό ἀποκλειστικόν ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου δέν τό γνωρίζομεν. Οἱ Πατέρες δέν ἔχουν τήν ἀκριβῆ γνῶσιν τοῦ ὀνόματος, ἀλλά κάμουν μόνον ὑποθέσεις. Ὁ Ἱππόλυτος λέγει: «Περί μέν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ οὐκ ἐν ἡμῖν τοσοῦτον ἀρκιβές ἐξειπεῖν, ὡς ἐνενόησε καί ἐδιδάχθη περί αὐτοῦ ὁ μακάριος Ἰωάννης, ὅσον μόνον ὑπονοῆσαι·... Πλήν ὅσον νοοῦμεν ἀμβιβάλλοντες λέγομεν. Πολλά μέν εὑρίσκομεν ὀνόματα τούτῳ τῷ ἀριθμῷ ἰσόψηφα περιεχόμενα, οἷον ὥσπερ εἰπεῖν, τό Τειτάν ἐστιν, ἀρχαῖον καί ἔνδοξον ὄνομα ἤ τό Εὐάνθας· καί γάρ αὐτό τῇ αὐτῇ ψήφῳ ἐμπεριέχεται, καί ἕτερα πλείονα εὑρεθῆναι δυνάμενα»[204]. Στήν συνέχειαν ὁ Ἱππόλυτος προσθέτει καί ἄλλο ἕνα ὄνομα, τό «Λατεῖνος». Μέ ἀμφιβολίαν ἀναφέρει τά ὀνόματα αὐτά, διότι γιά νά γίνουν «τῷ ἀριθμῷ ἰσόψηφα περιεχόμενα», δηλαδή γιά νά δώσουν τόν ἀκριβῆ ἀριθμόν «χξς΄» (666), ἄλλαξε τήν ὀρθογραφίαν τους «τιτάν» καί «Λατῖνος» σέ «Τειτάν» καί «Λατεῖνος».

Ὅπως ἀναφέρουν οἱ πηγές, «οἱ Γνωστικοί μετά πολλῆς εὐκολίας παρεβίαζον καί αὐτήν τήν ὀρθογραφίαν τῶν ὀνομάτων «Λατῖνος» καί «Τιτάν», ἁπλῶς καί μόνον διά νά ἐξασφαλίσουν τήν ἰσοψηφίαν τοῦ ἀριθμοῦ 666»[205]. Γι' αὐτό ὁ Ἱππόλυτος πάλιν σέ ἄλλην μελέτην λέγει: «Καί, ὡς οἶμαι (νομίζω), οὐδέ ἀκριβῶς ἐπίσταμαι τοῦτο· ἐν τῇ γραφῇ γάρ πολλά ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ ὀνόματα εὕρηνται.»[206].

Ὁ Εἰρηναῖος εἶναι πολύ ἐπιφυλακτικός. Πιστεύει ὅτι ἡ εὕρεσις τοῦ ὀνόματος θά εἶναι δυνατή μόνον κατά τήν ἐσχάτην ἐποχήν, ὅταν αὐτός ὁ Ἀντίχριστος ἐμφανισθῆ. Ὁ ἀναγραμματισμός, ἡ ἀποκρυπτογράφησις δηλαδή τοῦ «χξς΄» (666), ἦταν μία διέξοδος ἀπό τήν θλῖψιν τῶν διωγμῶν τῶν πρώτων αἰώνων καί ἀναζήτησις τοῦ μετά τόν Ἀντίχριστον ἐρχομένου Μεσσίου Χριστοῦ. Ἑπόμενον ἦτο νά ταυτίσουν μέ τόν Ἀντίχριστον τό πρόσωπον πολλῶν αὐτοκρατόρων καί αἱρετικῶν. Ἀλλά ὁ Εἰρηναῖος πιστεύει ὅτι τό πρόβλημα τοῦ «χξς΄» (666) θά παραμένῃ ἄλυτον μέχρι τά ἔσχατα τοῦ κόσμου καί τήν παρουσίαν αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου[207].

---

203. Εἰρηναίου, Contra Haereses, lib. V. M. 7, 1206. A. (B.E.Π. 5, 169).

204. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, M. 10, 769. B-772. A. (B.E.Π. 6, 214).

205. Μάρκου Σιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθ. 3. 15/2/1987 σελ. 111.

206. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ Κόσμου M. 10, 932 C. (B.E.Π. 6,287).

207. Εἰρηναίου, Ἔνθ' ἀνωτ. M. 7. 1205. B-C.

Ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας παρατηρεῖ: «Ὡς ἐν γυμνασίας τε λόγῳ (= δηλαδή στήν προσπάθειαν ἀποκρυπτογραφήσεως), πολλά ἐστιν εὑρεῖν, κατά τόν μακάριον Ἱππόλυτον καί ἑτέρους, ὀνόματα τόν ἀριθμόν τοῦτον περιέχοντα, προσηγορικά τε καί κύρια· κύρια μέν, οἷον, Λαμπέτις, Τειτάν, ἐκ τοῦ τείνω, καθ' Ἱππόλυτον· Λατεῖνος, ὁμοίως [διά διφθόγγου], Βενέδικτος· ὅπερ ἑρμηνεύεται εὐλογημένος ἤ εὐλογητός· κατά μίμησιν τυχόν τοῦ ἀληθῶς εὐλογημένου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. προσηγορικά δέ, κακός ὁδηγός, παλαιβάσκανος, ἀληθῶς βλαβερός, ἀμνός ἄδικος. Οἷς ἐκ τῶν ἐναντιουμένων τῇ πλάνῃ ἐπικληθήσεται, τήν οἰκείαν δόξαν ἐν τῇ αἰσχύνῃ τιθέμνος.»[208]. Τά ἀνωτέρω κύρια καί προσηγορικά ὀνόματα εἶναι ἰσόφηφα μέ τόν ἀριθμόν «χξς΄» (666), ἀλλά καμιά βεβαιότητα δέν ἔχομεν ὅτι κάποιον ἀπό αὐτά θά φορέση ὁ Ἀντίχριστος.

Ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἀναφέρει τά αὐτά περίπου ὀνόματα: «Διόπερ γυμνασίας χάριν ἐπανελέσθαι οὐκ ἄκαιρον, τά τήν ψῆφον (χξς΄-666) ἐπιφερόμενα ὀνόματα κύριά τε καί προσηγορικά. Κύρια μέν οἷον Λαμπέτις, Τειτάν· καί ἀπό τοῦ τενῶ, μέλλοντος... Λατεῖνος ὁμοίως διά διφθόγγου. Προσηγορικά δέ, ὁ Νικητής. Ἴσως γάρ οὕτως ἑαυτόν ὀνομάσει, καί κακός ὁδηγός , καί ἀληθής βλαβερός, καί πάλαι βάσκανος, καί ἀμνός ἄδικος, ἅ ἐκ τῶν ἐνατίων αὐτῷ ἐπικληθήσεται, τήν οἰκείαν δόξαν ἐν τῇ αἰσχύνῃ καρπούμενος.»[209].

Ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος ἀναφέρει ὅλες τίς προσπάθειες παλαιῶν καί νέων γιά τήν ἀποκρυπτογράφησιν τοῦ «χξς΄» (666)[210]. Κατ' αὐτόν μέ τό ὄνομα «Τειτάν» δηλοῦται ἡ δύναμις τοῦ Ἀντιχρίστου καί μέ τό ὄνομα «Λατεῖνος» τό ρωμαϊκόν κράτος. Ὁ Λούθηρος ὑπό τόν «Λατεῖνον» βλέπει τόν Πάπαν[211]. Ἀντιθέτως ὁ Viegas θεωρεῖ ὡς Ἀντίχριστον τόν Μαρτῖνον Λούθηρον. Ὁ Clemen ὑπό τό «666» βλέπει τόν Τραϊανόν, τοῦ ὁποίου τό ἐπίθετον Οὔλπιος ἰσοψηφίζει τό «666». Ὁ Βοσουέτος θέλει τόν Διοκλητιανόν (Dioclés) ὁ de la Chardie τόν Ἰουλιανόν τόν παραβάτην, ὁ Νικόλαος Lyre τόν Μωάμεθ. Ἄλλοι θεωροῦν ὡς Ἀντίχριστον τόν θεσμόν τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορολατρείας. «Καῖσαρ Θεός». Ἄλλοι τόν Ἰωάννην Καλβῖνον. Πολλοί ἐρευνητές δέχονται τόν Καλιγούλαν ὑπό τό πραγματικόν ὄνομα αὐτοῦ «Γάϊος Καῖσαρ»[212].

Τό ἐνδιαφέρον πολλῶν ἐστράφη στό ὄνομα τοῦ Νέρωνος. Τό όνο-

---

208. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. C-D.

209. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 681. Β.

210. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 310-313.

211. Οἱ Διαμαρτυρόμενοι ἐταύτισαν Πάπαν καί Ἀντίχριστον. Ὅρα λεπτομέρειες ἐν «Ἀ. Θεοδώρου, Ἡ Περί Ἀντιχρίστου ἰδέα, ἐν Ἀθήναις, 1970, σελ. 144-151».

212. Μάρκου Σιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 112.

μα «Νέρων Καῖσαρ», ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Μ. Σιώτης, δι' ἑβραϊκῶν γραμμάτων γραφόμενον παρέχει τήν ἰσοψηφίαν τοῦ «666». Ἄλλοι εἶδαν ὡς τόν Ἀντίχριστον ἄλλους αὐτοκράτορες. Ὁ MärcKer, καθώς ἀναφέρει ὁ Σωφρόνιος, ζητεῖ τόν ἀριθμόν «666» στά ἄρχικά γράμματα τῶν ἐννέα πρώτων ρωμαίων αὐτοκρατόρων, στήν λέξιν «Ὀγκοτόγιον (ὄγκος καί τόγκα, δι' ἀναγραμματισμοῦ καί προσθήκης ἑνός ι = 10).

Τά ὀνόματα ὅλων τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης ἐξετάσθησαν μέ βάσιν τό ἑλληνικόν, ἑβραϊκόν καί λατινικόν ἀλφάβητον. Ὁμοίως ἐξετάσθησαν τά ὀνόματα τῶν αἱρεσιαρχῶν. Ἄλλοτε ἀναζητοῦσαν κάποιον συλλογικόν ἀντίχριστον στά ἀντιχριστιανικά, ἀθεϊστικά, πολιτειακά ἤ κοσμοθεωριακά καθεστῶτα καί συστήματα. Ὁ Η. Gunkel βρίσκει τήν ταυτότητα τοῦ Ἀντιχρίστου στήν ἔννοιαν «χάος ».

Ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος ἐφαρμόζων ἀριθμητικόν σύστημα ρωμαϊκόν στό ὄνομα τοῦ αὐτοκράτορος «ΤΙΤΟΣ» στήν ἑλληνικήν γλῶσσαν, ἐνόμισε ὅτι εὑρῆκε τό ζητούμενον ὄνομα καί αὐτόν τόν Ἀντίχριστον[213]. Ἀλλά τό πρόβλημα παρέμεινε ἄλυτον, διότι ἀφαίρεσε τήν ἀριθμητικήν ἰσχύν τοῦ Ι (= 10 μονάδες) καί τό Σ τό ὑπελόγισε ὡς, 6, ἀντί γιά 200.

Ὅλοι αὐτοί, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα εὑρέθησαν ἰσόψηφα μέ τό «χξς΄» (666), μέ τήν ψῆφον τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου, εἶχαν γνωρίσματα ἀντιχρίστου, ἀλλά δέν ἦσαν ὁ Ἀντίχριστος, ἦσαν πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως λέγει ὁ Ἰωάννης «καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοί γεγόνασιν·»[214]. Ὁ Ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος εἶναι ἐσχατολογικόν πρόσωπον. Τήν ἐσχάτην ἐποχήν θά ἐμφανισθῆ ὁ Ἀντίχριστος καί θά γίνῃ γνωστόν τό ἀκριβές ὄνομά του, ὅπως λέγει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. «Καί τήν μέν ἀκρίβειαν τῆς ψήφου, ὡς καί τά λοιπά τά περί αὐτοῦ γεγραμμένα, ὁ χρόνος ἀποκαλύψει καί ἡ πεῖρα τοῖς νήφουσιν.»[215].

3. Ἐπιτίμια γιά τούς ζητοῦντας τό ὄνομα βάσει ἐσφαλμένου ἀριθμοῦ χις΄ (616).

Ὅπως εἴδαμε, ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς΄» (666) μαρτυρεῖται σ' ὅλα τά σπουδαῖα καί ἀρχαῖα χειρόγραφα τοῦ κειμένου τῆς Ἀποκαλύψεως. Βεβαιώνεται ὡς ἀκριβής ὁ ἀριθμός αὐτός «χξς΄ (666) καί ὑπό τῶν ἀποστολικῶν Πατέρων, «τῶν κατ' ὄψιν τόν Ἰωάννην ἑωρακότων»[216]. Γι' αὐτό ὁ Εἰρηναῖος ἀπορεῖ «πῶς ἐσφάλησάν

213. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 314-323.
214. Α΄ Ἰωάννου, 2,18. Ὅρα καί Α΄ Ἰωάννου 2,22. Β΄ Ἰωάννου, 7.
215. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ.Μ. 106, 340. C.
216. Εἰρηναίου, Contra Haereses, V. M. 7, 1203. B. (Β.Ε.Π. 5, 168).

τινες (= ἔκαμαν λάθος) ἐπακολουθήσαντες ἰδιωτισμῷ, καί τόν μέσον ἠθέτησαν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος, ν΄ (= 50) ψήφισμα ὑφελόντες (= ἀφαιρέσαντες), καί ἀντί τῶν ἕξ δεκάδων μίαν δεκάδα βουλόμενοι εἶναι....»[217]. Δηλαδή ἀπορεῖ ὁ Εἰρηναῖος πῶς ἀφαίρεσαν 5 δεκάδες καί τό ξ (= 60) τό μετέτρεψαν σέ ι (= 10), δηλαδή σέ μία δεκάδα καί παρεχάραξαν καί ἀλλοίωσαν τόν γνήσιον ἀριθμόν τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου ἀπό «χξς΄» (666) σέ «χις΄ (616).

Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό σύνολον «χξς΄» (666) καί τά τρία ψηφία καί ὄχι μόνον τό ἕνα. Δηλαδή ἕξ (6) ἑκατοντάδες (χ = 600), ἕξ (6) δεκάδες (ξ = 60) καί ἕξ (6) μονάδες (ς΄ = 6). Δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλοίωσις τοῦ «χξς΄» (666), ἡ ἀφαίρεσις ἤ ἡ προσθήκη ἑκατοντάδων, δεκάδων ἤ μονάδων. Παραχάραξις, προσθήκη ἤ ἀφαίρεσις στόν λόγον τῆς Γραφῆς καί μάλιστα τῆς Ἀποκαλύψεως δέν ἐπιτρέπεται. Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι «χξς΄» (666), δέν εἶναι μόνον τό χ (= 600) οὔτε μόνον τό ξ (= 60) οὔτε μόνον τό ς΄ (= 6), εἶναι χξς΄ (666).

Ὁ Εἰρηναῖος κατηγορεῖ αὐτούς πού ἀνεξετάστως λαβόντες τόν «χξς΄» ἐπετήδευσαν ἁπλῶς καί ἀκαίρως σέ «χις΄». Κατακεραυνώνει δέ αὐτούς πού ἀνεζήτησαν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου βάσει τοῦ ἐσφαλμένου ἀριθμοῦ «χις΄» (616). «Οἱ δέ κατά ἀπειροκαλίαν (= μέ χυδαῖον τρόπον) ἐτόλμησαν καί ὄνομα ἀναζητεῖν ἔχον τόν ἐσφαλμένον καί διημαρτημένον ἀριθμόν.»[218].

Ὁ Εἰρηναῖος χαρακτηρίζει τήν παραχάραξιν τοῦ «χξς΄» σέ «χις΄» ὡς ἀσέβειαν καί βεβήλωσιν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐπισύρει τήν δικαίαν ὀργήν τοῦ Θεοῦ καί τήν ποινήν, διότι δέν εἶναι μόνον παραχάραξις τοῦ θείου λόγου, ἀλλά ὁδηγεῖ καί σέ πλάνην μέ τήν εὕρεσιν λανθασμένων ὀνομάτων βάσει τοῦ λανθασμένου ἀριθμοῦ. «Ἀλλά τοῖς μέν ἁπλῶς καί ἀκάκως τοῦτο ποιήσασιν, εἰκός καί συγγνώμην ἔσεσθαι παρά Θεοῦ. Ὅσοι δέ κατά κενοδοξίαν ὁρίζουσιν ὀνόματα διημαρτημένου ἀριθμοῦ νενομοθετῆσθαι (δηλαδή βάσει λανθασμένου ἀριθμοῦ σάν νά ἔχῃ νομοθετηθῆ ἀπό τόν θεῖον λόγον) καί τό ὑπ' αὐτῶν ἐπινοηθέν ὄνομα (= δηλαδή κατ' ἰδίαν, ἀτομικήν, λανθασμένην ἐπίνοιαν) ὁρίζονται... οὐκ ἀναίτιοι οὗτοι ἐξελεύσονται (= δέν θά μείνουν ἀτιμώρητοι), ἔτι καί αὐτούς, καί τούς ἐμπιστεύσαντας αὐτοῖς ἐξαπατήσαντες.»[219].

Ἡ πλάνη ἀπό τήν παραχάραξιν εἶναι μεγάλη. Ὁμοίως θά εἶναι καί ἡ ποινή αὐστηρή γιά τούς παραχαράκτες τοῦ «χξς΄». Ὁ Εἰρηναῖος λέγει: «Καί πρῶτον μέν ζημία ἐν τῷ ἀποτυχεῖν τῆς ἀληθείας, καί τό μή ὄν

---

217. Αὐτόθι, 1203. C.
218. Ἔνθ' ἀνωτ. 1204, A.
219. Εἰρηναίου, Ἔνθ' ἀνωτ. 1204. A-B.

ὡς ὄν ὑπολαβεῖν (δηλ. νά ἐκλάβωμεν τό ψεύτικον ὡς ἀληθινόν)· ἔπειτα δέ, τοῦ προσθέντος ἤ ἀφελόντος τι τῆς Γραφῆς, ἐπιτιμίαν (= ποινήν) οὐ τήν τυχοῦσαν ἔχοντος, εἰς αὐτήν ἐμπεσεῖν ἀνάγκη τόν τοιοῦτον.»[220]. Δηλαδή θά τιμωρηθῇ ὁ ὁρίζων ὀνόματα βάσει λανθασμένου ἀριθμοῦ καί διότι πλανᾶται καί πλανᾷ καί διότι ἐμπίπτει στό κρῖμα τοῦ προσθέτοντος ἤ ἀφαιροῦντος στόν λόγον τῆς Γραφῆς καί μάλιστα τῆς Ἀποκαλύψεως.

Ἡ παραχάραξις τοῦ «χξς´» (666) ἤ ἡ αὐθαίρετος ἑρμηνεία ἔξω ἀπό τό πνεῦμα τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων εἶναι προσθήκη ἤ ἀφαίρεσις στόν λόγον τοῦ Θεοῦ καί ἐπισύρει μεγάλες ποινές, ὅπως λέγει ἡ Ἀποκάλυψις: «Μαρτυρῶ ἐγώ –γράφει ὁ Ἰωάννης– παντί τῷ ἀκούοντι τούς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου. Ἐάν τις ἐπιθῇ ἐπί ταῦτα, ἐπιθήσει ὁ Θεός ἐπ' αὐτόν τάς πληγάς τάς γεγραμμένας ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· καί ἐάν τις ἀφέλῃ ἀπό τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεός τό μέρος αὐτοῦ ἀπό τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καί ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας, τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.»[221].

Ἡ προσθήκη στόν λόγον τῆς Ἀποκαλύψεως ἀτομικῆς ἀνθρωπίνης σοφίας καί μάλιστα πεπλανημένης ἔχει ὡς ποινήν τίς φοβερές πληγές τίς γραμμένες στό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀφαίρεσις δέ ἔχει ὡς ποινήν τήν στέρησιν τῆς αἰωνίας ζωῆς. Γι' αὐτό ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας παρατηρεῖ: «Φοβερά δέ ἡ κατά τῶν παραχαρακτῶν τῶν θείων Γραφῶν κατάρα· ἐπειδή καί τολμηρά ἡ τούτων προπέτεια, ἀλλοτριῶσαι δυναμένη τούς αὐθάδεις τῶν ἀγαθῶν τοῦ αἰῶνος τοῦ μέλλοντος (δηλαδή μπορεῖ νά στερήσῃ τήν αἰωνιότητα, τήν σωτηρίαν)· ὅπερ ἵνα μή πάθωμεν, διαμαρτύρεται ἡμῖν τοῖς ἀκούουσι, μήτε προσθεῖναι τι, μήτ' ἀφελεῖν.»[222].

Ἡ Γραφή μᾶς ἔδωσε τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου-τό «χξς´». Ἀριθμός τοῦ ὀνόματος εἶναι τό σύνολον «χξς´», δηλαδή τό «666» καί ὄχι ἕνα μόνον ψηφίον χ ἤ ξ ἤ ς´. Ἡ Γραφή εἶναι ἀληθής καί ἀξιόπιστη, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας: «... τά Γραφικά ἰδιώματα, τῶν Ἀττικῶν συντάξεων, καί διαλεκτικῶν συλλογισμῶν [ἡγεῖσθαι] ἀξιοπιστότερα καί σεμνότερα.».[223]

4. Ἀσφαλέστερον μή ζητεῖν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου

Ἡ περιέργεια πάντα ἐκινοῦσε πρός ἔρευναν γιά τό ὄνομα καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Οἱ χριστιανοί πάντοτε ἐζοῦσαν μέ τήν ἐσχατολογικήν προσδοκίαν τοῦ ἐρχομένου Ἰ. Χριστοῦ. Ἐπειδή πρίν ἀπό

---

220. Ἔνθ' ἀνωτ. 1204. B-C.
221. Ἀποκάλυψις Ἰω., 22, 18-19.
222. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 452. C.
223. Ἔνθ' ἀνωτέρω.

τήν Β΄ παρουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ θά ἐμφανισθῆ ὁ Ἀντίχριστος, σέ κάθε διωγμόν ἤ δύσκολην περίοδον ἐγεννᾶτο ἡ ὑποψία μήπως ἐνεφανίσθη ὁ Ἀντίχριστος. Μέ ζωηρόν ἐνδιαφέρον καί πολυπραγμοσύνην ἐρευνοῦσαν νά ἀνακαλύψουν τό ὄνομα καί πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἤ οὐκ ἠκούσατε πολλάκις ἐν παισίν ὄντες καί περί τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου πολλά λεγόντων τινῶν...;»[224], ἐπισημαίνει ὁ Χρυσόστομος.

Ἡ ἀθεολόγητη πολυπραγμοσύνη καί ἡ φιλοδοξία ὡρισμένων νά ἐμφανισθοῦν ὡς σοφοί ἐφευρέτες τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὡδήγησε σέ ἀκρότητες καί ἀπίθανες ὑποθέσεις μέ κίνδυνον πλάνης τῶν πιστῶν. Ὁ Εἰρηναῖος ἐκτός τῶν κινδύνων, πού ἐπεσημάναμε ἀνωτέρω πρόσθεσε καί τόν ἑξῆς: «Ἐπακολουθήσει δέ καί ἕτερος οὐχ ὁ τυχών κίνδυνος τοῖς ψευδῶς προειληφόσιν εἰδέναι (= ἀπό αὐτούς, πού ψευδῶς προλαμβάνουν νά ποῦν ὅτι γνωρίζουν) τό τοῦ Ἀντιχρίστου ὄνομα· Εἰ γάρ ἄλλο μέν οὗτοι δοκοῦσιν, ἄλλο δέ ἐκεῖνος ἔχων ἐλεύσεται, ρᾳδίως ἐξαπατηθήσονται παρ' αὐτοῦ· ὡς μηδέπου παρόντος ἐκείνου, ὅν φυλάσσεσθαι προσήκει»[225].

Ἡ τυχόν ἀστοχία περί τό ὄνομα καί ἀσφαλῶς καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου δύναται νά ὁδηγήση σέ μεγάλην πλάνην, νά νομισθῆ δηλαδή γιά Ἀντίχριστος αὐτός, πού δέν εἶναι, καί νά περάση ἀπαρατήρητος καί νά πλανήση τούς πιστούς ὁ ἀληθινός Ἀντίχριστος. Χρειάζεται λοιπόν ἐπιφυλακτικότητα σχετικά μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ποτέ δέν πρέπει νά εἴμαστε βέβαιοι ὅτι εἶναι αὐτό ἤ ἐκεῖνο, ἄν δέν ἐμφανισθῆ αὐτός ὁ Ἀντίχριστος μέ τό ὄνομά του, τό ὁποῖον θά εἶναι ἰσόψηφον μέ τόν ἀριθμόν «χξς΄» (666). Ὁ Ἱππόλυτος λέγει: «Ὥστε οὔτε προκηρύσσειν δεῖ ὡς ὄντος τούτου ὀνόματος (Λατεῖνος κλπ), οὔτε πάλιν ἀγνοεῖν... ἔχοντες δέ τό μυστήριον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ, μετά φόβου φυλάσσειν πιστῶς τά ὑπό τῶν μακαρίων προφητῶν προειρημένα, ἵνα γινομένων αὐτῶν προϊδόντες μή σφαλλώμεθα.»[226].

Ποτέ, κανείς δέν μπορεῖ νά εἶναι βέβαιος γιά τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐκτός τοῦ Ἰωάννου, πού εἶδε τό ὅραμα. Ὁ Εἰρηναῖος παρατηρεῖ: «Ἡμεῖς οὖν οὐκ ἀποκινδυνεύομεν περί τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀποφαινόμενοι βεβαιωτικῶς.».[227] Ἐάν οἱ ἅγιοι Πατέρες εἶναι τόσον ἐπιφυλακτικοί καί δέν ἀποφαίνωνται μέ βεβαιότητα ὅτι τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι αὐτό ἤ ἐκεῖνο, πόσον μᾶλλον πρέπει νά εἶναι ἐπιφυλακτικοί ὅσοι δέν διαθέτουν τήν ἁγιότητα καί σοφίαν ἐκείνων;

---

224. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Β΄ Θεσ., Μ. 62,470.
225. Εἰρηναίου, Contra Haereses, V, M. 7, 1204. C-1205. A (Β.Ε.Π. 5, 169).
226. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 772. Α (Β.Ε.Π. 6, 215).
227. Εἰρηναίου, Ἔνθ' ἀνωτ. 1207. Α.

Εἶναι ἴδιον τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου ἡ ἀπάτη. Πολλοί θά παραστήσουν ἤ τόν ἑαυτόν τους Χριστόν ἤ θά ὁδηγήσουν σέ ψευδοχρίστους. Οἱ νηφάλιοι ὅμως καί σώφρονες δέν σπεύδουν νά χαρακτηρίσουν τοῦτον ἤ ἐκεῖνον ὡς τόν «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστον» καί νά γνωστοποιήσουν τό ὄνομά του. Ὁ Ἱππόλυτος λέγει: «Διό καί ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας, δεῖ πάλιν ἀναστῆναι ψευδοχρίστους ἄνδρας λέγοντας, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός· καί πολλούς πλανήσουσι. Καί πολλοί τῶν ἀνθρώπων δραμοῦσιν ἀπό ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν καί ἀπό βορρᾶ ἕως θαλάσσης λέγοντες· Ποῦ ὧδε ὁ Χριστός; Ποῦ ἐκεῖ ὁ Χριστός; Ἀλλά μάταιον φρόνημα κεκτημένοι, καί τάς Γραφάς ἐμμελῶς οὐκ ἀναγινώσκοντες, οὐκ ὀρθά φρονοῦντες ζητήσουσιν ὄνομα , ὅπερ εὑρεῖν οὐ δυνήσονται.».[228] Πρό τῆς ἡμέρας τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι πολύ ἐπικίνδυνον νά λέγουν μερικοί ὅτι εὑρῆκαν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί νά κηρύσσουν αὐτό δημοσίως. Θά εἶναι αὐτοί οἱ «οὐκ ὀρθά φρονοῦντες» καί «ζητήσουσιν ὄνομα, ὅπερ εὑρεῖν οὐ δυνήσονται».

Οἱ Πατέρες μᾶς προφυλάσσουν ἀπό τήν ἀβεβαιότητα καί τήν σύγχυσιν περί τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου καί μᾶς ἀσφαλίζουν μέ τήν νηφαλίαν ἐγκαρτέρησιν γιά τήν ἐκπλήρωσιν πρῶτον τῆς προφητείας καί τόν ἐρχομόν τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι πολύ ἐπικίνδυνον νά στοχάζεται καί νά μαντεύῃ κανείς τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀντιθέτως «Ἀσφαλέστερον, οὖν καί ἀκινδυνότερον, τό περιμένειν τήν ἔκβασιν τῆς προφητείας, ἤ τό καταστοχάζεσθαι, καί καταμαντεύεσθαι ὀνόματος.»[229].

Ἀναφερόμενος ὁ Λεοντοπόλεως Σωφρόνιος στήν ὅλην σύγχυσιν περί τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος γράφει: «τό φρονιμώτερον καί ἀσφαλέστερον ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ εἶναι ἡ σιωπή... Ὁ σκοτεινός καί μυστηριώδης ἀριθμός ἔμεινε σκοτεινός, καί ὁ ὑπ' αὐτόν ζητούμενος ἄγνωστος ἀσύλληπτος.».[230]

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου μόνον μέ τήν ἔλευσιν τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι μέ βεβαιότητα γνωστόν. «Τῶν γάρ καιρῶν ἐπιγινομένων, καί αὐτός περί οὗ ταῦτα προείρηται φανερωθήσεται [καί τό ὄνομα δήλως πᾶσι σημανθήσεται]».[231] Εἶναι ἐπικίνδυνον καί μάταιον πρίν ἀπό τήν ἐμφάνισιν τοῦ Ἀντιχρίστου νά λέγῃ κανείς ὅτι εὑρῆκε τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὅτι εἶναι βέβαιος ὅτι αὐτό τό ὄνομα θά φέρῃ ὁ Ἀντίχριστος. Κανένα ἀπό ὅλα τά πιθανά ὀνόματα δέν εἶναι βέβαιον ὅτι θά φέρῃ ὁ Ἀντίχριστος.

---

228. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 912. D-913. Α. (Β.Ε.Π. 6, 279).
229. Εἰρηναίου, Ἔνθ' ἀνωτ. 1205. C.
230. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 313.
231. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 772. Α. (Β.Ε.Π. 6, 215).

᾿Ασφαλέστερον λοιπόν καί ἀκινδυνότερον νά μήν ζητᾶμε τό ὄνομα καί δημιουργοῦμε σύγχυσιν. Γνωρίζομεν τήν μίαν ὄψιν τοῦ χαράγματος, τόν ἀριθμόν τοῦ ᾿Αντιχρίστου, τό «χξς´» (666), ὁ ὁποῖος εἶναι «ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ ᾿Αντιχρίστου»[232]. Ὅπως θά λεχθῆ στήν συνέχειαν μέχρι τήν ἐμφάνισιν τοῦ ᾿Αντιχρίστου τό χάραγμα «χξς´» (666) εἶναι ἰσχυρότερον ἀπό τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος. Ἑπομένως μέχρι τήν ἐσχάτην ἐποχήν καί τήν ἐμφάνισιν τοῦ ᾿Αντιχρίστου τό ἐνδιαφέρον τῶν πνευματικῶν ἀνθρώπων δέν πρέπει νά στρέφεται περί τήν σκιάν τοῦ ὀνόματος τοῦ ᾿Αντιχρίστου, ἀλλά κυρίως περί τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα, τό ὁποῖον δεσμεύει νοῦν, θούλησιν, καρδίαν καί ἀντιχριστοποιεῖ τόν ἄνθρωπον στό βάθος τῆς ὑπάρξεώς του καί περί τό «χξς´» (666), τό ὁποῖον εἶναι ὄντως χάραγμα τοῦ ᾿Αντιχρίστου.

232. Μάρκου ᾿Α. Σιώτου, Ἄρθρον ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ᾿Αριθμ. 1,2,3 τοῦ 1987.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄

ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ «χξς΄» (666) ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό «χξς΄» (666) χάραγμα ἰσχυρότερον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὅπως εἴδαμε, τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου μέχρι τήν ἐμφάνισιν τοῦ προσώπου του εἶναι ὁ ἀπολυτοποιημένος ἀριθμός τοῦ ὀνόματός του, τό σύμβολον «χξς΄» (666). «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς».[233]

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς΄» (666) ἐκφράζει ἀριθμητικῶς τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί συμβολίζει αὐτό τό πρόσωπον, τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον του. «Ὁ Ἀντίχριστος θά ἐμφανισθῆ ἐπί τῆς γῆς ὡς πραγματικόν ἱστορικόν πρόσωπον κατά τούς ἐσχάτους καιρούς τῆς ὑποστάσεως τοῦ κόσμου, θά ἀναγνωρισθῆ δέ διά τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ταυτότητός του 666 μόνον μετά τήν ἔλευσίν του, καί μόνον ὑπό τῶν φωτισμένων ἐκείνων Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι θά διακρίνωνται διά τήν «σοφίαν τοῦ Θεοῦ» καί διά τόν «νοῦν τοῦ Χριστοῦ», ὁ ὁποῖος πρέπει νά τούς διακατέχη»[234].

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) συμβολίζει αὐτόν τόν Ἀντίχριστον, τόν «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ». Τώρα γνωρίζομεν τό σύμβολόν του, ὅταν ἐμφανισθῆ θά γνωρίσωμεν καί τόν συμβολιζόμενον. Τό «666» ἀνοίγει τόν δρόμον γιά τόν Ἀντίχριστον.

Τό «χξς΄» (666) εἶναι τό ἐπικρατέστερον χάραγμα. Παρέμεινε αὐτό ὡς μοναδικόν χάραγμα, διότι ἡ γνωστοποίησις τοῦ ὀνόματος, ὅπως ἐλέχθη, θά ἐδημιουργοῦσε προβλήματα καί δέν θά εἶχε τήν ἰσχύν χαράγματος. Τό «666» ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἰσχυρότερον χάραγμα ἀπό τό ὄνομα καί ἔχει εὐρυτέραν σημασίαν. Συμβολίζει αὐτήν τήν φυσιογνωμίαν, τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐάν ἐδίδετο τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἕνα κοινόν προσηγορικόν ὄνομα

---

233. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

234. Μάρκου Α. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθ. 3/15-2-1987, σελ. 109.

ἀνθρώπου, τό χάραγμα θά ἐξασθενοῦσε, διότι θά εἶχαν χιλιάδες ἄνθρωποι τό ὄνομα αὐτό καί ἑπομένως ἕνα κοινόν ὄνομα σέ χιλιάδες καί ἑκατομμύρια ἀνθρώπους δέν θά ἐλειτουργοῦσε σάν χάραγμα. Μόνον ἡ ἀπολυτοποίησις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἡ θέσις του ἐντός «», καί ὁ ἀποκλειστικός σχετισμός μέ τόν προσδοκώμενον Ἀντίχριστον θά ἔδινε κάποιαν ἰσχύν χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη.

Ἕνα ὄνομα δέν ἀπολυτοποιεῖται εὔκολα καί δέν λειτουργεῖ ὡς χάραγμα, ὅταν αὐτό τό ὄνομα τό φέρουν χιλιάδες καί ἑκατομμύρια πρόσωπα ἐπίσημα καί ἀνεπίσημα, ἐνῶ ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ἕνα ἀπό τά πάμπολλα αὐτά πρόσωπα. Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς κοινόν ὄνομα μέ πολλούς ἄλλους ἀνθρώπους θά φαινόταν ἀδιάφορον ὄνομα. Θά ἐλειτουργοῦσεν ὡς χάραγμα μόνον μέ τήν ἀποκλειστικήν ἀναφοράν του στόν Ἀντίχριστον. Ὅμως τοῦτο, ἐνῷ εἶναι εὔκολον γιά τόν ἀριθμόν, δέν εἶναι εὔκολον γιά τό ὄνομα προσώπου. Ἕνας ἀριθμός εὔκολα γίνεται σύμβολον ἑνός προσώπου. Ἕνα ὄνομα ὅμως κοινόν σέ πάμπολλα πρόσωπα δύσκολα γίνεται σύμβολον κατ' ἐξαίρεσιν ἑνός προσώπου, πού πρόκειται κάποτε νά ἔλθη.

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶχε ἰσχύν χαράγματος μόνον ἀπό τήν στιγμήν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, μέ τόν ἀποκλειστικόν συσχετισμόν μέ τόν συγκεκριμένον Ἀντίχριστον, τήν ἀπολυτοποίησίν του ἐντός «», ὥστε οἱ βλέποντες αὐτό χαραγμένον νά τό ἀναφέρουν ἀποκλειστικά στόν ἀποδεδειγμένον Ἀντίχριστον.

Γιά τούς λόγους αὐτούς τό χάραγμα «χξς΄» (666) εἶναι ἰσχυρότερον ἀπό τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό «666» εἶναι κάτι τό εὐρύτερον καί σταθερότερον. Συμβολίζει τό ὄνομα, τό πρόσωπον, τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Δέν συγκεκριμενοποιεῖ τό ὄνομα, τό ἀφήνει ἀόριστον, τό ὑποδηλώνει καί γι' αὐτό ἀκριβῶς δέν ἔχει ἀναφοράν σέ τυχαίους ἀνθρώπους, ἀλλά εἶναι σύμβολον μόνον τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι τό «χξς΄» (666) τρόπον τινά τό εἴδωλον, ἡ εἰκόνα, ἡ ταυτότητα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Κατά τήν ἑρμηνείαν τοῦ Ἀρέθα Καισαρείας τό χάραγμα «χξς΄» θεωρεῖται ὡς μία τῶν ἑπτά πληγῶν. «Ἑπτά δέ αἱ πληγαί· θάλασσα ὑαλίνη, πῦρ, εἰκών τοῦ θηρίου, καί τό θηρίον αὐτό, καί χάραγμα αὐτοῦ, καί ἀριθμός αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Αὗται μέν αἱ πληγαί, δι' ὧν ἐτελέσθη ὁ θυμός τοῦ Θεοῦ».[235] Θεωρεῖται πληγή τό «χξς΄» (666) ὑπό τήν ἔννοιαν ὅτι ἐπισύρει τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ, διότι ἀποτελεῖ ὕβριν πρός τόν Θεόν, ἀναγνώρισιν ψευδοκυριαρχίας τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν γίνεται ἀποδεκτόν ἀπό τούς ἀνθρώπους ἀντί τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Ἑπομένως μέχρι τήν ἐμφάνισιν καί ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου τό «χξς΄» (666) θά εἶναι τό ἰσχυρότερον χάραγμα.

235. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 697. D.

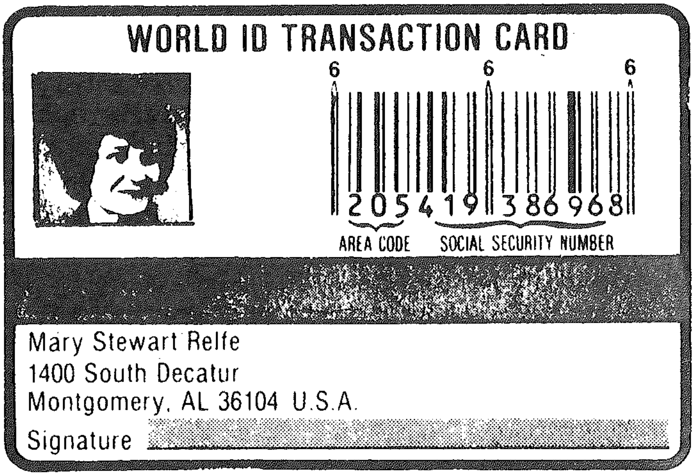

Ἡ ἠλεκτρονική ταυτότητα μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666». Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» συμβολίζει τό ὄνομα, τόν χαρακτῆρα, τό ἔργον αὐτοῦ. Στήν λωρίδα κάτω μέ ἀκτῖνες λέηζερ δύνανται νά γραφοῦν 100.000 λέξεις, ὁ Βίος, οἱ συναλλαγές, τό ἰατρικόν δελτίον, ποινικόν μητρῷον κλπ. Ὁ Ε.Κ.Α.Μ. αὐτός ἀνιχνεύεται ἀπό τόν δορυφόρον καί ἐντοπίζεται τό πρόσωπον, ὅπου καί ἄν εὑρίσκεται.

2. Τό «χξς΄» (666) ἐκφράζει τόν σατανικόν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντιχρίστου

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) ἀποκαλύπτει τόν σατανικόν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι ἡ ἀνακεφαλαίωσις καί συσσώρευσις ὅλου τοῦ κακοῦ. «... ἀνακεφαλαίωσις γίνεται πάσης ἀδικίας καί παντός δόλου, ἵνα ἐν αὐτῷ συρρεύσασα καί συγκλεισθεῖσα πᾶσα δύναμις ἀποστατική κατά τόν κάμινον ὀλισθῇ τοῦ πυρός»[236]. Αὐτήν τήν Ἀνακεφαλαίωσιν πάσης κακίας ἐκφράζει τό σύμβολον «χξς΄» (666) κατά τούς Πατέρας καί κυρίως τόν Εἰρηναῖον: «Καταλλήλως οὖν καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἕξει τόν ἀριθμόν χξς΄· ἀνακεφαλαιούμενος ἐν αὐτῷ τόν πρό τοῦ κατακλυσμοῦ πᾶσαν κακίαν...»[237].

Ὁ Εἰρηναῖος βλέπει στό χ (= 600) τήν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας καί στό ξς΄ (= 66) ἀνακεφαλαίωσιν τῆς εἰδωλολατρείας. Σχετίζει τό, χ, μέ τά (600) χρόνια τοῦ Νῶε, ὅταν ἔγινε ὁ κατακλυσμός, ἐξ αἰτίας τῆς κορυφώσεως τῆς κακίας καί τό, ξς΄, μέ τίς διαστάσεις τῆς εἰκόνος, πού ἔστησεν ὁ Ναβουχοδονόσωρ. «Νῶε γάρ ἐτῶν ἑξακοσίων καί κατακλυ-

236. Εἰρηναίου, Contra Haereses, V, M. 7, 1201. C. (Β.Ε.Π. 5, 168).
237. Ἔνθ' ἀνωτ. 1202. A.

σμός ἐπῆλθε τῇ γῇ εἰς ἐξάλειψιν τῆς ἁμαρτίας... ἀνακεφαλαιούμενος δέ καί τήν ἀπό τοῦ κατακλυσμοῦ πᾶσαν εἰδωλολατρείαν... μέχρις οὗ ἡ τοῦ ναβουχοδονόσωρ ἀνασταθεῖσα εἰκών, ἥτις ὕψος μέν εἶχε πηχῶν ἑξήκοντα, εὖρος δέ πηχῶν ς΄... Ὅλη γάρ ἡ εἰκών ἐκείνη προτύπωσις ἦν τῆς τοῦ ἀντιχρίστου παρουσίας... Τά οὖν χ΄ ἔτη τοῦ Νῶε, ἐφ' οὗ ὁ κατακλυσμός ἐγένετο διά τήν ἀποστασίαν, καί ὁ πηχισμός τῆς εἰκόνος (ξς΄)... τόν ἀριθμόν, ὡς εἴρηται, σημαίνουσι τοῦ ὀνόματος, εἰς ὅν συγκεφαλαιοῦνται τῶν ς΄ ἐτῶν πᾶσα ἀποστασία, καί ἀδικία, καί πονηρία....»[238].

Ἡ μορφή τοῦ χαράγματος «χξς΄» μέ ἀραβικήν ἀρίθμησιν «666» ἐκφράζει ἐπιτυχέστερον τόν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἄλλωστε κατά τήν τακτικήν τῆς «γεματρίας», τό νόημα τοῦ 666 προβάλλει τρισδιάστατον. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐκφράζεται διά τῆς τριπλῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ψηφίου, 6, ἡ ὁποία συμβολίζει τήν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας, τῆς πλάνης, τῆς ἀπάτης καί, δι' αὐτῶν, τῆς ἀπό τοῦ Θεοῦ ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων, τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος.».[239]

Ἡ τριπλῆ ἐπανάληψις τοῦ ψηφίου, 6, στό χάραγμα «666» φανερώνει τόν θρίαμβον, ἀλλά καί τήν αὐτοκαταστροφήν τοῦ κακοῦ στό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Φανερώνει τήν ἀποθέωσιν τῆς ἀποστασίας, τήν σατανικήν βούλησιν γιά τήν ἀνατροπήν τῆς θείας τάξεως, τήν κορύφωσιν τοῦ μυστηρίου τῆς ἀνομίας καί συγχρόνως τόν κολασμόν καί ἐκμηδένισιν τῆς ἁμαρτίας.

Ἀρχικά δέν ἔχει κακόν νόημα ὁ ἀριθμός χ (= 600), ὁ ξ (= 60) καί ὁ ς΄ (= 6). Κάθε ἀριθμός εἶναι καλός ὡς δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. «Ἐπεί γάρ ὁ ἀριθμός ὑπό Θεοῦ τοῖς οὖσι συνεκτίσθη πᾶσι, τά δέ ὑπό τοῦ Θεοῦ κτισθέντα πάντα καλά τε καί καλά λίαν...»[240].

Ὁ ἀριθμός, 6, κατά τούς Πατέρας σχετίζεται μέ τήν ἕκτην ἡμέραν τῆς κοσμοποιΐας. «... ἐν ἕξ ἡμέραις ὁ Θεός τήν ὕλην ὑποστήσας τε καί μορφώσας καί διακοσμήσας παντοίοις εἴδεσι καί συγκρίμασι, καί τόν νῦν ὁρώμενον τοῦτον κόσμον ποιήσας...»[241]. Κατά τήν ἕκτην ἡμέραν συνεπληρώθη ἡ δημιουργία. «ἥ τε γάρ κοσμογένεια ἐν ἕξ περαιοῦται ἡμέραις·»[242]. «Ἡ ἕκτη κατά τήν Γραφήν ἡμέρα τήν τῶν ὑπό φύσιν ὄντων εἰσηγεῖται συμπλήρωσιν».[243]

238. Εἰρηναίου, Ἔνθ' ἀνωτ. 1202. Α.-1203. Α (Β.Ε.Π. 5, 168).

239. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθ. 3 15/2/87, σελ. 109.

240. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ΄, 6, Μ. 151, 224. D. (Ε.Π.Ε. 9, 492).

241. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ΄, εἰς τήν Πεντηκοστήν, Μ. 36, 429. Α. (Ε.Π.Ε. 5, 116).

242. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς VI, Μ. 9,364. C.

243. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κεφ. περί Θεολογίας Α΄ 51, Μ. 90, 1101. C. (Ε.Π.Ε. 14, 470).

Ἑπομένως ὁ ἀριθμός, 6, ἐνθυμίζων τήν κοσμοποιΐαν φανερώνει τόν λόγον ὑπάρξεως τῶν ὄντων, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Μάξιμος Ὁμολογητής: «Ἡ ἕκτη ἡμέρα τόν τοῦ εἶναι τῶν ὄντων λόγον ὑποδηλοῖ...»[244]. Ὁ Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς χαρακτηρίζει τόν ἀριθμόν, 6, τέλειον. «οὗτος (ὁ ἕξ ἀριθμός) γάρ πρό τῶν ἄλλων τοῖς οἰκείοις μέρεσιν ἐξισούμενος πρῶτος ἐν τοῖς τελείοις ἐστί· διό καί κατ' αὐτόν τόν πᾶν συνετελέσθη τοῦτο.».[245] Ὁ τέλειος κόσμος ἐδημιουργήθη μέσα στόν τέλειον ἀριθμόν τῶν ἕξ (6) ἡμερῶν. «ἐργασίας δέ ὁ τῶν ἕξ ἡμερῶν ἀριθμός σύμβολον, ἐν αἷς ὁ κόσμος συνέστη»[246].

Ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεύς ἐπισημαίνει ὅτι ὁ ἀριθμός, 6, ἔχει σχέσιν ὄχι μόνον μέ τήν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, ἀλλά καί μέ τήν διαιώνισιν αὐτοῦ: «ἥ τε ἀπό τροπῶν ἐπί τροπάς κίνησις τοῦ ἡλίου, ἐν ἕξ συντελεῖται μησί· καθ' ἥν πή μεν φυλλορροεῖ, πή δέ βλαστάνει τά φυτά, καί αἱ τῶν σπερμάτων γίνονται τελειώσεις. Φασί δέ καί τό ἔμβρυον ἀπαρτίζεσθαι πρός ἀκρίβειαν μηνί τῷ ἕκτῳ»[247]. Οἱ Πυθαγόριοι κατά τόν Κλήμεντα χαρακτηρίζουν τόν ἀριθμόν, 6, τέλειον καί γάμον. «οἵ τε Πυθαγόριοι ἐντεῦθεν, οἶμαι, ἀπό τῆς τοῦ κόσμου κατά τόν προφήτην γενέσεως τόν ἕξ ἀριθμόν τέλειον νομίζουσι, καί μεσευθήν καλοῦσι τοῦτον καί γάμον, διά τό μέσον αὐτόν εἶναι τοῦ εὐθέος, τουτέστι τοῦ δέκα καί τοῦ δύο... Ὡς δ' ὁ γάμος ἐξ ἄρρενος καί θηλείας γεννᾷ, οὕτως ὁ ἕξ ἐκ περισσοῦ μέν τοῦ τρία, ἄρρενος ἀριθμοῦ λεγομένου, ἀρτίου δέ τοῦ δύο, θήλεος νομιζομένου, γεννᾶται· δίς γάρ τά τρία γίνεται ὁ ἕξ».[248]

Ἀλλά ὁ ἀδιάφορος καί μάλιστα τέλειος ἀριθμός, 6, μετά τή πτῶσιν τῶν ἀγγέλων κατά τήν διάρκειαν τῶν ἕξ ἡμερῶν καί κυρίως μετά τήν πτῶσιν τοῦ ἀνθρώπου κατά τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν, ἔλαβεν ἄλλο νόημα. Στήν ἀσυμβόλιστην κοινήν χρῆσιν, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι ἕνας ἁπλός ἀριθμός. Ἀλλά στήν συμβολικήν εἰδικήν χρῆσιν σημαίνει πλέον ὄχι τήν τελειότητα, ἀλλά τήν ἀχρείωσιν τῆς τελειότητος, τήν καταστροφήν τῆς ἁρμονίας καί ἠθικῆς τάξεως τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου, συμβολίζει τόν χαρακτῆρα τοῦ σατανοκινήτου Ἀντιχρίστου.

Ἡ πτῶσις τοῦ Ἑωσφόρου καί ἡ ἀνταρσία κατά τοῦ Θεοῦ τοῦ 1/3 τῶν ἀγγέλων ἀχρείωσε μέρος τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Ὁ Ἑωσφόρος θέλησε νά γίνη ὄχι μόνον Ἰσόθεος, ἀλλά καί ὑπέρθεος. «Οὕτω γάρ εἴρηκεν· Ἀναβήσομαι καί θήσομαι τόν θρόνον μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ἔσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ»[249]. Ἦταν φῶς ἀληθείας ὁ Ἑωσφόρος, ἀλλά

244. Ἔνθ' ἀνωτ. Α', 56, Μ. 90, 1104. C. (Ε.Π.Ε. 14, 474).
245. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 5, Μ. 151, 224. D. (Ε.Π.Ε. 9, 492).
246. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. C.
247. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 9, 364. C.-365. A.
248. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 9, 365. A-B.
249. Μ. Ἀθανασίου, Περί παρθενίας, 5, Μ. 28, 257. A-B.

«ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν»[250], δηλαδή δέν ἐστάθη στήν ἀλήθειαν, στό φῶς, στήν κοινωνίαν μέ τόν Δημιουργόν καί διά τῆς ἀλαζονείας θέλησε νά γίνη Θεός ἄνευ τοῦ Θεοῦ, ἐνάντια πρός τόν Θεόν. «Ἐάν παρέμενε πιστός εἰς τήν ἀλήθειαν, θά ἐνεφώλευεν ἡ ἀλήθεια ἐν αὐτῷ. Ἀλλ' εἶναι ἀληθές τό ἀντίθετον: δέν ἐνεφώλευσεν ἡ ἀλήθεια ἐν αὐτῷ, διότι δέν ἔμεινε πιστός εἰς ταύτην».[251] Ἔτσι ὁ Ἑωσφόρος ἐφεῦρε τό κακόν, ἀπεκόπη ἀπό τήν κοινωνίαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλοτριώθη. «Τοῦτό ἐστιν τό κακόν, ἡ τοῦ Θεοῦ ἀλλοτρίωσις.».[252]

Ἀφοῦ δέν ἐστάθη στήν ἀλήθειαν, ἀλλά ἀπέστη, ἀπεμακρύνθη ἠθικά ἀπό τήν ἀλήθειαν, ἔγινε «ἀποστάτης» μέσα στό ἠθικόν σκότος καί διδάσκαλος τῆς ἀποστασίας. «Ὁ διά τήν λαμπρότητα Ἑωσφόρος, σκότος διά τήν ἔπαρσιν καί γενόμενος καί λεγόμενος, αἵ τε ὑπ' αὐτόν ἀποστατικαί δυνάμεις, δημιουργοί τῆς κακίας τῇ τοῦ καλοῦ φυγῇ καί ἡμῖν πρόξενοι».[253]

Στήν συμβολικήν χρῆσιν ὁ ἀριθμός, 6, συμβολίζει αὐτήν τήν ἀποστασίαν τοῦ Ἑωσφόρου, ἡ ὁποία συμπαρέσυρε τό 1/3 τῶν ἀγγέλων καί τούς ἀνθρώπους. Ἡ πτῶσις τῶν ἀνθρώπων, τῶν πρωτοπλάστων, ἔγινε τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν, ὅπως λέγει ὁ Σεβηριανός ἀναφέρων ὡς ἀντίδοτον, ὡς φάρμακον κατά τῆς πτώσεως τήν σταυρικήν θυσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. «Καί γάρ κατ' ἐκείνας τάς ὥρας ὑπέμεινεν ὁ Σωτήρ τό πάθος, καθ' ἅς διετέλεσεν ὁ Ἀδάμ ἀπό τοῦ φαγεῖν ἕως τῆς παραβάσεως καί τῆς κρίσεως, ἀπό ἕκτης ὥρας ἕως ἐνάτης. Ἕκτη ὥρᾳ ἔφαγε· κανών γάρ φύσεως· μετά τήν ἕκτην ἀπεκρύβη».[254]

Τό σκότος κατά τήν σταυρικήν θυσίαν μεταξύ ἕκτης καί ἐνάτης ὥρας σημαίνει ἐκτός τῶν ἄλλων αὐτό τό σκότος τῆς ἀποστασίας, τήν ἁμαρτίαν, τήν ὁποίαν ἦλθε νά καταλύση ὁ Χριστός μέ τήν θυσίαν του, γιά νά δώση πάλιν τό φῶς τῆς ἀληθείας καί θεώσεως. «Γενομένης δέ ὥρας ἕκτης σκότοςἐγένετο ἐφ' ὅλην τήν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης.»[255]. Κατά τήν ὥραν αὐτήν ἀνέλαβε τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου ὁ Χριστός στόν Σταυρόν. Ἔπαθε «ἀντί ἡμῶν», «ὑπέρ ἡμῶν», γιά νά χαρίση ἄφεσιν, ζωήν, σωτηρίαν, ἀφθαρσίαν, εἰρήνη, ἀγαλλίασιν, θέωσιν καί ὅλα τά

---

250. Κατά Ἰωάννην, 8, 44.

251. Ἱεροῦ Αὐγουστίνου, Ἡ Πολιτεία τοῦ Θεοῦ, Μετάφρασις-σημειώσεις Ἀ. Δαλέζιου, Βιβλίον XI, κεφ. ΙΔ΄. σελ. 308.

252. Μ. Βασιλείου, Ὅτι οὐκ ἔστιν αἴτιος τῶν κακῶν ὁ Θεός, Θ. 8, Μ. 31, 348. Α. (Ε.Π.Ε. 7, 112).

253. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΗ΄ § 9. Μ. 36, 321. Α. (ΕΠΕ, 5, 50).

254. Σεβηριανοῦ Γαβάλων, Εἰς τήν ἕκτην ἡμέραν τῆς κοσμοποιΐας, Λόγος VI, Μ. 56, 490.

255. Κατά Μᾶρκον, 15, 33. Πρβλ. Ματθ. 27, 45. Λουκᾶ 23, 44.

ἄλλα δῶρα τῆς νίκης κατά τοῦ θανάτου, τοῦ ἅδου καί τοῦ Σατανᾶ. «Εὐφράνθητε οὐρανοί... Ἰδού γάρ ὁ Ἐμμανουήλ τάς ἁμαρτίας ἡμῶν, τῷ σταυρῷ προσήλωσε καί ζωήν ὁ διδούς θάνατον ἐνέκρωσε....»[256] ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας.

Τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων καί τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ ὑπενθυμίζει τό Τροπάριον τῆς 6ης ὥρας: «Ὁ ἐν ἕκτῃ ἡμέρᾳ τε καί ὥρᾳ τῷ Σταυρῷ προσηλώσας, τήν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολμηθεῖσαν τῷ Ἀδάμ ἁμαρτίαν, καί τῶν πταισμάτων ἡμῶν τό χειρόγραφον, διάρρηξον Χριστέ ὁ Θεός, καί σῶσον ἡμᾶς.»[257].

Ἡ πτῶσίς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁμοία μέ τήν πτῶσιν τοῦ Ἑωσφόρου. Ὅπως ὁ Ἑωσφόρος, ὁμοίως καί οἱ πρωτόπλαστοι «ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἑστήκασιν», ἀλλά ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτος τῆς ἰσοθεΐας ἔπεσαν στήν παγίδα τῆς πλάνης, τοῦ ψεύδους τοῦ διαβόλου, ἀπέστησαν (= ἀπεμακρύνθηκαν) ἀπό τόν Θεόν, ἔγιναν δεύτεροι ἀποστάτες μετά τούς πεσόντας ἀγγέλους. «Καί γάρ ἐξ ἀπονοίας (= ἀπό ἀλαζονεία) ἥμαρτεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, προσδοκήσας ἰσοθεΐαν.» [258] λέγει ὁ Χρυσόστομος. Πρώτη ἔπεσεν ἡ Εὔα καί συμπαρέσυρε στήν πτῶσιν τόν Ἀδάμ. «τῇ ἐλπίδι τῆς ἰσοθεΐας φυσηθεῖσα, μεγάλα ἦν φανταζομένη. Τοιαῦτα γάρ τά παρά τοῦ ἐχθροῦ μηχανήματα· ὅταν εἰς πολύ ὕψος διά τῆς ἀπάτης ἀναγάγῃ, τό τηνικαῦτα εἰς τόν βαθύν κρημνόν καταγάγει (= κρημνίζει). Φαντασθεῖσα γάρ ἰσοθεΐαν ἐπί τήν μετάληψιν ἔσπευδε.»[259]. Ἡ πτῶσις διαγράφει τήν ἑξῆς πορείαν: Ἔρως ἰσοθεΐας-ἐγωκεντρισμός, ἀλαζονεία-βουλητική κίνησις αὐτονομίας-ἀποστασία-προσπάθεια θεώσεως ἄνευ τοῦ Θεοῦ, ἐνάντια πρός τόν Θεόν-ἀποκοπή ἀπό τόν Θεόν, τήν αἰτίαν ὑπάρξεως-ἔκστασις (= ἔκπτωσις) ἀπό τούς ὅρους φύσεώς του-συνταύτισις μέ τόν διάβολον-ἀχρείωσις τοῦ κατ' εἰκόνα-ἀρχή δαιμονοποιήσεως.

Ὁ χρυσόστομος ἑρμηνεύεων αὐτήν τήν πτῶσιν γράφει: «... νυνί δέ ἐπειδή ἠπατήθη παρά τοῦ πονηροῦ θηρίου τούτου, ὅτι οὐ μόνον τοῦτο πείσονται, ἀλλά καί ἰσόθεοι ἔσονται, τότε λοιπόν ἡ ἐλπίς τῆς ὑποσχέσεως ἐπί τήν μετάληψιν αὐτήν (τήν ἀπηγορευμένην βρῶσιν) παρώρμησε, καί οὐκ ἀνασχομένη μεῖναι ἐπί τῶν οἰκείων ὅρων, ἀλλά τόν ἐχθρόν καί πολέμιον τῆς σωτηρίας τῆς ἡμετέρας ἀξιοπιστότερον εἶναι νομίσασα τῶν παρά τοῦ Θεοῦ ρημάτων, ἐμάνθανε διά τῆς πείρας αὐτῆς μετ' οὐ πολύ τῆς συμβουλῆς τό ὀλέθριον, καί τήν ἐκ τῆς μεταλήψεως κατα-

---

256. Στιχηρόν Α' ἤχου, Παρακλητική, Ἐκδόσεις «ΦΩΣ», Ἀθῆναι 1950, σελ. 4.

257. Ὡρολόγιον τό Μέγα, Ἔκδ. «ΦΩΣ»,112.

258. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τό κατά Ματθαῖον, ὁμιλία 65 § 6, Μ. 58, 626 (Ε.Π.Ε. 11,580).

259. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Γένεσιν, ὁμιλία 16 § 3 Μ. 53, 129 (Ε.Π.Ε. 2, 420).

ληψομένην αὐτούς συμφοράν.»[260]. Ἡ πτῶσις εἶναι μία πτώχευσις τοῦ ἀνθρώπου ὑπαρξιακή, πνευματική, ἠθική, ὑλική. «Διά τοῦτο –λέγει ὁ Χρυσόστομος– οὔτε ἅπερ εἶχεν ἔμεινεν ἔχων, ἀλλά καί τούτων ἐξέπεσε»[261].

Ἡ πτῶσις τοῦ ἀνθρώπου τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν εἶχεν ὡς συνέπειαν τήν ἐν μέρει ἀνατροπήν τῆς θείας τάξεως στόν κόσμον καί τήν δημιουργίαν τοῦ φυσικοῦ κακοῦ, ὥστε καί αὐτή ἡ κτίσις ἐν μέρει ἐξηχρειώθη. Ὁ πεσών ἄνθρωπος διά τῶν ἀλλεπαλλήλων ἁμαρτιῶν ἐσταθεροποίησε τήν πτῶσιν του καί ἐνεκλωβίσθη στό κατεστημένον τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας.

Αὐτήν τήν ἐξαχρείωσιν τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς κτίσεως διά τῆς πτώσεως συμβολίζει ὁ ἀριθμός, 6, στήν συμβολικήν τοῦ χρῆσιν. «ἕξ (6) δέ, ὅτι τήν ἐν ἑξαημέρῳ γεγενημένην κτίσιν τοῖς πονηροῖς καθύβρισαν ἐπιτηδεύμασιν.».[262] Ὁ Θεός προεγνώριζε αὐτήν τήν πτῶσιν καί καταστροφήν κατά τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν. «... Ὁ τό πᾶν τόδε συστήσας ἐν ἕξ ἡμέραις προεώρα καί τήν τοῦ ἀνθρώπου πρός τό χεῖρον τροπήν καί τήν διά ταύτην πρός τήν γῆν ἀποστροφήν καί τήν μέχρις ᾅδου καταστροφήν τε καί κάθειρξιν καί τήν διά τόν ἄνθρωπον (= ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου) παντός τοῦ κόσμου τοῦδε παλαίωσιν καί ἀχρείωσιν...»[263].

Αὐτήν τήν δουλείαν στήν ἁμαρτίαν, τήν ἀχρείωσιν τοῦ ἀνθρώπου καί τῆς κτίσεως ἰσχυροποίησαν οἱ ἁμαρτίες τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων. Κάθε ἁμαρτία εἶναι μία ἐπανάληψις τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, εἶναι μία προέκτασις τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων, μία παράτασις καί διαιώνισις τῆς ἐξαχρειώσεως τῆς δημιουργίας, ἕνας παρατεινόμενος ἐγκλωβισμός στήν ἀτέλειαν, στήν φθοράν, στόν θάνατον, μία αὐτοκαταστροφή καί ἀτέρμων δουλεία. «... ἥμαρτον μέν οἱ πρότεροι, καί διά τῆς οἰκείας παρακοῆς τήν δουλείαν (ἁμαρτίας) εἰσήγαγον· εἰσαχθεῖσαν δέ οἱ μετά ταῦτα ταῖς παρ' ἑαυτῶν ἐκύρωσαν ἁμαρτίαις.»[264].

Αὐτήν τήν πρός τά κάτω, μακράν τοῦ Θεοῦ, στροφήν, αὐτήν τήν ἐπιταχυνομένην πτωτικήν πορείαν ἐκφράζει στήν συμβολικήν χρῆσιν ὁ ἀριθμός 6, διότι ἐνθυμίζει τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν τῆς ἀφετηριακῆς πτώσεως. Τό τριψήφιον 6, τό «666» (χξς´) σημαίνει τόν θρίαμβον τῆς πτώσεως, τῆς ἀποστασίας, τῆς ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ.

---

260. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 53, 129.

261. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τό κατά Ματθαῖον ὁμιλία 65 § 6, Μ. 58, 626. (Ε.Π.Ε. 11, 580).

262. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. C..

263. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 11, Μ. 151, 228. D. (Ε.Π.Ε. 9,498).

264. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Γένεσιν, ὁμιλία 5, § 1 Μ. 54,599.

Στό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» (χξς΄) βλέπομεν τήν κορύφωσιν τοῦ κακοῦ, τῆς ἀποστασίας. Στό πρῶτον 6, (μονάδες), βλέπομεν νά συμβολίζεται ὡς συνεχιζομένη ἡ κατά τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν ἀποστασία τῶν πρωτοπλάστων. Ἀρχικά μόνη ἡ Εὔα καί μόνον ὁ Ἀδάμ ἡμάρτησαν καί ἡμάρτανον. Στό δεύτερον 6, (δεκάδες), βλέπομεν τήν αὔξησιν τῆς ἁμαρτίας μέ τήν ἐπανάληψιν πτώσεων ἀπό τούς πρωτοπλάστους καί τούς ἀπογόνους των. Πολλαπλασιάζεται τό 6 × 10 = 60, καί μᾶς δίνει τόν πολλαπλασιασμόν, τόν θρίαμβον τῆς ἀποστασίας, τῆς ἁμαρτίας. Στό τρίτον 6, (ἑκατοντάδες), βλέπομεν τήν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας καί τήν κατακλυσμικήν της διάδοσιν σ' ὅλον τό κόσμον, τήν ἀποθέωσιν τῆς ἀποστασίας. Ὁ ἀριθμός, 10 καί 100 σημαίνει τό τέλειον. Ὁ ἀριθμός 6 × 10 = 60 στό χάραγμα «666» σημαίνει τήν αὔξησιν τοῦ κακοῦ στόν τέλειον βαθμόν. Ὁ ἀριθμός, 60 × 10 ἤ 6 × 100 = 600, στό χάραγμα «666» σημαίνει τήν αὔξησιν τοῦ κακοῦ στόν ὕψιστον βαθμόν, ὅπως ἐπισημαίνει καί ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. «τῆς δέ ἑξάδος αὐτῶν (τῶν ἑκατοντάδων) [δηλ. 6 × 100 = 600], δηλούσης τήν ἐπιμελῆ τῆς ἁμαρτίας ἐργασίαν· διά τήν παράχρησιν τῆς ἐν ἑξάδι ἡμερῶν δημιουργηθείσης κτίσεως.».[265]

Ὅπως φαίνεται «τό νόημα τοῦ 666 προβάλλει τρισδιάστατον... συμβολίζει τήν... ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας... τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος, καί τοῦ μέλλοντος.»[266]. Στόν Ἀντίχριστον, ὅπως εἴδαμε, θά συσσωρευθῆ ὅλη ἡ κακία σέ ποσότητα καί ποιότητα. Βλέπομεν στό χάραγμα «666» (χξς΄) τήν πληρότητα τῆς κακίας, τήν ὅλην ἀποστασίαν, ὅλων τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων καί κυρίως τῶν ὀργάνων τοῦ Σατανᾶ, τῶν προδρόμων ἀντιχρίστων καί αὐτοῦ τοῦ «ἰδιοτρόπως Ἀντιχρίστου». Βλέπομεν στό χάραγμα «666» (χξς΄) τήν τρισδιάστατην κορύφωσιν τοῦ κακοῦ, τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, σέ ποσότητα, σέ δύναμιν, σέ ποιότητα. Ἡ αὔξουσα γεωμετρική πρόοδος, (6 → 60 →600), δηλοῖ τό αὐξανόμενον μέγεθος τοῦ ἀντιχριστισμοῦ: Πρῶτον στήν διάστασιν πλάτους, τήν ἐξάπλωσίν του στόν μέγιστον ἀριθμόν ἀνθρώπων. Δεύτερον στήν διάστασιν τοῦ βάθους, τήν μεγίστην δύναμίν του στόν συλλογικόν καί τελικά στόν «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστον». Τρίτον στήν διάστασιν τοῦ ὕψους, τόν ὕψιστον βαθμόν ἐνεργοποιήσεώς του «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ».

Τό χάραγμα λοιπόν «666» (χξς΄) σημαίνει τήν κατά τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν πτῶσιν, τήν ἄρνησιν τοῦ Θεοῦ, τήν ὕβριν, τήν βλασφημίαν καί ἀνταρσίαν κατά τοῦ Θεοῦ, τήν ἀντίθεη κίνησιν καί σύμπραξιν μετά τοῦ διαβόλου, συνεχιζομένην,διαιωνιζομένην, κορυφουμένην. Τό

265. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 353. Α.

266. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» Ἀριθ. 3/15-2-87, σελ. 109.

«666» (χξς΄) ἐκφράζει ἐπιτυχῶς τήν ἀποθέωσιν τῆς ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ, τόν ἐγκλωβισμόν τῆς ἀνθρωπότητος καί τοῦ κτιστοῦ κόσμου μέσα στόν ἀντίθεον καί ἀντίχριστον ἀρνητισμόν.

Μέ τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου «666» (χξς΄) θά ἀντικαταστήσουν τά ὄργανα τοῦ ἀντιχρίστου τόν σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, γιά νά ἐπιτύχουν τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τήν ἀντιχριστοποίησιν τοῦ κόσμου, ὅπως λέγει ὁ 'Ιππόλυτος. «...πάντες ἐξέκλιναν ἀπό Θεοῦ ἁγίου, καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τόν χαρακτῆρα τοῦ μιαροῦ καί θεομάχου, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος»[267].

Τό χάραγμα «666» (χξς΄), «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα», ἐκφράζει στόν ὕψιστον βαθμόν «τήν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ('Αντιχρίστου) ἀποστασίας»[268], τήν ἀντιχριστοποίησιν τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θά γίνωνται κατ' εἰκόνα τοῦ 'Αντιχρίστου «ἐντυπούμενοι τῷ πονηρῷ.».[269]

Τό χάραγμα «666» (χξς΄) ἀποκαλύπτει τόν σατανικόν χαρακτῆρα τοῦ 'Αντιχρίστου. 'Υπῆρξαν καί ἐρευνητές, οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριξαν «ὅτι ὁ ἀριθμός 666 οὐδέν πραγματικόν κρύπτει ὄνομα, ἀλλά δηλοῖ μόνον τόν χαρακτῆρα τοῦ 'Αντιχρίστου»[270]. Μιά τέτοια ὑπόθεσιν ἔκαμε καί ὁ 'Ιππόλυτος: «'Αλλά λέγομεν ἴσως γράφειν τήν αὐτήν σφραγῖδα· ΑΡΝΟΥΜΕ. 'Επειδή καί πρώην διά τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὁ ἀντίδικος ἐχθρός, ἤγουν τῶν εἰδωλολατρῶν, τοῖς μάρτυσι τοῦ Χριστοῦ προέτρεπον οἱ ἄνομοι. Ἄρνησαι, φησίν, τόν Θεόν σου τόν ἐσταυρωμένον.»[271]. Τό «χξς΄» (666) λοιπόν, ὡς ταυτότης τοῦ 'Αντιχρίστου ἐκφράζει τήν ἄρνησιν κατά τοῦ Χριστοῦ, κατά τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τῆς Σταυρικῆς θυσίας, τῆς 'Αναστάσεως καί 'Αναλήψεως, ὅπως λεπτομερῶς θά λεχθῆ στά ἑπόμενα. Τό χάραγμα «χξς΄» (666) προβάλλει ὡς Θεόν τόν 'Αντίχριστον.

---

267. 'Ιππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. C.-D. (Β.Ε.Π 6, 289).
268. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 412. Α.
269. 'Αρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ.-106, 752. Β.
270. + πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 313.
271. 'Ιππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

ΤΜΗΜΑ Γ΄

ΤΟ χξς΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΣΑΤΑΝΙΚΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

Η ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ, ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ χξς΄ (666), Η ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό ἀντίδοτον κατά τῆς ἀποστασιακῆς 6ης

Τήν ἐξαχρείωσιν τῆς 6ης ἡμέρας ἐξ αἰτίας τῆς πτώσεως, τῆς ἀποστασίας καί τοῦ ἀντιθέου ἀρνητισμοῦ, ἦλθε νά ἀνακόψη ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί νά φέρη τήν ἀντιστροφήν, τήν ἀνόρθωσιν, τήν ἀνακαίνισιν, τήν σωτηρίαν, τήν ἀληθινήν θέωσιν, τήν ὁποίαν ἔχασεν ὁ πρωτόπλαστος τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν τῆς παρακοῆς καί ἀποστασίας. «... ἦλθε πρός αὐτόν ὁ Θεός. Ἐπεθύμησεν Ἀδάμ γενέσθαι θεός· ἀδυνάτων δέ ἐπεθύμησεν· ἔλυσεν αὐτοῦ ὁ Χριστός τήν ἐπιθυμίαν. Ἐπεθύμησας σύ γενέσθαι, ὅ οὐκ ἠδύνω· ἐπιθυμῶ ἐγώ γενέσθαι ἄνθρωπος, ὅ δύναμαι· ἀντεσήκωσε γάρ αὐτοῦ ὁ Θεός τῇ ἀπάτῃ (τόν ἀνώρθωσε ἀπό τό ὀλίσθημα ἀπάτης τοῦ διαβόλου). Ἐπεθύμησας τῶν ὑπέρ σέ, λαμβάνω τά ὑπ' ἐμέ. Ἰσοθεΐας ἐπεθύμησας· ἰσάνθρωπος γίνομαι... Ἐπεθύμησας γενέσθαι θεός, καί οὐκ ἠγανάκτησα διά τοῦτο· θέλω γάρ σε ἰσοθεΐαν ποθεῖν·... παρά γνώμην τοῦ Δεσπότου ἠθέλησας ἁρπάσαι τό ἀξίωμα. Ἐπεθύμησας γενέσθαι θεός, καί οὐκ ἠδυνήθης· γίνομαι ἄνθρωπος καί τό ἀδύνατον δυνατόν ποιῶ.»[272].

Τήν ὑπέρβασιν τῆς ἀποστασιακῆς 6ης βλέπομεν πρῶτον στόν συμβολικόν βηματισμόν τῆς Θεοτόκου. Ὅταν ἦταν 6 μηνῶν περιεπάτησε ἑπτά βήματα. «γενομένης δέ αὐτῆς ἑξαμηνιαίου ἔστησεν αὐτήν ἡ μή-

---

272. Σεβηριανοῦ Γαβάλων, Εἰς τήν ἕκτην ἡμέραν τῆς κοσμοποιΐας, Μ. 56,491.

τηρ αὐτῆς χαμαί τοῦ διαπειράσαι εἰ ἵσταται· καί ἑπτά βήματα περιπατήσασα ἦλθεν εἰς τόν κόλπον αὐτῆς»[273]

Ὠνομάσθη ἡ ἑξάμηνη Θεοτόκος γιά τόν βηματισμόν αὐτόν. «Ἡ ἑπταβηματίζουσα» καί παρίσταται εἰκονογραφικῶς. Ἡ 6, μηνῶν Θεοτόκος 7 βηματίζουσα. Βλέπομεν τήν ὑπέρβασιν τῆς ἑξάδος τῆς Π.Δ. καί τήν μετάβασιν στήν ἑβδόμην τῆς Κ.Δ. καί τήν ὀγδόην διά σαρκώσεως-Ἀναστάσεως Ἰ. Χριστοῦ. Στήν Θεοτόκον βλέπομεν τήν ὑπέρβασιν τῆς ἀποστασιακῆς 6ης, διότι κατέστησε τό προπατορικόν ἁμάρτημα ἀνενέργητον. Βλέπομεν τήν ὑπέρβασιν τῆς Παλαιοδιαθηκικῆς 7ης, διότι μᾶς ὡδήγησε στόν ἐν Χριστῷ σαββατισμόν. Ἡ Θεοτόκος μᾶς ἔδωσε αὐτήν τήν ὀγδοάδα, τόν Χριστόν, τήν θέωσιν.

Εἰσῆλθεν ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄχρονος καί ἀχώρητος, μέσα στόν χρόνον καί τόν χῶρον τῆς 6ης ἡμέρας. «Ὁ ὢν γίνεται καί ὁ ἄκτιστος κτίζεται καί ὁ ἀχώρητος χωρεῖται διά μέσης ψυχῆς νοερᾶς μεσιτευούσης Θεότητι καί σαρκός παχύτητι.»[274]. Ἐσαρκώθη στήν μήτραν τῆς Παρθένου, ἡ ὁποία ἔγινε «ἡ χώρα τοῦ ἀχωρήτου». «Ἡ τόν ἀχώρητον Θεόν ἐν γαστρί χωρήσασα, καί χαράν τῷ κόσμῳ κυήσασα...»[275].

Πότε ἐσαρκώθη ὁ Κύριος; Τόν 6ον μῆνα μετά τήν σύλληψιν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. «Ἐν δέ τῷ μηνί τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ὑπό τοῦ Θεοῦ... πρός παρθένον... Μαριάμ καί... εἶπε· Χαῖρε, κεχαριτωμένη... ἰδού συλλήψῃ, ἐν γαστρί καί τέξῃ υἱόν, καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.»[276].

Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰωάννου εἶναι τό μεταίχμιον τῆς Π. Διαθήκης. Ἡ μετά, 6, μῆνας σάρκωσις τοῦ Λόγου εἶναι ἡ ἀρχή τῆς Κ. Διαθήκης, ἡ ἀνακαίνισις, ἡ ἀνόρθωσις τοῦ κόσμου, ἡ λύτρωσις τῆς ἀχρειωθείσης 6ης ἡμέρας, ἡ παῦσις τῆς πρός τά κάτω στροφῆς καί τῆς ἀποστασίας, ἡ ἀντιστροφή καί ἐπιστροφή πρός τόν Θεόν, ἡ θέωσις. Ὁ πανάγαθος Θεός, ὁ ὁποῖος προέβλεπε τήν διά τῆς πτώσεως καταστροφήν, «τήν διά τόν ἄνθρωπον (ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνθρώπου) παντός τοῦ κόσμου τοῦδε παλαίωσιν καί ἀχρείωσιν, ἀλλά (προεώρα) καί τόν ἐσόμενον ἀνακαινισμόν τούτου διά τῆς οἰκείας (= δικῆς του) ἐνανθρωπήσεως.»[277].

Ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἐμφάνισίς του στόν κόσμον λυτρώνει τήν 6ην ἡμέραν καί προάγει αὐτήν στήν 7ην ἡμέραν τῆς ἐν

---

273. Πρωτευαγγέλιον Ἰακώβου, Εὐαγγέλια Ἀπόκρυφα, C. Tischendorf, Ἔκδ. Σπανοῦ, σελ. 11.

274. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΗ΄ 13, 325. εἰς τά Θεοφάνια, Μ. 36, 325. C. (Ε.Π.Ε. 5, 58).

275. Ὠδή Θ΄, εἱρμός Κανόνος Ὄρθρου Μ. Τρίτης.

276. Κατά Λουκᾶν 1, 26-31.

277. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ὁμιλία ΙΖ, 11, Μ. 151,228. D. (Ε.Π.Ε. 9,498-500).

Χριστῷ σωτηρίας, τῆς καταπαύσεως καί ἀναπαύσεως ἐν Χριστῷ. Σ' αὐτόν τόν σαββατισμόν ἐν Χριστῷ εὑρίσκομεν τό πλῆρες ἀντίδοτον φάρμακον θεραπείας τῆς 6ης ἡμέρας καί πολύ ἀνώτερα ἀγαθά ἀπό αὐτά, πού εἶχαν οἱ πρωτόπλαστοι πρίν ἀπό τήν πτῶσιν. «... μείζονα τῶν ἀγαθῶν, ὧν (= ἀπό τά ὁποῖα) οἱ παρά τήν ἀρχήν ἁμαρτόντες ἡμᾶς ἐξέβαλον, παραγενόμενον ἡμῖν ὑποσχέσθαι τόν Χριστόν ἀγαθά νῦν... πολλῷ μείζονα τά δοθέντα, ὧν ἀπωλέσαμεν (= ἀπό ὅσα ἐχάσαμε), εὑρήσομεν.»[278].

Ὁ Ἰ. Χριστός ἔρχεται ὡς Β' Ἀδάμ ἐκ τῆς Β' Εὔας, τῆς Παρθένου, πρός ἀνόρθωσιν ἐκ τῆς πτώσεως. «Ὥσπερ γάρ ὁ Ἀδάμ ἄνευ γυναικός γυναῖκα ἤνεγκεν, οὕτω καί σήμερον ἡ Παρθένος ἄνευ ἀνδρός ἄνδρα ἔτεκεν... ἔτεκεν ἡ Παρθένος ἄνευ ἀνδρός, ὑπέρ τῆς Εὔας ἐκτιννύουσα (= πληρώνουσα) τοῖς ἀνδράσι τό χρέος.»[279].

Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, τό ἀρχέτυπον τῆς πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου, «Ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών τοῦ Πατρός, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ, μορφήν δούλου λαμβάνει, ἐξ ἀπειρογάμου μητρός προελθών, οὐ τροπήν ὑπομείνας.».[280] Φορεῖ ὁ πλάστης τήν εἰκόνα τοῦ πλάσματος, γιά νά σώση τόν ἄνθρωπον. «... τό ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου κάλλους,... ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών, ὁ τοῦ πατρός ὅρος καί Λόγος· ἐπί τήν ἰδίαν εἰκόνα χωρεῖ, καί σάρκα φορεῖ διά τήν σάρκα, καί ψυχῇ νοερᾷ διά τήν ἐμήν ψυχήν μίγνυται, τῷ ὁμοίῳ τό ὅμοιον ἀνακαθαίρων.»[281].

Φορεῖ τήν ἰδίαν εἰκόνα, τόν ἄνθρωπον, γιά νά τόν ἀνορθώση. «Χριστός γεννᾶται τήν πρίν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.»[282]. Ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἑνώθηκε τελείαν ἕνωσιν μέ τό πλάσμα του. «ὅν ἐβουλήθη τρόπον πλάσας τόν ἄνθρωπον ἐν τῇ Παρθένῳ, καί ἐνδυσάμενος αὐτόν... οὐκ αἰδεσθείς τό δυσειδές τῆς φύσεως. Οὐδέ γάρ ὕβριν ἔφερεν αὐτῷ, φορέσαι τό ἴδιον ἔργον· καί τό πλάσμα δέ μεγίστην ἐκαρποῦτο δόξαν, ἔνδυμα τοῦ τεχνίτου γινόμενον... τό φθαρέν σκεῦος ἀδύνατον μεταποιηθῆναι, εἰ μή γέγονεν ἔνδυμα τοῦ ποιήσαντος.».[283]

Πλήρης καί τελεία ἡ ἀποκατάστασις καί ἡ θέωσις τῆς ἀνθρωπότητος μέ τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐσαρκώθη «... ἵνα τῇ πρός τό θεῖον ἀνακράσει συναποθεωθῇ τό ἀνθρώπινον διά τῆς ἀπαρ-

---

278. Ἰω. Χρυσοστόμου, Λόγος Ε', ὅτι οὐ διά τόν Ἀδάμ Κολαζόμεθα, Μ. 54,602.

279. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τό γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος, Μ. 56, 389-390.

280. Ἰδιόμελον Ἑσπερινοῦ Χριστουγέννων, Μηναῖον, «ΦΩΣ», Ἀθῆναι, 1971, σελ. 378.

281. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΗ, 13, εἰς τά Θεοφάνια, Μ. 36, 325. Β. (Ε.Π.Ε. 5,58).

282. Ἀπολυτίκιον, Προεόρτιον τῶν Χριστουγέννων τῆς 20ης Δεκ. Μηναῖον, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 281.

283. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 56, 388.

χῆς ἐκείνης παντός συναγιαζομένου τοῦ τῆς φύσεως ἡμῶν φυράματος»[284]. Μεγίστη δόξα καί τιμή γιά τόν ἄνθρωπον ἡ σάρκωσις τοῦ λόγου. «Θέλει γάρ τήν ἀτιμίαν ποιῆσαι τιμήν, τήν ἀδοξίαν ἐνδῦσαι δόξαν, τόν τῆς ὕβρεως ὅρον, ἀρετῆς δεῖξαι τρόπον. Ὅθεν ὑπέρχεται τό ἐμόν σῶμα, ἵνα ἐγώ χωρήσω τόν αὐτοῦ Λόγον. Καί λαβών τήν ἐμήν σάρκα, δίδωσί μοι τό ἑαυτοῦ Πνεῦμα, ἵνα διδούς καί λαμβάνων θησαυρόν μοι ζωῆς ἐμπορεύσηται.».[285]

Μεγίστη ἡ ὠφέλεια ἐκ τῆς σαρκώσεως τοῦ Λόγου. «Ὁ πλουτίζων πτωχεύει· πτωχεύει γάρ τήν ἐμήν σάρκα, ἵν' ἐγώ πλουτίσω τήν αὐτοῦ Θεότητα. Καί ὁ πλήρης κενοῦται· κενοῦται γάρ τῆς ἑαυτοῦ δόξης ἐπί μικρόν, ἵν' ἐγώ τῆς ἐκείνου μεταλάβω πληρώσεως... Μετέλαβον τῆς εἰκόνος καί οὐκ ἐφύλαξα· μεταλαμβάνει τῆς ἐμῆς σαρκός, ἵνα καί τήν εἰκόνα σώσῃ καί τήν σάρκα ἀθανατίσῃ.».[286]

Πλῆρες καί τέλειον τό ἀντίδοτον κατά τῆς πτώσεως καί ἀποστασίας τῆς 6ης ἡμέρας κατά τοῦ ἀντιθέου ἀρνητισμοῦ, τοῦ χξς΄ (666). Πλήρης ἡ ἀποκατάστασις μέ τήν σάρκωσιν. «... ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, ὁ διάβολος ἠσχύνθη, οἱ δαίμονες ἐδραπέτευσαν, ὁ θάνατος ἐλύθη, παράδεισος ἠνεῴχθη, ἡ κατάρα ἠφανίσθη, ἡ ἁμαρτία ἐκποδών γέγονεν, ἡ πλάνη ἀπηλάθη, ἡ ἀλήθεια ἐπανῆλθε, καί τῆς εὐσεβείας ὁ λόγος πανταχοῦ διεσπάρη καί ἔδραμεν· ἡ τῶν ἄνω πολιτεία ἐν τῇ γῇ ἐφυτεύθη.».[287]. Ἡ Παρθένος ἐβλάστησε τόν Χριστόν, τό ξύλον τῆς ζωῆς. «... ἤνοικται πᾶσιν ἡ Ἐδέμ... ὅτι τό ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ σπηλαίῳ ἐξήνθησεν ἐκ τῆς Παρθένου. Παράδεισος καί γάρ, ἡ ἐκείνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητός, ἐν ᾧ τό θεῖον φυτόν· ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχί δέ ὡς ὁ Ἀδάμ τεθνηξόμεθα.»[288].

Ἡ σταυρική θυσία τοῦ Ἰ Χριστοῦ ἔγινε κατά τήν 6ην ἡμέραν, τήν Παρασκευήν καί κατά τήν 6ην ὥραν, ὥστε νά εἶναι ἀρκιβές τό ἀντίδοτον κατά τῆς πτώσεως, κατά τῆς ἀποστασίας, πού ἐκφράζει τό «666». Ὀλίγον πρό τῆς 6ης ὥρας τῆς Παρασκευῆς, δηλαδή πρό τῆς μεσημβρίας κατά τό Ἰουδαϊκόν ὡρολόγιον, «ὥρα δέ ὡσεί ἕκτη»[289], περίπου, 6, ἀπό τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὁ Πιλᾶτος «παρέδωκεν αὐτόν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῇ.»[290], ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀξιοπιστότερος αὐτόπτης μάρτυς ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. «Παρέλαβον δέ τόν Ἰησοῦν καί ἤγαγον· κα βαστάζων τόν σταυρόν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τόν λεγόμενον κρανίου τό·

284. Γρηγορίου Νύσσης, Πρός τά Ἀπολλιναρίου Ἀντιρρητικός Μ. 45, 1152, C.
285. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 56,389.
286. Γρηγορίου Θεολόγου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 36, 325. Β.
287. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ, 56,391.
288. Ἀπολυτίκιον, Προεόρτιον τῶν Χριστουγέννων, Μηναῖον, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 281.
289. Κατά Ἰωάννην, 19,14.
290. Κατά Ἰωάννην, 19,16.

πον, ὅς λέγεται Ἑβραϊστί Γολγοθᾶ, ὅπου αὐτόν ἐσταύρωσαν.»[291]. Ἡ ἀπόστασις ἀπό τό Πραιτώριον μέχρι τόν Γολγοθᾶ διανύεται πεζῇ σέ 5 ἤ 10 λεπτά τό ἀργότερον. Ἑπομένως ὁ Ἰ. Χριστός ἔφθασε στον Γολγοθᾶ ὀλίγον πρό τῆς 6ης (12ης μεσημβρινῆς) καί ἐσταυρώθη ἀκριβῶς τήν 6ην.

Ὁ Μᾶρκος δίνει ἐντύπωσιν ὅτι ἔχει διαφοράν στήν ὥραν: «ἦν δέ ὥρα τρίτη καί ἐσταύρωσαν αὐτόν.»[292]. Κατά τό Ἰουδαϊκόν ὡρολόγιον «δώδεκά εἰσιν ὧραι τῆς ἡμέρας.»[293]. Τό ἡμερινόν 12ωρον ἀπό 6ης π.μ. μέχρι 6ης μ.μ. «διηρεῖτο εἰς τέσσαρα τρίωρα, σημαινόμενα διά τῶν ἁπλῶν ἐνδείξεων: πρώτη ὥρα (6-9 π.μ.), τρίτη ὥρα (9-12 μ.), ἕκτη ὥρα (12-3 μ.μ.) καί ἐνάτη ὥρα (3-6 μ.μ.)»[294]. Ἡ τρίτη ὥρα, πού ἀναφέρει ὡς ὥραν σταυρώσεως ὁ Μᾶρκος, καλύπτει τό τρίωρον (9 π.μ.-12 μεσημβρία). Ὁ Μᾶρκος εἶχε τήν ἐντύπωσιν ὅτι δέν εἶχε λήξει τό τρίωρον χρονικόν διάστημα τῆς 3ης ὥρας (9π.μ.-12 μεσημβρία). Ἕνα λεπτό ἤ λίγα λεπτά πρό τῆς 6ης (12-3 μ.μ.) ἐθεωρεῖτο ὥρα τρίτη. Ὅταν λέγη ὁ Μᾶρκος «ἦν ὥρα τρίτη καί ἐσταύρωσαν αὐτόν», ἀσφαλῶς δέν ἐννοεῖ τήν ἀφετηρίαν τῆς ὥρας αὐτῆς, δηλαδή ὥραν 9 π.μ., ἀλλά περίπου τό τέλος αὐτῆς λίγο πρίν τήν μεσημβρίαν, λίγο πρίν τήν ἀφετηρίαν τῆς 6ης, λίγο πρίν ἀπό τήν 12ην μεσημβρινήν. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπό τόν ἀκριβέστερον προσδιορισμόν τοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι «ἦν δέ Παρασκευή τοῦ Πάσχα, ὥρα δέ ὡσεί (περίπου) ἕκτη καί λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· ἴδε ὁ βασιλεύς ὑμῶν.»[295]. Δηλαδή πλησίαζε ἡ 6η (12 μεσημβρινή) καί ἀκόμη ἦταν ὁ Ἰησοῦς στό Πραιτώριον. Ἑπομένως τήν 6ην ἀκριβῶς, ἀφοῦ ἐπορεύθη πρός Γολγοθᾶν ὁ Κύριος, ἐσταυρώθη.

Κατά τήν ἕκτην ὥραν ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς ὁμοίως τήν σταύρωσιν, ὅταν λέγη ὅτι τό σκότος, τό ὁποῖον ἠκολούθησε τήν σταύρωσιν, ἔγινε τήν 6ην ὥραν, ὄχι ἀκριβῶς, ἀλλά ὀλίγον μετά. «Ἦν δέ ὡσεί ὥρα ἕκτη καί σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τήν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης.»[296]. Τό σκότος ἔλαβε χώραν μέσα στό τρίωρον τῆς 6ης (12-3 μ.μ.)[297]. Ἑπομένως τό «ὡσεί ὥρα ἕκτη» τοῦ Λουκᾶ σημαίνει μέσα στήν ὥραν τήν 6ην (12-3 μ.μ.), λίγο μετά τήν ἔναρξιν τῆς 6ης, λίγο μετά τίς 12μ. μέχρι 3 μ.μ. Ἐνῷ τό «ὥρα ὡσεί ἕκτη καί λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· ἴδε ὁ βασιλεύς ὑμῶν»

---

291. Κατά Ἰωάννην, 19,17-18.
292. Κατά Μᾶρκον, 15,25.
293. Κατά Ἰωάννην, 11,9.
294. Λεωνίδου Ἰω. Φιλιππίδου, Ἱστορία τῆς Ἐποχῆς τῆς Κ.Δ., Ἀθῆναι 1958, σελ. 284.
295. Κατά Ἰωάννην, 19,14.
296. Κατά Λουκᾶν, 23, 44.
297. Λεωνίδου Ἰω. Φιλιππίδου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 585. Καί χρονολογικός πίναξ στό τέλος.

τοῦ Ἰωάννου, σημαίνει λίγο πρίν τήν 6ην, διότι ἦτο ἀκόμη στό Πραιτώριον.

Ἀλλά δέν εἶχαν ὡρολόγια ἀκριβείας τότε, γιά νά ἀναφέρουν τήν ἀκριβῆ ὥραν. Ὅταν λέγουν λοιπόν «ὥρα ὡσεί 6η» σημαίνει περί τήν 6ην, λίγο πρίν ἤ λίγο μετά. Τό σκότος, πού ἀκολούθησε, ἦταν περίπου τρίωρον καί ἐκάλυψε σχεδόν ὅλην τήν ἕκτην. «Ἀπό δέ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπί πᾶσαν τήν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης.»[298], λέγει ὁ Ματθαῖος. Ὁ δέ Μᾶρκος λέγει: «Γενομένης δέ ὥρας ἕκτης σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τήν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης[299]». Οἱ χρονολογικές ἀναφορές τῶν Εὐαγγελιστῶν γιά τήν ἔναρξιν τοῦ τριώρου σκότους σχεδόν συμπίπτουν: «Ἀπό ἕκτης ὥρας» Ματθαῖος, «Γενομένης ὥρας ἕκτης» Μᾶρκος, «ὡσεί ὥρα ἕκτη» Λουκᾶς. Ἀσφαλῶς σημαίνουν ὀλίγον μετά τήν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἔγινε τήν 6ην ὥραν, ὅπως λέγει τό τροπάριον τῆς 6ης ὥρας: «Ὁ ἐν ἕκτῃ ἡμέρᾳ τε καί ὥρᾳ τῷ Σταυρῷ προσηλώσας, τήν ἐν τῷ Παραδείσῳ τολμηθεῖσαν τῷ Ἀδάμ ἁμαρτίαν...»[300].

Ὑπάρχει σχεδόν ἀπόλυτη συμφωνία γιά τό τρίωρον σκότος. Οἱ συνοπτικοί λέγουν ὅτι ἔγινε μετά τήν ἔναρξιν ἤ συγχρόνως μέ τήν ἔναρξιν τῆς 6ης ὥρας. Κατά τήν διάρκειαν τοῦ σκότους ὁ Ἰ. Χριστός «ἐθριάμβευσεν τάς ἀρχάς καί ἐξουσίας τοῦ σκότους»[301], συνέτριψε δηλαδή τό κράτος τοῦ διαβόλου καί τῆς ἁμαρτίας. Τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν ἡ πτῶσις, τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν ἡ ἀνόρθωσις μέ τήν σταύρωσιν τοῦ Ἰ Χριστοῦ καί τήν προσήλωσιν (= τήν νέκρωσιν) τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ Χρυσόστομος ἑρμηνεύει τήν σταυρικήν θυσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ὡς ἀκριβές καί πλῆρες ἀντίδοτον κατά τῆς ἀποστασίας, κατά τοῦ χξς΄ (666): «Δι ὧν γάρ ἐνίκησεν ὁ διάβολος διά τούτων αὐτοῦ περιεγένετο ὁ Χριστός· καί αὐτά τά ἐκείνου λαβών ὅπλα, τούτοις αὐτόν κατηγωνίσατο· καί πῶς, ἄκουσον. Παρθένος, καί ξύλον, καί θάνατος τῆς ἥττης ἡμῶν ἦν τά σύμβολα. Παρθένος ἦν ἡ Εὔα· οὔπω γάρ ἄνδρα ἐγίνωσκε· ξύλον ἦν τό δένδρον, καί θάνατος ἦν τό ἐπιτίμιον τοῦ Ἀδάμ. Ἀλλ' ἰδού, πάλιν Παρθένος καί ξύλον, καί θάνατος τά τῆς ἥττης σύμβολα ταῦτα, καί τῆς νίκης ἐγένετο σύμβολα. Ἀντί γάρ τῆς Εὔας, ἡ Μαριάμ· ἀντί τοῦ ξύλου τοῦ εἰδέναι τό καλόν καί τό πονηρόν, τό ξύλον τοῦ

---

298. Κατά Ματθαῖον 27,45.

299. Κατά Μᾶρκον 15,33.

300. Ὡρολόγιον τό Μέγα, ἔκδ. «ΦΩΣ», Ἀθῆναι 1983, σελ. 112.

301. Κολοσ. 2,13-15. «Καί ὑμᾶς νεκρούς ὄντας... συνεζωοποίησεν... χαρισάμενος ὑμῖν πάντα τά παραπτώματα, ἐξαλείψας τό καθ' ἡμῶν χειρόγραφον.. προσηλώσας αὐτό τῷ σταυρῷ· ἀπεκδυσάμενος τάς ἀρχάς καί τάς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτούς (= ἐξευτελίσας τίς δαιμονικές δυνάμεις) ἐν αὐτῷ».

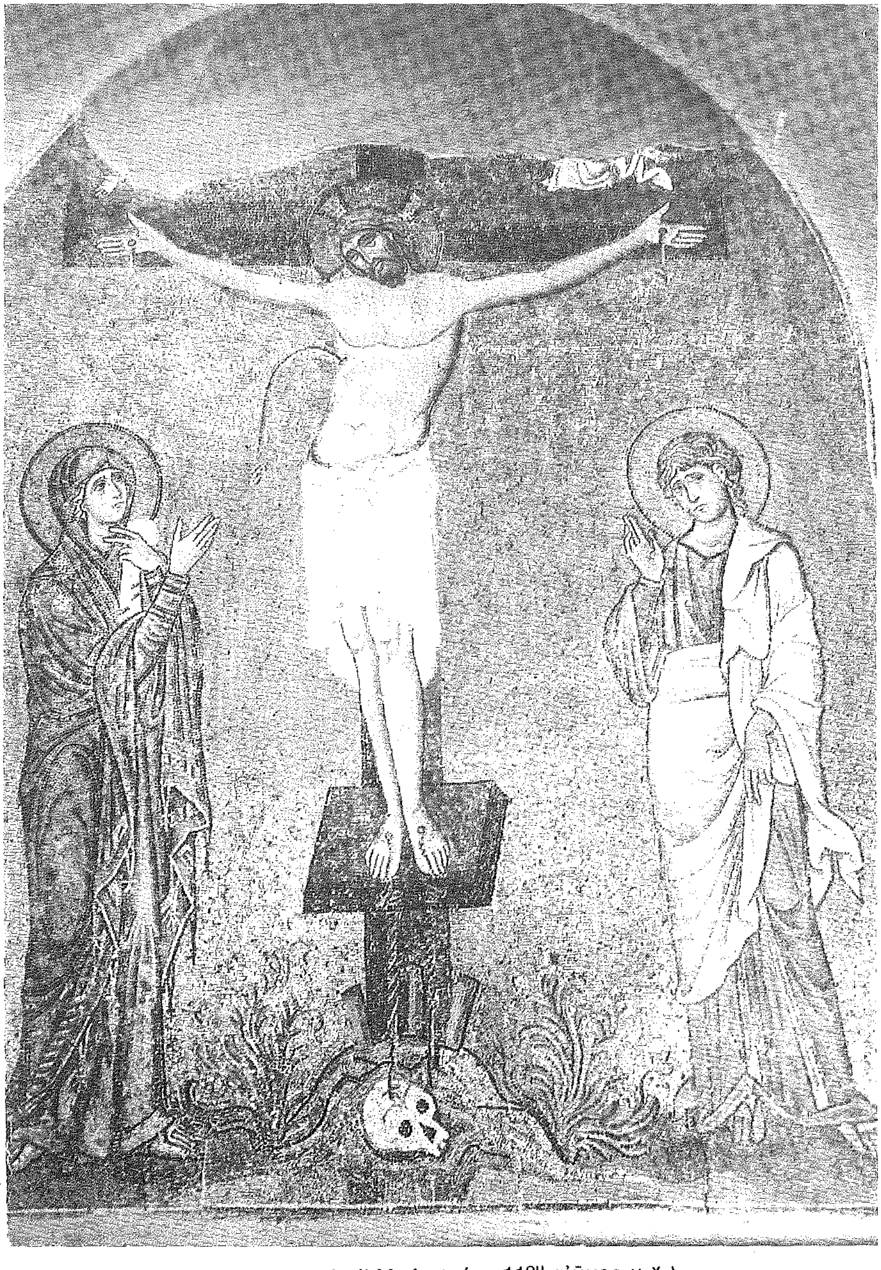

(ψηφιδωτόν Ἱ.Μ. Δαφνίου 11^{ου} αἰῶνος μ.Χ.)

Ὁ Ἐσταυρωμένος Ἰ. Χριστός εἶναι τό ἀντίδοτον κατά τῆς ἀποστασίας τῆς ἁμαρτίας, τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ «666». Μέ τόν Ἐσταυρωμένον Ἰ. Χριστόν ἡ ἀνόρθωσις, ἡ ἐπιστροφή στόν Θεόν· ἡ σωτηρία, ἡ λύτρωσις.

σταυροῦ· ἀντί τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδάμ, ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ. Εἶδες, δι' ὧν ἐνίκησε, διά τούτων αὐτόν ἡττώμενον; Περί τό δένδρον κατηγωνίσατο τόν Ἀδάμ ὁ διάβολος· περί τόν σταυρόν κατεπάλαισε τόν διάβολον ὁ Χριστός· καί ξύλον, τό μέν ἔπεμπεν εἰς ᾅδην, τό δέ καί τούς ἀπελθόντας ἐκεῖθεν ἀνεκαλεῖτο... Καί θάνατος ὁ μέν τούς μετ' αὐτόν κατέκρινεν, ὁ δέ καί τούς πρό αὐτοῦ γενομένους ἀνέστησε.»[302].

Λίαν ἐπιτυχῶς ἀποδίδει τήν ἀλήθειαν αὐτήν, τήν ἴασιν τῆς ἀποστασιακῆς 6ης διά τῆς σταυρικῆς θυσίας, τό Τροπάριον: «Δεῦτε ἅπαντα τά ἔθνη, τό εὐλογημένουν ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' οὗ γέγονεν ἡ αἰώνιος δικαιοσύνη· τόν γάρ Προπάτορα Ἀδάμ, ὁ ἀπατήσας ἐν ξύλῳ τῷ Σταυρῷ δελεάζεται· καί πίστει κατενεχθείς πτῶμα ἐξαίσιον, ὁ τυραννίδι κρατήσας τοῦ βασιλείου πλάσματος. Αἵματι Θεοῦ, ὁ ἰός τοῦ ὄφεως ἀποπλύνεται· καί κατάρα λέλυται καταδίκης δικαίας ἀδίκῳ δίκη τοῦ δικαίου κατακριθέντος· ξύλῳ γάρ ἔδει τό ξύλον ἰάσασθαι, καί πάθει τοῦ ἀπαθοῦς, τά ἐν ξύλῳ λῦσαι πάθη τοῦ κατακρίτου. Ἀλλά δόξα Χριστέ Βασιλεῦ, τῇ περί ἡμᾶς σου φρικτῇ οἰκονομίᾳ δι' ἧς ἔσωσας πάντας, ὡς ἀγαθός καί φιλάνθρωπος.»[303].

Πλήρης ἀντιστοιχία: Ἕκτη ἡμέρα καί ὥρα –πτῶσις, ἁμαρτία Εὔας καί Ἀδάμ περί τό δένδρον γνώσεως– θάνατος, τά σύμβολα τῆς ἀποστασίας, τοῦ χξς´ (666). Ἀλλά ἰδού τό ἀντίδοτον μέ τήν θυσίαν τοῦ Χριστοῦ: Ἕκτη ἡ ἡμέρα καί ὥρα τῆς σταυρώσεως –ἀνόρθωσις μέ τήν Νέαν Εὔαν τήν Μαριάμ, ἡ ὁποία ἔδωσε τόν Νέον Ἀδάμ Χριστόν– Συντριβή τοῦ διαβόλου, νίκη Χριστοῦ περί τό δένδρον τοῦ Σταυροῦ διά τῆς Σταυρικῆς θυσίας, διά τῆς ὁποίας ἐξεπληρώθη τό «αὐτός (= Χριστός) σου τηρήσει κεφαλήν, καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν»[304] –καί θάνατος ἑκούσιος τοῦ ἀναμαρτήτου, ὁ ὁποῖος ἔγινε πηγή τῆς ζωῆς. Ἰδού τά σύμβολα τῆς ἀντιστροφῆς, τῆς ἀνορθώσεως καί ἐπιστροφῆς στόν Θεόν. Ἰδού καί ἀριθμητικῶς τό ἀντίδοτον κατά τοῦ χξς´ (666) εἶναι τό «888» = ΙΗΣΟΥΣ (ΧΡΙΣΤΟΣ). Σιβυλλικός χρησμός ἐκρυπτογράφει μέ τόν ἀριθμόν «888» τό ὄνομα ΙΗΣΟΥΣ, τό ὄνομα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος θά ἐσαρκοῦτο ἐκ Παρθένου διά τήν σωτηρίαν τοῦ κόσμου:

«Δή τότε καί μεγάλοιο Θεοῦ παῖς ἀνθρώποισιν
Ἥξει σαρκοφόρος, θνητοῖς ὁμοιούμενος ἐν γῇ·
Τέσσαρα φωνήεντα φέρων· τά δ' ἄφωνα ἐν αὐτῷ
Δισσά, τ' ἀγγέλλω· ἀριθμόν δι' ὅλον ἐξονομήσω·

---

302. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τό ὄνομα τοῦ Κοιμητηρίου καί εἰς τόν Σταυρόν, Μ. 49,396.

303. Τροπάριον Ἑσπερινοῦ, ΙΔ´ Σεπτεμβρίου, Μηναῖον, Ἔκδ. «ΦΩΣ», Ἀθῆναι, 1970, σελ. 173.

304. Γένεσις, 3, 15.

'Οκτώ γάρ μονάδας, τόσσας δεκάδας δ' ἐπί ταύταις,
'Ηδ' ἑκατοντάδας ὀκτώ ἀπιστοκόροις ἀνθρώποις
Οὔνομα δηλώσει· σύ δ' ἐνί φρεσί σῇσι νόησον
'Αθανάτοιο Θεοῦ Χριστόν παῖδ' ὑψίστοιο»[305].

Πράγματι, ἄν ἀθροίσωμεν τά ψηφία, ὀνόματος ΙΗΣΟΥΣ (Ι = 10, Η = 8, Σ = 200, Ο = 70, Υ = 400, Σ = 200), ἔχομεν «888». Τό κρυπτόμενον ὑπό τόν ἀριθμόν «888» ὄνομα μέ τά τέσσαρα φωνήεντα (Ι,Η,Ο,Υ) καί τά δύο ὅμοια ἄφωνα (Σ,Σ) εἶναι ΙΗΣΟΥΣ, τό ὁποῖον σημαίνει: «Ὁ 'Ιαβέ (= ὁ Θεός) εἶναι σωτηρία». Εἶναι τό ἴδιον ὄνομα μέ τό ἀναφερόμενον στόν 'Ησαΐαν ὄνομα ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. «διά τοῦτο δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρί ἕξει, καί τέξεται υἱόν, καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ 'Εμμανουήλ·»[306]. Τό ὄνομα «'Εμμανουήλ» εἶναι τό αὐτό μέ τό ὄνομα «'Ιησοῦς», ὅπως φαίνεται καί στόν Ματθαῖον. Ὁ ἄγγελος εἶπε στόν 'Ιωσήφ. «τέξεται (ἡ Παρθένος) δέ υἱόν καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ 'Ιησοῦν... ἵνα πληρωθῇ τό ρηθέν ὑπό τοῦ Κυρίου διά τοῦ προφήτου λέγοντος· 'Ιδού ἡ Παρθένος ἐν γαστρί ἕξει καί τέξεται υἱόν, καί καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ 'Εμμανουήλ, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.»[307]. 'Εμμανουήλ καί 'Ιησοῦς λοιπόν σημαίνει «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός», «Ὁ Θεός εἶναι σωτηρία».

'Ιδού ἄλλος χρησμός,ὁ ὁποῖος ἐκρυπτογράφει μέ τόν ἀριθμόν, 152, τό ὄνομα τῆς Παρθένου ΜΑΡΙΑΣ, στῆς ὁποίας τήν μήτραν θά ἐγίνετο ἡ σάρκωσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ:

> «Τριτάτῳ γύρῳ λυκάβαντος ἑωσφόρος τις οὐρανοπεμπής πάρεστι, νηδύν ὑλαίαν οἰκῶν σάρκα βροτείαν δι' οἶκτον ἑαυτῷ διαπλάττων·
>
> Ὄνομα δέ αὐτῆς δίς ἑβδομήκοντα ἕξ»[308], δηλαδή 2 × 76 = 152 = ΜΑΡΙΑ (Μ = 40, Α = 1, Ρ = 100, Ι = 10, Α = 1).

'Ιδού τό ἁπλόν σημεῖον τοῦ σταυροῦ (✝), πού συμβολίζει ὅλον τό ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας διά τῆς σταυρικῆς θυσίας. 'Ιδού συντομογραφίες τοῦ ὀνόματος ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ΙC ΧC καί ⳨, ☧, πού συμβολίζουν καί τό ὄνομα καί τήν σταυρικήν θυσίαν.

Κατά τούς Πατέρας τό σύμπλεγμα ΤΙΗ (= 318) ἀπό τήν Π.Δ. ἀκόμη συμβολίζει τήν σταυρικήν θυσίαν. 'Ερμηνεύεων ὁ Κλήμης 'Αλεξανδρεύς τόν συνδυασμόν αὐτόν ΤΙΗ λέγει: «φασίν οὖν εἶναι τοῦ μέν κυ-

---

305. Σιβυλλικός Χρησμός Ι, 324-331, J.H. FRIEDLIER, LEIPZIG, 1852 σελ. 24.

306. 'Ησαΐου, 7,14.

307. Κατά Ματθ. 1,21-23.

308. 'Εν + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, 'Αποκαλυπτικά, «Θεολογία, τόμος Α', τεῦχος Δ', 'Αθῆναι, 1923, σελ. 321».

ριακοῦ σημείου τύπον κατά τό σχῆμα τό τριακοσιοστόν στοιχεῖον (δηλαδή τό, Τ, σύμβολον τοῦ σταυροῦ), τό δέ ἰῶτα καί τό ἦτα (ΙΗ) τοὔνομα σημαίνειν τό σωτήριον (ΙΗΣΟΥΣ)»[309].

Ὁ Σταυρός τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶναι τό πλῆρες ἀντίδοτον κατά τῆς ἀποστασίας, κατά τοῦ χξς´ (666). Ὁ σταυρός αἴτιον τῆς σωτηρίας. «οὗτος (ὁ σταυρός) γάρ μυρίων ἡμῖν ἀγαθῶν αἴτιος γέγονεν, οὗτος ἡμᾶς τῆς πλάνης ἀπήλλαξεν, οὗτος ἐν σκότει καθημένους ἐφώτισεν, οὗτος ἐκπεπολεμωμένους ἡμᾶς τῷ Θεῷ κατήλλαξεν, ἀπηλλοτριωμένους ᾠκείωσε... οὗτος ἔχθρας ἀναίρεσις, οὗτος εἰρήνης ἀσφάλεια, μυρίων ἡμῖν ἀγαθῶν θησαυρός γέγονε.»[310].

Τό χάραγμα χξς´ (666) ἐκφράζει ὅλην τήν ἀποστασίαν ἀπό τήν ἐποχήν τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων μέχρι τήν ἐμφάνισιν αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁμοίως ὁ σταυρός (✚) ἐκφράζει τήν ἐν Χριστῷ ἀνόρθωσιν, ἐπιστροφήν στόν Θεόν καί σωτηρίαν στό παρελθόν παρόν καί μέλλον. Μέ τόν Σταυρόν ὁ Χριστός κατέλυσε τόν Ἅδην καί ἔσωσε καί ἐλευθέρωσε τούς κεκοιμημένους. «Ἐπειδή δέ ἦλθεν ὁ Χριστός, καί ὑπέρ ζωῆς τοῦ κόσμου ἀπέθανεν, οὐκέτι θάνατος καλεῖται λοιπόν ὁ θάνατος, ἀλλά ὕπνος καί κοίμησις... τά νεῦρα ἐξεκόπη τοῦ θανάτου.»[311]. «Καί γάρ ὄντως σκοτεινοί ἦσαν (οἱ ἐν ᾅδου), ἕως οὗ κατῆλθεν ὁ τῆς δικαιοσύνης ἥλιος, καί κατέλαμψε, καί τόν ᾅδην ἐποίησεν οὐρανόν· ὅπου γάρ ὁ Χριστός, ἐκεῖ καί ὁ οὐρανός... ὁ Χριστός... τόν λῄσταρχον καί τόν δεσμοφύλακα, τόν διάβολον ὁμοῦ καί τόν θάνατον, διά τοῦ θανάτου αὐτοῦ δήσας, καί τόν πλοῦτον πάντα, τῶν ἀνθρώπων λέγω τό γένος, μετήγαγεν εἰς τά ταμιεῖα τά βασιλικά... Ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καί μετέστησεν εἰς τήν βασιλείαν αὐτοῦ τῆς ἀγάπης.»[312].

Τό μυστήριον τῆς σταυρικῆς θυσίας σωτήριον. Ὁ σταυρός ὑπερεπερίσσευσε τά δῶρα Χάριτος, πού εἶχε χάσει ὁ πεσών ἄνθρωπος. Ὁ σταυρός κατέλυσε ὅλα τά δεινά τοῦ χξς´ (666). «Ἐπανίωμεν Τοίνυν (= ἄς ἐπανέλθωμεν λοιπόν) ἐπί τό σωτήριον τοῦ σταυροῦ ξύλον. Τοῦτο γάρ, τοῦτο πάντα ἀνέλυσε τά δεινά... οὐχ ὅσον ἥμαρτεν ὁ ἄνθρωπος, τοσοῦτον ἐχαρίσατο ὁ Θεός· οὐχ ὅση ἡ ζημία, τοσαύτη καί ἡ πραγματεία· οὐχ ὅσον τό ναυάγιον, τοσαύτη καί ἡ ἐμπορία· ἀλλά πλείω τά ἀγαθά τῶν κακῶν· καί εἰκότως. Τά μέν γάρ κακά δοῦλος εἰσήγαγε καί ἐλάττονα ἦν· τά δέ ἀγαθά Δεσπότης ἐχαρίσατο, διό καί πλείονα ἦν.»[313].

---

309. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς, ς´ Κεφ. XI, Μ. 9,305. Α. (Β.Ε.Π. 8,209.).
310. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τόν σταυρόν καί τόν ληστήν, ὁμιλία Α´ Μ. 49,399.
311. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τό κοιμητήριον καί τόν Σταυρόν, Μ. 49,394.
312. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 49,395-396.
313. Ἰω. Χρυσοστόμου, Λόγος Ζ´ Διατί ξύλον καλοῦ καί πονηροῦ... Μ. 54,612.

2. Ἡ Καινή ἑβδόμη καταπαύσεως ἐν Χριστῷ

Ἡ ἄρνησις τῆς ἁμαρτίας, ἡ ἐπιστροφή στόν Θεόν ἦταν δυνατόν ἐν μέρει νά ἐπιτευχθῆ στήν Π.Δ. Ὁ σαββατισμός τῆς Π.Δ. ἦταν μία προσπάθεια πνευματικῆς ἀνόδου καί κοινωνίας μέ τόν Δημιουργόν... «τήν ἑβδόμην... εὐλόγησέ τε καί ἡγίασεν, ὡς ἐπάνοδον οἷον οὖσαν διά τῆς καταπαύσεως ἀπό τῶν κάτω πρός ἐκεῖνα τά κρείττω καί ὑπερκόσμια... διδάσκων καί ἡμᾶς ζητεῖν εἰσελθεῖν,κατά τό ἐγχωροῦν, εἰς ἐκείνην τήν κατάπαυσιν, ἥτις ἐστίν ἡ κατά νοῦν ἡμῶν θεωρία καί ἡ διά ταύτης πρός Θεόν ἀνάνευσις.»[314].

Ὁ σαββατισμός τῆς Π. Διαθήκης ἐτελειώθη στήν Κ.Δ. μέ τήν σάρκωσιν καί κυρίως μέ τήν σταυρικήν θυσίαν καί τήν εἰς ᾅδου Κάθοδον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Ὡς σαββατισμός θεωρεῖται κυρίως ἡ Κάθοδος στόν ᾅδην, μέ τήν ὁποίαν ἀνακαλεῖται ὅλη ἡ ἀνθρωπότης στήν σωτηρίαν καί στήν μέθεξιν τῆς ἀφθαρσίας, στόν ἀνακαινισμόν. «Οὗτος δέ ὁ ἀνακαινισμός ἐνηργήθη κατά τήν εἰς ᾅδου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ διά θανάτου κατάβασιν καί τήν ἐκεῖ παρ' αὐτοῦ κατηγγελμένην ἐν σαββάτῳ τῶν ψυχῶν ἐπανάκλησιν»[315].

Ἡ Καινή ἑβδόμη, ἡ ἡμέρα τοῦ σαββατισμοῦ ἐν Ἰ. Χριστῷ, ἀνατέλλει, νομίζω, κατά τήν σάρκωσιν καί ὁλοκληρώνεται μέ τήν εἰς ἅδου Κάθοδον. «Ἐδεήθημεν Θεοῦ σαρκουμένου καί νεκρουμένου, ἵνα ζήσωμεν· συνενεκρώθημεν, ἵνα καθαρθῶμεν·»[316]. Ἡ 7η ἐν Χριστῷ εἶναι ὑπέρβασις τῆς 6ης ἡμέρας τῆς ἐναγωνιώδους ἀναζητήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἔλευσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, ὁ σαββατισμός. Ἡ καινή 7η εἶναι ὑπερτέρα τοῦ ἑβραϊκοῦ σαββατισμοῦ. «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς.»[317]. λέγει ὁ Κύριος.

Ὁ ἐν Χριστῷ σαββατισμός τῆς 7ης δέν εἶναι τό τέλος, διότι εἶναι μέν μίμησις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ἀλλά δέν παύει νά ἀποτελῆ ἀνακύκλισιν τοῦ χρόνου στό παρόντα κόσμον. Ἡ 7η ἐν Χριστῷ εἶναι πορεία πρός τήν τελειότητα, εἶναι πορεία μέσα στόν χῶρον καί χρόνον χωρίς ἀπελευθέρωσιν τελείαν ἀπό τίς συνέπειες τοῦ φυσικοῦ κακοῦ. «... ἡ δέ ἑβδόμη τῆς χρονικῆς ἰδιότητος περιγράφει τήν κίνησιν.»[318]. Ἡ 7η εἶναι πορεία πρός τήν τελειότητα, ἀλλά δέν εἶναι ἡ τελειότης, εἶναι κίνησις

---

314. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 7, Μ. 151,225 B-C (Ε.Π.Ε 9, 494).

315. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἔνθ' ἀνωτ. ΙΖ, 11, Μ. 151, 228 D. (Ε.Π.Ε. 9,500).

316. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΕ', εἰς τό Πάσχα, 28, Μ. 36, 661 C. (Ε.Π.Ε. 5,214).

317. Κατά Ματθαῖον, 11,28.

318. Μαξίμου, τοῦ ὁμολογητοῦ, Κεφ. Θεολογίας, Α' 51, Μ. 90,1101. C. (Ε.Π.Ε., φιλ. 14,470).

μέσα στήν ἀτέλειαν τοῦ γηΐνου χωροχρόνου. «Ὅταν δέ τελειώμεθα ἐν τοῖς στοιχείοις ὁ ἑπτά ἀριθμός προτιμητέος ἡμῖν, ὅτι δή καί τῇ ὕλῃ ἀνεῖται οὗτος· (= σχετίζεται μέ τόν γήϊνον κόσμον ὕλης) εἴπερ ἐστίν ὁ ἑπτά σημεῖον ὑλικῆς παχύτητος...»[319]. Ἡ 7η δεικνύει τήν μετάβασιν πρός τόν μέλλοντα αἰῶνα τῆς τελειότητος. «Ἑβδόμη δέ ἐστιν ἡ τῶν θεωρητικῶν περί τήν ἄρρητον γνῶσιν πασῶν τῶν φυσικῶν ἐννοιῶν ἀποπεράτωσις καί ἀπόπαυσις.»[320]. Δέν παύει ὅμως νά συμβολίζῃ κυρίως τόν κόσμον τοῦτον, «ἡ ἑβδόμη σύμβολόν ἐστιν τοῦ κόσμου τούτου.»[321].

3. Ἡ Ὀγδόη ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ

Τήν ὑπέρβασιν τοῦ κόσμου αὐτοῦ καί τήν προσέγγισιν στήν τελειότητα συμβολίζει ἡ 8η ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀρχίζει μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί προετοιμάζεται μέ τήν 7ην, τήν Σταύρωσιν, τόν ἐν τάφῳ σαββατισμόν καί τήν κάθοδον στόν Ἅδην. «... παρεσκευάσθη μέν ἐν ἀδήλῳ τοῦτο κατά τήν ἑβδόμην, δηλονότι κατά τό Σάββατον, ἀνεφάνη δέ καθαρῶς, ἐτελέσθη τό πᾶν, καί τοῦ σώματος ἀνακληθέντος πρός ἀφθαρσίαν, κατά τήν ὀγδόην διά τῆς δεσποτικῆς ἀναστάσεως, διό καί Κυριακή παρ' ἡμῶν αὕτη φερωνύμως κατονομάζεται.»[322].

Ἡ 8η ἡμέρα ἔχει ἀρχήν τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν γνωρίζει τέλος. Ἀνέτειλε μέ τήν ἀνατολήν ἐκ τοῦ τάφου τοῦ ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ καί δέν γνωρίζει δύσιν, εἶναι ἀνέσπερος. Ὁ Μ. Βασίλειος ὁμιλεῖ γιά «τήν ἡμέραν Κυρίου τήν μεγάλην, ἥν οὐχί ὁ αἰσθητός οὗτος ἥλιος ποιήσει, ἀλλ' ἀνατολή τοῦ τῆς δικαιοσύνης ἡλίου καταφωτίσει, ἥτις μία ἔσται καί διηνεκής διάδοχον νύκτα μή ἔχουσα, ἀλλά τῷ αἰῶνι παντί συμπαρεκτεινομένη»[323]. Ὁ Γρηγόριος τήν ὀνομάζει «ὀγδόην... καί πρώτην, μᾶλλον δέ μίαν καί ἀκατάλυτον.»[324].

Διατί ὀνομάζεται 8η ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως; Διότι ἀκολουθεῖ μετά τήν 7ην. «... ἡ ἑβδόμη τιμία ὡς εἰσάγουσα εἰς τήν ὀγδόην καθ' ἥν ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου γέγονεν, ὡς ὀγδόη καί αὕτη οὖσα.»[325]. Ἡ 8η εἶναι ἔξω ἀπό τόν κοσμικόν χρόνον. «.... ἀνέσπερον καί ἀδιάδοχον καί ἀτελεύτητον τήν ἡμέραν ἐκείνην οἶδεν ὁ λόγος, ἥν καί ὀγδόην ὁ ψαλ-

---

319. Ὠριγένους, Ἑρμηνεία εἰς ψαλμ. ΡΙΗ΄, Μ. 12, 1588. Α. (Β.Ε.Π. 16,103).
320. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἔνθ' ἀνωτ. Α. 55, Μ. 90, 1104. Β. (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 14,472).
321. Ὠριγένους, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 12, 1624.Β-C (Β.Ε.Π. 16,124).
322. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ΄, 11, Μ. 151,229. Α. (Ε.Π.Ε, 9,500).
323. Μ. Βασιλείου, Ἑρμηνεία εἰς τόν Ἡσαΐαν, 31, Μ.30, 180. Β. (Β.Ε.Π. 56,75)
324. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ, 2, Μ. 36, 432.Β. (Ε.Π.Ε. 5,118).
325. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ΄ 13, Μ. 151, 229. C. (Ε.Π.Ε. 9,502).

μωδός προσηγόρευσε, διά τό ἔξω κεῖσθαι τοῦ ἑβδοματικοῦ τούτου χρόνου.»[326].

Ὁ Γρηγόριος βλέπει τήν προέλευσιν τῆς 8ης ὡς ὑπέρβασιν τῆς 7ης, τῆς ἀνακυκλίσεως τοῦ ἑβδοματικοῦ χρόνου, ὡς ὑπέρβασιν τοῦ κοσμικοῦ χρόνου. Σχετίζει τήν 8ην μέ τήν πεντηκοστήν, δηλαδή τήν συνέχειαν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ἡ ὁποία διαρκῶς ἐπαναλαμβανομένη ὁδηγεῖ στήν ὑπερχρονικήν 8ην. «Ὁ γάρ ἑπτά ἐπί ἑαυτόν συντιθέμενος γεννᾷ τόν πεντήκοντα, μιᾶς δεούσης ἡμέρας, ἥν ἐκ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος προσειλήφαμεν, ὀγδόην τε οὖσαν τήν αὐτήν καί πρώτην»[327]. Δηλαδή ὕψωσις τοῦ ἑβδοματικοῦ χρόνου 7×7 = 49. Ἡ μία ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖται διά τήν πεντηκοστήν λαμβάνεται ἀπό τήν αἰωνιότητα, εἶναι δηλαδή ἡ προέκτασις τοῦ ἑβδοματικοῦ κοσμικοῦ χρόνου στήν αἰωνιότητα, εἶναι ἡ ὑπερχρονική 8η, ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ,ἡ ὁποία αἰωνίως παρατείνεται, διεισδύει στόν κοσμικόν χρόνον καί καθιστᾶ τούς πιστούς κοινωνούς τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως. «Ἑβδοματικός γάρ ἐστιν ὁ αἰών οὗτος καί... τοῖς ἐν αὐτῷ κοινωνούς ἑαυτούς δι' ἔργων ποιοῦσι τῶν Χριστοῦ παθημάτων τήν τῆς Πεντηκοστῆς ἑορτήν ἐπιφέρει, ἥτις ἐκ τῆς ὀγδόης ἄρχεται καί εἰς ὀγδόην ἔχει τήν λῆξιν καί τήν σεπτήν ἑβδομάδα καί τήν τετρακτύν ὑπερβᾶσαν καί διά τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς μετ' αὐτήν ἀναλήψεως τήν μέλλουσαν παρίστησι τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους ἀνάστασιν καί τήν κατ' αὐτήν τῶν ἀξίων... εἰς αἰῶνας πρός Θεόν συνουσίαν τε καί κατάπαυσιν»[328]. Ἑπομένως ὁ σαββατισμός τῆς ἐν Χριστῷ 7ης ὑπερυψούμενος μᾶς δίδει μερικῶς στόν κόσμον τοῦτον καί ὁλικῶς μετά τήν Β΄ Παρουσίαν τήν 8ην ἡμέραν, τόν σαββατισμόν τῆς 8ης, τήν πλήρη καί τελείαν κοινωνίαν μετά τοῦ Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ καί τήν κατάπαυσιν ἐν αὐτῷ.

Ὁ ἀριθμός, 8, πάντοτε ἐσήμαινε τήν τελείωσιν, τήν κίνησιν ὑπεράνω τῆς ὕλης, τήν πληρότητα. «ὁ δέ ὀκτώ, κύβος ὁ πρῶτος, ἡ ἰσότης ἐν ἁπάσαις ταῖς διαστάσεσι, μήκους, πλάτους, βάθους.»[329]. Ὁ ἀριθμός 7 σημαίνει τήν ὀργάνωσιν τοῦ χάους, ἐνῶ ὁ ἀριθμός, 8, «συμβολίζει τό τέλος πάσης κινήσεως, τήν ἐπαναφοράν τῶν πάντων εἰς κατάστασιν ἠρεμίας, τήν ἀνάπαυσιν καί τήν ἁρμονίαν»[330]. «Ὁ ὀκτώ ἀρχή τῆς ἀϋλοτέρας καί μείζονος καταστάσεως.»[331].

---

326. Μ. Βασιλείου, Εἰς ἑξαήμερον Β,8, Μ. 29,52.Α.(Β.Ε.Π.51,204).

327. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ΄, 2, εἰς τήν Πεντηκοστήν Μ. 36, 432.Α-Β (Ε.Π.Ε. 5,118).

328. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΘ΄, 3, Μ. 151,249. C-D., (Ε.Π.Ε. 9,546).

329. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς 6,11. Μ. 9,305. Α. (Β.Ε.Π. 8,209).

330. Δημητρίου Γ. Τσάμη, Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, Θεσ/νίκη, 1972, σελ. 282.

331. Ὠριγένους, Εἰς ψαλμ. ΡΙΗ΄ Μ. 12, 1588. Α. (Β.Ε.Π. 16, 103).

Ἡ 8η ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, καταργεῖ τό Παλαιοδιαθηκικόν σάββατον καί εἶναι ἀρχή νέου κόσμου, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἐπιστολή Βαρνάβα: «Τάς νεομηνίας ὑμῶν καί τά σάββατα οὐκ ἀνέχομαι. Ὁρᾶτε πῶς λέγει· οὐ τά νῦν σάββατα ἐμοί δεκτά, ἀλλ' ὅ πεποίηκα, ἐν ᾧ καταπαύσας τά πάντα ἀρχήν ἡμέρας ὀγδόης ποιήσω, ὅ ἐστιν ἄλλου κόσμου ἀρχήν· διό καί ἄγομεν τήν ἡμέραν τήν ὀγδόην εἰς εὐφροσύνην, ἐν ᾗ καί ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καί φανερωθείς ἀνέβη εἰς οὐρανούς.»[332].

Ἡ 8η ἡμέρα, ἡ ὁποία ἀνέτειλε μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶναι ἀνέσπερος ἡμέρα, μία περίοδος ἀτελεύτητος. «Ὥστε κἄν ἡμέραν εἴπῃς, κἄν αἰῶνα, τήν αὐτήν ἐρεῖς ἔννοιαν. Εἴτε οὖν ἡμέρα ἡ κατάστασις ἐκείνη λέγοιτο, μία ἐστί καί οὐ πολλαί· εἴτε αἰών προσαγορεύοιτο, μοναχός ἄν εἴη καί οὐ πολλοστός. Ἵνα οὖν πρός τήν μέλλουσαν ζωήν τήν ἔννοιαν ἀπαγάγῃ, μίαν ὠνόμασε τοῦ αἰῶνος τήν εἰκόνα, τήν ἀπαρχήν τῶν ἡμερῶν, τήν ὁμήλικα τοῦ φωτός, τήν ἁγίαν Κυριακήν, τήν τῇ ἀναστάσει τοῦ Κυρίου τετιμημένην.»[333].

Ἐνῷ ἡ 8η ἡμέρα εἶναι μία περίοδος ἀτελεύτητος, ἡ οἰκείωσις αὐτῆς νοεῖται κατά δύο διαφορετικούς τρόπους. Πρῶτον διά τῆς ἐνεργείας τῆς Θείας Χάριτος, διά τῶν ἁγίων μυστηρίων, τῆς μυστικῆς ζωῆς καί τῆς καλλιεργείας τῶν ἁγίων ἀρετῶν γίνεται μία ἀμφίρροπη κίνησις ἀφ' ἑνός τοῦ Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ πρός τήν Ἐκκλησίαν, πρός τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας γενικά καί εἰδικά πρός τόν κάθε πιστόν, δηλαδή κίνησις τοῦ ἀρχετύπου ἡμῶν Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ πρός τόν «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν», γιά νά προσδώσῃ τά αὐθεντικά γνωρίσματα καί χριστοποιήσῃ αὐτόν καί ἀφ' ἑτέρου κίνησις τῆς Ἐκκλησίας, ἑνός ἑκάστου πιστοῦ, πρός τόν Χριστόν, πρός μίμησιν Χριστοῦ,«εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἑνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ,εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ.»[334].

Δεύτερον νοεῖται ἡ 8η ἡμέρα ὡς βίωσις τῆς ἀτελευτήτου μακαριότητος μετά τό πέρας τοῦ κόσμου τούτου, μετά τήν Β΄ Παρουσίαν. Τότε θά εἶναι ἀτελεύτητος ἡ μακαριότης καί ἀδιάπτωτη ἡ βίωσίς της καί τελεία. Τώρα ἡ μυστηριακή βίωσις τῆς 8ης εἶναι ἀτελής καί περιοδική καί στιγμιαία.

Εἶναι ἡ 8η ἡμέρα μία μυστική διείσδυσις τῶν χαρίτων τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ στήν Ἐκκλησίαν, εἶναι τρόπον τινά μέσα στόν παρόντα χῶρον καί χρόνον Χριστοφάνεια. Δέν καταργεῖται ὁ χῶρος, καί ὁ

---

332. Βαρνάβα Ἐπιστολή, XV, 6-8, Μ. 2, 772.Β (Β.Ε.Π. 2, 240).
333. Μ. Βασιλείου, Ὁμιλία εἰς Ἑξαήμερον Β, 8. Μ. 29,52.Α-Β (Β.Ε.Π. 51,204).
334. Ἐφεσίους, 4, 12-13.

χρόνος κατά τήν διείσδυσιν αὐτήν, ἀλλά μυστικά ὑπερβαίνεται, ὅπως συνέβη μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, κατά τήν ὁποίαν «ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος ἡ ζωή ἐκ τάφου ἀνέτειλε»[335]. Ὁμοίως εἰσῆλθε «καί τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταί συνηγμένοι διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων»[336]. Ὁ αἰώνιος Ἀναστάς Ἰ. Χριστός διεισδύει στήν χρονικότητά μας καί μᾶς καλεῖ σέ μίαν μέθεξιν τῆς αἰωνιότητος σέ βραχεῖαν ἔστω βίωσιν κοινωνίας μέ τό πρόσωπόν του, ἡ ὁποία μᾶς αἰωνίζει. Ἔτσι ἡ αἰωνιότητα ἐν μέρει γίνεται μυστικῶς παροῦσα.

Κατά τήν ἐξ ὑποκειμένου βίωσιν ἡ 8η εἶναι μία διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων διέξοδος ἀπό τά δεσμά τοῦ χωροχρόνου τῆς 7ης στήν αἰωνίαν πραγματικότητα, πού ἀνέτειλε μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι μία διέξοδος ἐκ τοῦ ἐπιγείου σαββατισμοῦ στήν γλυκεῖαν πρόγευσιν τοῦ αἰωνίου σαββατισμοῦ. Ἔτσι ἔχομεν μίαν συνεχῆ μυστικήν κοινωνίαν μέ τόν Χριστόν, μίαν βίωσιν τῆς παρουσίας του, μίαν νοητήν θέαν αὐτοῦ. «Πάρεστιν (ὁ Χριστός) οὖν καί ἡμῶν ἑκάστῳ, ἀδελφοί, κἄν μή ὁρᾶται παρ' ἡμῶν...Εἰ δέ καί τοῖς τοῦ σώματος ὀφθαλμοῖς οὐκ ἔχομεν αὐτόν ἀρτίως ὁρᾶν, ἀλλά τοῖς τῆς διανοίας ὄμμασιν ἔχομεν αὐτόν διηνεκῶς ὁρᾶν, καί οὐχ ὁρᾶν μόνον, ἀλλά καί μεγάλα ἐντεῦθεν καρποῦσθαι τά ἀγαθά»[337].

Ἡ βίωσις τῆς 8ης εἶναι μία μυστική ἀνάστασις καί θέωσις. «Ὁ δέ τῆς ὀγδόης ἀξιωθείς, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνέστη, τῶν μετά Θεόν λέγω πάντων, αἰσθητῶν τε καί νοητῶν, καί λόγων καί νοημάτων, καί ἔζησε τήν τοῦ Θεοῦ μακαρίαν ζωήν, τοῦ μόνον κατ' ἀλήθειαν κυρίως ζωῆς καί λεγομένου καί ὄντος, οἷα καί αὐτός γενόμενος τῇ θεώσει Θεός... ὀγδόη δέ ἡ πρός θέωσιν τῶν ἀξίων μετάταξίς τε καί μετάβασις.»[338]. Διά τῆς βιώσεως τῆς 8ης ὁ πιστός γίνεται κοινωνός τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή, καί θεώνεται, χριστοποιεῖται.

Ἡ 8η, ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως καί ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, εἶναι περίοδος τῆς ἐκχύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρός σωτηρίαν πάντων. Κατά τήν 8ην «ἡ ἀνάστασις καί ἡ τῶν ἐθνῶν γέγονε κλῆσις καί ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δόσις καί τῆς νοητῆς ἤγουν τῆς ἐν Πνεύματι περιτομῆς ἡ δύναμις.»[339].

Ὁ Μάξιμος διακρίνει μέ σοφίαν τήν εἰδοποιόν διαφοράν τῆς 6ης, 7ης καί 8ης ἡμέρας. «Ἡ ἕκτη ἡμέρα τόν τοῦ εἶναι τῶν ὄντων λόγον ὑ-

---

335. Ἀπολυτίκιον Κυριακῆς Θωμᾶ, Πεντηκοστάριον, ἔκδ. «ΦΩΣ», 1974, σελ. 27.
336. Κατά Ἰωάννην, 20,19.
337. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία, ΚΓ, 11, Μ. 151, 304, Α-Β. (Ε.Π.Ε. 10, 84-86).
338. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κεφ. περί Θεολογίας Α' 54, Μ. 90, 104. Α-Β. (Ε.Π.Ε. 14,472).
339. Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Εἰς Ψαλμόν 11, Μ, 69, 796. Β.

ποδηλοῖ, ἡ δέ ἑβδόμη τόν τοῦ εὖ εἶναι τῶν ὄντων τρόπον ὑποσημαίνει· ἡ δέ ὀγδόη τό τοῦ ἀεί εὖ εἶναι τῶν ὄντων ἄρρητον μυστήριον ὑπαγορεύει.»[340].

Ἡ 6η ἡμέρα σημαίνει τό «εἶναι», τήν δημιουργίαν τοῦ κόσμου, ἀλλά καί ἀχρείωσιν διά τῆς πτώσεως. Ἡ 7η ἐν Χριστῷ σημαίνει τήν ἀνόρθωσιν καί ἀνάκλησιν στό «εὖ εἶναι», στήν τελειότητα. Ἡ 8η σημαίνει «τό ἀεί εὖ εἶναι», τήν ἐν Χριστῷ ἀμετάπτωτην, αἰωνίαν τελειότητα.

Ἡ 8η βιώνεται ἐν μέρει ἀτελῶς στόν παρόντα κόσμον. Ἡ ἐνέργεια τῆς Θείας Χάριτος τῆς 8ης φέρνει τόν πιστόν στήν μέθεξιν Χριστοῦ, στήν Χριστοποίησιν, στήν Θέωσιν. «Ὁ τῆς δι' ἡμᾶς ἑβδοματικῆς τοῦ Θεοῦ μετεσχηκώς ἀναπαύσεως, καί τῆς αὐτοῦ δι' ἡμᾶς μεθέξει κατά τήν θέωσιν ὀγδοατικῆς ἐνεργείας, εἴτουν (= δηλαδή) μυστικῆς ἀναστάσεως...»[341]. Δηλαδή ὅποιος συσταυρωθῆ μέ τόν Χριστόν, καί νεκρώση τόν παλαιόν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας, μετέχει στόν ἑβδοματικόν σαββατισμόν τοῦ Χριστοῦ καί ἑπομένως δέχεται τήν ἐνέργειαν τῆς 8ης, τῆς ἀναστασίμου ἡμέρας, μυστικῶς συναναστaίνεται καί μετέχει στόν ὀγδοατικόν σαββατισμόν.

Ἡ 8η δέν εἶναι μόνον ἐσχατολογική πραγματικότητα, εἶναι καί παροῦσα πραγματικότητα διά τῆς μυστικῆς ζωῆς καί μεθέξεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου καί Ἀναστάντος. Ἀφοῦ ἡ 8η ἀνέτειλε μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, δέν γνωρίζει τέλος, ἔχει μόνον ἀρχήν.

Στό Β΄ Ἐνώχ ἀπαντᾶ ἡ ἑξῆς μαρτυρία: «καί εὐλόγησα τήν ἑβδόμην ἡμέραν, ἤτοι τό Σάββατον... καί ὥρισα ἐπίσης τήν ὀγδόην ἡμέραν, οὕτως ὥστε ἡ ὀγδόη ἡμέρα νά εἶναι ἡ πρώτη, ἥτις ἐδημιουργήθη μετά τό ἔργον, καί ἡ πρώτη ἑπτάς νά κυκλοῦται εἰς τό σχῆμα τῆς ἑβδόμης χιλιάδος καί εἰς τήν ἀρχήν τῆς ὀγδόης χιλιάδος νά ὑπάρξη χρόνος μή μετρώμενος, ἀτελεύτητος, ἄνευ ἐτῶν, μηνῶν, ἑβδομάδων, ἡμερῶν καί ὡρῶν.»[342].

Ἀλλά ἡ 8η τοῦ Ἐνώχ φαίνεται ὡς μία φυσική συνέχεια τῆς ἑβδόμης χιλιετηρίδος, ὡς ἡ ἐσχάτη 8η χιλιετηρίς κατά τόν λόγον τῆς Γραφῆς «... μία ἡμέρα παρά Κυρίου ὡς χίλια ἔτη, καί χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.»[343]. Ἑπομένως ἔχει μόνον ἐσχατολογικόν νόημα. Ἡ δεκαετία πού ἔρχεται εἶναι ὁρόσημον γιά τήν ἀνθρωπότητα. Μήπως ἡ περίοδος μετά τό 1999 μ. Χ. σημάνη τό τέλος τοῦ κόσμου;

Μήπως μετά τό 1999 μ.Χ. ἀρχίζη ἡ αἰωνία 8η, ἡ ἀνέσπερος ἡμέρα

340. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἔνθ' ἀνωτ. Α, 56. Μ. 90, 1104. C.

341. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Ἔνθ' ἀνωτ. Α, 60, Μ. 90, 1105. Α.

342. Β΄ Ἐνώχ 32,2-33,2. Ὅρα Δ. Γ. Τσάμη, Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, Θεσ/νίκη, 1972, σελ. 302.

343. Β΄ Πέτρου, 3,8. Ψαλμ. 89,4.

τῆς αἰωνιότητος, τῆς τελικῆς κρίσεως καί ἀνταποδόσεως, ἡ ὑπερχρονική 8η καί ὕπαρξη «χρόνος μή μετρώμενος, ἀτελεύτητος, ἄνευ ἐτῶν, μηνῶν, ἑβδομάδων, ἡμερῶν καί ὡρῶν»; Μήπως ἔρχεται ὁ Κύριος καί ὁ χρόνος γίνη αἰώνιον παρόν; Μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει.

Ἡ Ἐπιστολή Βαρνάβα θεωρεῖ ὡς ὀγδόην τήν ἀνάστασιν καί ἀνάληψιν εἰς οὐρανούς τοῦ Ἰ. Χριστοῦ «ὅ ἐστιν ἄλλου κόσμου ἀρχήν»[344]. Δηλαδή ἡ 8η δέν εἶναι ἀποκλειστικά ἐσχατολογικόν γεγονός, ἀλλά ἀρχίζει μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ μεταμορφώνει τόν κόσμον, «διό καί ἄγομεν (ἑορτάζομεν) τήν ἡμέραν τήν ὀγδόην εἰς εὐφροσύνην, ἐν ᾗ καί ὁ Ἰησοῦς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καί φανερωθείς ἀνέβη εἰς οὐρανούς.»[345].

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶναι πράγματι ἡ χαραυγή τῆς 8ης, ἡ ὁποία ἀτελεύτητος συνεχίζεται στούς αἰῶνας καί στήν μέλλουσαν ζωήν. «... ἡ τοῦ Κυρίου ἀνάστασις ἕω (= αὐγῆς) καί ὄρθρου λόγον ἐπέχει πρός τήν ἡμέραν ἐκείνην.»[346]. Ἐνῶ ὁ ἥλιος Χριστός ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ τάφου καί ἅδου καί μᾶς δίνει τό φῶς τῆς Ἀναστάσεώς του, δέν βλέπομεν ἀκόμη αὐτόν πρόσωπον πρός πρόσωπον. Βλέπομεν μόνον τήν ἀνταύγειαν, τό ἐλάχιστον, πού δυνάμεθα νά ἴδωμεν, μέρος τῆς ἀκτινοβολίας τῆς δόξης του. Βρισκόμεθα στήν χαραυγήν, ἡ μέθεξις τῆς 8ης καί αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐν μέρει.

Ὁ Ἀναστάς Ἰ. Χριστός «ὀγδοάς ὑπάρχων»[347] καί μάλιστα ὡς φέρων τό ὄνομα, ΙΗΣΟΥΣ = 888, εἶναι ὁ θρίαμβος τῆς ὀγδόης. Ἀλλά ἡ βίωσις καί μέθεξις δέν εἶναι πλήρης καί τελεία στόν παρόντα κόσμον. Κατά τήν Μεταμόρφωσιν οἱ ἀπόστολοι «εἰς τήν γῆν ἐναπέβλεπον μή φέροντες ὁρᾶν (= μή δυνάμενοι νά δοῦν) τήν λαμπρότητα τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου[348]» τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος «προτυπῶν τήν Ἀνάστασιν»[349] καί «δεῖξαι βουλόμενος τῆς Ἀναστάσεως τήν λαμπρότητα»[350] μετεμορφώθη, ἀλλά «ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί... τήν δόξαν... ἐθεάσαντο·»[351]. Ὁμοίως οἱ πιστοί, καθώς εἶναι ἀνθρωπίνως δυνατόν πρό τῆς Β΄ Παρουσίας, μετέχουν τῆς 8ης καί τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Δηλαδή ἡ 8η δέν εἶναι μόνον ἐσχατολογικόν γεγονός εἶναι καί παροῦσα πραγματικότητα, ὅπως ἐλέχθη.

---

344. Ἐπιστολή Βαρνάβα, XV, 8, Μ. 2, 772. Β. (Β.Ε.Π. 2, 240).
345. Αὐτόθι.
346. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΚΓ, 4, Μ. 151, 300. Α. (Ε.Π.Ε. 10, 76).
347. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς ς΄ XVI, Μ. 9,368. Α-Β. (Β.Ε.Π. 8, 231).
348. Τροπάριον Ὄρθρου Στ΄ Αὐγούστου, Μηναῖον, Ἔκδ. «ΦΩΣ», Ἀθῆναι, 1970, σελ. 71.
349. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 67.
350. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 66.
351. Κοντάκιον Στ΄ Αὐγούστου, Ὡρολόγιον τό μέγα, ἔκδ. «ΦΩΣ», σελ. 450.

Ὁ Ὠριγένης χαρακτηρίζει τήν 8ην ὡς πνευματικήν περιτομήν, πού καθαρίζει τήν πνευματικήν ἀκροβυστίαν. «Πρίν γάρ ἔλθη ἡ ὀγδόη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡμέρα, ὅλος ὁ κόσμος ἀπερικάθαρτος ἦν καί ἀκρόβυστος· ὅτε δέν ἦλθεν ἡ ὀγδόη τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἡμέρα, ἀθρόως πάντες ἐκαθαρίσθημεν ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ, συνταφέντες καί συναναστάντες...»[352].

Ἡ 8η ἀνέτειλε μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἀτελεύτητος καί μόνον ἡ βίωσις αὐτῆς καί ἡ μέθεξις τοῦ Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ εἶναι ἀτελής στόν παρόντα κόσμον καί περιοδική, ὄχι διαρκής. Τό πλήρωμα τῆς 8ης θά τό βιώση ἡ Ἐκκλησία καί ὁ κάθε πιστός μετά τήν Β' Παρουσίαν, ὅταν ὑπερβαθῆ ὁ περιορισμός τῆς ἀτελείας καί τῆς σχετικότητος τοῦ χωροχρόνου. Τότε θά παύση ἡ ἑβδόμη καί ὁ ἑβδοματικός σαββατισμός καί θά ἀκολουθήση ἡ ὀγδόη καί ὁ ὀγδοατικός σαββατισμός τῆς αἰωνιότητος: «τοῦ ἑβδοματικοῦ παυσαμένου χρόνου, ἐνστήσεται ἡμέρα ὀγδόη μετά τήν ἑβδόμην· ὀγδόη μέν λεγομένη, ὅτι μετά τήν ἑβδόμην γίνεται, οὐκέτι δέ τήν τοῦ ἀριθμοῦ διαδοχήν ἐφ' ἑαυτῆς δεχομένη»[353]. Ἡ ὀγδόη ἐμφανίζεται στόν παρόντα χρόνον μερικῶς καί σημαίνει «τήν μετά τόν χρόνον τοῦτον κατάστασιν, τήν ἄπαυστον ἡμέραν, τήν ἀνέσπερον, τήν ἀδιάδοχον, τόν ἄληκτον ἐκεῖνον καί ἀγήρω αἰῶνα.»[354].

Μερικοί Πατέρες δέν κάμουν διάκρισιν μεταξύ μερικῆς καί πλήρους καί τελείας βιώσεως τῆς 8ης καί μεταθέτουν ἐνίοτε τήν 8ην πέραν τοῦ κόσμου τούτου καί δίνουν κυρίως περιεχόμενον ὑπερκόσμιον, ὑπερβατικόν. «οὐκ ἀρκεῖ πρός τελείαν μακαριότητα τό τῶν κοσμικῶς γινομένων ἀργῆσαι, δεῖ προσλαβεῖν τήν ὑπερκόσμιον ὑπέρ ταύτην κατάστασιν οὖσαν ὀγδόην»[355]. Ἐνῶ ἡ 8η ἀνέτειλε μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ἀπό πολλούς Πατέρας μετατίθεται στήν μετά τόν κόσμον τοῦτον αἰωνιότητα. «... ἀπό τῶν Καππαδοκῶν (πατέρων) καί ἐφεξῆς, ἡ ὀγδόη ἡμέρα λαμβάνει πλέον ἐσχατολογικόν καί μεταφυσικόν χαρακτῆρα, ταυτιζομένη πλέον πρός τήν αἰωνιότητα.»[356].

Ἀλλά τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως δέν μετατίθεται στό μέλλον, ἀλλά εἶναι ἕνα ἱστορικόν καί ὑπεριστορικόν, χρονικόν καί ὑπερχρονικόν γεγονός, ἕνα μυστήριον, πού ἐκτείνεται στόν κόσμον, γιά νά μεταμορφώση τόν κόσμον καί ἐπεκτείνεται πέραν τοῦ κόσμου στήν αἰωνιό-

---

352. Ὠριγένους, Εἰς ψαλμούς, ἐκλογαί ψαλμ. ΡΙΗ' Μ. 12, 1588. Α-Β. (Β.Ε.Π. 16, 103).

353. Γρηγορίου Νύσσης, Εἰς τόν ἕκτον Ψαλμόν, Μ. 44, 609. C.

354. Μ. Βασιλείου, Περί Ἁγίου Πνεύματος, 66, Μ. 32, 192. Α. (Ε.Π.Ε. 10, 462).

355. Διδύμου τοῦ τυφλοῦ, Εἰς ψαλμ. 6, Μ. 39, 1173. D.-1176. Α.

356. Δημ. Γ. Τσάμη, Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, Θεσ/νίκη, 1972, σελ. 313.

τητα, καί όδηγεῖ σ' αὐτόν τόν Θεόν, στήν θέωσιν, στόν τελικόν σαββατισμόν. Ὁμοίως καί ἡ 8η ἡμέρα δέν μετατίθεται στό μέλλον, στήν αἰωνιότητα, ἀλλά ἀνατέλλει μέ τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, βιώνεται μυστικῶς ἀπό τόν παρόντα κόσμον μερικῶς, ἀτελῶς, ἐνῷ στήν αἰωνιότητα θά ἀποκαλυφθῆ καί βιωθῆ στό πλήρωμά της.

Κατά τόν Μάξιμον «ἡ ὀγδόη τῆς ὑπέρ φύσιν καί χρόνον ὑποδηλοῖ καταστάσεως τόν τρόπον.»[357]. Αὐτόν τόν ὑπέρ φύσιν καί χρόνον τρόπον ζωῆς βλέπομεν στήν τελείαν μορφήν στόν Ἰ. Χριστόν, τόν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν. Δέν ὑπόκειται στούς περιορισμούς χώρου καί χρόνου, ἀνασταίνεται, νικᾶ τήν ἁμαρτίαν, συντρίβει τόν σατανᾶ, νικᾶ τόν ᾅδην καί τόν θάνατον, ἀθανατίζει, θεώνει τήν ἀνθρωπίνην φύσιν.

Αὐτήν τήν ὑπερφυσικήν κατάστασιν βλέπομεν καί στούς μιμητάς τοῦ Χριστοῦ, στούς ἁγίους, στούς χριστοειδεῖς. Ὁ ὅλος τρόπος τῆς ζωῆς των, τά σημεῖα καί τέρατα, πού ἔκαμαν, φανερώνουν τήν «μεθέξει κατά τήν θέωσιν ὀγδοατικήν ἐνέργειαν»[358]. Ἑπομένως τό μυστήριον τῆς 8ης διά τῆς Χάριτος τοῦ Ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ ἐνεργεῖται μέσα στόν χρόνον καί μεταμορφώνει τόν κόσμον. Ἐνεργεῖται διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων, τά ὁποῖα καθιστοῦν τούς πιστούς κοινωνούς τοῦ Χριστοῦ. «... ἡ δέ ὀγδόη ἐστί καί ἡ ἀνάστασις· τῆς δέ ἀναστάσεως τύπος τό Βάπτισμα· ἀπό τῶν μικρῶν εἰς τά μείζονα, ἀπό τῶν σωματικῶν εἰς τά πνευματικώτερα.»[359].

Τήν διείσδυσιν τῆς ὀγδοατικῆς ἐνεργείας καί αὐτοῦ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ μέσα στόν ἑβδοματικόν σαββατισμόν καί τήν ὑπέρβασιν τῆς 7ης, τήν περιοδικήν ἔστω ὑπερύψωσιν τοῦ ἑβδοματικοῦ σαββατισμοῦ καί μεταμόρφωσιν σέ ὀγδοατικόν ἀναστάσιμον σαββατισμόν ἐκφράζει κυρίως ἡ Κυριακή καί ἡ περίοδος τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία λαμβάνεται ὡς μία συνεχής ἀναστάσιμη ἡμέρα. Ὅλη ἡ μετά τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐποχή εἶναι 8η ἡμέρα, ἀλλά ἡ μυστική βίωσίς της, ὡς μία διέξοδος ἀπό τόν ἑβδοματικόν χρόνον πραγματώνεται κυρίως κατά τήν Εὐχαριστιακήν σύναξιν τῆς Κυριακῆς. Καθ' ἑκάστην Εὐχαριστιακήν σύναξιν ἡ ὀγδοατική Χριστοφάνεια καί ἐνέργεια. «Κυριακή γάρ ἦν, ὅτε πρῶτον συνηγμένοις ἐπέστη, καί μεθ' ἡμέρας ὀκτώ τήν Κυριακήν πάλιν ἐπαναγούσας (= πού ἐπαναφέρουν τήν Κυριακήν) ἐφίσταται συνηγμένοις. Ἐκείνας τάς συνάξεις εἰκονίζει διηνεκῶς ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, κατά Κυριακήν μάλιστα τάς συνάξεις ἐπιτελοῦσα...»[360].

---

357. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφ. Θεολ. Α', 51, Μ. 90, 1101, C. (Ε.Π.Ε. φιλ. 14, 470).

358. Ἔνθ' ἀνωτ. Α. 60, Μ. 90, 1105. Α. (Ε.Π.Ε. 14, 474).

359. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Ὑπαπαντήν, Μ. 50, 808.

360. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 16, Μ. 151,232. C-D. (Ε.Π.Ε. 9, 506).

Ἡ 8η ἡμέρα βιώνεται στόν μυστηριακόν, λειτουργικόν χρόνον, κυρίως στήν Εὐχαριστιακήν σύναξιν, πού παρατείνει διά Πνεύματος Ἁγίου Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας. Ἡ ἔκφρασις τῆς 8ης μέσα στόν λειτουργικόν χρόνον τῆς Κυριακῆς εἶναι εἰκών τῆς μελλούσης πλήρους ἀποκαλύψεως τῆς 8ης μετά τήν Β΄Παρουσίαν. «Ἐπί οὖν πάντων τῶν ἐν βίῳ πραγμάτων διαφερόντως μέγιστον καί ὑπέρ ἅπασαν ἔννοιαν ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις... ἑορτάζομεν καί ἐγκαινίζομεν, ἀλλ' ἀεί καί ἐπί μεθ' ἡμέρας ὀκτώ. Πρῶτος τοίνυν ταύτης ἐγκαινισμός, ἡ παροῦσα Κυριακή (Θωμᾶ), ἥτις λέγοιτ' ἄν κυρίως καί ὀγδόη καί πρώτη· ὀγδόη μέν, ὡς ἀπό τοῦ Πάσχα· πρώτη δέ ὡς ἀρχή τῶν ἄλλων. Καί ὀγδόη πάλιν, ὅτι εἰς εἰκόνα τάττεται τῆς ἀπεράντου ἐκείνης ἡμέρας, τῆς ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, ἥτις καί πρώτη καί μία ἔσται πάντως, μή νυκτί διακοπτομένη.»[361].

Οἱ Πατέρες βλέπουν τήν προτύπωσιν τῆς 8ης στόν ἀριθμόν τῶν, 8, διασωθέντων ἐκ τοῦ Κατακλυσμοῦ ἐπί Νῶε, ὁμοίως στήν κατά τήν 8ην ἡμέραν Περιτομήν, στούς ψαλμούς 6 καί 11 «ὑπέρ τῆς ὀγδόης» καί σέ ἄλλα χωρία.

Ἡ κιβωτός τοῦ Νῶε καί ἡ ὀγδοάς τῶν σωθέντων δι' αὐτῆς παραλληλίζεται μέ τόν Σταυρόν, τήν ταφήν καί τήν κατά τήν 8ην Ἀνάστασιν. «Ὁ δίκαιος γάρ Νῶε μετά τῶν ἄλλων ἀνθρώπων... οἵτινες ἀριθμῷ ὄντες ὀκτώ, σύμβολον εἶχον τῆς ἀριθμῷ μέν ὀγδόης ἡμέρας ἐν ᾗ ἐφάνη ὁ Χριστός ἡμῶν ἀπό νεκρῶν ἀναστάς... ὁ γάρ Χριστός, «πρωτότοκος πάσης κτίσεως» ὤν, καί ἀρχή πάλιν ἄλλου γένους γέγονε, τοῦ ἀναγεννηθέντος ὑπ' αὐτοῦ δι' ὕδατος καί πίστεως καί ξύλου, τοῦ τό μυστήριον τοῦ σταυροῦ ἔχοντος, ὅν τρόπον καί ὁ Νῶε ἐν ξύλῳ διεσώθη ἐποχούμενος τοῖς ὕδασι μετά τῶν ἰδίων.»[362].

Διά τῆς σωτηρίας τῆς ὀγδοάδος τῶν ἀνθρώπων στήν κιβωτόν τοῦ Νῶε «τέλος μέν τῶν παρῳχηκότων, ἀρχήν δέ τῶν μελλόντων ἐπιγίγνεσθαι·»[363]. Διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ γεννᾶται νέος κόσμος. «Διατί δέ ἐν τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη ὁ Κύριος; Ἐπειδή πρώτη ὀγδοάς ἀνθρώπων ἐπί τοῦ Νῶε, μετά τόν τοῦ παλαιοῦ κόσμου θάνατον, νέον κόσμον εἰς γένος ἀνέστησεν.»[364]. Διά τῆς ὀγδοάδος τοῦ Νῶε ἀνέστη τό ἀνθρώπινον γένος, καί διαιωνίσθη. Διά τῆς 8ης τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐσώθη τό ἀνθρώπινον γένος ἀπό τόν κατακλυσμόν τῆς ἁμαρτίας καί ἀφθαρτίσθη. «Ἐπεί οὖν πρώτη ἀνάστασις τοῦ γένους μετά τόν κατακλυσμόν διά ὀγδοάδος ἀνθρώπων ἐγένετο, διά τοῦτο καί ὁ Κύριος πρῶτος τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ἐν τῇ ὀγδόῃ ἄρχεται, ὅτε

---

361. Συναξάριον Κυριακῆς Θωμᾶ, Πεντηκοστάριον, «ΦΩΣ», 1974, σελ. 32.
362. Ἰουστίνου Μάρτυρος, Διάλογος, 138,1-2 Μ. 6, 793. Α-Β. (Β.Ε.Π. 3,335).
363. Διαταγαί Ἀποστόλων, Η΄, 12, 22, Μ. 1, 1100. Α. (Β.Ε.Π. 2,153).
364. Ἀστερίου Σοφιστοῦ, Εἰς ψαλμόν 6, Μ. 40, 448. Β. (Β.Ε.Π. 37,212).

καθάπερ ἐν κιβωτῷ τῷ τάφῳ ὡς ὁ Νῶε ἔμεινε καί τόν κατακλυσμόν τῆς ἀσεβείας ἔπαυσε καί τό Βάπτισμα τῆς παλιγγενεσίας ἐπέδωκεν, ἵνα συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτισμῷ κοινωνοί τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενώμεθα.»[365].

Ἡ κατά τήν 8ην ἡμέραν περιτομή ἐσυμβόλιζε τήν κατά τήν 8ην ἡμέραν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐκαθάρισε τήν ἀνθρωπότητα ἀπό τήν ἀκαθαρσίαν τῆς πνευματικῆς, ἠθικῆς ἀκροβυστίας. «Πρίν γάρ ἔλθη ἡ ὀγδόη τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡμέρα, ὅλος ὁ κόσμος ἀπερικάθαρτος ἦν καί ἀκρόβυστος· ὅτε δέ ἦλθεν ἡ ὀγδόη τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἡμέρα, ἀθρόως πάντες ἐκαθαρίσθημεν ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ, συνταφέντες καί συναναστάντες...»[366].

Τό αἷμα τῆς φυσικῆς, σαρκικῆς περιτομῆς ἐκείνης «κατήργηται, καί αἵματι σωτηρίῳ πεπιστεύκαμεν· ἄλλη διαθήκη τά νῦν, καί ἄλλος ἐξῆλθεν ἐκ Σιών νόμος. Ὁ Ἰ. Χριστός πάντας τούς βουλομένους περιτέμνει, ὥσπερ ἄνωθεν ἐκηρύσσετο, πετρίναις μαχαίραις...»[367]. Κατά τόν Γρηγόριον Νύσσης ἡ τέμνουσα πέτρα εἶναι ὁ Χριστός, ὁ λόγος τῆς ἀληθείας, ἡ Χάρις, πού μεταστοιχειώνει τήν ἀνθρωπίνην ζωήν πρός τό θειότερον. Ἡ τελεία περιτομή καί ἀπαλλαγή ἀπό τήν ἁμαρτίαν θά πραγματοποιηθῆ κατά τόν Νύσσης στήν αἰωνιότητα[368].

Κατά τόν Ἰουστῖνον ἀληθινή περιτομή, ἡ ὁποία καθαρίζει ἀπό τήν πλάνην καί ἁμαρτίαν εἶναι ἡ σταυρική θυσία καί Ἀνάστασις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. «Ἡ δέ ἐντολή τῆς περιτομῆς, κελεύουσα τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἐκ παντός περιτέμνειν τά γεννώμενα, τύπος ἦν τῆς ἀληθινῆς περιτομῆς, ἥν περιετμήθημεν ἀπό τῆς πλάνης καί πονηρίας διά τοῦ ἀπό νεκρῶν ἀναστάντος τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων ἡμέρᾳ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν· μία γάρ τῶν σαββάτων... ὀγδόη καλεῖται, καί πρώτη οὖσα μένει.»[369].

Διά τοῦ Βαπτίσματος γίνεται κοινωνός ὁ πιστός τῆς περιτομῆς τῆς σταυρικῆς θυσίας καί Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὑφίσταται περιτομήν πνευματικήν, ὅπως λέγει ὁ Παῦλος: ἐν ᾧ (Χριστῷ) περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκός, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ, συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καί συνηγέρθητε διά τῆς πίστεως...»[370].

Ὁ Ἀστέριος, ὅπως καί ἄλλοι Πατέρες, λέγει ὅτι ἡ πλήρης καί τε-

---

365. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 40, 448. Β.
366. Ὠριγένους, Εἰς ψαλμόν, ΡΙΗ', Μ. 12, 1588. Α-Β. (Β.Ε.Π. 16, 103).
367. Ἰουστίνου Μάρτυρος, Διάλογος, 24, 1-2 Μ. 6,528. Β-C. (Β.Ε.Π. 3, 229).
368. Γρηγορίου Νύσσης, Εἰς τόν ἕκτον ψαλμόν Μ. 44, 608. C-612. Α.
369. Ἰουστίνου Μάρτυρος, Διάλογος, 41,4. Μ. 6, 564-D-565.Α. (Β.Ε.Π. 3,245).
370. Κολασσαεῖς 2, 11-12.

λεία περιτομή εἶναι κατά τήν ἀνάστασιν τῆς Β΄ Παρουσίας Χριστοῦ, ὁπότε θά ἀπαλλαγοῦν οἱ σωζόμενοι ἀπό τόν θάνατον καί τήν ἁμαρτίαν καί ἡ ἑβδόμη θά δώση τήν θέσιν της στήν ὀγδόην. «Ἐπειδή τάς πρώτας ἑπτά ἡμέρας τό βρέφος ἐφόρει τά σπάργανα, τῇ δέ ὀγδόῃ λυόμενον τήν περιτομήν ἐλάμβανε.. καί ἡμεῖς, κἄν τήν ἑβδομάδα τοῦ βίου ἐφορέσαμεν τά τῶν κακιῶν σπάργανα σειραῖς τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων σφιγγόμενοι, εἰς τό τέλος τῆς ζωῆς ταῦτα διαρρήξωμεν καί ὡς ἐν ὀγδόῃ τῇ ἀναστάσει τόν θάνατον περιτεμνόμενοι τόν ἰσάγγελον βίον ἀσπασώμεθα.»[371].

Ἡ 7η θυμίζει τόν σαββατισμόν τῆς Π.Δ. καί κυρίως τοῦ Ἰ. Χριστοῦ διά τοῦ θανάτου, ταφῆς καί εἰς ᾄδου καθόδου. Ἡ 8η θυμίζει τήν ἀνάστασιν, τήν κλῆσιν στόν ἄνω, στόν ἐπουράνιον σαββατισμόν. Ἡ 7η τῆς ἑβραϊκῆς συναγωγῆς σήμερα δέν ὁδηγεῖ στόν ἀληθινόν σαββατισμόν, ἐπαναστρέφει στήν 6ην τῆς ἀναζητήσεως ἑνός κοσμικοῦ Μεσσίου. Ἡ 7η τοῦ ἐν Χριστῷ σαββατισμοῦ ὁδηγεῖ στόν Ἀναστάντα Ἰ. Χριστόν, στήν ἀληθινήν 8ην. Ἡ ἀληθινή 8η, ἡ ὁποία ἀρχίζει μέ τήν ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, εἶναι ἕνα μυστήριον, ὑπάρχει παράλληλα πρός τήν 7ην, εἶναι αἰωνία ὑπερχρονική, ὅπως ἐλέχθη, ἀλλά καί διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων διεισδύει στήν 7ην καί βιώνει ὁ πιστός τήν 8ην ὡς περιοδικήν ἔστω διέξοδον ἐκ τῆς 7ης.

Ὁ ἐν Χριστῷ σαββατισμός τῆς 7ης ὁδηγεῖ στήν μυστηριακήν βίωσιν τῆς 8ης ἔστω ἀτελῶς ἀπό τόν παρόντα κόσμον. Αὐτήν τήν ἀλήθειαν μᾶλλον ἐκφράζει ὁ Ἐκκλησιαστής. «δός μερίδα τοῖς ἑπτά καί γε τοῖς ὀκτώ, ὅτι οὐ γινώσκεις τί ἔσται πονηρόν ἐπί τήν γῆν.»[372]. Κατά τόν Ὀλυμπιόδωρον «ὁ τήν Παλαιάν προσιέμενος Διαθήκην, διά τόν ἐν αὐτῇ σαββατισμόν τόν ἐν πνεύματι τελούμενον... δέδωκε μερίδα τοῖς ἑπτά. Ὁ δέ τήν Νέαν, καθ' ἥν ἡ Κυριακή τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασις, ἡ ὀγδόη καί πρώτη ἀρχήν ἔχουσα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, δέδωκε μερίδα τοῖς ὀκτώ.»[373].

Πολλοί πατέρες ὡς 8ην θεωροῦν ἀποκλειστικά τήν αἰωνιότητα. Ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Περί τῆς ὀγδόης καί ὁ σοφός Σολομών νουθετεῖ λέγων. «Δός μερίδα τοῖς ἑπτά, καί γε τοῖς ὀκτώ», ὡσανεί λέγων «φρόντισον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς ἑβδόμης χιλιονταετηρίδος περί μερίδος τῆς ἀγαθῆς, ὀγδόης, τῆς μελλούσης καί μενούσης αἰωνίου ζωῆς.»[374].

---

371. Ἀστερίου Σοφιστοῦ, Εἰς 6ον ψαλμόν Μ. 40, 445. Α-Β (Β.Ε.Π. 37,211).

372. Ἐκκλησιαστής, 11,2.

373. Ὀλυμπιοδώρου Ἀλεξ., Ὑπομνήματα εἰς Ἐκκλησιαστήν, Μ. 93, 605. C.

374. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς Ψαλμόν 6. Μ. 55, 543. Ὁμοίως Γρηγορίου Ἀκραγαντίνων, Μ. 98, 1128.Α. 1129.Α. Ὀλυμπιοδώρου Ἀλεξ. Μ. 93, 605. Ἀναστασίου Σιναΐτου, Μ. 89,1080. Β.

(Τοιχογραφία Ἱ. Μ. Βαρλαάμ. Μετέωρα 1548 μ.Χ.)
Ὁ Ἰ. Χριστός, ὁ νικητής τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Ἅδου, τοῦ θανάτου, τῶν δαιμόνων. Συνανασταίνει καί συνδοξάζει τό ἀνθρώπινον γένος. Ἄνωθεν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ μέ τήν μορφήν ἀγγέλων τά δῶρα τοῦ Ἀναστάντος. Ἡ Χαρά στό μέσον καί ἀπό ἀριστερά ἐπάνω ἡ Ἀφθαρσία, ἡ Νίκη, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀγαλλίασις, ἡ Ζωή, ἡ Εὐφροσύνη. Οἱ συσταυρούμενοι και συνανιστάμενοι μετά τοῦ Χριστοῦ γεύονται τά θεῖα αὐτά δῶρα τῆς ὀγδοατικῆς ἐνεργείας τοῦ Ἀναστάντος.

῾Ο κόσμος αὐτός παρέρχεται. Θα ἀνατείλη ἡ 8η, ἡ αἰωνιότης. Δίδομεν μερίδα στήν 7ην, φροντίζομεν γιά τά ἐπίγεια... ᾿Εφροντίσαμε γιά τά ᾿Επουράνια;

Διά τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ὁ πιστός σαββατίζει ἀναπαύεται ἐν Χριστῷ, συσταυρώνει καί συνθάπτει μετά τοῦ Χριστοῦ τόν παλαιόν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας κινεῖται μέσα στήν ἐν Χριστῷ ἑβδόμην καί συνεχῶς πορεύεται πρός τήν ὀγδόην, ἀνίσταται μετά τοῦ Χριστοῦ, μετέχει μυστικῶς τῶν Χαρίτων τῆς ὀγδοατικῆς ἐνεργείας τῆς ᾿Αναστάσεως, κοινωνεῖ Χριστόν, Χριστοποιεῖται. Ἔτσι ὁ πιστός δίδει μερίδα στήν 7ην, δηλαδή τιμᾶ καί ἀξιοποιεῖ τόν χρόνον τῆς παρούσης ζωῆς, τῆς ἐπιγείου ζωῆς, ἀλλά τιμᾶ συγχρόνως καί τήν 8ην, φροντίζει γιά τήν αἰωνιότητα, τήν ὁποίαν προγεύεται ἀπό τήν παροῦσαν ζωήν διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων.

῾Ο Κύριος δέν θά ἀργήση νά ἔλθη. Μήν μεριμνῶμεν καί τυρβάζωμεν περί πολλά. «ἑνός ἐστι χρεία»[375]. Ἄς φροντίσωμεν γιά τήν ἀγαθήν μερίδα», γιά τήν 8ην. «Δός μερίδα τοῖς ἑπτά καί γε τοῖς ὀκτώ»[376]. Ἄς φροντίσωμεν γιά τήν ἀγαθήν μερίδα τῆς 8ης, «ἥτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀφ' ἡμῶν.»[377].

375. Κατά Λουκᾶν 10, 41-42.
376. ᾿Εκκλησιαστής, 11,2.
377. Κατά Λουκᾶν 10,42.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β

ΤΟ χξς΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΣΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

1. Ἄρνησις τῆς Σταυρικῆς λυτρωτικῆς θυσίας καί τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ

Ἐνῶ ἡ ἐν Χριστῷ 7η καί 8η ἐκφράζουν τήν ἀνόρθωσιν, τήν θεραπείαν τῆς πτώσεως καί ἀποστασίας, τήν ἐπιστροφήν στόν Θεόν καί γενικά ὅλον τό σωτήριον ἔργον, τό ὁποῖον ἐπιτελεῖ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ὁ Ἰ. Χριστός, ἡ 6η καί ἡ 7η τοῦ ἑβραϊκοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί μάλιστα τό «666», ἐκφράζουν τήν ἄρνησιν στόν Μεσσίαν Χριστόν, τήν ἄρνησιν στόν ἐν Χριστῷ σαββατισμόν, στήν Ἀνάστασιν καί σωτηρίαν. Τό «666» (χξς΄), ὡς σύμβολον τοῦ ἀντιχριστισμοῦ ἐκφράζει τήν αἰωνίαν ἐναντίωσιν στόν Ἰ. Χριστόν, στόν 888 (= ΙΗΣΟΥΣ).

Ἡ ἀπιστία καί ὁ ἀρνητισμός ὡς ἄλλη ἀκροβυστία κρατοῦν τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων ἀπερίτμητες, ἐγκλωβισμένες στήν ἀποστασίαν. Ἀπερίτμητος καί ἐσκοτισμένος καί ἀκάθαρτος εἶναι αὐτός, πού δέν πιστεύει στήν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί δέν δέχεται τήν ἀνακαινιστικήν ὀγδοατικήν ἐνέργειαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. «... ἡ Κυριακή περιτομή εἶναι παντός τοῦ κόσμου»[378]. Ἡ πίστις καί ἡ μέθεξις στό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ πνευματική περιτομή, ἡ διέλευσις ἀπό τήν 7ην, στήν 8ην στόν ἐν Χριστῷ σαββατιμόν, στήν σωτηρίαν.

Μέ τήν μετάνοιαν, τήν πίστιν, τήν μυστηριακήν ζωήν, ὁ πιστός περνάει ἀπό τήν 6ην τοῦ πάθους καί σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, σταυρώνει τόν παλαιόν ἄνθρωπον, συσταυρώνεται, συνθάπτεται, σαββατίζει μετά τοῦ Χριστοῦ, προχωρεῖ στήν ἐν Χριστῷ 7ην καί συνανασταίνεται, διαβαίνει στήν 8ην ψάλλων: «Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθές· αὐτός με συνδόξασον Σωτήρ, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.»[379].

Τοῦτο τονίζει ὁ Παῦλος: «ὁ παλαιός ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώ-

---

378. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς Ὑπαπαντήν, Μ. 50, 808.

379. Τροπάριον Κανόνος Ἀναστάσεως, Πεντηκοστάριον, «ΦΩΣ», σελ. 2.

θη, ἵνα καταργηθῆ τό σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ... εἰ δέ ἀπεθάνομεν σύν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καί συζήσομεν αὐτῷ»[380]. Ὁ Γρηγόριος λέγει: «Ἐδεήθημεν Θεοῦ σαρκουμένου καί νεκρουμένου, ἵνα ζήσωμεν· συνενεκρώθημεν, ἵνα καθαρθῶμεν· συνανέστημεν, ἐπειδή συνενεκρώθημεν· συνεδοξάσθημεν, ἐπειδή συνανέστημεν.»[381]. Ὁ πιστός χριστιανός δύναται νά λέγη: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός.»[382].

Ἀντίθετα ὁ ἄπιστος, ὁ ἀρνητής τοῦ Χριστοῦ, ἔρχεται στό Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι γιά νά γίνη κοινωνός Χριστοῦ, συνεσταυρωμένος, ἀλλά γιά νά γίνη σταυρωτής Χριστοῦ καί χριστιανῶν. Μέ λόγον, ἔργον, ἦθος ἀντίχριστον, ἀρνεῖται, ὀνειδίζει, ὑβρίζει, βλασφημεῖ τόν Χριστόν. Μένει καθηλωμένος στήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν τῆς πτώσεως καί ἀποστασίας, στῆς ἁμαρτίας τόν θρίαμβον, πού ἐκφράζει τό «666« (χξς΄). Ἀρνεῖται τό ἐν Χριστῷ ἀντίδοτον, τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν τῆς σταυρικῆς θυσίας καί σωτηρίας, τήν 7ην τοῦ σαββατισμοῦ, τῆς ἀνακλήσεως ἀπό τόν θάνατον καί Ἅδην καί τήν 8ην τῆς Ἀναστάσεως καί τελειώσεως τῆς σωτηρίας. Ὁ ἄπιστος ἐμμένει στήν πτῶσιν, στήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτόν τόν ἀρνητισμόν ἐκφράζει τό «666» (χξς΄), ἡ σφραγίς τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅταν θέλουν νά μᾶς ἐπιβάλλουν τό «666» στίς ταυτότητες, ὡς σφραγῖδα τρόπον τινά τῆς προσωπικότητός μας εἶναι ὡς νά μᾶς λέγουν: «Ἄρνησαι, φησί, τόν Θεόν σου τόν Ἐσταυρωμένον.»[383]. Αὐτό τό ἀντίχριστον νόημα ἔχει τό «666». «Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπί τοῦ μισοκάλου ἡ σφραγίς λέγουσα. Ἀρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητήν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τήν λατρείαν μου...»[384]. Μέ τό «666» ὁ χριστιανός σύρεται στό στρατόπεδον τοῦ Ἀντιχρίστου, γίνεται κοινωνός τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ καί τρόπον τινά κράζει «σταυρωθήτω»[385].

Ἄνευ πίστεως καί μετανοίας καί κοινωνίας μετά τοῦ ἐσταυρωμένου ὁ ἄνθρωπος μένει μέ τήν ἔχθραν κατά τοῦ Χριστοῦ, ὑβρίζει μέ πάθος τά πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἀνασταυρώνει Χριστόν. Τό «666» δηλοῖ ὄχι τήν ἀναίρεσιν τῆς πτώσεως διά τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τήν ἐμμονήν στήν πτῶσιν, τήν ἀναίρεσιν αὐτῆς τῆς θυσίας του Χριστοῦ, τήν ματαίωσιν τῆς σταυρικῆς καί ἀναστασίμου σωτηρίας. Τό «666» δηλοῖ

---

380. Ρωμαίους, 6, 6.
381. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΕ΄ 28. Μ. 36, 661. C. (Ε.Π.Ε. 5, 214).
382. Γαλάτας, 2, 20.
383. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (ΒΕΠ. 6, 287).
384. Ἔνθ' ἀνωτ. 933.A.
385. Ματθ. 27, 22-23.

τήν μετατροπήν τῆς παλαιοδιαθηκικῆς 7ης, τοῦ μωσαϊκοῦ σαββατισμοῦ, σέ ἄθεον σαββατισμόν, σέ ἀντίχριστον, δαιμονικόν σαββατισμόν, καταπαύσεως στόν θάνατον καί ἀνασταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, στήν ἄρνησιν τῆς Σταυρικῆς θυσίας καί Ἀναστάσεως.

Ἡ Παλαιοδιαθηκική 7η, τό Σάββατον, ἦταν πρόδρομος τοῦ ἐν Χριστῷ σαββατισμοῦ, τῆς συσταυρώσεως, συνταφῆς καί συναναστάσεως μετά τοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν ἔλευσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ παύει, καταργεῖται τό ἑβραϊκόν σάββατον, ἡ 7η τῆς Π.Δ. Τοῦτο προεῖπεν ὁ Ἡσαΐας: «Τάς νουμηνίας ὑμῶν καί τά σάββατα καί ἡμέραν μεγάλην οὐκ ἀνέχομαι· νηστείαν καί ἀργίαν καί τάς νουμηνίας ὑμῶν καί τάς ἑορτάς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχή μου.»[386]. Τόν τυπολατρικόν σαββατισμόν τῆς 7ης τῆς Συναγωγῆς ἀντικατέστησε ὁ ἐν Χριστῷ σαββατισμός. «οὐ τά νῦν σάββατα ἐμοί δεκτά, ἀλλά ὅ πεποίηκα, ἐν ᾧ καταπαύσας τά πάντα ἀρχήν ἡμέρας ὀγδόης ποιήσω, ὅ ἐστιν ἄλλου κόσμου ἀρχήν.»[387].

2. Ἄρνησις τοῦ ΣταυροΑναστασίμου ἐν Χριστῷ σαββατισμοῦ

Ὁ ἐν Χριστῷ σαββατισμός εἶναι σταυροαναστάσιμος. Ἡ σταύρωσις εἶναι σαββατισμός, διότι δέχεται ὁ Χριστός τίς ἁμαρτίες μας. Ὁ Κύριος λέγει: Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγώ ἀναπαύσω ὑμᾶς.»[388]. Ἀλλά αὐτός ὁ σαββατισμός μεταμορφώνεται σέ ἀναστάσιμον σαββατισμόν μέ τήν εἰς Ἅδου Κάθοδον καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν ὁποίαν ὁ πιστός γίνεται καινή κτίσις, ἀθανατίζεται, θεώνεται. Ἡ 8η τῆς Ἀναστάσεως ἔχει τίς ρίζες της στήν ἐν Χριστῷ, 7ην, στήν σταυρικήν Θυσίαν.

Εἶναι ὁλοφάνερη ἡ ὑπεροχή τῆς 8ης, μᾶλλον τοῦ σταυροαναστασίμου σαββατισμοῦ ἔναντι τῆς Παλαιοδιαθηκικῆς 7ης. «Ὥσθ' ὅπερ ἐστίν ἡ Παρασκευή πρός τό Σάββατον, τοῦτο πρός τήν Κυριακήν ὑπάρχει τό Σάββατον, ὑπερέχουσαν τούτου σαφῶς· καθόσον ἀρχῆς καί τύπου καί σκιᾶς ἡ τελειότης καί ἡ ἀλήθεια, τοσοῦτο τῇ Κυριακῇ τό περιόν (= ἡ ὑπεροχή) καί σεβάσμιον διά τό κατ' αὐτήν ὑπερευλογημένον τέλος καί τήν ἐλπιζομένην κατ' αὐτήν κοινήν τῶν ἁπάντων ἀνάστασιν καί τελείαν τῶν ἀξίων εἰσέλευσιν εἰς τήν θείαν κατάπαυσιν καί τήν παντός τοῦ κόσμου ἀναστοιχείωσιν.»[389].

Ἡ ἐν Χριστῷ 8η εἶναι «ὑψηλῆς ὑψηλοτέρα καί θαυμασίας θαυμα-

---

386. Ἡσαΐου, 1, 13-14.
387. Βαρνάβα Ἐπιστολή, XV, 8, Μ. 2, 272. Β. (Β.Ε.Π. 2, 240).
388. Κατά Ματθαῖον, 11,28.
389. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ' 11, Μ. 151, 229. Α.-C. (Ε.Π.Ε. 9,500).

σιωτέρα. Πρός γάρ τήν ἄνω φέρει κατάστασιν.»[390]. Μέ τά ἅγια Μυστήρια ἡ ἐν Χριστῷ 8η φέρει τούς τελείους στόν ὑπερβατικόν θεῖον σαββατισμόν. «... Ὁ μετά τοῦ Θεοῦ καλῶς τά ἑαυτοῦ συντελέσας ἔργα, διέβη τῇ κατανοήσει πᾶσαν τήν τῶν ὑπό φύσιν καί χρόνον ὑπόστασιν καί εἰς τήν τῶν αἰώνων καί τῶν αἰωνίων μετετάξατο μυστικήν θεωρίαν, σαββατίζων ἀγνώστως κατά νοῦν τήν ὁλικήν τῶν ὄντων ἀπόλειψίν τε καί ὑπέρβασιν.»[391]. Ἡ 8η ἐν Χριστῷ εἶναι τελείωσις τῆς 7ης. «Οὐκοῦν ὅσα ἄν τις εἴποι τήν ἑβδόμην σεμνύνων, ἐπί τήν ὀγδόην ταῦτα μετά προσθήκης ἀνάγεται· αὕτη γάρ ἐκείνης ἐστίν ἡ τελείωσις.»[392]. Ὁ σαββατισμός τῆς 7ης καί 8ης ἐν Χριστῷ, ὁ σταυροαναστάσιμος σαββατισμός, εἶναι ἀσυγκρίτως ὑπεροχώτερος τοῦ Ἰουδαϊκοῦ σαββατισμοῦ, διότι εἶναι ἀρχή νέας ζωῆς καί ἀνοίγει τόν δρόμον τῆς τελειώσεως καί θεώσεως. «ὡς ἀρχή ζωῆς ἡμῖν ὑπάρχουσα καί ὀγδόη, ἅτε ὑπερβεβηκυῖα τόν τῶν Ἰουδαίων σαββατισμόν.»[393].

Ἡ ἐμμονή τοῦ ἀντιχριστισμοῦ στόν Παλαιοδιαθηκικόν σαββατισμόν σημαίνει ὄχι μόνον ἄρνησιν τῆς Κ. Διαθήκης, τοῦ μεσσιανικοῦ σταυροαναστασίμου σαββατισμοῦ, ἀλλά καί ἄρνησιν αὐτῆς τῆς Π. Διαθήκης, τοῦ Μωσαϊκοῦ σαββατισμοῦ. ὁ ὁποῖος ὡς τύπος καί σκιά ὡδηγοῦσε στήν ἀλήθειαν, στό φῶς τοῦ Χριστοῦ. Ἀφοῦ ὅμως ἦλθεν ὁ Χριστός, ἡ ἀλήθεια, ἡ Χάρις, τό φῶς τοῦ σταυροαναστασίμου σαββατισμοῦ, κατηργήθη ὁ τύπος καί ἡ σκιά, τό Παλαιοδιαθηκικόν Σάββατον, πού ἦταν προάγγελος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐμμονή στόν τύπον καί ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀληθείας, τήν ὁποίαν προτυπώνει ὁ τύπος, σημαίνει ματαίωσιν, ἐξαχρείωσιν αὐτοῦ τοῦ τύπου, ἀφοῦ δέν ὁδηγεῖ στήν ἐκπλήρωσίν του, στό πλήρωμα τῆς ἀληθείας, στό προτυπούμενον. Ἔτσι ἡ Π.Δ. ἀναιρεῖ τόν ἑαυτόν της, ὅταν δέν ὁδηγῇ στήν Κ.Δ., ὅταν δέν γίνεται παιδαγωγός εἰς Χριστόν. Δέν ἐννοεῖται Π.Δ. ἄνευ τῆς συνεχείας στήν Κ.Δ.

3. Ἡ ἐμμονή στόν Μωσαϊκόν σαββατισμόν ἔκπτωσις στήν ἀποστασιακήν ἕκτην

Ἡ μετά τήν ἔλευσιν τοῦ σταυροαναστασίμου σαββατισμοῦ τοῦ Χριστοῦ ἐμμονή στόν Ἰουδαϊκόν σαββατισμόν σημαίνει ὄχι μόνον ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἄρνησιν αὐτοῦ τοῦ Γιαχβέ, διότι αὐτός ὁ Γιαχβέ, πού ὥρισε τήν προτύπωσιν τοῦ σταυροαναστασίμου σαββατι-

---

390. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος ΜΔ΄ 5. Μ. 36, 612.C. (Ε.Π.Ε. 5,226)

391. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφ. Θεολ. Α΄, 54, Μ. 90, 1104, Α (Ε.Π.Ε. φιλ. 14, 472).

392. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἔνθ' ἀνωτ.

393. Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, Προσφώνησις τῶν ἁγίων Θεοφανίων. Μ. 65, 33. Β.

σμοῦ μέ τό ἑβραϊκόν Σάββατον, σαββατίζει στήν Κ. Διαθήκην. Ὁ Ἰ. Χριστός ὡς Β΄ πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος ὁμοούσιος μέ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι αὐτός ὁ Γιαχβέ, ὁ ὁποῖος ἔπαθε σαρκί, ἐσταυρώθη, ἐσαββάτισε στόν τάφον, κατῆλθε στόν Ἅδην, ἀνέστη. Μέ τόν σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν τοῦ Χριστοῦ ἡ 7η τοῦ Μωσαϊκοῦ σαββατισμοῦ, τό Σάββατον, γίνεται πλήρωμα Σαββάτου Χριστιανικοῦ, τέλειος ἐν Χριστῷ σαββατισμός, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ στήν 8η, στήν Ἀνάστασιν, στήν Κυριακήν.

Ὁ ἑβραϊκός σαββατισμός, πού ἀρνεῖται τόν σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ-Γιαχβέ, ἀρνεῖται αὐτόν τόν Θεόν-Γιαχβέ, τήν Κ. Διαθήκην, τήν Π. Διαθήκην καί καταντᾶ ἄθεος, σατανικός σαββατισμός. Ἔτσι ἡ 7η τῆς Συναγωγῆς, τό Σάββατον, παύει νά εἶναι Σάββατον, γίνεται 6η ἀντιχρίστου σαββατισμοῦ. Μέ τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί τήν αἰωνίαν ἔχθραν κατά τοῦ Χριστοῦ ἡ ἑβραϊκή 7η μεταβάλλεται σέ 6η τῆς πτώσεως, ἀποστασίας καί πλάνης. «Κινδυνεύει γάρ ἡ μέν ὀγδοάς ἑβδομάς εἶναι κυρίως, ἑξάς δέ ἡ ἑβδομάς κατά γε τό ἐμφανές.»[394].

Αὐτήν τήν ἔκπτωσιν ὄχι μόνον ἀπό τήν ἐν Χριστῷ 7ην καί 8ην, ἀλλά καί ἀπό τήν Παλαιοδιαθηκικήν 7ην στήν 6ην τῆς ἀρνήσεως καί ἀποστασίας σημαίνει το «666» (χξς΄). Ἡ καθήλωσις τοῦ ἀντιχριστισμοῦ στήν 6ην τῆς ἀποστασίας, ἡ ἄρνησις τῆς ἐν Χριστῷ ἀνορθώσεως, ἡ ἀπόρριψις τῆς κατά τήν 6ην ἡμέραν καί ὥραν Σταυρικῆς θυσίας τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τοῦ ἀντιδότου κατά τῆς ἀποστασιακῆς 6ης, ὁ ἐγκλωβισμός στόν ἀντίθεον, ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, ἡ ἀνομία καί ὁ θρίαμβος τῆς ἀποστασίας, σημαίνονται μέ τό «666» (χξς΄).

Ἐνῶ ὁ Ἰ. Χριστός θεραπεύει τήν ἀποστασιακήν 6ην μέ τό ἀντίδοτον, μέ τήν σταυρικήν θυσίαν καί σαββατίζει σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν καί προάγει τήν ἰαθεῖσαν 6ην εἰς 7ην καί 8ην τῆς τελείας ἀποκαταστάσεως, ἀλλά καί θεώσεως, ὁ ἀντιχριστισμός κλείνει τήν ὁδόν πρός τήν ἐν Χριστῷ 7ην καί 8ην καί γνωρίζει μόνον νά ἀνασταυρώνη τόν Χριστόν. Δηλαδή ὑπερυψώνει τήν ἀποστασιακήν 6ην τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὔας, διότι δέν βλασφημεῖ μόνον τόν Θεόν, δέν ἀφίσταται μόνον ἀπ' αὐτοῦ, δέν ἀρνεῖται μόνον αὐτόν, ἀλλά καί σταυρώνει αὐτόν.

Περί τό δένδρον τοῦ Σταυροῦ ὁ πιστός σαββατίζει, συσταυρώνεται καί συναποθνήσκει μέ τόν Χριστόν, γιά νά συναναστηθῆ μετ' αὐτοῦ καί περάση ἀπό τήν 7ην στήν 8ην καί κινηθῆ στήν διάστασιν τῆς αἰωνιότητος, πρός τήν ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ἡ 8η εἶναι «ἀρχή τῆς ἀϋλοτέρας καί μείζονος καταστάσεως»[395]. Ὁ ἄπιστος ὅμως μέ τόν ἀντιχριστι-

---

394. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς VI, Μ. 9, 364 C.
395. Ὠριγένους, Εἰς ψαλμόν ΡΙΗ΄. Μ. 12, 1588, Α.

σμόν του ἀρνεῖται τόν σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί τόν σαββατισμόν τῆς Π.Δ., διότι γίνεται θεομάχος καί σταυρωτής αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁπότε ἡ μωσαϊκή 7η ἐκπίπτει σέ ἄθεη ἀντίχριστην 6ην καί ἐγκλωβίζεται στόν γήϊνον κόσμον, στήν φθοράν καί στό κακόν.

Τό χάραγμα «666» (χξς΄) ἐκφράζει τόν διαιωνισμόν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, τήν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας τῶν πρωτοπλάστων, τήν αἰωνίαν ἔχθραν πρός τόν Θεόν, τήν παγίαν ἀμετάτρεπτην ἐναντίωσιν στό ἔργον τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, τήν συνεχῆ σταύρωσιν καί ἀνασταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, τό σταμάτημα τοῦ χρόνου πρό τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰ. Χριστοῦ χωρίς Ἀνάστασιν καί λύτρωσιν. Τό «666» (χξς΄) ἐκφράζει τήν τρισδιάστατην στό παρελθόν, παρόν, μέλλον, σταύρωσιν, ἐξουθένωσιν, κάκωσιν τοῦ Χριστοῦ καί τόν ἀσίγαστον διωγμόν κατά τῆς Ἐκκλησίας. «... ὁ ἕξ ἀριθμός... πάθους σύμβολον καί κακώσεως τοῦ Σωτῆρος τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ πεπονθότος, καί ἐν τῇ Ἀποκαλύψει Ἰωάννου τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου τόν χξς΄ ἔχοντος ἀριθμόν.»[396].

Τό χάραγμα «666» (χξς΄) σημαίνει μίαν αἰωνίαν Μ. Παρασκευήν, μαύρην καί σκοτεινήν, χωρίς τήν χαράν καί τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως. Τό «666» (χξς΄) σημαίνει τήν ἄρνησιν καταλλαγῆς καί συμφιλιώσεως μέ τόν Θεόν, τήν ἀπόρριψιν τῆς Χάριτος, τήν βλασφημίαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν αἰωνίαν ἔχθραν κατά τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό τό «666» εἶναι ἔμβλημα ὅλων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῶν χριστομάχων καί θεομάχων.

396. Ὠριγένους, Ἐκλογαί εἰς τόν Ἰεζεκιήλ. Μ. 13. 781. Β-C.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΤΟ χξς΄ (666) ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΕΝΑΝΤΙΩΣΙΝ ΣΤΗΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Ἀποδοκιμασία τοῦ Χριστοῦ καί ἀπόρριψις τῆς Βασιλείας του

Τό «χξς΄» (666) σημαίνει τήν ἄρνησιν στόν Ἀναστάντα Ἰ. Χριστόν, τήν ἄρνησιν στόν Μεσσίαν Χριστόν, τήν ἐναντίωσιν στήν αἰωνιότητα, στήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τῆς ὁποίας τήν ὁδόν ἄνοιξε ὁ Ἀναστάς καί ἀναληφθείς Ἰ. Χριστός.

Τό «666» ἐκφράζει τήν σωβινιστικήν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ ἀντίληψιν περί τῆς παγκοσμίου βασιλείας καί κοσμοκρατορίας τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό «666» σημαίνει μιά ἀντίχριστήν, ἀντίθεην, κοσμικήν βασιλείαν. Μιά τέτοια βασιλεία δέν δέχεται τόν Μεσσίαν Χριστόν, τόν ἐσταυρωμένον, ἀλλά τόν ὁδηγεῖ πάντοτε στόν σταυρόν.

Ὡς βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐθεωροῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι τήν ἀποκατάστασιν τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ στήν παλαιάν δόξαν, πού εἶχε ἐπί τοῦ Δαβίδ. Ὁ Ἰ. Χριστός διέλυσε αὐτήν τή πλάνην. «Ἐπερωτηθείς δέ ὑπό τῶν φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς καί εἶπεν· οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετά παρατηρήσεως (= μέ κοσμικόν τρόπον), οὐδέ ἐροῦσιν ἰδού ὧδε ἤ ἰδού ἐκεῖ· ἰδού γάρ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντός ὑμῶν ἐστίν».[397]. Δηλαδή αὐτός ὁ Μεσσίας Χριστός, «ὁ βασιλεύς τῶν βασιλευόντων καί ὁ Κύριος τῶν Κυριευόντων»[398], «ἡ προσωποποίησις τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»[399], αὐτός εἶναι ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους ἱδρύων τήν πνευματικήν ἀθόρυβην βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπό τόν παρόντα κόσμον, βιώνεται ἐλλιπῶς στήν γῆν καί θά ἀποκαλυφθῆ καί βιωθῆ στήν πληρότητα στούς οὐρανούς μετά τήν μέλλουσαν κρίσιν.

Ὁ Ἰ. Χριστός μετά τήν Βάπτισιν, στούς πειρασμούς τοῦ Σαραντα-

---

397. Κατά Λουκᾶν, 17, 20-21.
398. Ὕμνος ἀντί τοῦ Χερουβικοῦ, Μ. Σάββατον Πρωΐα.
399. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Κ.Δ. μετά συντόμου ἑρμηνείας ἔκδ. 17η, 1973, σελ. 236

ρίου Ὄρους διέστειλε τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς βασιλεῖες τοῦ κόσμου καί ἀρνήθηκε νά δεχθῆ τήν κοσμοκρατορικήν βασιλείαν, τήν ὁποίαν τοῦ προσέφερεν ὁ Σατανᾶς. «Καί ἀναγαγών αὐτόν (Ἰησοῦν) ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλόν ἔδειξεν αὐτῷ πάσας τάς βασιλείας τῆς οἰκουμένης ἐν στιγμῇ χρόνου καί εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· σοί δώσω τήν ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν καί τήν δόξαν αὐτῶν, ὅτι ἐμοί παραδέδοται, καί ᾧ ἐάν θέλω δίδωμι αὐτήν. σύ οὖν ἐάν προσκυνήσης ἐνώπιόν μου, ἔσται σου πᾶσα καί ἀποκριθείς αὐτῷ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· γέγραπται γάρ, Κύριον τόν Θεόν σου προσκυνήσεις καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.»[400].

Ὁ Σατανᾶς διά τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἀρχόντων καί τῶν λαῶν τῆς γῆς ὑπέταξε τίς βασιλεῖες τοῦ κόσμου τούτου. Προσπάθησε νά δελεάση καί τόν Ἰ. Χριστόν, νά τόν κάμη κοσμοκράτορα, νά τόν ἀλλοτριώση ἀπό τό ἔργον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καί νά τόν κάμη κοσμικόν ἐπίγειον Μεσσίαν, στά μέτρα δηλαδή τοῦ σιωνισμοῦ, ὥστε ὁ Ἰ. Χριστός νά μήν γίνη ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου, νά μήν σταυρωθῆ, νά μήν φέρη τόν σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν, τό ἀντίδοτον κατά τῆς ἀποστασιακῆς 6ης, νά μήν θεραπεύση τήν ἀποστασίαν τῆς 6ης καί νά μήν φέρη τήν λυτρωτικήν 7ην καί 8ην, πού ἀνοίγουν τήν ὁδόν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων, δηλαδή νά μήν ἱδρυθῆ καί λειτουργήση ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πραγματώνει ἐπί γῆς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰ. Χριστός ἀρνήθηκε νά γίνη ὄργανον τοῦ διαβόλου καί νά ὑπηρετήση τά σχέδια τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ αἰῶνος τούτου. Ἀπήντησε: «ὕπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ.»[401]. Τά ὄργανα ὅμως τοῦ ἀντιχριστισμοῦ προσεφέρθησαν νά ὑλοποιήσουν τό σατανικόν σχέδιον τῆς ἀντίχριστης κοσμοκρατορίας, ἐταυτίσθησαν μέ τόν διάβολον, ὑπηρέτησαν τά ἀντίχριστα ἔργα του, ἔγιναν τέκνα διαβόλου καί ἐδίωξαν μέ μῖσος σατανικόν καί διώκουν τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν του, τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰ. Χριστός ἤλεγξε αὐτήν τήν σατανικήν σκευωρίαν, τήν δαιμονικήν ἐμμονήν τῶν φαρισαίων στήν 6ην τῆς Π.Δ. καί εἶπε: «ὑμεῖς ποιεῖτε τά ἔργα τοῦ πατρός ὑμῶν... εἰ ὁ Θεός πατήρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἄν ἐμέ· ἐγώ γάρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καί ἥκω·... ἡμεῖς ἐκ τοῦ πατρός τοῦ διαβόλου ἐστέ, καί τάς ἐπιθυμίας τοῦ πατρός ὑμῶν θέλετε ποιεῖν, ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς καί ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἕστηκεν.»[402].

Μέ τήν διεστραμμένην διδασκαλίαν τους οἱ φαρισαῖοι ἀπέκλεισαν

---

400. Κατά Λουκᾶν, 4, 5-8 καί Ματθ. 4, 1-11.
401. Κατά Ματθαῖον 4, 10. Κατά Λουκᾶν 4,8.
402. Κατά Ἰωάννην, 8, 41-44.

τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἀπεδοκίμασαν τόν Μεσσίαν Χριστόν καί ἀποπροσανατόλισαν τόν λαόν. Ὁ Ἰ. Χριστός τούς ἤλεγξε: «οὐαί ὑμῖν, γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γάρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδέ τούς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν»[403].

Οἱ υἱοί τοῦ διαβόλου παρέδωκαν τόν Χριστόν στόν Πιλᾶτον λέγοντες: «τοῦτον εὕρομεν διαστρέφοντα τό ἔθνος καί κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτόν Χριστόν βασιλέα εἶναι.»[404].

Ἄν καί ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πνευματική, τά ὄργανα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ δέν ἀνέχονται τέτοιαν βασιλείαν. Ἄν καί εἶπεν ὁ Χριστός «ἡ βασιλεία ἡ ἐμή οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου·»[405], τόν ἐσταύρωσαν ὡς ψευδοβασιλέα τῶν Ἰουδαίων. «Ἦν δέ καί ἐπιγραφή γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καί Ρωμαϊκοῖς καί Ἑβραϊκοῖς· οὗτός ἐστιν ὁ βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων.»[406].

Στήν σταύρωσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ βλέπομεν τήν κορύφωσιν τῆς ἔχθρας κατά τοῦ Θεοῦ, κατά τοῦ βασιλέως τῆς πνευματικῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἐνῷ ὁ Χριστός ἦλθεν ὡς πνευματικός βασιλεύς, γιά νά φέρη τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καί ἐδίδαξε τόν λόγον τῆς προσευχῆς «ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου»[407], τά τέκνα τοῦ διαβόλου, οἱ σταυρωτές, «ἔκραζον λέγοντες· σταυρωθήτω.»[408], δηλαδή «ἀπελθέτω ἡ βασιλεία σου». Γι' αὐτό ὁ Ἰ. Χριστός εἶχε προείπει τήν στροφήν πρός τά ἔθνη καί κυρίως στούς ἕλληνας, οἱ ὁποῖοι ὡς Ἐκκλησία ἔγιναν ὁ νέος περιούσιος λαός τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. «διά τοῦτο λέγω ὑμῖν ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καί δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τούς καρπούς αὐτῆς.»[409].

Ὁ Χρυσόστομος ἐκφράζων αὐτήν τήν ἔχθραν τῶν ἀντιχρίστων Ἰουδαίων, οἱ ὁποῖοι ἀπεδοκίμασαν καί ἐσταύρωσαν τόν Μεσσίαν Χριστόν, ἐνῷ τά ἔθνη τόν ἐδέχθησαν, λέγει: «Τό μέν γράμμα τῆς συναγωγῆς, τό δέ κτῆμα (ὁ Χριστός) τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκείνη τό δίπτυχον εὗρεν, αὕτη τόν μαργαρίτην ἐφεῦρεν·... Ἡ Ἰουδαία γάρ αὐτόν ἔτεκε καί ἡ οἰκουμένη αὐτόν ὑπεδέξατο. Ἡ συναγωγή αὐτόν ἔθρεψε, καί ἐτιθηνήσατο, καί ἡ Ἐκκλησία κατέσχε καί ἐκαρπώσατο. Παρ' ἐκείνη τό κλή-

403. Κατά Ματθαῖον, 23,13.
404. Κατά Λουκᾶν, 23,2.
405. Κατά Ἰωάννην, 18, 36.
406. Κατά Λουκᾶν, 23, 38.
407. Κατά Ματθαῖον, 6, 10.
408. Κατά Ματθαῖον, 27,23.
409. Κατά Ματθαῖον, 21,43.

μα τῆς ἀμπέλου, καί παρ' ἐμοί ὁ βότρυς τῆς ἀληθείας... 'Εκείνη τόν κόκκον τού σίτου ἐν τῇ 'Ιουδαίᾳ ἔσπειρε (= ἐσταύρωσε, ἔθαψε), καί τά ἔθνη τῇ δρεπάνῃ τῆς πίστεως τόν ἄσταχυν ἐθέρισε. Τά ἔθνη τό ρόδον εὐσεβῶς ἀπέκειρε (= ἔκοψε), καί 'Ιουδαίοις ἡ ἄκανθα τῆς ἀπιστίας ἀπέμεινεν· ὁ νεοττός ἀπέπτη (ὁ νεοσσός πέταξε), καί παρακάθηνται οἱ ἄφρονες τῇ καλιᾷ· (δηλαδή ὁ Μεσσίας ἀναστάς ἐστράφη στόν νέον 'Ισραήλ, στήν ἐξ ἐθνῶν 'Εκκλησίαν, ἐνῶ οἱ ἄφρονες 'Ιουδαῖοι κλωσσᾶνε ἀκόμη τόν Μωσαϊκόν Νόμον νά τούς φέρη τόν Μεσσία!)· τήν φυλλάδα τοῦ γράμματος οἱ 'Ιουδαῖοι ἑρμηνεύουσι, καί τόν καρπόν τοῦ Πνεύματος τά ἔθνη δρέπονται.»[410].

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) ἔκφράζει αὐτήν τήν παχυλήν μεσσιανικήν προσδοκίαν τῶν ἀντιχρίστων, καί τῶν ὀργάνων τοῦ σατανᾶ, οἱ ὁποῖοι παραμένουν ἀρνητές τοῦ Χριστοῦ, ἀποστάτες, ἐγκλωβισμένοι στήν ἀποστασιακήν 6ην. Τό «666» σημαίνει τήν ἐξουθένωσιν, ἀνασταύρωσιν, ἐξόντωσιν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Βασιλείας του, τῆς 'Εκκλησίας.

'Απέρριψαν τόν Χριστόν, διότι δέν ἦλθε στά μέτρα τῆς πεπλανημένης προσδοκίας τους, νά ἱκανοποιήση τούς σωβινιστικούς ὁραματισμούς τους. Δέν ἦλθε μέ δύναμιν κοσμικῆς ἐξουσίας. Ἡ πρώτη Παρουσία ἦταν τόσον ταπεινή, ἕνα προσκλητήριον ἀγάπης τοῦ Παντοδυνάμου Λυτρωτοῦ, πού ἐκρύβη μέσα στήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ 'Ιησοῦ καί ἔδινε τήν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ Θυσία τοῦ Σταυροῦ ἦταν ἀδυναμία.

Ὁ 'Ι.Χριστός ἔδωσεν ἀποδείξεις τῆς δυνάμεώς του καί τῆς μεσσιανικῆς ἰδιότητός του τά σημεῖα καί τέρατα, τά θαύματα, τίς ἀναστάσεις, τήν αὐτοανάστασίν Του. Τά ὄργανα ὅμως τοῦ 'Αντιχρίστου δέν ἐδίστασαν νά τοῦ κηρύξουν αἰωνίαν ἔχθραν. Ὅταν ὁ Καϊάφας, ὁ ἀρχιερεύς κατά τήν δίκην τοῦ 'Ιησοῦ εἶπε στόν 'Ι. Χριστόν «σύ εἶ ὁ Χριστός ὁ υἱός τοῦ εὐλογητοῦ;» ὁ 'Ιησοῦς ἀπήντησε: «ἐγώ εἰμι· καί ὄψεσθε τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως καί ἐρχόμενον ἐπί τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.»[411], «μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς.»[412].

Ὁ 'Ι. Χριστός ἔδωσε καί πρό τῆς Β΄ Παρουσίας σημεῖα ἐλεύσεως τῆς Βασιλείας του ἐν δυνάμει. Εἶπεν ὁ Κύριος: «εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μή γεύσωνται θανάτου, ἕως ἄν ἴδωσι τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληθυθυῖαν ἐν δυνάμει.»[413]. Δηλαδή «ὑπάρχουν μερικοί... οἱ ὁποῖοι δέν θά δοκιμάσουν θάνατον, πρό τοῦ νά ἴδουν, μετά τήν κάθοδον τοῦ 'Αγίου Πνεύματος, νά καταλύεται μέ τήν καταστροφήν

---

410. 'Ιωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τό Γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος Μ. 56, 389.
411. Κατά Μᾶρκον, 14, 62. Ματθ. 24,64. Λουκ. 21,27.
412. Κατά Ματθαῖον, 24,30.
413. Κατά Μᾶρκον, 9,1.

τῶν Ἱεροσολύμων καί τοῦ ναοῦ των καί μέ τόν διασκορπισμόν τοῦ Ἰσραήλ, ἡ Παλαιά θεία τάξις καί διαθήκη, διά νά θεμελιωθῇ μέ δύναμιν ἀκαταγώνιστον καί ὑπερφυσικήν ἡ Νέα θεία τάξις ἐν τῶν κόσμῳ, τήν ὁποίαν θά ἐκπροσωπῇ ἡ Ἐκκλησία ὡς ἄλλη βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπί τῆς γῆς.»[414].

Οἱ ἀπόστολοι ἔφεραν τό Εὐαγγέλιον τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ σ' ὅλον τόν κόσμον. Ἕκαστος ἀπόστολος, ὅπως ὁ ἀπ. Παῦλος, ἦταν «κηρύσσων τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί διδάσκων τά περί τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετά πάσης παρρησίας»[415]. Οἱ ἀπόστολοι εἶχαν τήν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τά σημεῖα, ὅπως εἶχε προείπει ὁ Ἰ. Χριστός. «σημεῖα δέ τοῖς πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει· ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς· ὄφεις ἀροῦσι· κἄν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μή αὐτούς βλάψει· ἐπί ἀρρώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καί καλῶς ἕξουσιν.»[416].

Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία ἐξηπλώθη σ' ὅλην τήν οἰκουμένην μέ τό κήρυγμα καί τά σημεῖα τῶν ἀποστόλων. «ἐκεῖνοι δέ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος καί τό λόγον βεβαιοῦντος διά τῶν ἐπακολουθούντων σημείων»[417]. Αὐτήν τήν βασιλείαν ἀπορρίπτει ὁ ἀντιχριστισμός καί ἐπιδιώκει μέ πᾶν μέσον νά ἐξοντώσῃ παντοῦ τήν Ἐκκλησίαν, γιά νά προβάλῃ τόν ψευδόχριστον, τόν Ἀντίχριστον καί τόν οὐτοπικόν, τόν ψεύτικον παράδεισον τῆς ἐπιγείου, κοσμικῆς Βασιλείας καί κοσμοκρατορίας του. Αὐτόν τόν οὐτοπικόν καί σατανικόν μεσσιανισμόν συμβολίζει καί ἐκφράζει τό χξς΄ (666).

2. Ἡ προβολή τοῦ ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου καί ἡ προσκόλλησις στήν ἐγκόσμιον Βασιλείαν του

Τήν αἰωνίαν ἔχθραν κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του, τούς παντοειδεῖς διωγμούς, τό ἀκοίμητον μῖσος κατά τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τόν ἀσίγαστον πόλεμον κατά τῆς οἰκονομίας τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου ἐν Χριστῷ ἐκφράζει τό χάραγμα «χξς΄» (666). Ὁ ἀντιχριστισμός θέλει νά κλείσῃ τόν κόσμον μέσα στό ἄγχος καί στήν ἀγωνίαν τῆς ἀποστασιακῆς 6ης ἡμέρας. Ἀφοῦ ἀρνεῖται τόν ἐν Χριστῷ σταυροαναστάσιμον σαββατισμόν τῆς 7ης καί 8ης, φυλακίζει τό ἱστορικόν γίγνεσθαι μέσα στόν χωροχρόνον τῆς φθορᾶς καί ματαιότητος τῆς ἀποστασιακῆς 6ης. Θέλει νά κατασκευάσῃ μίαν ἐπιγείαν, κοσμικήν βα-

---

414. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Κ.Δ. μετά συντόμου ἑρμηνείας ἔκδ. 17η, 1973, σελ. 173.
415. Πράξεις, 28,31.
416. Κατά Μᾶρκον, 16, 17-18.
417. Κατά Μᾶρκον, 16,20.

σιλείαν μέ ψευδομεσσίαν τόν Ἀντίχριστον, πού θά ἐνσαρκώση ὅλην τήν ἀποστασιακήν κοσμοθεωρίαν τοῦ «χξς'» (666).

Τό χάραγμα «χξς'» (666) ἐκφράζει τήν ἐργώδη προσπάθειαν τῶν ἀντιχρίστων δυνάμεων γιά τήν δημιουργίαν τῶν προϋποθέσεων ἑνός κόσμου ἀβούλου, δουλοπρεποῦς, χωρίς ἰδανικά, χωρίς δυνατότητα προσωπικῆς ἐλευθερίας καί ἀντιδράσεως, γιά νά δεχθῆ ἀναγκαστικά τήν ἐπιβολήν τοῦ ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου. Τό «666» σημαίνει τήν καθήλωσιν στόν κόσμον τοῦτον τῆς πτωτικῆς 6ης. Σημαίνει ἕνα κόσμον ὑλιστικόν, καταπτώσεως ὅλων τῶν ἀνωτέρων ἀξιῶν, ἠθικῶν καί πνευματικῶν. Σημαίνει ὅτι ὁ ἀναμενόμενος ψευδομεσσίας, πού τό ὄνομά του θά σχηματίζη τό ἀριθμόν, 666, θά εἰσέλθη στόν πτωτικόν, ἀποστασιακόν ρυθμόν τῆς 6ης, γιά νά γίνη ὡς κοσμικός ἤ καί θρησκευτικός ἄρχων ὁ ἐκφραστής τῆς μεγίστης ἀποστασίας καί ἁμαρτωλότητος.

Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν προσκόλλησιν στόν γήϊνον κόσμον, σέ ἕνα κόσμον μονοδιάστατον, χωρίς τήν κατακόρυφον διάστασιν τῆς αἰωνιότητος, χωρίς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, σέ ἕνα κόσμον ἀντίχριστον. Μόνον στό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τό ἐξέφρασεν ἡ Ὀρθοδοξία, βλέπομεν τήν ἁρμονικήν σταυρικήν διάστασιν, ὁριζοντίαν κοσμικήν καί κατακόρυφον θείαν. Στήν Ὀρθοδοξίαν οὐρανός καί γῆ, θεῖον καί ἀνθρώπινον συνδυάζονται ἁρμονικά. «Ἡ οὐσία τοῦ Χριστιανισμοῦ βρίσκεται στή συνάντηση τῆς αἰωνιότητας καί τοῦ χρόνου, τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, τοῦ θείου καί τοῦ ἀνθρώπινου, κι ὄχι στήν απομάκρυνσή τους.»[418].

Τό χάραγμα «666» ἐκφράζει ἕνα κόσμον, πού δέν γνωρίζει κατάπαυσιν, ἡσυχίαν καί εἰρήνην. Ὁ ἀντιχριστισμός διακατέχεται ἀπό ἕνα ἄγχος πτωτικῆς ἀντιθέου, ἀντιχρίστου δημιουργίας. Ἔτσι ὁ Παλαιοδιαθηκικός σαββατισμός, ἡ 7η, μεταπίπτει σέ 6ην ἀγωνιώδους ἀναζητήσεως τοῦ κοσμικοῦ ψευδομεσσίου. Ὁ ἀντιχριστισμός ἐξαχρειώνει καί αὐτήν τήν Παλαιοδιαθηκικήν 7ην. Ἐλησμόνησαν τόν στίχον «Δός μερίδα τοῖς ἑπτά καί γε τοῖς ὀκτώ»[419]. Κατά τόν Δίδυμον τόν Τυφλόν «δός μερίδα τοῖς ἑπτά» σημαίνει τόν Παλαιοδιαθηκικόν σαββατισμόν. «καί γε τοῖς ὀκτώ» σημαίνει τόν ἐν Χριστῷ σαββατισμόν, τήν 8ην τῆς Ἀναστάσεως[420].

---

418. Nicolas Berdiaeff, Χριστιανισμός καί κοινωνική πραγματικότητα, Μετάφραση Β. Τ. Γιούλτση, ἐκδ. Πουρναρᾶ, Θεσ/νίκη, σελ. 240.

419. Ἐκκλησιαστής 11, 2.

420. Διδύμου του Τυφλοῦ, Εἰς Ζαχαρίαν 5, 177. Ἐν. Δ. Τσάμη, Ἡ ὀγδόη ἡμέρα, σελ. 296-297. Κατά τόν Γρηγόριον τόν Θεολόγον «... ὁ θεῖος Σολομών αἰνίττεσθαι δοκεῖ, διδόναι μερίδα τοῖς ἑπτά, τῷ βίῳ τούτῳ, νομοθετῶν· καί γε τοῖς ὀκτώ, τῷ μέλλοντι·» (Λόγος ΜΔ, 5. Μ. 36, 612. C-D (Ε.Π.Ε. 5, 226).

Τά ὄργανα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, οἱ θιασῶτες τοῦ «666», δέν δίνουν μερίδα οὔτε στήν 7ην οὔτε στήν 8ην. Εἶναι τιμία ἡ Παλαιοδιαθηκική 7η, ἄν ὁδηγῆ στήν 7ην καί 8ην τοῦ Χριστοῦ. «Ὥστε καί οὗτος (Μωϋσῆς) διά τοῦτο τετίμηκε τήν ἑβδόμην, ὡς εἰς ὀγδόην ταύτην φέρουσαν τήν ὄντως τιμίαν. Καί καθάπερ ὁ δι' αὐτοῦ δεδομένος Νόμος τίμιος, ἀλλ' ὡς εἰσάγων εἰς Χριστόν, οὕτω καί ἡ ἑβδόμη τιμία ὡς εἰσάγουσα εἰς τήν ὀγδόην, καθ' ἥν ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου γέγονεν, ὡς ὀγδόη καί αὕτη οὖσα.»[421].

Τό χάραγμα «666» δηλοῖ τήν ἐξαχρείωσιν τῆς Μωσαϊκῆς 7ης, τήν ἀτιμίαν αὐτῆς καί τήν ἔκπτωσιν αὐτῆς σέ 6ην. Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν διαρκῆ, τήν αἰωνίαν ἔκπτωσιν τῆς 7ης σέ 6ην ἀποστασιακήν, τόν ἀποκλεισμόν τῆς 8ης, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τόν ἀποκλεισμόν τῆς αἰωνιότητος, τήν ἐξαχρείωσιν καί αὐτῆς τῆς Π.Διαθήκης. Κατά τόν Γρηγόριον τόν Θεολόγον «Δεῖ γάρ ἐκεῖσε καταλῆξαι (στήν 8ην) τόν ἐνταῦθα σαββατισμόν τῶν ψυχῶν ὡς δοθῆναι μερίδα τοῖς ἑπτά καί γε τοῖς ὀκτώ.»[422].

Ἀποκλείει ὁ ἀντιχριστισμός τοῦ «666» τήν 7ην καί 8ην Χριστοῦ, τήν πίστιν καί σαββατισμόν τοῦ Χριστοῦ, γιά νά μήν δοξάση ἡ μετάβασις ἀπό τήν 7ην στήν ἀναστάσιμην ὀγδόην, στόν Χριστόν. «ἐπάν ἑβδομάς δοξάση τήν ὀγδοάδα, καί «οἱ οὐρανοί τοῖς οὐρανοῖς διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.»[423]. Τό χάραγμα «666» ἀποκλείει καί οὐρανόν καί Χριστόν χάριν τῆς δόξης τοῦ Ἀντιχρίστου, τῆς δόξης τῆς γηΐνης βασιλείας του.

Τό «666» τό συναντᾶμε καί στήν Π.Δ. ὡς ἀριθμόν τῶν χρυσῶν ταλάντων, τοῦ ἐτησίου ἐσόδου τοῦ κράτους τοῦ Σολομῶντος. «Καί ἦν ὁ σταθμός τοῦ χρυσίου τοῦ ἐληλυθότος τῷ Σαλωμών ἐν ἐνιαυτῷ ἐνί ἑξακόσια καί ἑξήκοντα ἕξ τάλαντα χρυσίου...»[424]. Ἀσφαλῶς δέν εἶναι τυχαῖος ἀριθμός. Ἀναφέρεται καί σέ ἄλλο χωρίον. «Καί ἦν ὁ σταθμός τοῦ χρυσίου τοῦ ἐνεχθέντος τῷ Σαλωμών ἐν ἐνιαυτῷ ἐνί ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ τάλαντα χρυσίου...»[425]. Τό «666» καθιερώνεται ὡς σύμβολον τῆς δυνάμεως καί κοσμοκρατορίας τοῦ Ἰσραήλ. Μέγα ποσόν τά ἔσοδα τοῦ Ἰσραήλ τότε ἐκτός ἀπό τήν φορολογίαν τῶν ὑποταγέντων σ' αὐτό. Συμβολικός ἀριθμός. Οὔτε 665 οὔτε 667, ἀλλά «666» τάλαντα χρυσίου.

Ἑπομένως τό «666» ἔχει ἰδιαίτερον συμβολισμόν. Σημαίνει τήν προσκόλλησιν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί σιωνισμοῦ στό μοναδικόν ὄνειρον ἀναστάσεως αὐτῆς τῆς κοσμοκρατορίας Δαβίδ καί Σολομῶντος.

---

421. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία ΙΖ', 13, Μ. 151, 229. C. (Ε.Π.Ε. 9, 502).
422. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΑ' 2. Μ. 36, 432. Β. (Ε.Π.Ε. 5, 118).
423. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς VI, Μ. 9, 369. Α. (Β.Ε.Π. 8, 232).
424. Γ' Βασιλειῶν, 10,14.
425. Β' Παραλειπομένων, 9, 13.

Σημαίνει τήν ἔμμονον ἀναζήτησιν αὐτῆς τῆς κοσμικῆς βασιλείας καί τήν ἄρνησιν τῆς πνευματικῆς βασιλείας τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ἐπί Σολομῶντος τό «666» δέν εἶχε ἀντίχριστον νόημα, διότι ὁ Σολομών ἀνῆκε στό γενεαλογικόν δένδρον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ[426] καί ὡς προφήτης προσέβλεπε στόν ἀληθινόν Μεσσίαν Ἰ.Χριστόν. Ἀλλά μετά Χριστόν τό «666» γίνεται σύμβολον τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀρνεῖται τήν προφητείαν Δαβίδ καί Σολομῶντος, ἡ ὁποία ἐνατένιζε καί ἐδείκνυε τόν Χριστόν, καί ἀποβλέπει μόνον στά «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ τάλαντα χρυσίου», δηλαδή μόνον στήν γηΐνην βασιλείαν καί πανίσχυρην σιωνιστικήν κοσμοκρατορίαν. Τό «666» ἐκφράζει τήν ἄρνησιν τοῦ Μεσσίου Ἰ. Χριστοῦ, τήν ἄρνησιν τῆς ἐν Χριστῷ 7ης καί 8ης καί τήν λατρείαν τῆς ἐπίγειας βασιλείας καί τοῦ δῆθεν ὡς νέου Δαβίδ καί Σολομῶντος ψευδομεσσίου κοσμοκράτορος.

Τό χάραγμα «666» συμβολίζει ὄχι μόνον τόν Ἀντίχριστον, ἀλλά καί τήν γηΐνην ἀντίχριστην Βασιλείαν του. Ἡ προέλευσις τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκ τῶν κάτω, ἐκ τῆς γῆς. «... ὁ διάβολος –Ἀντίχριστος– ἐκ μιαρᾶς γυναικός ἐξελεύσεται ἐπί τῆς γῆς· τίκτεται δέ ἐν πλάνῃ ἐκ παρθένου.»[427]. Ὁ Σατανᾶς μέ τόν Ἀντίχριστον θά προσπαθήσῃ νά καταργήσῃ τήν Βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησίαν καί νά κάμῃ τήν ἀντιΕκκλησίαν.

Τό σύμβολον «888» συμβολίζει τόν Μεσσίαν Χριστόν, τόν Νυμφίον τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Τό σύμβολον «666» (χξς΄) συμβολίζει τόν ἀντίζηλον νυμφίον Ἀντίχριστον τῆς γηΐνης βασιλείας καί κοσμοκρατορίας, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται στούς ὁραματισμούς τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Ὁ Ἀντίχριστος δέν θά εἶναι ὁ Σατανᾶς, «ἀλλ' ἄνθρωπός τις πᾶσαν αὐτοῦ δεχόμενος τήν ἐνέργειαν.»[428]. Ὁ Σατανᾶς διά τοῦ Ἀντιχρίστου «... πάντας ἐξαπατῆσαι τούς ἀνθρώπους πειράσεται, Χριστόν ἑαυτόν καί Θεόν ὀνομάζων.»[429].

3. Ὁ Ἀντίχριστος, βδέλυγμα ἐρημώσεως καί ὁ κόσμος ἀποστασίας καί χάους

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) συμβολίζει τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τήν προσπάθειαν αὐτοθεοποιήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐξισώσεώς του μέ τόν Ἰ. Χριστόν, γιά νά γίνῃ δεκτός ὡς ἀληθινός μεσσίας. «ἑαυ-

---

426. Κατά Ματθαῖον, 1, 6-7. «Ἰεσσαί δέ ἐγέννησε τόν Δαυΐδ τόν βασιλέα. Δαυΐδ δέ ὁ βασιλεύς ἐγέννησε τόν Σολομῶντα ἐκ τῆς τοῦ Οὐρίου, Σολομών δέ ἐγέννησε τόν Ροβοάμ,...»

427. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 925. Α. (Β.Ε.Π. 6, 284.).

428. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς Β΄ Θεσαλ. Μ. 62, 482.

429. Θεοδωρήτου Κύρου, Εἰς τήν Β΄ πρός Θεσσαλ. Μ. 82, 664. Β.

τόν μόνον ἀνακηρύξει Θεόν»[430]. Καί «εἰς πάντα ἐξισοῦσθαι μέλλει τῷ Σωτῆρι ἡμῶν»[431]. Ἄν καί θά εἶναι ἡ κορύφωσις τῆς ἀποστασίας, ἡ ὑψίστη ἔκφρασις τῆς ἀποστασιακῆς 6ης, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ «666», τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, θά ἐμφανισθῆ ὡς ψευδόχριστος. «καί μέλλει λοιπόν ἔρχεσθαι τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ψευδῆ Χριστοῦ προσηγορίαν ἑαυτῷ προστιθείς»[432]. Θά χρησιμοποιήση κάθε ἀπάτην, ὥστε νά γίνη πιστευτός, αὐτός ὁ σατανοφόρος, ὁ ἀντιμεσσίας, ὡς μεσσίας, «ὥστε αὐτόν εἰς τόν ναόν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεόν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτόν ὅτι ἐστι Θεός.»[433], δηλαδή «πειρώμενον ἀποδεῖξαι δι' ἔργων καί σημείων καί θαυμάτων, ὅτι ἐστί Θεός.»[434].

Κατά τούς Πατέρας θά ἐμφανισθῆ ὁ Ἀντίχριστος καί μέσα στούς χριστιανικούς Ναούς, γιά νά μεταποιήση τήν Ἐκκλησίαν σέ ἀντιΕκκλησίαν. «καί καθεσθήσεται εἰς τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, οὐ τόν ἐν Ἱεροσολύμοις μόνον, ἀλλά καί εἰς τάς πανταχοῦ Ἐκκλησίας.»[435]. «... Ναόν δέ Θεοῦ τάς Ἐκκλησίας ἐκάλεσεν, ἐν αἷς ἁρπάσει τήν προεδρίαν.»[436].

Τό χάραγμα «χξς´» (666) συμβολίζει τόν ἀντιμεσσίαν καί τήν ἀντιΕκκλησίαν, τήν ὁποίαν θά προσπαθήση νά ἱδρύση ὡς ὄργανον τοῦ Σατανᾶ. Ὅπως ὁ Σατανᾶς εἶναι «ὁ ἀντικείμενος», ὁ ἐναντιούμενος πρός τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν, ὁμοίως καί ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι «ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν ἤ σέβασμα»[437]. Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀκρότης τοῦ ἀγαθοῦ ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Τόν Ἀντίχριστον ὀνομάζει ὁ Ὠριγένης «κατά διάμετρον ἐναντίον υἱόν τοῦ πονηροῦ δαίμονος καί Σατανᾶ καί διαβόλου».[438]

Τό χάραγμα «χξς´» (666) συμβολίζει τόν σατανοφόρον Ἀντίχριστον, «τόν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας, τόν υἱόν τῆς ἀπωλείας»,[439] «οὗ ἐστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους.».[440] Τό «χξς´» (666) συμβολίζει τήν ἀκρότητα τοῦ κακοῦ, τόν μισάνθρωπον Ἀντίχριστον, «τό πλῆρες ἰοῦ θηρίον», «τόν παγκάκιστον ἀρτίως ἀποστάτην» [441], ὁ ὁποῖος κατά μίμησιν τοῦ

---

430. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Εἰς τήν Β΄ πρός Θεσσαλ. Μ. 124, 1340. C.
431. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 924. C. (Β.Ε.Π. 6, 284).
432. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις Ε΄, Μ. 33, 473. Α.
433. Β΄ Θεσσαλονικεῖς 2, 4.
434. Οἰκουμενίου Τρίκκης, Εἰς τήν Β' πρός Θεσσαλ. Μ. 119, 120. Α.
435. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 62, 482.
436. Θεοδωρήτου Κύρου, Εἰς τήν Β΄ πρός Θεσσαλ. Μ. 82, 664, Β-C.
437. Β΄ Θεσσαλ. 2,4.
438. Ὠριγένους, Κατά Κέλσου, ς΄ Μ. 11, 1368. C-D. (Β.Ε.Π. 10, 94).
439. Β΄ Θεσσαλ. 2,3.
440. Β΄ Θεσσαλ. 2,9.
441. Γρηγορίου Θεολόγου, Ἔπη ἠθικά, Μ. 37, 963. Α.

διαβόλου εἶναι θεομάχος, χριστομάχος, φθορεύς, «ὁ τῶν ἀνθρώπων ἀλάστωρ (= καταστροφεύς δαίμων), ὁ ἀντίθεος δαίμων».[442]

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) συμβολίζει ἕνα κόσμον καταπτώσεως καί χάους, ἀποστασίας, ἀθεϊσμοῦ, ἀντιχριστισμοῦ, χωρίς τήν διέξοδον καί μετάβασιν πρός τήν 7ην, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἔξοδος ἀπό τό χάος ἀποστασίας καί ἐπιστροφή καί ἀνάπαυσις στόν Θεόν. Τό «χξς΄» (666) συμβολίζει κόσμον ταραχῆς, ἄγχους καί πολέμων, κόσμον χωρίς τήν μετάβασιν πρός τήν 8ην, ἡ ὁποία εἶναι σταθερά κίνησις πρός τόν Θεόν. Τό «χξς΄» (666) ἐκφράζει τήν ἐναντίωσιν στήν ἀνάπαυσιν ἐν Χριστῷ, στήν λύτρωσιν διά τῆς Ἀναστάσεως καί νίκης κατά τῆς φθορᾶς, τοῦ θανάτου, τοῦ διαβόλου, τοῦ Ἅδου. «Κατά τούς Ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς ὁ Ἀντίχριστος θέλει τόν κόσμον ἄνευ ἁρμονίας, γαλήνης, εἰρήνης καί τάξεως, καί εἰς διαρκῆ ἀναστάτωσιν, τήν δέ ζωήν τῶν ἀνθρώπων ἄνευ ἀγάπης, ἀρετῆς, δικαιοσύνης καί προόδου, πλήρη πάσης κακίας, μίσους, θλίψεων καί φθορᾶς. Οὕτω πραγματοποιεῖ τό θέλημα τοῦ πάτρωνός του, τοῦ Σατανᾶ. Ἡ προτίμησίς του πρός τόν ἀριθμόν 666 ἐκφράζει τό ἀπόλυτον τῆς διαθέσεώς του νά καταστρέψῃ ὁλοσχερῶς πᾶν ὅ,τι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καλόν καί ὡραῖον ἐδημιούργησεν εἰς ἕξ ἡμέρας καί νά ἀποδείξῃ ὅτι ἡ δημιουργία ἐκείνη δέν ὑπῆρξε καλήν λίαν, ὡς τήν προβάλλει τό βιβλίον τῆς Γενέσεως.»[443].

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) συμβολίζει ἕναν κόσμον κακῶς ἔχοντα, πού προσπαθεῖ νά βρῇ τήν τελείωσίν του μέ τό ἀντίχριστον γίγνεσθαι, πού θέλει νά βρῇ τήν λύτρωσίν του μόνον ἀπό τόν ἑαυτόν του, ἐκ τῶν κάτω, μέ ἀνθρώπινα μέσα, χωρίς Θεόν, χωρίς Χριστόν, μέ μόνην ἐλπίδα τόν Ἀντίχριστον. Τό «χξς΄» (666) ἐκφράζει τήν κορύφωσιν τοῦ ἀθέου ἐγωκεντρισμοῦ ἤ μᾶλλον τήν ἀποθέωσιν τῆς πτώσεως καί ἀλλοτριώσεως ἀπό τόν Θεόν, τοῦ θανάτου, τῆς δαιμονοποιήσεως, τῆς αὐτοκαταστροφῆς, τῆς αὐτομηδενίσεως. Ὅλη ὅμως αὐτή ἡ ἀντίχριστη κοσμοθεωρία τῆς αὐτονομήσεως καί θεοποιήσεως τοῦ πεσόντος καί δαιμονοποιημένου ἀνθρώπου, πού ἐκφράζει τό «666», δέν δύναται νά κατασκευάσῃ βασιλείαν ψευδομεσσίου ἐπί τῆς γῆς. Κατασκευάζει μόνον κόλασιν.

Ἀνθρωπίνη κοινωνία, ἀξία τοῦ ὀνόματός της, δέν κατασκευάζεται μέ τόν ἑωσφορισμόν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἄνθρωπος μόνον μέ τήν κοινωνίαν καί μέθεξιν τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, πού ὁδηγεῖ στήν ὑπέρβασιν ὅλων τῶν ἀτελειῶν, στήν αὐτοπραγμάτωσιν, στήν τελειότητα δηλαδή κατά τό ἀνθρωπίνως δυνατόν καί στήν

---

442. Θεοδωρήτου Κύρου, Περί Ἀντιχρίστου, Μ. 83, 525. Β.

443. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», Ἀριθμ. 3. 15/2/1987, σελ. 110.

αὐθυπέρβασιν, δηλαδή στήν κατά Θεόν τελείωσιν, στήν θέωσιν, στήν Χριστοποίησιν. «Κανείς δέν μπορεῖ νά ἐπιβάλλει τή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, κι' οὔτε εἶναι δυνατόν νά τήν κάνει πραγματικότητα χωρίς μιά νέα γέννηση, πού προϋποθέτει πάντοτε τήν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματος. Ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ σταυροῦ. Στόν πόνο ἀναγνωρίζει ἕνα βαθύτερον νόημα. Ὁ Χριστός μᾶς προτρέπει νά σηκώσουμε τό σταυρό μας, νά κρατήσουμε τό βάρος τοῦ ἁμαρτωλοῦ κόσμου.. ἡ πραγματοποίηση στή γῆ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐπίγειας εὐτυχίας καί δικαιοσύνης, χωρίς ὅμως σταυρό καί πόνο εἶναι ἕνα φοβερό ψέμα.».[444]

Τό χάραγμα «χξς´» (666) συμβολίζει τήν μεγίστην κακότητα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, πού ὑπόσχονται ἕνα λαμπρόν μέλλον, ἕνα παράδεισον δῆθεν μέ δικαιοσύνην καί εἰρήνην καί ἀνθρωπιάν, ἐνῷ προσφέρουν, αὐτό μόνον, πού μποροῦν νά δώσουν, τήν ἁμαρτίαν, τήν ἠθικήν ἐξαθλίωσιν, τήν ἀλλοτρίωσιν τοῦ ἀνθρώπου, τήν δαιμονοποίησίν του, τήν καταδυνάστευσιν τῆς προσωπικότητός του, τήν τυραννίαν, τήν ἀδικίαν, τό ἄγχος, τούς πολέμους. Οἱ ἀντίχριστοι, καί αὐτός ὁ «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος» ἀρχικά ὑποκρίνονται ἀρετήν καί μετά φανερώνουν τό σατανικόν πρόσωπόν τους.

Ὁ Ἀντίχριστος κατά τόν Ἱππόλυτον ἀρχικά «γενήσεται πραΰς, ἀγαπητικός, ἥσυχος, εὐλαβής, εἰρηνοποιός, μισῶν ἀδικίαν... τάς Γραφάς ἀγαπῶν, ἱερεῖς αἰδούμενος, ... φιλόξενος, φιλόπτωχος, ἐλεήμων...».[445] Μέ ὅλην αὐτήν τήν ὑποκριτικήν ἀρετήν ἔχει σκοπόν νά κάμη ἑαυτόν πιστευτόν καί δεκτόν ὡς μεσσίαν, γιά νά ἐκδηλωθῆ ὕστερον ἡ κακότητά του. «Καί ταῦτα πάντα ποιεῖ ὕπουλος ὤν καί δόλιος, καί πάντας θέλων ἐξαπατῆσαι πρός τό ποιῆσαι αὐτόν βασιλέα... Καί μετά ταῦτα ὑψοῦται τῇ καρδίᾳ, καί ὁ πραΰς πρότερον, γενήσεται σοβαρός· καί ὁ ἀγάπην διώκων, γενήσεται ἀνελεήμων· ὁ ταπεινός τῇ καρδίᾳ γενήσεται ὑψηλός καί ἀπάνθρωπος· καί ὁ μισῶν ἀδικίαν, τούς δικαίους καταδιώξει. Ἔπειτα ἀνυψούμενος εἰς τήν ἑαυτοῦ βασιλείαν, παρατάξει πόλεμον·».[446]

Αὐτή εἶναι ἡ βασιλεία ἡ ἀντίχριστη, τήν ὁποίαν ὁ Ἀντίχριστος ὑποκριτικά στήν ἀρχήν ἐπιμελῶς κρύπτει κάτω ἀπό τόν πέπλον τῆς ἀρετῆς, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης. Ὑπόσχεται εὐτυχίαν, θεϊκήν μακαριότητα, δύναμιν, τελειότητα, ἀλλά ὑποκρύπτει τόν δόλον, τόν σατανᾶν, αὐτόν τόν ἀρχέκακον διάβολον, ὁ ὁποῖος ἐπλάνησε τούς πρωτοπλάστους. Ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου, τήν ὁποίαν ἐκφράζει τό «χξς´»

---

444. Nicolas Berdiaeff, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 228-229.

445. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 925, C. (Β.Ε.Π. 6, 285).

446. Ἱππολύτου. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 928. Α-Β. (Β.Ε.Π. 6, 285).

(666), εἶναι ἡ μεγίστη κακότητα, διότι μέσα σ' αὐτήν κρύβεται, δρᾶ καί πλανᾶ πιστούς καί ἀπίστους «... ὁ δράκων –ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καί ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τήν οἰκουμένην ὅλην».[447].

Ἡ ὅλη φιλοσοφία τῆς ἀντίχριστης βασιλείας τοῦ «χξς΄» (666) εἶναι ἡ διαιώνισις τῆς ἀλαζονείας καί ἀποστασίας τοῦ Ἑωσφόρου καί ἡ διαιώνισις τῆς πτώσεως καί ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων μέ τά ποικίλα σατανικά τεχνάσματα περί αὐτονομίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἰσοθεΐας, περί θεώσεως ἄνευ τοῦ Θεοῦ, ἐνάντια πρός τόν Θεόν· «οὐαί τήν γῆν καί τήν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρός ὑμᾶς ἔχων θυμόν μέγαν...»[448].

4. Ἡ αἰωνία ἔχθρα κατά τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας του, ἡ κόλασις τοῦ «666»

Ὁ Ἀντίχριστος καί ἡ βασιλεία του, ὅπως ἐκφράζονται στό «χξς΄» (666), καλλιεργοῦν αἰώνιον μῖσος πρός τόν Χριστόν καί τούς χριστιανούς, πρός τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, τήν Ἐκκλησίαν, μέ σκοπόν νά πλανηθοῦν οἱ πιστοί, νά γίνουν ἀποστάτες, νά ἀρνηθοῦν τόν Χριστόν, νά ἀνασταλῆ ἡ ἐνέργεια τῆς Χάριτος, νά ματαιωθῆ ἡ σωτηρία, νά πάη χαμένη ἡ σταυρική Θυσία. Ὁ Ἀντίχριστος «τά πρῶτα μέν ἐπιείκειαν... σωφροσύνην τε καί φιλανθρωπίαν ὑποκρίνεται· σημείοις τε καί τέρασι, τοῖς ἐκ μαγικῆς ἀπάτης, ψευδέσιν Ἰουδαίους, ὡσανεί Χριστός ὁ προσδοκώμενος ἀπατήσας· παντοίοις ὕστερον ἀπανθρωπίας καί παρανομίας ἐπιγραφήσεται κακοῖς, ὡς πάντας ὑπερβαλέσθαι τούς πρό αὐτοῦ γενομένους ἀδίκους καί ἀσεβεῖς· φονικήν καί ἀποτομωτάτην, καί ἀνηλεῆ, καί ποικίλην, κατά πάντων μέν, ἐξαιρέτως δέ καθ' ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν τήν διάνοιαν ἔχων.».[449]

Ὁ Ἀντίχριστος καί ἡ βασιλεία του εἶναι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι πρός τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἀντίχριστος «ὑποδέχεται πᾶσαν τήν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ... ἐν τοῖς προοιμίοις τῆς βασιλείας αὐτοῦ, μᾶλλον δέ τυραννίδος, ὑποκρίνεται ἁγιοσύνην· ἡνίκα δέ ἐπικρατής γένηται, διώκει τήν Ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ, καί ἐκφαίνει πᾶσαν τήν πονηρίαν αὐτοῦ.»[450].

Διώκτης τῶν πιστῶν καί κυρίως τῶν ἁγίων καί ὁσίων ὁ ἀντιχριστισμός καί ὁ Ἀντίχριστος θά ζητήσουν νά ὑποτάξουν τούς πάντας καί νά

---

447. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 12, 9.
448. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 12, 12.
449. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ΄, Μ. 33, 885. Β.
450. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 94, 1217. Α-Β.

σφραγίσουν μέ τό χάραγμα «χξς´» (666). «... ἀποστελεῖ ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις, καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς τῶν δαιμόνων τάς φάλαγγας πρός τό ἐρευνῆσαι τούς ἀποκρυβέντας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, καί προσαγαγεῖν αὐτούς εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· καί τούς μέν πειθομένους αὐτῷ σφραγίσει τῇ σφραγῖδι αὐτοῦ· τούς δέ μή βουλομένους αὐτῷ ὑπακοῦσαι, τιμωρίας ἀνεικάστους, καί βασάνους πικροτάτας καί μηχανάς ἀναλώσει, οἷα οὐδέ ἐγένοντο, οὐδέ εἰς ἀκοήν ἀνθρώπου ἠκούσθη οὔτε ὀφθαλμός βροτῶν ἐθεάσατο.».[451]

Τό Χάραγμα «χξς´» (666) ἐκφράζει τήν ἐπικράτησιν τῆς ἀποστασίας καί τήν ἐρήμωσιν τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τήν ἐπικράτησιν τοῦ Ἀντιχρίστου «πεθνοῦσιν αἱ Ἐκκλησίαι πένθος μέγα, διότι οὔτε προσφορά, οὔτε θυμίαμα ἐκτελεῖται, οὔτε λατρεία θεάρεστος· ἀλλά τά ἱερά τῶν Ἐκκλησιῶν ὡς ὠποροφυλάκιον γενήσονται· καί τό τίμιον σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἀναφανήσεται· λειτουργία σβεσθήσεται, ψαλμῳδία παυθήσεται, ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν οὐκ εἰσακουσθήσεται. Ἀλλά σκότος ἔσται τοῖς ἀνθρώποις, καί θρῆνος ἐπί θρῆνον καί οὐαί ἐπί οὐαί... Ἔξωθεν φόβος, καί ἔσωθεν τρόμος, καί ἐν νυκτί καί ἐν ἡμέρᾳ... πεῖνα καί δίψα· ἐν πλατείαις θόρυβοι, ἐν οἴκοις κοπετοί...»[452]. Αὐτήν τήν κατάστασιν, αὐτό τό βδέλυγμα ἐρημώσεως, κατά γράμμα, ὅπως τό ἀναφέρει ὁ Ἱππόλυτος, τό εἴδαμε στήν Β. Ἤπειρον καί Ἀλβανίαν, σάν ἐπίτευγμα τῆς «δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου», τοῦ προδρόμου ἀντιχρίστου Ἐμβέρ Χότζα.

Ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου δέν γίνεται ποτέ παράδεισος, εἶναι μία φρικτή κόλασις. Ἡ βασιλεία τοῦ «666» κάμει τόν κόσμον χώρα καί σκιά θανάτου καί σταματάει τόν χρόνον στήν Μεγάλην Παρασκευήν, μόνον στό πένθος, χωρίς ἐλπίδα ἀναστάσεως. «Οἱ ἀπόπειρες γιά τή θεμελίωση τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ [χωρίς τόν Χριστόν] σ' αὐτόν τόν κόσμον, στήν παλιά φύση, χωρίς νά ἔχουν μεταμορφωθεῖ ὁ ἄνθρωπος καί τό σύμπαν, συνέβαλαν καί θά συμβάλλουν πάντοτε στή δημιουργία τῆς γήϊνης κόλασης καί ὄχι τοῦ γήϊνου παραδείσου, μιᾶς τρομερῆς τυραννίας, ἡ ὁποία ἐκμηδενίζει τήν ἀνθρώπινη φύση.»[453]. Αὐτήν τήν κόλασιν ἐκφράζει τό χάραγμα «χξς´» (666).

---

451. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 933, Β-C. (Β.Ε.Π. 6, 287-288).

452. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. D. 937, Α-Β (Β.Ε.Π. 6, 289).

453. Νικολάϊ Μπερντιάεφ, Γιά τήν Κοινωνική ἀνισότητα, Ἔκδ. Πουρναρᾶ, Θεσ/νίκη, 1984, σελ. 239.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ «χξς΄» (666)

ΤΜΗΜΑ Α΄

Η ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ χξς΄ (666)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΤΡΟΠΟΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ: ΚΑΤ' ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

1. Τό σύμβολον «χξς΄» (666) ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ

Ἡ παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους.».[454] Ὁ Ἀντίχριστος μέ τόν διάβολον θά ἔχουν «τήν αὐτήν... βουλήν (= θέλησιν) τε καί ἐνέργειαν πρός τήν τῶν ἀπατωμένων ἀπώλειαν.».[455] Ἑπομένως, ἀφοῦ «κοινωνοῦσιν ἀλλήλοις ὁ διάβολος καί ὁ Ἀντίχριστος... ὥσπερ ταῖς πράξεσιν, οὕτω καί τοῖς ὀνόμασι»,[456] ἀφοῦ δηλαδή ἔχουν ταυτότητα βουλήσεως, ἐνεργείας ὀνόματος, θά ἔχουν καί συνταύτισιν καί στά σύμβολα. Τό «χξς΄» (666) πρό τοῦ Ἀντιχρίστου δέν εἶναι ἕνα σύμβολον νεκρόν, ἀλλά εἶναι ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ. Ὅπως τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου πρό τῆς ἐμφανίσεώς του ἐνεργοποιεῖται ὑπό τοῦ Σατανᾶ

---

454. Β΄ Θεσσαλ. 2,9.
455. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 412. Β.
456. Ἔνθ' ἀνωτέρω.

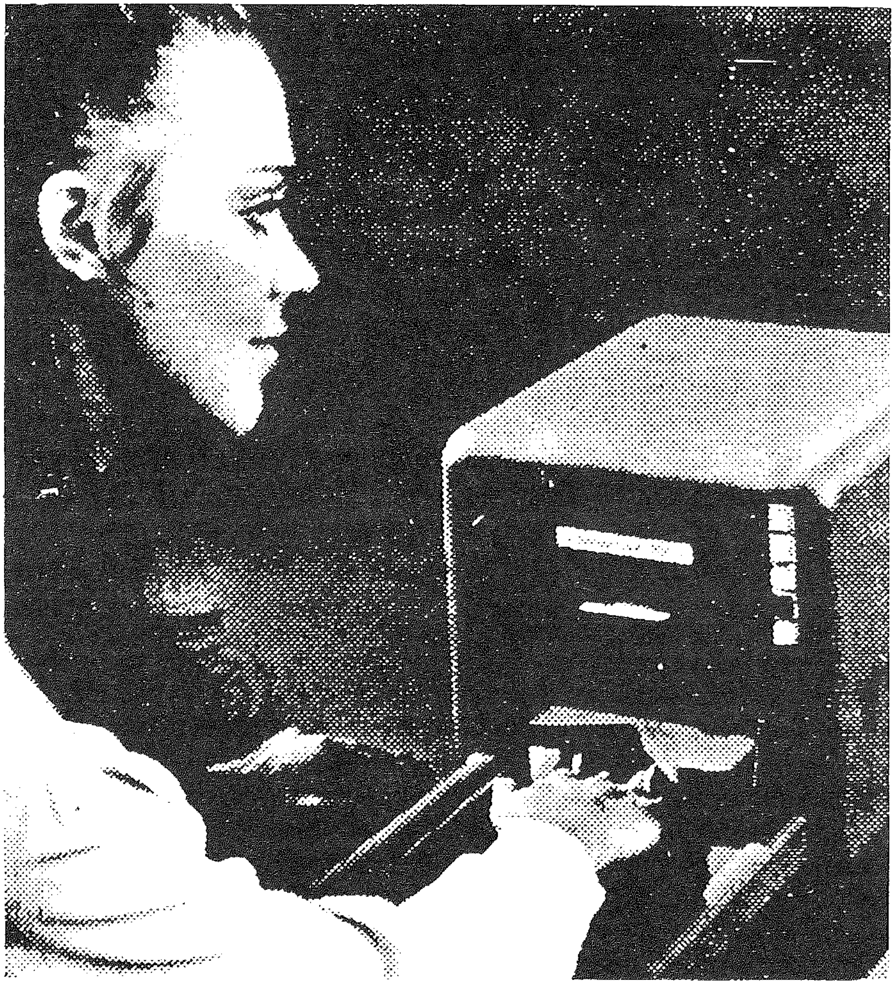

Μηχάνημα μέ τό όποῖον τυπώνεται στό χέρι ἀνεξίτηλος ὁ ἀριθμός Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666». Ἐάν τό χέρι σφραγισθῇ μέ τό χάραγμα «666», γίνεται χέρι τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀπρακτεῖ ὡς προς τά ἀγαθά ἔργα καί, ἄν κάμη τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, αὐτό δέν θά εἶναι σημεῖον εὐλογίας, ἀλλά κατάρα ἀντισταυροῦ, διότι θά κινῆ σταυροειδῶς τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου «666», τήν ὁποίαν θά ἔχη χαραγμένην.

διά τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, διά τῶν προδρόμων ἀντιχρίστων,ὁμοίως τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου ἐνεργοποιεῖται ὑπό τοῦ Σατανᾶ.

Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι «ἄνθρωπός τις πᾶσαν αὐτοῦ (τοῦ Σατανᾶ) δεχόμενος τήν ἐνέργειαν».[457] Δεκτικόν τῆς ἐνεργείας τοῦ διαβόλου εἶναι καί τό «666», διότι εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου καί συμβολίζει τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον του. Ὁ Ἀντίχριστος θά εἶναι «πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ τοῦ διαβόλου δεχόμενος τήν ἐνέργειαν.»[458]. Τό χάραγμα «666» εἶναι ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ, ὅπως καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος. «Οὐ γάρ ὁ Σατανᾶς ἔσται ὁ Ἀντίχριστος, ἀλλ' ἄνθρωπος ἐνεργούμενος ὑπό τοῦ Σατανᾶ.».[459]

Τί εἶναι ὁ σταυρός; Δύο κάθετες γραμμές. Καί ὅμως εἶναι σύμβολον τῆς θυσίας καί τοῦ θριάμβου τοῦ ἐσταυρωμένου, Ἰ. Χριστοῦ, δέχεται πᾶσαν τήν ἐνέργειαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί ἀκτινοβολεῖ καί ἐνεργεῖ δι' αὐτοῦ τοῦ ἁπλοῦ σημείου ἡ Θεία Χάρις κατά τό μέτρον τῆς πίστεως καί πρό Χριστοῦ, ὅπως θά λεχθῇ. Ὁμοίως τό «666», τό σύμβολον τοῦ σατανοφόρου Ἀντιχρίστου, δέχεται πᾶσαν τήν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, ἡ ὁποία μάλιστα, ὅπως ἐλέχθη, ἐνεργεῖ ἐκ τῶν ἔξω κατά τρόπον μαγικόν καί ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ φέροντος τό χάραγμα αὐτό.

Ἕνα παράδειγμα: Ἔστω ὅτι ὑπάρχουν δύο ποτήρια μέ νερόν. Τό ἕνα στήν φυσικήν του κατάστασιν, ἀδιάφορον. Τό ἄλλο τό παίρνει ἕνας σατανικός μάγος καί τό καθιστᾶ μαγικόν ποτόν, φορέα μαγικῆς δαιμονικῆς ἐπηρείας. Φαίνονται ἐξωτερικά ὅτι δέν διαφέρουν μεταξύ τους καί ὅμως τό ἕνα ἐφορτίσθη μέ σατανικήν ἐνέργειαν καί ἐνεργεῖ μαγικά, μπορεῖ νά βλάψη αὐτόν πού θά τό πιῇ ἀνάλογα μέ τήν ἠθικήν του κατάστασιν. Δέν κατηγοροῦμε τό νερόν, ἀλλά τήν φόρτισίν του μέ μαγικήν, σατανικήν ἐνέργειαν. Ὁμοίως δέν κατηγοροῦμε οὔτε καταργοῦμε τόν ἀδιάφορον ἀριθμόν, 666, ἀλλά τό φορτισμένον μέ σατανικήν ἐνέργειαν σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου «666», στήν συμβολικήν του χρῆσιν. Δέν θά συστήσω σέ κανένα τό μαγικόν, σατανικόν νερόν, λέγοντας ὅτι εἶναι ἀθῶον νερόν. Ὀφείλω νά διακρίνω τό ἀθῶον καί ἀδιάφορον ἀπό τό φορτισμένον μέ σατανικήν ἐνέργειαν. Ὀφείλω ὁμοίως νά διακρίνω τόν ἁπλόν, ἀδιάφορον ἀριθμόν, 666, ἀπό τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666», τό ὁποῖον εἶναι «κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ», ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ σατανᾶ. Μέ τόν Σατανᾶ δέν πρέπει νά ἔχη ὁ πιστός καμμίαν σχέσιν.

Ὁ Σατανᾶς χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανά του καί πρόσωπα καί πράγματα καί σύμβολα καί ἐνεργεῖ αὐτοπροσώπως. «ὁ Σατανᾶς ὀργάνῳ κέ-

---

457. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Β΄ πρός Θεσσαλ. Μ. 62, 482.
458. Θεοδωρήτου Κύρου, Ἑρμηνεία Β΄ πρός Θεσσαλ. Μ. 82, 664. Β.
459. Οἰκουμενίου Τρίκκης, Εἰς Β΄ πρός Θεσσαλ. Μ. 119, 117. D.

χρηται ἐκείνῳ, αὐτοπροσώπως δι' αὐτοῦ ἐνεργῶν».[460] 'Ο 'Αντίχριστος δέν εἶναι μόνον ὁ «πᾶσαν αὐτοῦ (τοῦ Σατανᾶ) ἀμπεχόμενος (= ἐνδυόμενος) τήν ἐνέργειαν»,[461] ἀλλά εἶναι αὐτός ὁ «ἔχων τόν Σατανᾶν ἐν ἑαυτῶ, δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα.»,[462] δηλαδή εἶναι ὅλος σατανοφόρος. Δι' αὐτοῦ τοῦ 'Αντιχρίστου καί τῶν συμβόλων του καί τοῦ «666» ἐνεργεῖ ὁ Σατανᾶς.

Εἶναι πλάνη ἡ ἀθώωσις τοῦ συμβόλου τοῦ 'Αντιχρίστου, τοῦ «666». 'Ο Παῦλος εἶχε προείπει: «καί διά τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης εἰς τό πιστεῦσαι αὐτούς τῷ ψεύδει.».[463] Γι' αὐτό συνιστοῦν οἱ πατέρες νά νήφωμεν καί ἀσφαλιζώμεθα. «'Ασφαλίζεταί σε, καί προλέγει ὁ 'Απόστολος· καί διά τοῦτο πέμπει αὐτοῖς ὁ Θεός ἐνέργειαν πλάνης (τό δέ, πέμπει, ἀντί τοῦ συγχωρεῖ γίνεσθαι), οὐχ ἵνα ἀπολογήσωνται, ἀλλ' ἵνα κατακριθῶσι.».[464] "Οποιος δέν δέχεται τήν ἀλήθειαν τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων, πού ἐδίδαξαν μέ Πνεῦμα "Αγιον, αὐτός παραμένει ἐκτεθειμένος στήν ἐνέργειαν τῆς δαιμονικῆς πλάνης. Δέν εἶπε ἁπλῶς πλάνην, ἀλλά «ἐνέργειαν πλάνης». «'Ενέργειαν δέ φησι πλάνης, τουτέστι, πλάνην ἐνεργόν καί πλανῆσαι ἰσχύουσαν.».[465] 'Η σατανική ἐνέργεια πλάνης ἐνεργεῖ καί μέ τόν 'Αντίχριστον καί τά ἔργα του καί τό χάραγμα «χξς'» (666). «'Ενέργειαν δέ πλάνης, τά ἔργα τοῦ 'Αντιχρίστου, ἅ ποιεῖ εἰς τό πλανῆσαι· ἤ καί αὐτόν τοῦτον οὕτως ὠνόμασεν, ἐνεργούμενον ἀπό τοῦ Σατανᾶ, διά τό πλανῆσαι πολλούς.».[466]

'Ο Σατανᾶς θά κάμη τό πᾶν ἐνεργῶν διά τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, δι' αὐτοῦ τοῦ «ἰδιοτρόπως 'Αντιχρίστου» καί διά πραγμάτων καί συμβόλων, γιά νά ὑποδουλώση καί πλανήση τούς πάντας. Θά κάμη ἀκόμη νά λαλήση ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου· «καί ἐδόθη αὐτῷ πνεῦμα δοῦναι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καί λαλήση ἡ εἰκών τοῦ θηρίου.» [467]. Κάθε θαῦμα τοῦ 'Αντιχρίστου «εἰς τόν ἐνεργοῦντα ἐν αὐτῷ διάβολον, τήν ἀναφοράν ἕξει.».[468] Τό χάραγμα «χξς'» (666) ὡς σύμβολον τοῦ ὀνόματος, τοῦ προσώπου καί τοῦ ἔργου τοῦ 'Αντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ σατανᾶ, εἶναι σημεῖον πραγματώσεως τοῦ κακοῦ στήν πληρότητα καί μέ ἀκατάπαυστη δραστηριότητα.

---

460. Κυρίλλου 'Ιεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ' Μ. 33, 888. Β. (Β.Ε.Π. 39, 191).
461. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Εἰς τήν Β' πρός Θεσσαλ. Μ. 124, 1340 C.
462. "Ενθ' ἀνωτ. 1344, C.
463. Β.' Θεσσαλ. 2,11.
464. Κυρίλλου 'Ιεροσολύμων, "Ενθ' ἀνωτ. 893. Β. (Β.Ε.Π. 39, 193).
465. Οἰκουμενίου Τρίκκης, Εἰς τήν Β' πρός Θεσσαλ. Μ. 119, 124. Α.
466. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, "Ενθ' ἀνωτ. 1345. Α.
467. 'Αποκάλυψις 'Ιωάννου, 13,15.
468. 'Ανδρέου Καισαρείας, "Ενθ' ἀνωτ. 333. D. καί 340. Α.

2. Τό χάραγμα «χξς΄» (666) σχετίζει μέ τόν Σατανᾶ-᾽Αντίχριστον

1) Σημεῖον ἐπαφῆς ᾽Αντιχρίστου

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) λειτουργεῖ ὡς σύμβολον τοῦ ᾽Αντιχρίστου καί σχετίζει μέ τόν συμβολιζόμενον ᾽Αντίχριστον. ῾Η Γραφή καί οἱ Πατέρες καταδικάζουν τό σύμβολον «χξς΄» (666), διότι εἶναι ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ σατανᾶ, σημεῖον ἐπαφῆς ᾽Αντιχρίστου.

῾Η πραγματικότητα βοᾶ. ῾Η εὐρυτάτη χρῆσις τοῦ «666» ἔχει ἀναφοράν στόν ᾽Αντίχριστον, λειτουργεῖ ὡς σημεῖον ἐπαφῆς τοῦ ᾽Αντιχρίστου. Δέν ἐπελέγη ὁ ἀριθμός αὐτός «666», διότι ἐξυπηρετεῖ τά κομπιοῦτερς, ἀλλά διότι ἐξυπηρετεῖ τόν ἀντιχριστισμόν, τά σχέδια ἐπικρατήσεως τοῦ ᾽Αντιχρίστου καί ἐξουθενώσεως τῆς ᾽Εκκλησίας. ᾽Αντί τοῦ «666» = ᾽Αντίχριστος, μποροῦσαν νά βάλουν τό «888» = ΙΗΣΟΥΣ ἤ ἄλλον ἀδιάφορον ἀριθμόν, ἀλλά ὁ σκοπός τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων εἶναι νά σφραγίσουν τά πάντα καί τούς πάντας μέ τήν σφραγῖδα τοῦ ᾽Αντιχρίστου.

Εἶναι τό χάραγμα «666» ἕνα σημεῖον ἐπαφῆς μέ τήν ἀντίχριστην σατανικήν ἐνέργειαν, πού ὁδηγεῖ μέ τόν ἀντιχριστισμόν, καί τούς προδρόμους ἀντιχρίστους, στόν Σατανᾶ καί στόν ἀναμενόμενον ἰδιοτρόπως ᾽Αντίχριστον, ἀφοῦ ὁ «... ἰδιοτρόπως καί ἐξαιρέτως ᾽Αντίχριστος λέγεται ὁ ἐπί τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος ἐρχόμενος.».[469]

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) σημαίνει ᾽Αντίχριστος. Δέν δέχεται κανείς νά σφραγίσῃ τό χέρι, τό μέτωπον ἤ τήν ταυτότητα μέ τήν λέξιν «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ». Εἶναι τόσον ἀποκρουστική αὐτή ἡ λέξις. ῾Η ἴδια σφραγίδα «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ» εἶναι καί τό χάραγμα «χξς΄» (666). Εἴτε τεθῇ «666» εἴτε ἡ λέξις «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ» εἶναι τό ἴδιον.

Τό «666» ἔχει κάποιαν γοητείαν συμβόλου. Πίσω ἀπό τό σύμβολον ἀναζητεῖται εἴτε συνειδητά εἴτε ὑποσυνείδητα εἴτε θετικά εἴτε ἀρνητικά ὁ συμβολιζόμενος ᾽Αντίχριστος. Οἱ ἄπιστοι, οἱ ἀντίχριστοι, οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ᾽Εκκλησίας ἀναζητοῦν, καλοῦν καί ἀναμένουν ὡς μεσσίαν τόν ᾽Αντίχριστον, ὁ ὁποῖος δρᾷ διά τῶν προδρόμων ἀντιχρίστων, ὅπως λέγει ὁ ᾽Ιωάννης. «... ἠκούσατε, ὅτι ὁ ᾽Αντίχριστος ἔρχεται, καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοί γεγόνασιν·».[470] Στούς ἀπίστους ἡ χρῆσις τοῦ χαράγματος «666» εἶναι μία συνειδητή ἀναφορά στόν ᾽Αντίχριστον καί ἐπίκλησις αὐτοῦ. Στόν πιστόν ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει κάποιαν ἀμφισβήτησιν τοῦ Χριστοῦ καί ὑποσυνείδητην ἀναζήτησιν τοῦ ᾽Αντιχρίστου. Στήν ἀρχήν μπορεῖ νά πῇ ὅτι ἀρνεῖται τόν ᾽Αντίχριστον

---

469. ᾽Ιω. Δαμασκηνοῦ, Περί τοῦ ᾽Αντιχρίστου, Μ. 94, 1216. Α.

470. Α΄ ᾽Ιωάννου, 2,18.

καί ἄνευ σημασίας εἶναι τό σύμβολον «666». Ἐάν ὅμως φέρη συνεχῶς τό χάραγμα αὐτό καί τό ἐπιδεικνύη στό χέρι, στό μέτωπον ἤ στήν ταυτότητα, τό «666» θά λειτουργῆ ὡς σύμβολον, ὡς σημεῖον ἐπαφῆς μέ τόν Ἀντίχριστον διά τοῦ Σατανᾶ.

Ἔστω ὅτι ἀρνεῖται ὁ πιστός τόν Ἀντίχριστον, φέρει ὅμως κατ' ἀνάγκην τό χάραγμά του. Τό «666» λειτουργεῖ ὡς σύμβολον καί παρά τήν ἄρνησιν. Ὅσον ἀρνεῖται, τόσον παραδέχεται τό «666», ἀφοῦ θά τό φέρη καί ἐπιδεικνύη. Αὐτή ἡ αὐτοαντίφασις, μέ τόν Χριστόν καί μέ τόν Ἀντίχριστον, θά ἀποτελῆ συνειδησιακόν πρόβλημα. Παρά τήν ἄρνησιν ἡ σύνδεσις συμβόλου-συμβολιζομένου λειτουργεῖ καί δέν παύει ποτέ τό «666» νά εἶναι σημεῖον ἐπαφῆς. Στήν ἀρχήν μπορεῖ νά εἶναι ὑποσυνείδητος, ἄτονος ὁ σχετισμός μέ τόν Ἀντίχριστον. Σέ στιγμές ὅμως ἀδυναμίας καί κρίσεως προσωπικότητος, ὁ σχετισμός μέ τόν Ἀντίχριστον μπορεῖ νά εἶναι ἔντονος καί συνειδητός. Τό «666» θά εἶναι ἕνα διαρκές ἐρέθισμα, ἕνα σημεῖον ἐπαφῆς μέ τόν ἀντιχριστισμόν καί τόν Ἀντίχριστον.

2) Προκαλεῖ τόν συνειρμόν: Ἀριθμός → ὄνομα → Ἀντίχριστος

Ὅταν ἀκούωμεν ἤ βλέπωμεν τό χάραγμα «χξς´» (666), ὁ νοῦς πηγαίνει στόν Ἀντίχριστον. Ὁ ἀριθμός ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὄνομα καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀντίχριστος, συνδέονται συνειρμικά στόν νοῦν μέ τό χάραγμα «666». Δέν μπορεῖ κανείς νά ἀποχωρίση τόν ἀριθμόν ὀνόματος ἀπό τό ὄνομα καί αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. Ἡ συνειρμική ἑνότης, ἀριθμός → ὄνομα → Ἀντίχριστος, δέν διασπᾶται. Ἑπομένως ὁ δεχόμενος τό «666» δέχεται ἀρχικά κατ' ἔννοιαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν αὐτόν τόν Ἀντίχριστον.

Τό χάραγμα «666» λειτουργεῖ ὡς ἐρέθισμα καί παράστασις. Διεγείρει τήν φαντασίαν, ἡ ὁποία σχηματίζει τήν μορφήν τοῦ ἀναμενομένου Ἀντιχρίστου μέ καλά ἤ ἄσχημα χρώματα ἀναλόγως τῆς ἀποδοχῆς ἤ ἀρνήσεως τοῦ προσώπου του. Ἀναπλάθει παραστάσεις σχετικές μέ τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον του. Προκαλεῖ θυμικές διαθέσεις καί συναισθηματικές καταστάσεις ὑπέρ ἤ κατά τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὅποιος δέχεται τό σύμβολον «666» δέχεται καί τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον, ὅπως ὅποιος δέχεται τόν σταυρόν δέχεται τόν ἐσταυρωμένον. Δέν εἶναι δυνατόν νά πῆ κάποιος δέν πειράζει, θά δεχθῶ τόν Ἀντίχριστον μόνον ὡς πρός τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματός του καί, ὅταν ἔλθη αὐτός προσωπικά, θά τόν ἀρνηθῶ. Τόν σύμβολον «666» δέν εἶναι ἀφηρημένος ἀριθμός, ἀλλά ὑποδηλώνει τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁδηγεῖ στόν Ἀντίχριστον. Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ἀριθμός του καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος ἀλληλοπεριχωροῦν νοητικά καί εἴτε τό ἕνα δεχθῆς εἴτε τό ἄλλο, δέχεσαι τήν ἑνότητα καί τῶν τριῶν, ἀρχικά κατ' ἔννοιαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν.

Ὁ δεχόμενος τό σύμβολον δέχεται τόν συμβολιζόμενον. Ὁ δεχόμενος τό «666» δέχεται τόν Ἀντίχριστον, τόν «666». Ἐξ ἄλλου εἶναι ἡ ἐποχή, πού τά πρόσωπα γίνονται ἀριθμοί, «νούμερα» καί φωνάζονται μέ τά νούμερά τους ἀντί τοῦ ὀνόματος καί τοῦ ὅλου τίτλου. Ὅποιος φωνάζει ἤ χαράσσει τό χάραγμα «666» κάμει μία ἐπίκλησιν στό πρόσωπον, στόν «666», στόν Ἀντίχριστον, καλεῖ τόν Ἀντίχριστον, λέγει συνθηματικά τό ὄνομά του καί ἀναμένει ἀπάντησιν, ἐμφάνισιν καί ἐνέργειαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

3. Τό χάραγμα «666» ἐνεργεῖ ὡς εἴδωλον καί μεσάζων τοῦ Ἀντιχρίστου

Τό χάραγμα «666» λειτουργεῖ ψυχολογικά ὡς σύμβολον. Ἡ λέξις σύμβολον (συν-βάλλειν)[471] σημαίνει συνάντησιν, συνένωσιν. Ἀπό ψυχολογικῆς πλευρᾶς τό σύμβολον εἶναι «ἐνέργεια ἤ δραστηριότης τῆς ψυχῆς πρός συνάντησιν ἤ σύναψιν καί μάλιστα συγχώνευσιν δύο παραγόντων.».[472] Ποῖοι οἱ δύο παράγοντες ὅσον ἀφορᾶ τό σύμβολον «666»; Τό ἐγώ τοῦ ἀνθρώπου καί τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό σύμβολον «666» δέν προκαλεῖ μόνον ἐρεθίσματα, παραστάσεις, θυμικές διαθέσεις, συναισθηματικές καταστάσεις ὑπέρ ἤ κατά τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐνίοτε γίνεται εἴδωλον καί μεσάζων τοῦ Ἀντιχρίστου καί μέ τήν ψυχολογικήν λειτουργίαν προβολῆς καί ἐνδοβολῆς ὁδηγεῖ σέ μίαν συναντησιακήν πορείαν μέ τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον, σέ μυστικήν διαλεκτικήν σχέσιν καί κοινωνίαν μέ αὐτόν.

Κατά τόν K. Jung, τό σύμβολον εἶναι ἀποκλειστικόν προϊόν τοῦ ἀσυνειδήτου, ἐνῷ ὁ ἐξωτερικός κόσμος ἁπλῶς ἐρεθίζει γιά τήν βίωσιν τοῦ συμβόλου καί δέν ἀποτελεῖ τόν ἄλλον παράγοντα γιά τήν γένεσιν τοῦ συμβόλου.[473] Ἐάν, κατά τήν θεωρίαν τοῦ Jung, ἡ ὕπαρξις καί ἡ λειτουργία τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ «666», ἦταν μόνον ἐνδοψυχικόν γεγονός, ὑποκειμενικόν, μία ἁπλῆ παράστασις, εἰκόνα, ἔννοια ἀλληγορική, χωρίς συσχετισμόν μέ τήν ἀντικειμενικήν ὕπαρξιν τοῦ Ἀντιχρίστου, καί τότε θά ἐλειτουργοῦσε ἐνδοψυχικά σάν ἕνα ὑποκειμενικόν εἴδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου ἤ προϊόν τοῦ ὁμαδικοῦ ἀσυνειδήτου. Καί στήν περίπτωσιν αὐτήν θά ὑπῆρχε μυστική ἐσωτερική διαλεκτική σχέσις καί ἀποδοχή ἤ ἄρνησις ἀποδοχῆς ἑνός εἰδώλου.

Κατά τόν Igor Caruso τό σύμβολον γεννᾶται ἀπό μίαν ἐνδοψυχικήν

---

471. H. Liddell R. Scott, Ἀ. Κωνσταντινίδου, Μέγα Λεξικόν, τόμος Δ΄, σελ. 172.

472. Ἰωάν. Κ. Κορναράκη, Ἡ ἐπίδρασις τοῦ θρησκευτικοῦ συμβόλου... Θεσ/νίκη, 1968, σελ. 5.

473. Ἔνθ᾽ ἀνωτ. σελ. 6.

δυναμικήν τάσιν, διά τῆς ὁποίας συναντᾶται τό ἐγώ (ὑποκείμενον) μέ τόν ἐξωτερικόν κόσμον (ἀντικείμενον) καί ἀναπτύσσεται μία διαλεκτική σχέσις μεταξύ ὑποκειμένου καί ἀντικειμένου.[474] Σ' αὐτήν τήν διαλεκτικήν σχέσιν τό σύμβολον γίνεται ὁ μεσάζων, πού συνδέει τό ὑποκείμενον, τό ἐγώ (πρόσωπον Α΄) μέ τό συμβολιζόμενον ἀντικείμενον ἤ ἄλλο ἐγώ (πρόσωπον Β΄). Ἡ σύνδεσις αὐτή διά τοῦ μεσάζοντος συμβόλου, πού λειτουργεῖ ὡς γέφυρα ἀμφιρρόπου κινήσεως Α → Β καί Β → Α, πραγματοποιεῖται μέ τήν προβολήν τῆς ψυχῆς πρός τό ἀντικείμενον καί τήν ἐνδοβολήν, δηλαδή τήν διείσδυσιν τοῦ ἀντικειμένου στήν ψυχήν. Ἡ δυναμική αὐτή διαλεκτική σχέσις, προβολή –ἐνδοβολή, ἐπιφέρει τήν συνάντησιν, κοινωνίαν καί συγχώνευσιν μέ τόν συμβολιζόμενον.

Κατά τήν προβολήν λοιπόν τῆς ψυχῆς στό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, «666», ἡ ψυχική ἐνέργεια δέν τερματίζει στό σύμβολον «666», ἀλλά προβάλλεται πέραν τοῦ συμβόλου, στόν συμβολιζόμενον, στόν «666». Προχωρεῖ δηλαδή στήν περιοχήν τοῦ συμβολιζομένου, στόν Ἀντίχριστον διά τοῦ Σατανᾶ, καί κοινωνεῖ μετ' αὐτοῦ κατ' ἔννοιαν ἤ κατ' ἐνέργειαν.

Κατά τήν προβολήν τό «666» γίνεται μεσάζων, πού συνδέει ὡς ἀριθμός ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τόν εἰκονιζόμενον Ἀντίχριστον. Κατά τόν Μ. Βασίλειον καί Ἰω. Δαμασκηνόν «ἡ τῆς εἰκόνος τιμή ἐπί τό πρωτότυπον διαβαίνει.».[475] Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει αὐτομάτως ἀποδοχήν τοῦ συμβολιζομένου Ἀντιχρίστου. Λειτουργεῖ τό «666» ὡς μεσάζων. Διαλέγεται τό πρόσωπον ἔντονα ἤ ὑποτονικά, συνειδητά ἤ ὑποσυνείδητα, ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς καταστάσεως, μέ τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον-Διάβολον.

Ἀλλά ὑπάρχει καί ἡ ἐνδοβολή, ἡ ἀντίστροφη προβολή, ἡ ἀνακλαστική διείσδυσις τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς κοσμοθεωρίας του διά τοῦ μεσάζοντος συμβόλου στήν ψυχήν, στό ἐγώ (πρόσωπον). Ὡς ἀνακλαστικόν κάτοπτρον γιά τήν ἐνδοβολήν αὐτήν λειτουργεῖ τό χάραγμα «χξς΄» (666), «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα, δηλαδή ἡ εἰκών τῆς αὐτοῦ ἀποστασίας.».[476] Τό χάραγμα «χξς΄» (666) εἰκονίζει μυστικά, ὅπως ἐλέχθη, αὐτό τό ἀντίχριστον, θεομάχον πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅπως ὁ Ἀντίχριστος εἶναι ἄνθρωπος «ἔχων τόν Σατανᾶ ἐν ἑαυτῷ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα»,[477] ὁμοίως καί τό σύμβολον, ἡ μιαρά

---

474. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 9-10.

475. Μ. Βασιλείου, Περί Ἁγίου Πνεύματος, κεφ. 18 § 45, Μ. 32, 149. C. (Ε.Π.Ε. 10, 402). Βλέπε καί Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Ἔκδοσις ἀκριβής ὀρθοδ. πίστεως Δ. (16) 89 περί εἰκόνων Μ. 94, 1252. D. (Ε.Π.Ε. 1, 494).

476. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 412. Α.

477. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Εἰς τήν Β΄ Θεσσαλ. Μ. 124, 1344. C.

σφραγίς τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς´» (666), ἔχει τόν Σατανᾶ, ἐν αὐτῷ δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα. Καί μέ τό «666» ἐνεργεῖ ὁ Σατανᾶς τήν ἀντίχριστην διείσδυσιν, ἀποτυπώνει τήν ἀποστασιακήν εἰκόνα του στήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι σημεῖον ἐπαφῆς καί εἴδωλον καί μεσάζων καί κάτοπτρον, πού μυστικά ἀντικατοπτρίζει τόν Ἀντίχριστον στήν ψυχήν μέ ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ.

Ὑπάρχει λοιπόν αὐτή ἡ παλινδρομική κίνησις ψυχικῆς ἐνεργείας ἀπό τό Α, τό ἐγώ, στό σύμβολον καί διά τοῦ συμβόλου στό Β΄, στό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁμοίως ἐκ τοῦ Β΄ διά τοῦ συμβόλου ἡ ψυχική ἐνέργεια παλινδρομεῖ, ἐπιστρέφει στό Α, στό ἐγώ. Ἔτσι τό σύμβολον γίνεται τό μέσον, μέ τό ὁποῖον συναντῶνται, συνάπτονται, συγχωνεύονται οἱ δύο παράγοντες, Α, (τό ἐγώ) καί Β΄ (ὁ Ἀντίχριστος). Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ἡ ψυχή, ἡ προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου, δέχεται τήν ἐσωτερικήν ἀντίχριστην σφραγῖδα, τό ἐσωτερικόν ἀντίχριστον χάραγμα.

Τό σύμβολον «666», πάντοτε κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, εἶναι μία πρόκλησις γιά συναντησιακήν πορείαν, διαλεκτικήν σχέσιν καί κοινωνίαν μέ τόν Ἀντίχριστον. Πρό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀντί αὐτοῦ, ὁ Σατανᾶς προβάλλει καί ἐνεργοποιεῖ τό εἴδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου διά τοῦ συμβόλου «666». Ἡ ἀποδοχή τοῦ συμβόλου «666» φέρει σέ ἐπαφήν δαιμονικήν, εἶναι πορεία συναντησιακή μέ τόν Ἀντίχριστον πρό τῆς ἐμφανίσεώς του διά τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ.

Αὐτή ἡ βίωσις τῆς κοινωνίας μέ τόν συμβολιζόμενον Ἀντίχριστον διά τοῦ συμβόλου «666» πραγματώνεται οὐσιαστικά στίς σκοτεινές δυνάμεις, στούς σατανιστές, στούς προδρόμους ἀντιχρίστους καί γενικά σέ ὅλα τά κυκλώματα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Σέ ὅλους αὐτούς τό «666» ἔγινε εἴδωλον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀποδοχή τοῦ Σατανᾶ καί τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι θρησκευτική πίστις καί τό «666» μέσον λατρείας, ἐνσυνειδήτου ἐπικλήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ ἀντί αὐτοῦ, μέχρι τῆς ἐμφανίσεώς του, ἐνεργοῦντος Σατανᾶ.

Στούς λεγομένους πιστούς τό «666» δέν ἐνεργεῖ συνειδητά ὡς μία συναντησιακή πορεία, ἀλλά ὑποσυνείδητα. Τό «666» ἐνεργεῖ ὡς μία ὑποσυνείδητη κλῆσις τοῦ Ἀντιχρίστου καί πορεία συναντήσεως. Καί ὅταν ὑπάρχη ἀκόμη νεκρά ψυχική σχέσις πρός τό σύμβολον καί τόν συμβολιζόμενον «666», λειτουργεῖ κάποια ὑποσυνείδητη κινητικότητα πρός τό σύμβολον καί τόν Ἀντίχριστον. Τό «666» θά εἶναι ἕνα ἀντικειμενικόν ἐρέθισμα, πού θά σχετίζη μέ τόν Ἀντίχριστον. Ὑποσυνείδητα πραγματώνεται μία τέτοια κίνησις πρός τόν Ἀντίχριστον σέ στιγμές κρίσεως τῆς προσωπικότητος, ψυχικῆς κάμψεως καί ἀμφιβολιῶν.

Αὐτή ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» καί ἡ συναντησιακή πορεία πρός τόν Ἀντίχριστον εἶναι ἀρχικά νοητική καί δύναται νά γίνη οὐσιαστική, ἐν-

εργητική, βουλητική. Ἡ ἀρχική ἀφηρημένη διείσδυσις τοῦ συμβόλου τοῦ Ἀντιχρίστου στήν ψυχήν προετοιμάζει τήν κατ' ἔννοιαν ἀποδοχήν τοῦ Ἀντιχρίστου καί διαβόλου καί ἔπειτα τήν κατ' ἐνέργειαν βουλητικήν ἀποδοχήν. Τό σύμβολον πρῶτα κατακτᾶ τόν χῶρον τοῦ νοῦ, τῆς καρδίας καί παρασύρει τήν βούλησιν γιά τήν ἀποδοχήν τοῦ συμβολιζομένου, τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό σύμβολον «666» ἀνοίγει τόν δρόμον γιά τόν «666», τόν Ἀντίχριστον, ὁ ὁποῖος καλεῖται σέ στιγμές ἀδυναμίας, ὀλιγοπιστίας, δαιμονικῆς ἐπηρείας εἴτε συνειδητά εἴτε ὑποσυνείδητα.

Τό σύμβολον «666» εἶναι μία συνειδητή ἤ ὑποσυνείδητη πρόκλησις συναντησιακῆς πορείας τοῦ ἐγώ πρός τόν Σατανᾶ καί Ἀντίχριστον. Καί μόνον ὁ λογισμός νά περάση ἀπό τόν νοῦν τοῦ πιστοῦ «μήπως δέν ἦταν ἀληθινός Μεσσίας ὁ Χριστός, καί περιμένομεν ἄλλον;», ἀμέσως τό «666» ὁδηγεῖ στόν Ἀντίχριστον καί συγκλονίζει καί ἀλλοτριώνει μέ τό ὅραμα τοῦ ψευδομεσσίου. Ὁ πιστός δέν πρέπει νά δέχεται οὔτε στόν νοῦν οὔτε στήν βούλησιν οὔτε στήν καρδίαν, οὔτε ἐσωτερικά, οὔτε ἐξωτερικά κανένα σύμβολον, καμμίαν σχέσιν, πού ἀπομακρύνει ἀπό τόν Χριστόν. Δέν μπορεῖ νά συνυπάρξουν στήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου Χριστός καί Ἀντίχριστος. «Τίς συμφώνησις Χριστῷ πρός Βελίαλ (Σατανᾶ);»[478].

Τήν ἐπίδρασιν τοῦ ἀντιχρίστου συμβόλου «666», τό ὁποῖον κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ μέ τήν παλινδρομικήν κίνησιν, προβολή-ἐνδοβολή, γίνεται μέσον συναντήσεως, κοινωνίας τοῦ ἐγώ μέ τόν Ἀντίχριστον, δείχνομεν μέ τό ἀκόλουθον γραμμικόν σχῆμα:

478. Β΄ Κορινθίους 6,15.

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΑΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΟΥ «666»

1. Προβολή: Α→«666»→Β.	Ἡ ἀποδοχή τοῦ συμβόλου «666» ὁδηγεῖ σέ ψυχικήν κινητικότητα ἀποδοχῆς τοῦ συμβολιζομένου Ἀντιχρίστου-Σατανᾶ
2. Ἐνδοβολή:Β→«666»→Α.	Κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ διείσδυσις στήν ψυχήν διά τοῦ συμβόλου-χαράγματος «666» τοῦ συμβολιζομένου Ἀντιχρίστου.
3. Προβολή↔Ἐνδοβολή: Α→666→Β Β→666→Α	Παλινδρομική κίνησις καί διά τοῦ συμβόλου «666» συνάντησις, κοινωνία τοῦ Ἐγώ μέ τόν Ἀντίχριστον, Σατανᾶ.

4. Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν διαχρονικήν, ἀφανῆ παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίστου

Ἡ παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου καθίσταται διαχρονική μέ τόν ἀντιχριστισμόν, τούς προδρόμους ἀντιχρίστους, τίς αἱρέσεις καί ὅλες τίς ἀντίθεες δυνάμεις. Ὁ Ἰωάννης λέγει «... ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καί νῦν ἀντίχριστοι πολλοί γεγόνασιν·».[479] Κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ οἱ πρόδρομοι ἀντίχριστοι καθιστοῦν παρόντα τόν «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστον», διότι εἶναι «οἱ ἐνσαρκοῦντες τό ἀντίθεον καί ἀντίχριστον πνεῦμα αὐτοῦ.».[480] Μέ τίς αἱρέσεις, τίς ψευδοδιδασκαλίες καί ὅλες τίς ἀντίχριστες δυνάμεις ἐκφράζεται ὁ Ἀντίχριστος κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ καί εἶναι παρών ἀπό τήν ἐποχήν τοῦ Ἰωάννου. «καί τοῦτό

---

479. Α΄ Ἰωάννου, 2, 18.

480. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ περί Ἀντιχρίστου Ἰδέα, ἐν Ἀθήναις, 1970, σελ. 40. καί 41.

ἐστι τό τοῦ ἀντιχρίστου ὅ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καί νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστίν ἤδη.».[481]

Ὁ Ἀντίχριστος λοιπόν διά τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ εἶναι παρών σέ κάθε ἐποχήν καί ἐκφράζεται καί δρᾶ διά τῶν ὀργάνων του καί τῶν διαφόρων συμβόλων. Τό κατ' ἐξοχήν σύμβολον, πού ἐκφράζει τόν Ἀντίχριστον, τόν χαρακτῆρα, τό ἔργον του, τήν κοσμοθεωρίαν του, ὅπως εἴδαμε, εἶναι τό «666». Γίνεται τρόπον τινά μέ τό «666» παρών καί ἐνεργῶν ὁ Ἀντίχριστος. Τό «666» προετοιμάζει τήν προσωπικήν ἔλευσίν του. Παρών ὁ Ἀντίχριστος διά τῶν ὀργάνων του, παρών καί διά τοῦ συμβόλου του «666». Τά πάντα κινεῖ ὁ Σατανᾶς. Μέ τόν Ἀντίχριστον «πραγματοποιεῖται ἡ τελειοτέρα καί πληρεστέρα προέκτασις τοῦ Σατανᾶ ἐπί τῆς γῆς.».[482]

Τό «666» δέν εἶναι ὁ Ἀντίχριστος οὔτε μόνον του φέρει τόν Ἀντίχριστον. Μέ τό «666» προβάλλεται, ἀντικατοπτρίζεται, τό εἴδωλον, ἡ μορφή τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐνεργεῖται τό μυστήριον τῆς ἀνομίας, πού προετοιμάζει τήν ἔλευσίν του. Ὅπως ἐλέχθη, «τό νόημα τοῦ 666 προβάλλει τρισδιάστατον. Τοῦτο ἀκριβῶς ἐκφράζεται διά τῆς τριπλῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ψηφίου 6, ἡ ὁποία συμβολίζει τήν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Ἀντιχρίστου ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κακίας, τῆς πλάνης, τῆς ἀπάτης καί, δι' αὐτῶν, τῆς ἀπό τοῦ Θεοῦ ἀποστασίας τῶν ἀνθρώπων, τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος, καί τοῦ μέλλοντος.».[483] Κατά τόν Εἰρηναῖον διά τοῦ Ἀντιχρίστου «ἀνακεφαλαίωσις γίνεται πάσης ἀδικίας, καί παντός δόλου, ἵνα ἐν αὐτῷ συρρεύσασα καί συγκλεισθεῖσα πᾶσα δύναμις ἀποστατική... καταλλήλως οὖν καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἕξει τόν ἀριθμόν χξς' ἀνακεφαλαιούμενος ἐν αὐτῷ τόν πρό τοῦ κατακλυσμοῦ πᾶσαν κακίαν...»[484]

Διά τοῦ Σατανᾶ ὁ Ἀντίχριστος προβάλλεται διαχρονικά, «... ἡ προσωπική δρᾶσις τοῦ μέλλοντος νά ἔλθη εἰς τούς ἐσχάτους καιρούς Ἀντιχρίστου θά ἔχῃ ἀναφοράν διά τοῦ πάτρωνός του, τοῦ Σατανᾶ, εἰς τό παρελθόν, τό παρόν καί τό μέλλον... ἡ δρᾶσις τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἀναπτυχθῇ εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπό τοῦ Σατανᾶ προσχεδιασθέντος προγράμματος ἀνατροπῆς τῆς ὑπαρχούσης εἰς τόν κόσμον θείας τάξεως, καί ἀχρηστεύσεως τῆς ἐκ τοῦ κακοῦ σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων διά τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς δράσεως τῆς Ἐκκλησίας Του εἰς τόν κόσμον. Τό σατανικόν τοῦτο πρόγραμμα δράσεως τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει ὡς βάσιν τόν ἀριθμόν 6.».[485]

---

481. Α' Ἰωάννου, 4,3.
482. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 59.
483. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Ἀριθ. 3/15-2-87, σελ. 109.
484. Εἰρηναίου, Contra Haereses lib. V. M. 7. 1201-1202 (Β.Ε.Π. 5, 168).
485. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ..

Ἐάν πλανήσῃ τούς πιστούς ὁ Σατανᾶς ὅτι τό «666» δέν εἶναι κακόν, τότε εἶναι βέβαιον ὅτι θά πείσῃ ὅτι καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος δέν εἶναι κακός. Ὁ Ἱππόλυτος ἐπισημαίνει τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀντίχριστος καί μή παρών προσωπικῶς προκαλεῖ πόλεμον. «... αὐτός μή φαινόμενος ἄρτι ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁρατόν ἡμῖν πόλεμον πρός μάχας καί σφαγάς ἐπάγει καί ἐρεθίζει...»[486].

Τό σημεῖον, ἡ σφραγίς τοῦ Ἰ. Χριστοῦ εἶναι ὁ σταυρός. Τό σημεῖον, ἡ σφραγίς τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό «666». Ὁ σταυρός σημαίνει τήν νίκην, τόν θρίαμβον κατά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀποστασίας. Τό «666» σημαίνει τόν θρίαμβον τῆς ἀποστασίας, τήν ἄρνησιν τοῦ ἔργου τῆς σωτηρίας. Ἡ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ἐνέργεια τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ εἶναι διαχρονική καί ἐμφανίζεται καί πρό Χριστοῦ. Ὁμοίως καί ἡ διά τοῦ Σατανᾶ ἐνέργεια τοῦ σημείου τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι διαχρονική καί ἐμφανίζεται καί πρό τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὁι ἀριθμός ΤΙΗ (318) στήν Π.Δ. προτυπώνει τήν νίκην τῆς σταυρικῆς Θυσίας. Τό Τ (= 300) «φασίν εἶναι τοῦ Κυριακοῦ σημείου (σταυροῦ) τύπον κατά τό σχῆμα», τό δέ ΙΗ (= 18) «τοὔνομα σημαίνει τό σωτήριον.».[487] Μέ τόν ἀριθμόν αὐτόν ἐνίκησεν ὁ Ἀβραάμ τοῦς ἐχθρούς.[488] «Ι, δέκα, Η, ὀκτώ· ἔχεις Ἰησοῦν. Ὅτι δέ ὁ σταυρός ἐν τῷ Τ ἤμελλεν ἔχειν τήν χάριν, λέγει καί τριακοσίους.».[489]

Ὑπάρχουν πολλές προτυπώσεις τοῦ σταυροῦ στήν Π.Δ.[490] «Ὁ τοῦ Χριστοῦ Σταυρός προανεκηρύττετο καί προετυποῦτο μυστικῶς ἐκ γενεῶν ἀρχαίων».[491] Ὅπως τό Σταυρικόν μυστήριον ἦταν ἐνεργούμενον πρό Χριστοῦ καί ἡ Χάρις τοῦ Σταυροῦ ἐνεργοῦσε καί ἔσωζε διά τῶν προτυπώσεων τοῦ Σταυροῦ, ὁμοίως καί τό μυστήριον τῆς ἀνομίας τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἐνεργούμενον πρό τῆς προσωπικῆς ἐμφανίσεώς του καί διά προδρόμων ἀντιχρίστων καί συμβόλων καί κυρίως διά τοῦ «666». «Ὥσπερ μήπω παραγενομένου τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἁμαρτίας, τοῦ υἱοῦ τῆς ἀνομίας, τοῦ Ἀντιχρίστου λέγω, ὁ ἠγαπημένος τῷ Χριστῷ φησι Θεολόγος, «καί νῦν, ἀγαπητοί, ὁ Ἀντίχριστός ἐστι», οὕτω καί ὁ Σταυρός ἦν ἐν τοῖς προγενεστέροις καί πρό τοῦ τελεσθῆναι. Ὁ γάρ μέγας Παῦλος σαφέστερον ἡμᾶς διδάσκων, πῶς καί μήπω παραγενόμε-

---

486. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 929. Β-C. (Β.Ε.Π. 6, 286).

487. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς ς΄ κεφ. 11. Μ. 9, 305. Α. (Β.Ε.Π. 8, 209.).

488. Γένεσις 14,14. «ἀκούσας δέ Ἄβραμ ὅτι ἠχμαλώτευται Λώτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τούς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καί ὀκτώ, καί κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν...».

489. Βαρνάβα Ἐπιστολή, ΙΧ, 8 Μ. 2, 752. Α-Β (Β.Ε.Π. 2, 235).

490. Βλέπε Γ. Γρατσέα, Ὁ Σταυρός, Ἀθῆναι, 1967, σελ. 15-24.

491. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Εἰς τόν Τίμιον καί ζωοποιόν Σταυρόν, 1. Μ. 151, 124. D. (Ε.Π.Ε. 9, 282).

νος ἐν ἡμῖν ἐστιν ὁ Ἀντίχριστος, φησίν ὅτι «τό μυστήριον αὐτοῦ ἐνεργεῖται ἐν ἡμῖν.». Οὕτω δή καί ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ μήπω γεγονώς ἐν τοῖς προπάτορσιν ἦν· τό γάρ μυστήριον αὐτοῦ ἐνηργεῖτο ἐν αὐτοῖς».[492]

Εἶναι Ἐνεργούμενος ὁ Σταυρός πρό τῆς σταυρώσεως· «... καί πρό τοῦ τόν Σταυρόν παγῆναι Σταυρός ἦν ὁ σώζων».[493] Ἐνεργούμενον καί τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» πρό τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ὢ τῶν παραδόξων πραγμάτων! Οὐδέπω ὁ σταυρός ὑπό τῶν Ἰουδαίων ἐτεκτονεύετο, καί τό τοῦ σταυροῦ τρόπαιον τοῖς πιστοῖς ἐπεδείκνυτο. Ὢ σταυροῦ παντότροφος ἐνέργεια ἐν τῇ Χάριτι μέν τῇ ὄψει τῆς ὁράσεως ἐνριζωθεῖσα (στήν Κ.Δ. ἐνεργεῖ ἡ ἁπλῆ ἐμφάνισις τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ)· ἐν τῷ νόμῳ δέ τῇ πείρᾳ τῆς βοηθείας ἐν τῷ Μωσαϊκῷ σχηματισμῷ (διά τῆς ἐκτάσεως τῶν χειρῶν) προαναζωγραφηθεῖσα!» [494].

Ὅπου προτυπούμενος ὁ σταυρός, ἐκεῖ ὁ Χριστός ἐνεργῶν. Τό «666» προτυπώνει τόν Ἀντίχριστον. Ὅπου τό «666» σημειούμενον, ἐκεῖ κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ὁ Ἀντίχριστος ἐνεργῶν τό μυστήριον τῆς ἀνομίας, τό ὁποῖον κυοφορεῖ ἐπί αἰῶνας τήν προσωπικήν του παρουσίαν.

Ἡ σφράγισις διά τοῦ σταυροῦ καθιστᾶ τό κακόν ἀνενέργητον. «Ἡ δέ τοῦ σταυροειδοῦς τύπου σφραγίς,... δηλοῖ τήν πασῶν ὁμοῦ τῶν σαρκικῶν ὀρέξεων ἀνενεργησίαν.».[495] Ἡ σφράγισις διά τοῦ «666» ἐνεργοποιεῖ τό κακόν καί ἀντιχριστοποιεῖ τόν ἄνθρωπον, τόν καθιστᾶ ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ. Ἡ σφράγισις μέ τόν σταυρόν καθιστᾶ τόν πιστόν χριστοειδῆ, ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Χριστοῦ. Στήν Π.Δ. οἱ δίκαιοι καί ἅγιοι ἦσαν «τῷ μυστηρίῳ τοῦ σταυροῦ ἐνεργούμενοι.».[496]

Τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου καί οἱ δεχόμενοι τό χάραγμα «666» εἶναι ἐν συνειδήσει κοινωνοί τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐνεργούμενοι ὑπ' αὐτοῦ. Διά τοῦ «666» γίνεται μυστικῶς παρών ὁ Ἀντίχριστος. Μέ τό «666» δηλώνεται ἡ διαχρονική παρουσία του καί ἡ ἐνέργειά του, ἡ παρότρυνσις πρός ἀποστασίαν. Ὅπως ἡ σταυροειδής χρίσις τῶν παραστάδων τῶν οἰκιῶν τῶν Ἰουδαίων στήν Αἴγυπτον μέ τό αἷμα τοῦ πασχαλίου ἀμνοῦ μυστικῶς καθιστοῦσε παροῦσαν τήν ἐνέργειαν τοῦ σταυ-

---

492. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἔνθ' ἀνωτ. 3, Μ. 151,125. C. (Ε.Π.Ε. 9, 284-286).

493. Ἔνθ' ἀνωτ. 16, Μ. 151, 136. C. (Ε.Π.Ε. 9, 304).

494. Τιμοθέου Ἀντιοχείας, Εἰς τόν Σταυρόν κλπ. Μ. 86. 1, 256, C-257, A.

495. Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, Περί Ἐκκλησ. Ἱεραρχίας γ. 3. Μ. 3, (Ε.Π.Ε. φιλ. 3, 442).

496. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ἔνθ' ἀνωτ. 15, Μ. 151, 136. A. πρβλ. 133-B-D (Ε.Π.Ε. 9, 302).

ροῦ καί αὐτόν τόν Ἰ. Χριστόν παρόντα καί σώζοντα, ὁμοίως καί ἡ σφράγισις μέ τό χάραγμα «666» καθιστᾶ παρόντα καί ἐνεργοῦντα αὐτόν τόν Ἀντίχριστον καί ὁδηγοῦντα στήν ἀποστασίαν καί ἀπώλειαν.

Τό χάραγμα «666» καλεῖ καί παροντοποιεῖ τόν Ἀντίχριστον, εἶναι πρόδρομον σημεῖον τῆς παρουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως πρό τῆς Β΄ Παρουσίας τοῦ Ἰ. Χριστοῦ προτρέχει τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. «καί τότε φανήσεται τό σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ»,[497]δηλαδή ὁ σταυρός, «σημεῖον ἐκπετάσεως ἐν οὐρανῷ».[498]

Ὁ σταυρός εἶναι τοῦ Χριστοῦ γνώρισμα καί τῶν Χριστιανῶν ἀσφάλεια. Τό «666» τοῦ Ἀντιχρίστου προμήνυμα. Ὁ σταυρός, προάγγελος τῆς Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὥστε νά ἀποτελῇ σημεῖον ἀναγνωρίσεως, γιά νά μή πλανηθοῦν οἱ πιστοί ἀπό τόν Ἀντίχριστον. «... μετ' αὐτοῦ (τοῦ σταυροῦ) μέλλει ἔρχεσθαι ἐν τῇ δευτέρᾳ καί ἐνδόξῳ αὐτοῦ παρουσίᾳ... Ἀλλ' ἴδωμεν πῶς μετά τοῦ σταυροῦ ἔρχεται· ἀναγκαῖον γάρ ἐπαναγαγεῖν τήν ἀπόδειξιν... περί τῆς δευτέρας αὐτοῦ παρουσίας λέγων τῆς ἐνδόξου διά τούς ψευδοχρίστους, διά τούς ψευδοπροφήτας, διά τόν Ἀντίχριστον, ἵνα μή τις πλανηθείς ἐκείνῳ περιπέσῃ. Ἐπειδή γάρ πρό τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἀντίχριστος ἔρχεται, ἵνα μή ζητῶν τις τόν ποιμένα τῷ λύκῳ περιπέσῃ διά τοῦτό σοι λέγω γνώρισμα τῆς τοῦ ποιμένος παρουσίας.»[499]. Γνώρισμα τοῦ Ποιμένος Χριστοῦ ὁ σταυρός. Γνώρισμα τοῦ λύκου Ἀντιχρίστου τό «666». Ὁ σταυρός ὁδηγεῖ στόν ποιμένα Χριστόν. Τό «666» ὁδηγεῖ στόν λύκον Ἀντίχριστον. Φυλάξου ἀπό τόν λύκον χριστιανέ.

---

497. Κατά Ματθαῖον 24, 30.
498. Διδαχή τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, XVI, 6 Β.Ε.Π. 2,220.
499. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τόν Σταυρόν καί εἰς τόν ληστήν... Μ. 49, 403-404.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΤΟ ΠΟΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ: ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΠΟΙΕΙ

1. Λύει Χριστόν-ἀποχριστοποιεῖ τόν χριστιανόν

1) Δέσμευσις τῆς βουλήσεως-δυσκινησία πρός τό ἀγαθόν

Τό σύμβολον «666» ἀπό τήν στιγμήν τῆς ἀποδοχῆς του ἐνεργεῖ ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ. Ἐάν δεχθῆ ὁ πιστός τό χάραγμα αὐτό ἐξωτερικά, στό χέρι, στό μέτωπον ἤ στήν ταυτότητα, δημιουργεῖται ἡ προϋπόθεσις γιά τήν διείσδυσιν στήν ψυχήν τῆς σατανικῆς ἐνεργείας καί τήν ἅλωσιν τοῦ ἐγώ. Ἡ σιωπηρά, ἀθόρυβη διείσδυσις στόν νοῦ καί στήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ ἀφηρημένη κατ' ἔννοιαν ἀποδοχή ἐξελίσσεται σέ συγκεκριμένην ἐνσυνείδητην ἀποδοχήν, σέ ἅλωσιν καί ἀλλοτρίωσιν τῆς ὑπάρξεως. Συνήθως καί ὁ πνευματικός ἀκόμη ἄνθρωπος δίνει ἀνοίγματα στήν σατανικήν ἐνέργειαν μέ ἀδυναμίες, συμβιβασμούς, ἁμαρτίες, ὁπότε τό χάραγμα «666» ἐνεργεῖ ὡς ἀποχριστοποιητική σφραγίδα, διότι, ὅπως εἴδαμε, τό «666» ἐκφράζει τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό χάραγμα «666» ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ δεσμεύει τήν βούλησιν καί προκαλεῖ δυσκινησίαν πρός τό ἀγαθόν. Στό μέτωπον καί στό δεξί χέρι θά χαράσσεται τό «666» ἤ στό μέτωπον ταυτότητος πάνω ἀπό τήν φωτογραφίαν, γιά νά σημαίνη αὐτήν τήν δέσμευσιν τῆς βουλήσεως, τοῦ λόγου καί τοῦ ἔργου. «καί ποιεῖ πάντας... ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἤ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν».[500]

Τό χάραγμα «χξς΄» (666) εἰκονίζει τόν ἀποστάτην Ἀντίχριστον καί τόν δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα ἀρχιαποστάτην Σατανᾶ. Ἡ σφράγισις τοῦ μετώπου, τῆς δεξιᾶς χειρός ἤ τῆς ταυτότητος, ἔχει τήν ἔννοιαν νά δοθῆ στήν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου αὐτή ἡ ἀποστασιακή ἰδιότης ἀρχικά ἐξωτερικά καί κατ' ὀλίγον ἐσωτερικά, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ἀρνηθῆ τό ἀγαθόν καί τήν κίνησιν πρός τόν Θεόν καί νά δεχθῆ τό κακόν

500. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 13,16.

καί τήν κίνησιν πρός τόν Σατανᾶ, νά ἀδρανοποιηθῆ ὡς πρός τό ἀγαθόν καί νά ἐνεργοποιηθῆ πρός τό κακόν, νά γίνη ἀποστάτης σύμμορφος πρός τόν Ἀντίχριστον διάβολον, εἰκών καί ὁμοίωσίς του.

Τό χάραγμα «χξς'» (666) ἐκφράζει, ὅπως εἴδαμε, τήν ἀνακεφαλαίωσιν, τήν κορύφωσιν τοῦ κακοῦ καί τῆς ἀποστασίας ἀπό τόν Θεόν. Ἡ χάραξις τοῦ «666» σημαίνει ἄρνησιν τοῦ ἀγαθοῦ καί τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέγει καί ὁ Ἀρέθας. «Ἀντίθετος γάρ τῶν ἀγαθῶν ἡ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος ἐγχάραξις.».[501]

Τό χάραγμα «666» σφραγιζόμενον στό μέτωπον καί στό δεξί χέρι ἤ στήν ταυτότητα, πού θά ἐπιδεικνύη τό δεξί χέρι, λειτουργεῖ ὡς πυξίδα ἀποπροσανατολιστική, ἀποχριστοποιητική, μέ ἐνέργειαν δαιμονικήν, ἡ ὁποία ἀδρανοποιεῖ τήν βούλησιν πρός τόν ἀγαθόν, ἀπενεργοποιεῖ τήν σφραγίδα τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βαθμηδόν, καί καθιστᾶ τόν ἄνθρωπον ἀδιάφορον, δυσκίνητον πρός τό ἀγαθόν, τήν προσευχήν καί τά καλά ἔργα, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος: «Προσέχετε, ἀδελφοί μου, τήν ὑπερβολήν τοῦ θηρίου· τεχνάσματα γάρ πονηρίας, πῶς ἐκ γαστρός ἄρχεται, ἵν' ὅταν τις στενωθῆ, βρωμάτων ὑστερούμενος, ἀναγκασθῆ λαβεῖν ἐκείνου τήν σφραγῖδα, οὐχ ὡς ἔτυχεν, εἰς πᾶν μέλος τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐπί χεῖρα δεξιάν, ὁμοίως καί ἐπί τοῦ μετώπου, τόν δυσσεβῆ χαρακτῆρα, ἵνα ἐξουσίαν μή ἔχη ὁ ἄνθρωπος σφραγίσαθαι τῇ δεξιᾷ χειρί τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μήτε πάλιν ἐν μετώπῳ σημειώσασθαι παντελῶς τό ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου, μήτε τόν ἔνδοξον καί τίμιον σταυρόν τοῦ Χριστοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν.».[502]

Δηλαδή ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀπό ἐξωτερική γίνεται ἐσωτερική δέσμευσις καί ἀδρανοποιεῖ τήν πνευματικήν διάθεσιν, ὥστε νά μήν θέλη οὔτε ἕνα «δόξα Πατρί» νά εἰπῆ οὔτε ἕνα «ἅγιος ὁ Θεός», δηλαδή νά μή σημειώση τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ στό μέτωπον καί νά μήν κάμη οὔτε τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σάν νά εἶναι τό χέρι βαρύ, ἀσήκωτον δεμένον. Ἀκούομεν ὅτι συμβαίνουν πολλά τέτοια παραδείγματα, σύμπτωμα ἀντίχριστης ἐνεργείας.

Ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας ἐπισημαίνει: «Καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου [καί πλάνου] πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει· ἐν μέν ταῖς δεξιαῖς [χερσίν], ἵνα τῶν [δεξιῶν καί] ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψη τήν ἐνέργειαν· ἐν δέ τοῖς μετώποις, ἵνα ἐν τῇ πλάνη καί τῷ σκότει διδάξη τούς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι.».[503] Ἡ ἀντίχριστη

---

501. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 680. D.

502. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Λόγος εἰς τήν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου, ἔκδ. ΟΞΟΝΙΑ, αψθ', σελ. Τξα'.

503. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. Α-Β. Παρομοίως ὁ Ἀρέθας: «Ἐπί χειρός τῆς δεξιᾶς καί ἐπί μετώπου τό γνώρισμα. Ἀντίθετος γάρ τῶν ἀγαθῶν ἡ

ἐνέργεια τοῦ «666» δεσμεύει τήν Βούλησιν καί δίνει τό ἀντίχριστον ἦθος στήν προσωπικότητα, ἡ ὁποία ἀρνεῖται ὀλίγον κατ' ὀλίγον τόν Χριστόν καί ἐγκολπώνεται τόν 'Αντίχριστον. Τό «666» εἶναι ἕνα κλειδί, μέ τό ὁποῖον ἡ ἀντίχριστη ἐνέργεια βαθμηδόν αἰχμαλωτίζει τήν προσωπικότητα στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, ἐκκόπτει τήν ἐνέργειαν τῶν ἀγαθῶν ἔργων καί ἀλλοτριώνει τό πρόσωπον, ὥστε νά ἐνεργοποιῆται καί μέ θράσος νά παρρησιάζεται μέσα στήν ἀντίχριστην πλάνην καί στό σκότος, νά γίνεται ἀπό φωτόμορφον τέκνον τῆς πίστεως ἐσκοτισμένος υἱός τοῦ διαβόλου.

Τό χάραγμα «666» ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ συνεχῶς δεσμεύει καί ψυχήν καί σῶμα μέ τήν ἀντίχριστην ἐνέργειαν, ἡ ὁποία, ὅπως ἀναλυτικώτερα θά λεχθῆ σέ ἄλλο κεφάλαιον, κινεῖται πρῶτον ἐκ τῶν ἔξω πρός τά ἔσω, πρός τήν ψυχήν καί ἀποχριστοποιεῖ τήν προσωπικότητα. Στήν συνέχειαν ἡ ἀντίχριστη ἐνέργεια, ἐκ τῶν ἔσω, ἀπό τήν βούλησιν, ἀπό τήν ἀλλοτριωμένην ψυχήν κινεῖται πρός τά ἔξω ὡς ἔκφρασις μέ λόγον καί ἔργον. Ἔτσι ἡ σατανική ἐνέργεια τοῦ «666» σφραγίζει ὄχι μόνον τό μέτωπον, ἀλλά καί τόν λόγον, ὄχι μόνον τό δεξί χέρι, ἀλλά καί τό ἔργον, ἐμποδίζει τό καλόν καί διευκολύνει τό κακόν.

2) 'Ακινησία πρός τό ἀγαθόν-τελεία ἀποχριστοποίησις

Ἡ δέσμευσις τῆς βουλήσεως, τήν ὁποίαν ἐκφράζει τό χάραγμα «666», μπορεῖ νά καταλήξη σέ τελείαν αἰχμαλωσίαν στόν Σατανᾶ-'Αντίχριστον, σέ πάγιον ἀντίχριστον ἀρνητισμόν. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος γίνεται **ἀκίνητος πρός τό ἀγαθόν,** ἀπομακρύνεται ἠθικά ἀπό τόν Θεόν, γίνεται ἀποστάτης καί πονηρός. «πονηροί δέ... οἱ τό χάραγμα ἐπιφερόμενοι τοῦ θηρίου, ἐκ τοῦ ἀποστῆναι μέν ἀπό Θεοῦ ζῶντος, τῷ 'Αντιχρίστῳ δέ προσρυῆναι (= προσχωροῦν).».[504]

Ἡ ἐνέργεια τοῦ χαράγματος «666» αἰχμαλωτίζει τήν βούλησιν καί τήν ὅλην προσωπικότητα σέ μίαν τυφλήν ὑποταγήν στόν 'Αντίχριστον, ὅπως λέγει ὁ Ἱππόλυτος: «Καί πάντες διά τήν στέρησιν τῶν βρωμάτων, ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται, καί προσκυνήσουσιν αὐτόν· καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρί τῇ δεξιᾷ, καί ἐν τῷ μετώπῳ, ἵνα μή τις τόν τίμιον σταυρόν ποιήσῃ ἐν τῷ μετώπῳ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρί· **ἀλλά δέδεται αὐτοῦ ἡ χείρ·** καί ἀπό τότε οὐχ ἕξει ἐξουσίαν σφραγίσαι τι τῶν μελῶν

τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος ἐγχάραξις. 'Εν μέν ταῖς δεξιαῖς, ἵνα τῶν ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψῃ τήν ἐνέργειαν. 'Εν δέ τοῖς μετώποις, ἵνα τό τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπικείμενον μέρος προσληφθέν, σκοτασμόν ἐμποιήσῃ τοῖς ἀπατωμένοις τοῦ μή ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως ἀντέχεσθαι τῆς εὐσεβείας». (Μ. 106,680. D.).

504. 'Αρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 704. C.

αὐτοῦ· ἀλλά τῷ πλάνῳ προστεθήσεται, καί αὐτῷ δουλεύσει· καί μετάνοια ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.».[505]

Τό χάραγμα λοιπόν «666», ἐνῷ φαίνεται στήν ἀρχήν κάτι τό ἀσήμαντον, κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ὁδηγεῖ στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, στήν αἰχμαλωσίαν τοῦ διαβόλου, στήν ἀκινησίαν πρός τό ἀγαθόν. Στήν ἀρχήν συνδέει μέ τόν 'Αντίχριστον ὡς μία κλωστή ἀράχνης. Στόν ὀλιγόπιστον γίνεται ἰσχυρόν νῆμα, στόν ἄπιστον σχοινί, στόν βλάσφημον καί ἄθεον συρματόσχοινο, δεσμός ἀκατάλυτης δαιμονικῆς δουλείας.

Μέσα σ' αὐτήν τήν πνευματικήν δουλείαν, τήν νωθρότητα, τήν ἀποχαύνωσιν, τόν σκοτασμόν καί μαρασμόν, νεκρώνεται ἡ Χριστοζωή στόν ἄνθρωπον καί ἐνεργοποιεῖται ἡ ἀντιχριστοζωή, ὥστε νά ἀρνῆται νά κάμη καί αὐτό τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ. 'Αλλά ὀρθά λέγει ὁ 'Ιγνάτιος ὁ Θεοφόρος: «'Ο... τόν σταυρόν ἐπαισχυνόμενος... «οὗτός ἐστιν 'Αντίχριστος».[506]. 'Η πνευματική ἀπραξία καί ἀκινησία πρός τό ἀγαθόν φέρει στόν ἄνθρωπον τήν λήθην τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί κάμει αὐτόν ἀδιάφορον γιά τήν πνευματικήν ζωήν καί ἄσπλαχνον πρός τούς συνανθρώπους. 'Ο 'Ιππόλυτος ἐμφανίζει τόν Κριτήν 'Ι. Χριστόν νά λέγη στούς τοιούτους: «Τήν σφραγῖδα τοῦ σταυροῦ μου ἐσημειώθητε, ἀλλά ταύτην ἀσπλαχνίᾳ ἠφανίσατε.».[507]

Κατ' αὐτόν τόν τρόπον λύεται τελείως ὁ Χριστός στόν σφραγιζόμενον μέ τό «666» καί χάνεται ἡ σωτηρία. Ἔτσι ὁ ἀποχριστοποιημένος, δῆθεν πιστός, δέν ἔχει ζῶσαν πίστιν καί ἀποκόπτεται ἀπό τήν κοινωνίαν Χριστοῦ καί γίνεται ὅπως ὁ βλάσφημος αἱρετικός. Δέν ὁμολογεῖ Χριστόν, σάν νά μήν ἦλθε ποτέ ὁ Μεσσίας 'Ι. Χριστός, σάν νά μήν ἐσαρκώθη καί ἐσταυρώθη καί ἀνέστη, σάν νά μή «παρέστησεν ἑαυτόν ζῶντα μετά τό παθεῖν αὐτόν ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς (τοῖς ἀποστόλοις)».[508] Εἶναι ὅλη αὐτή ἡ ἀποχριστοποίησις καί ἡ λήθη πάντων τῶν τοῦ Χριστοῦ ἐπιτυχία τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. «Χαρακτηριστικόν λέγει τοῦ ἀντιχρίστου, οὗ ἀκηκόαμεν, ὅτι ἔρχεται, ἤδη δέ ἐν τῷ κόσμῳ ἐστί, τό διά ψευδοπροφητῶν καί πνευμάτων λύειν τόν 'Ιησοῦν ἐν τῷ μή ὁμολογεῖν αὐτόν ἐν σαρκί ἐληλυθέναι·».[509] 'Ο ἀποχριστοποιημένος, ὁ σφραγισμένος μέ τό «666», γίνεται τόσον ἀδιάφορος πρός τόν Χριστόν, τόσον ἀσυγκίνητος, σάν νά

505. 'Ιππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Β-C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

506. 'Ιγνατίου Θεοφόρου, Πρός 'Αντιοχεῖς, ν, Μ. 5, 901. Α. (Β.Ε.Π. 2, 327).

507. 'Ιππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 949. C. (Β.Ε.Π. 6, 295).

508. Πράξεων 1,3.

509. Διδύμου 'Αλεξανδρέως, 'Ερμην. 'Αποσπ. Εἰς Α' Καθ. 'Ιωάννου. Μ. 39, 1796. C. (Β.Ε.Π. 49.171).

μήν ὑπῆρξε ποτέ ὁ Χριστός, σάν νά μήν ὑπάρχη ὁ Χριστός, σάν νά μήν εἶναι ὁ Σωτήρ πάντων.

Ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666» ἀντικαθιστᾶ τήν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ. «Τήν σφραγῖδα ταύτην τῶν «χαρισμάτων» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, θέλει ἀκριβῶς ὁ Σατανᾶς νά ἐξαλείψη διά τῆς ἐπί τῶν χριστιανῶν ἐπιθέσεως τῆς σφραγῖδος 666 τοῦ Ἀντιχρίστου.».[510] Ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», λειτουργεῖ τρόπον τινά ὡς κεραία τοῦ Ἀντιχρίστου-διαβόλου καί καθιστᾶ τόν ἄνθρωπον, πού σφραγίζεται μέ αὐτό, δέκτην τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας, τῆς ἀντιχρίστου κοσμοθεωρίας, τοῦ ἀντιχρίστου ἤθους. «Κατά τήν φρασεολογίαν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὁ ἀριθμός 666 θά ἦτο δυνατόν νά χαρακτηρισθῇ ὡς τό ἰδιαίτερον «μῆκος κύματος» τῶν παραπλανητικῶν ἐκπομπῶν τοῦ Ἀντιχρίστου.».[511]

Μέ τό χάραγμα λοιπόν τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», ὁ ἄνθρωπος δέχεται μυστικά, συνειδητά ἤ ὑποσυνείδητα τήν ἀντίχριστην ἐνέργειαν, ἡ ὁποία βαθμηδόν τόν ἀντιχριστοποιεῖ καί τόν καθιστᾶ ἀκίνητον πρός τό ἀγαθόν καί ἀδιάφορον πρός τόν Θεόν καί τήν πνευματικήν ἐν Χριστῷ ζωήν. Πολλοί σφραγισμένοι μέ τό «666» παρουσίασαν αὐτά τά συμπτώματα καί ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νά μήν μποροῦν νά κάμουν τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, νά μήν μποροῦν νά εἰσέλθουν στόν Ναόν, νά μήν μποροῦν νά προσευχηθοῦν, σάν νά τούς δεσμεύη μία ἀόρατη δύναμις δαιμονική καί τούς ἀπωθῇ μακράν τοῦ Χριστοῦ,μακράν τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Σάν παράδειγμα ἀναφέρομεν τό συμβάν σέ ἕλληνα ἐξ Αὐστραλίας, φιλοξενούμενον, κατά τό πρῶτον δεκαήμερον τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1986, στήν Μονήν Κουτλουμουσίου. «Ὅταν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός ἐσήμανεν ὁ κώδων, διά νά μεταβοῦν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ἠγέρθη καί ὁ φιλοξενούμενος, διά νά παρακολουθήση τήν νυκτερινήν ἀκολουθίαν. Ὅταν ἐπλησίασεν στήν Ἐκκλησίαν, μία ἀόρατος δύναμις ἐμπόδιζεν αὐτόν νά εἰσέλθη ἐντός τοῦ ναοῦ. Εἰς τήν προσπάθειάν του ἤκουσεν φωνήν πού τοῦ ἔλεγεν· «ἐφ' ὅσον εἶσαι δικός μου, δέν θά εἰσέρχεσαι εἰς ναόν»... ἀοράτως ἀπωθήθει πρός τά ὀπίσω μέ τέτοια δύναμι πού ἔπεσε κάτω εἰς τό προαύλιον τῆς Μονῆς. Ὅταν μετ' ὀλίγον ἐγένετο ἀντιληπτός ὑπό τῶν μοναχῶν, τόν ἤγειραν καί τόν μετέφεραν εἰς τόν ξενῶνα, ὅπου τούς διηγήθη τό συμβάν. Ἐξετάζοντες οἱ μοναχοί νά εὕρουν τήν αἰτίαν, δέν ὑπῆρχεν ἑτέρα παρά μόνον μία πιστωτική κάρτα, τήν ὁποίαν εἶχεν ὑπογράψει μέ τόν ἀριθμόν 666».[512]

---

510. Μ. Ἀ. Σιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. ἀριθ. 3/15-2-87, σελ. 110.
511. Ἔνθ' ἀνωτέρω.
512. Κατά μαρτυρίαν ἁγιορειτῶν Πατέρων.

2. Ἐξομοιώνει μέ τόν Ἀντίχριστον-ἀντιχριστοποιεῖ

Ἡ ἐγχάραξις τῆς μιαρᾶς σφραγῖδος, «666», στό χέρι, στό μέτωπον ἤ στήν ταυτότητα, ὁδηγεῖ βαθμηδόν στό ἐσωτερικόν-ἠθικόν χάραγμα, στήν λύσιν τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἀντιχριστοποίησιν τοῦ Χριστιανοῦ. Σφραγίζεται ἡ βούλησις καί δεσμεύεται στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν. Σκοτίζεται ὁ νοῦς καί ἀλλοτριώνεται τό πρόσωπον. Ἀπό χριστοειδές καί πρόσωπον φωτός γίνεται ἀντιχριστοειδές, ἐσκοτισμένον. Χάνει τό φῶς τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί τήν εὐσέβειαν. Μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα ὁ διάβολος «... σκοτασμόν ἐμποιήση τοῖς ἀπατωμένοις τοῦ μή ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως ἀντέχεσθαι τῆς εὐσεβείας (= ὥστε νά χάνουν τήν ἐν Χριστῷ εὐσέβειαν)»[513] καί νά θέλουν νά ἐκφράζωνται μέ ἀντίχριστον ἦθος, μέ λόγους καί ἔργα σκότους.

Θά χαράξη τήν σφραγῖδα «666» στά μέτωπα προσώπων ἤ ταυτοτήτων, «ἵνα ἐν τῇ πλάνῃ καί τῷ σκότει διδάξῃ τούς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι (= νά ἐκφράζωνται χωρίς ντροπήν, μέ θράσος).».[514] Ἔτσι ὁ βίος καί ἡ πολιτεία τῶν χαραγμένων ἀπεικονίζουν καί ἐκφράζουν «τήν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ (Ἀντιχρίστου) ἀποστασίας»[515] καί οἱ χαραγμένοι γίνονται καθ' ὁμοίωσιν τοῦ Ἀντιχρίστου «δι' ἀναιδείας ἐντυπούμενοι τῷ πονηρῷ»,[516] δηλαδή ἐξομοιούμενοι μέ τόν Ἀντίχριστον, ὅπως ἐλέχθη.

Ὅπως ὑπάρχει ἡ πνευματική ἐν Χριστῷ γέννησις, ὁμοίως ὑπάρχει ἡ δαιμονική ἐν τῷ Ἀντιχρίστῳ γέννησις. Ὁ Ἰ. Χριστός ἐνήργησεν ὅλην τήν θείαν οἰκονομίαν τῆς σωτηρίας καί τελικά ἐσαρκώθη, ἐσταυρώθη, ἀνέστη, γιά νά καταστήσῃ κοινωνούς τῆς σωτηρίας τούς ἀνθρώπους, τέκνα Ἁγίου Πνεύματος, μέ τήν κατά χάριν ἐκ Θεοῦ ἄνωθεν γέννησιν. «Καί οὗτος ὅλος ὁ κάματος καί ἡ σπουδή αὐτοῦ γέγονεν, ὅπως γεννήσῃ ἐξ ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως τέκνα ἐκ τοῦ Πνεύματος, ἄνωθεν εὐδοκήσας γεννηθῆναι ἐκ τῆς ἑαυτοῦ θεότητος... ὡς ἰδίαν εἰκόνα ἠθέλησεν αὐτούς ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ σπέρματος (= πνευματικοῦ) γεννῆσαι τῆς Θεότητος.. ἐκ τῆς γαστρός τοῦ Πνεύματος τῆς θεότητος γεννηθῆναι...»[517].

Ὁ ἀντίχριστος διάβολος ἀγωνίζεται νά ἀλλοιώσῃ καί θανατώσῃ τό τέκνον τῆς πίστεως καί γεννήσῃ αὐτό διά τῶν δαιμονικῶν σπερμάτων

---

513. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 680. D.
514. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106. 340. Β.
515. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 412. Α.
516. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 752. Β.
517. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, Ὁμιλία Λ, 2, Μ. 34, 721. C. (Ε.Π.Ε. φιλοκαλία 7, 478-480).

τέκνον τοῦ Ἀντιχρίστου. «Καί γάρ ἐφίεται (ἐπιθυμεῖ) ὁ ἀπατεών ἐχθρός ἐν ταῖς πρός Θεόν τῆς καρδίας ἐντεύξεσι (= καί σ' αὐτή τήν προσευχή ἀκόμη), μοιχικῶς αὐτῇ μίγνυσθαι, φθοροποιά ἐπισπείρων σπέρματα, τῆς θείας αὐτήν ἀποσπῶντα ἐνώσεως.».[518] Τό «666», ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀποτελεῖ ἕνα κλειδί, πού ἀνοίγει τήν ψυχήν στήν ἀντίχριστην ἐνέργειαν, ὥστε νά ἐρωτοτροπῇ μέ τόν Ἀντίχριστον καί νά διαπράττη τήν πνευματικήν μοιχείαν, νά ἀποκόπτεται ἀπό τόν Χριστόν καί νά δέχεται τά σπέρματα τοῦ ἀντιχρίστου ἀρνητισμοῦ, τά ὁποῖα τελικά τήν ἀντιχριστοποιοῦν.

Μετά τήν ἀποχριστοποίησιν, τόν μαρασμόν καί τήν νέκρωσιν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, τήν τελείαν ἀκινησίαν πρός τό ἀγαθόν, ὁ διάβολος ἐπιδιώκει τήν ἀντιχριστοποίησιν, νά κάμη τόν ἄνθρωπον μόνον κινητόν πρός τό κακόν, εὐκίνητον πρός τό κακόν, ὥστε ὄχι μόνον νά ἀρνῆται τόν Χριστόν, ἀλλά καί νά ταυτίζεται καί συνεργῇ μέ τόν Ἀντίχριστον καί ἐκφράζη τό ἦθος ἐκείνου. «Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπί τοῦ μισοκάλου (= Ἀντιχρίστου-διαβόλου) ἡ σφραγίς λέγουσα· Ἀρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητήν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τήν λατρείαν μου καί σοί προστίθεμαι, καί σέ πιστεύω.».[519]

Τό «χξς´» (666), ὅπως εἴδαμε, ἐκφράζει αὐτόν τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ σφραγιζόμενος μέ τό «666» δέχεται τόν χαρακτῆρα, τό ἦθος τοῦ Ἀντιχρίστου καί ταυτίζεται μέ τό ἔργον αὐτοῦ, ἐνεργεῖ τό αὐτό ἔργον τῆς ἁμαρτίας καί ἀποστασίας. Τό «χξς´» (666) ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τήν αἰωνίαν ἐναντίωσιν πρός τόν Χριστόν, τήν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας, «τήν ἐπιμελῆ τῆς ἁμαρτίας ἐργασίαν.».[520] Ἔτσι γίνονται φανεροί ὅσοι ἐδέχθησαν τό χάραγμα καί ἐταυτίσθησαν μέ τόν Ἀντίχριστον. «ταῖς ἀτόποις τῶν ἑαυτῶν πράξεων τό γνώρισμα ἐβεβαίωσαν.».[521] Δηλαδή μέ τά ἀντίχριστα, δαιμονικά τους ἔργα ἀποδεικνύουν πόσον ἀντιχριστοποιήθηκαν καί ἔγιναν ὁμοίωσις Ἀντιχρίστου, τέκνα διαβόλου, υἱοί ἀπωλείας. Αὐτή εἶναι ἡ τελική κατάληξις τοῦ δεχομένου τό χάραγμα «666». «... τῷ πλάνῳ προστεθήσεται, καί αὐτῷ δουλεύσει· καί μετάνοια ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν· ἀλλά ὁ τοιοῦτος ἀπώλετο, καί ἀπό Θεοῦ, καί ἀπό ἀνθρώπων...»[522].

Ἕνα παράδειγμα μίας τέτοιας ἀπωλείας διηγοῦνται στό ἅγιον Ὄρος: «Ἕλλην ἐξ Ἀμερικῆς, ἐνῷ ἦτο ἐξωμολογημένος καί προσῆλθεν ἵνα κοινωνήση εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἠμποδίζετο ἀοράτως καί δέν ἠδύνα-

518. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 456. C.
519. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 933. Α. (Β.Ε.Π. 6, 287).
520. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,353. Α.
521. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ., Μ. 106,752. Β.
522. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

το νά προσέλθη. Δοκιμάσας δέ ὁ Ἱερεύς νά τόν μεταλάβη ἠμποδίσθη ἀοράτως μή δυνάμενος νά μεταβῆ εἰς τό μέρος ἐκεῖνο ὅπου ἐκάθητο ὁ πιστός ἀμετακίνητος. Ἐξετάσαντες δέ τοῦτον, εὗρον ἐσφραγισμένον εἰς τό χέρι μέ τό σφράγισμα τοῦ Ἀντιχρίστου.».[523]

Τό χάραγμα «666», ἔστω καί μόνον ἐξωτερικόν, δύναται νά ἐμποδίση τήν σωτηρίαν καί νά καταστήση ἀνενέργητον τήν Χάριν, ὥστε ἡ συμμετοχή στά ἅγια μυστήρια νά εἶναι ἄνευ σημασίας, τυπική, ἀκόμη καί ἡ Θεία Κοινωνία φαινομενική καί ὄχι ἀληθινή, ὅπως λέγει ὁ Ν. Καβάσιλας: «Οὐ γάρ πάντες οἷς δίδωσιν ὁ ἱερεύς ἀληθῶς μεταλαμβάνουσιν, ἀλλ' ἐκεῖνοι μόνοι πάντως οἷς αὐτός δίδωσιν ὁ Χριστός. Ὁ μέν γάρ ἱερεύς πᾶσιν ἁπλῶς τοῖς προσιοῦσιν, ὁ δέ Χριστός τοῖς ἀξίοις τοῦ μετασχεῖν (= στούς ἀξίους νά κοινωνήσουν).».[524] Ἑπομένως ὑπάρχει ὁ φόβος ἡ ἐνέργεια τοῦ χαράγματος «666» νά ἀποκλείση τήν Χάριν καί νά κάμη τήν θρησκευτικήν ζωήν καί τήν συμμετοχήν στά ἅγια μυστήρια ἀνώφελην, ἄνευ οὐσίας, τυπικήν, ἄνευ Χάριτος. Ὁ ἱερεύς διαβάζει τήν εὐχήν ἀφέσεως, ἀλλά δέν εἶναι γνωστόν ἄν ἡ Χάρις ἐνεργῆ σ' αὐτόν, πού δέν μετενόησε ἀληθινά, πού θέλει νά συνδυάση σταυρόν καί «666». Ὁ ἱερεύς μεταδίδει τήν θείαν Κοινωνίαν, τό σῶμα καί τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, σέ ὅλους καί σ' αὐτούς πού ἐδέχθησαν τό χάραγμα, ἀλλά δείχνουν ὅτι θρησκεύουν καί ἔχουν πίστιν, ἀλλά ὁ Χριστός ἀληθινά δέχεται νά τόν κοινωνήσουν μόνον οἱ καθαροί καί ἀληθινοί πιστοί, αὐτοί πού δέχονται μόνον τήν σφραγῖδα τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Εἶναι λάθος αὐτό πού λέγουν μερικοί ὅτι δέν μᾶς βλάπτει τό χάραγμα «666», ἄν ἔχωμεν μυστηριακήν ζωήν καί πίστιν. Ἡ πίστις ἀπαιτεῖ ἀποδοχήν μόνον τῆς σφραγῖδος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Σταυροῦ. Ἡ μυστηριακή ζωή χωρίς τήν ὁμολογίαν Χριστοῦ εἶναι ἀνώφελη. Ὅσοι ἀνοίγουν τό στόμα τους καί μεταλαμβάνουν τῶν ἀχράντων Μυστηρίων δέν σημαίνει ὅτι κοινωνοῦν ἀληθινά. Οἱ ἀνάξιοι καί ἀσφαλῶς οἱ σφραγισμένοι μέ τό «666», ἐνῷ ἀνοίγουν τό στόμα καί καταπίνουν τόν Χριστόν καί νομίζουν ὅτι ἐκοινώνησαν, στήν οὐσίαν ἔμειναν ἀκοινώνητοι, ὁ Χριστός φεύγει κατά μυστηριώδη τρόπον καί δέν γίνεται ὁ δῆθεν πιστός κοινωνός Χριστοῦ. Ὁ Χριστός δέν μεταλαμβάνεται ἀπό τόν ἀνάξιον, ὅπως εἶπεν ὁ Ν. Καβάσιλας.

Ἑπομένως ὁ σφραγιζόμενος μέ τό «666» στερεῖται τήν Χάριν καί ὑπάρχει ὁ φόβος νά γίνη υἱός τῆς ἀπωλείας, ὅπως ὁ Ἰούδας ὁ Προδότης. Καί ὁ Ἰούδας ἐκοινώνησε στόν Μ. Δεῖπνον, ἀλλά δέν ἔγινε κοινω-

---

523. Κατά μαρτυρίαν ἁγιορειτῶν Πατέρων.

524. Νικολάου Καβάσιλα, Εἰς τήν Θείαν Λειτουργίαν, ΜΔ.' 3, Μ. 150,461. Α-Β (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 22,206).

νός Χριστοῦ, δέν ὠφελήθη, ἔμεινε προδότης. Ὁ δεχόμενος τό «666» καί μετέχων στά ἅγια Μυστήρια, μήπως γίνεται ἄλλος Ἰούδας; Ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Ὢ τῆς τοῦ Χριστοῦ φιλανθρωπίας, ὢ τῆς τοῦ Ἰούδα παραπληξίας... Ὁ Χριστός... οὐ παρητήσατο αὐτό τό αἷμα τό πραθέν (= πωληθέν) δοῦναι εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν τῷ πεπρακότι (= στόν προδότη Ἰούδα), εἴ γε ἠθέλησε. Καί παρῆν Ἰούδας, καί μετεῖχε τῆς Ἱερᾶς Τραπέζης.».[525] Ἀλλά δέν ὠφελήθη, ἔχασε τόν Χριστόν. Τόν ἐκέρδισεν τόν Ἰούδα ὁ διάβολος. Ὁ Χρυσόστομος συνιστᾶ τήν προσοχήν: «... μηδείς ἔστω Ἰούδας ἔτι, μηδείς ἔστω πονηρός, μηδείς ἔχων ἰόν (= δηλητήριον προδοσίας)· μή ἄλλα μέν ἐπί τοῦ στόματος φέρων, ἄλλα δέ ἐπί τῆς διανοίας.».[526]

Δέν μποροῦμε νά πλησιάζωμεν τόν Χριστόν μέ τήν προδοσίαν τοῦ χαράγματος, νομίζοντες ὅτι δέν βλαπτόμεθα. «Μηδείς τοίνυν (= λοιπόν) ὕπουλος ἐκεῖ, μηδείς πονηρίας γέμων, μηδείς ἰόν ἔχων ἐν τῇ διανοίᾳ, ἵνα μή εἰς κατάκριμα μεταλαμβάνῃ. Καί γάρ τότε, μετά τό λαβεῖν τήν προσφοράν, ἐπεπήδησε τῷ Ἰούδᾳ ὁ διάβολος, οὐ τοῦ σώματος καταφρονήσας τοῦ δεσποτικοῦ, ἀλλά διά τήν ἀναισχυντίαν καταφρονῶν τοῦ Ἰούδα, ἵνα μάθῃς ὅτι τοῖς ἀναξίως μετέχουσι τῶν θείων μυστηρίων, τούτοις μάλιστα ἐπιπηδᾷ καί ἐπιβαίνει συνεχῶς ὁ διάβολος, ὥσπερ καί τῷ Ἰούδᾳ τότε.».[527] Δέν μιμεῖται τήν ἀναισχυντίαν τοῦ Ἰούδα ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» ἑκουσίως, ἄνευ ἀντιδράσεως, καί μετέχων τῶν ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας;

3. Βδέλυγμα ψυχικῆς ἐρημώσεως

Ἡ ἑκουσία σφράγισις μέ τό χάραγμα «666» κωλύει τήν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος στόν σφραγισμένον καί φέρει πνευματικήν πτώχευσιν. Ἀφίεται ὁ οἶκος τῆς ψυχῆς τοῦ χαραγμένου ἔρημος ἀπό τόν Ἰ. Χριστόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. Ὁ φέρων τό χάραγμα «666» πορεύεται τήν ὁδόν τῆς ἀσεβείας καί «βδέλυγμα Κυρίῳ ὁδοί ἀσεβοῦς.».[528]

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» καί τελῶν ὑπό τήν ἀντίχριστην ἐνέργειάν του παύει νά εἶναι χριστιανός, γίνεται ἀποστάτης, ἀπομακρύνεται ἀπό τόν Χριστόν καί μεθίσταται στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου.[529] Ζῆ τήν ζωήν τῆς ἀποστασίας καί ἄς ὑποκρίνεται ὅτι τηρεῖ τυπικά τά χριστιανικά καθήκοντα. Γίνεται δοῦλος τῶν παθῶν καί μεταβάλλει τόν ναόν τῆς ψυχῆς ἀπό ναόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆς Ἁ-

525. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα, Α΄. Μ. 49, 380.
526. Ἰω. Χρυσοστόμου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 49,380.
527. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 49,380.
528. Παροιμίαι Σολομῶντος, 15,9.
529. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 704. C.

γίας Τριάδος σέ ἀντίχριστον ναόν τῶν εἰδώλων τῆς ἁμαρτίας, ὅπως λέγει καί ὁ Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής[530] καί προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον καί τόν Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος καταλαμβάνει τόν κενόν χῶρον τῆς ἀπουσίας τοῦ Χριστοῦ.

Τό χάραγμα «666», ὅπως ἐλέχθη, εἶναι σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου καί χαράσσεται ἀντί τοῦ Σταυροῦ, γιά νά προβληθῆ ὡς μεσσίας «ὁ ἄνομος»,[531] «ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ὁ ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν ἤ σέβασμα...».[532] Τό

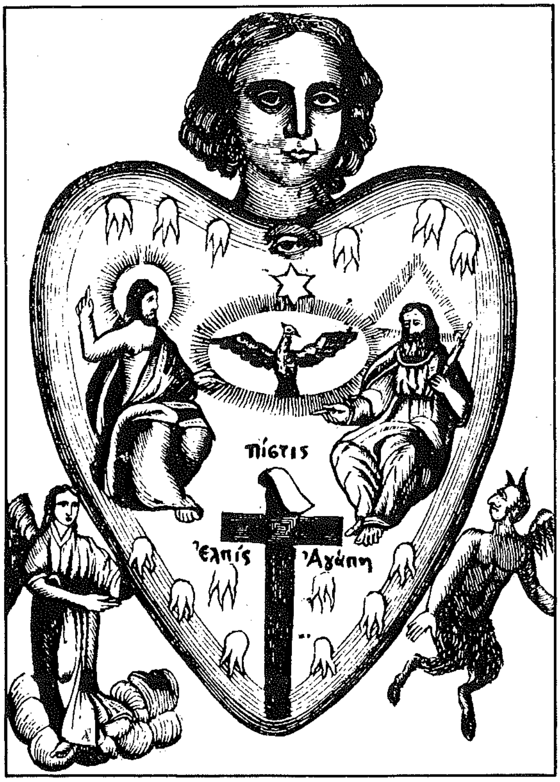

Ὁ ἀληθινός πιστός εἶναι ἔμψυχος ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος, καθώς εἶπεν ὁ Κύριος: «ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρός αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν». (Ἰωάν. 14, 23).

---

530. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κεφ. περί ἀγάπης, Β. 31, Μ. 90, 993. C. (Ε.Π.Ε. Φιλοκ. 14, 226).

531. Β΄ Θεσσαλονικεῖς, 2,8.

532. Β΄ Θεσσαλονικεῖς, 2,3-4.

χάραγμα «666» ἐκφράζει τό μυστήριον τῆς ἀνομίας καί ἀπωλείας τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί σατανισμοῦ.

Τό χάραγμα «666» ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ εἶναι «σημεῖον τῆς ἀνομίας». Ὁ φέρων τό χάραγμα αὐτό γίνεται κοινωνός τοῦ «ἀνόμου», τοῦ σφετεριστοῦ τῆς μεσσιανικῆς ἰδιότητος, κοινωνός τοῦ Ἀντιχρίστου καί συνεργός στήν ἀνομίαν αὐτοῦ, στήν αἰωνίαν ἀντίθεσιν, ἔχθραν καί ἐναντίωσιν πρός τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν. Ὁ ἀπ. Παῦλος λέγει γιά τήν ἐποχήν του: «τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας....».[533] Στήν δικήν μας ἐποχήν, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ προοίμιον τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, τό μυστήριον τῆς ἀνο-

Ὁ ἄπιστος ἄνθρωπος καί φέρων τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τελῶν ὑπό τήν σατανικήν ἐνέργειαν γίνεται κατοικητήριον δαιμόνων, χῶρος λατρείας τοῦ Σατανᾶ. Αὐτή ἡ κόλασις τῆς καρδίας προεκτεινομένη στήν κοινωνίαν συνιστᾶ τό χάος τοῦ κόσμου.

533. Β. Θεσσαλονικεῖς, 2, 7.

μίας ἐνεργεῖται ὄχι μόνον μέ τό χάραγμα «666», ἀλλά καί πολυτρόπως μετά πάσης σατανικῆς πανουργίας. «Ποία εἶναι ἡ δύναμις ἐκείνη ἡ θέτουσα τοῦτο εἰς ἐνέργειαν; 'Ασφαλῶς πρέπει νά νοήσωμεν τήν σατανικήν δύναμιν, αὐτόν τοῦτον τόν Σατανᾶν, ὁ ὁποῖος κατά τρόπον μυστηριώδη... ἀπεργάζεται ἐν τῷ σκότει καί κατευθύνει τήν ἀνομίαν μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ 'Αντιχρίστου...»[534]

Τό χάραγμα «666» σάν ἔμβλημα τῆς ἀνομίας καί ἀποστασίας, διαδίδεται καί ἐπιβάλλεται παγκοσμίως, γιά νά δηλώση τό μέγεθος τῆς ἀποστασίας, στήν ὁποίαν θέλουν νά ὁδηγήσουν τήν ἀνθρωπότητα τά ὄργανα τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, γιά νά ἀνοίξη ὁ δρόμος ἐμφανίσεως αὐτοῦ τοῦ 'Αντιχρίστου. Κατά τόν Θεόδωρον Μοψουεστίας «τήν ἀποστασίαν ἐργάζεται ὁ διάβολος, ἀλλ' οὖν γε ὡς ἐν μυστηρίῳ πλεῖστα καί νῦν διαπράττεται, ἑκάστοτε διά τῶν οἰκείων (= ὀργάνων του) τῆς εὐσεβείας ἀφιστᾶν πειρώμενος (= προσπαθεῖ νά ἀπομακρύνη ἀπό τήν κατά Χριστόν εὐσέβειαν) τούς προσιόντας τῇ πίστει (= τούς πιστούς)».[535]

Ψυχικήν ἐρήμωσιν φέρνει τό χάραγμα «666» ἐνεργούμενον ὑπό τοῦ Σατανᾶ. Βέβαια «δέν σκοτώνει» ἄμεσα τό σῶμα, ἀλλά ἐρημώνει ἀργά ἤ γρήγορα τήν ψυχήν, διότι κωλύει τήν Θείαν Χάριν καί ἐκθέτει τόν ἄνθρωπον στήν σατανικήν ἀντίχριστην ἐνέργειαν. Διά τῶν συμβιβασμῶν καί ἁμαρτιῶν καί πρό παντός διά τῆς ἀμετανοησίας, νεκρώνεται ἡ πνευματική ζωή. Χάνει ὁ ἄνθρωπος τήν δυνατότητα κοινωνίας μετά τοῦ 'Ι. Χριστοῦ καί Πνεύματος 'Αγίου, χάνει τήν δεκτικότητα χαρισμάτων καί τήν δυνατότητα μεθέξεως τοῦ Θεοῦ. Τό «666» γίνεται βδέλυγμα ψυχικῆς ἐρημώσεως.

Τό χάραγμα «666» εἶναι βδέλυγμα στόν Θεόν. 'Αποτελεῖ βλασφημίαν πρός τόν Δημιουργόν καί λυτρωτήν Θεόν, διότι ἀντί αὐτοῦ προβάλλει τόν ψευδοθεόν 'Αντίχριστον καί τόν Σατανᾶ. Παροργίζει τόν Θεόν τόσον, ὅσον ἡ εἰδωλολατρεία. Τό «666» ὡς εἴδωλον τοῦ 'Αντιχρίστου κάνει τήν ἀνθρωπότητα πάλιν εἰδωλολατρικήν. 'Η ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι: «οὐ ποιήσεις σεαυτῷ εἴδωλον... οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς... 'Εγώ γάρ εἰμι κύριος ὁ Θεός σου, Θεός ζηλωτής (= ζηλότυπος, πού δέν ἀνέχεται νά λατρεύωμεν συγχρόνως καί ἄλλους Θεούς)».[536]

Δέν ἐπιτρέπεται νά ἐμπαίζωμεν καί παροργίζωμεν τόν Θεόν συνδυάζοντες σταυρόν καί βδέλυγμα «666», διότι «... Κύριος ὁ Θεός σου πῦρ καταναλίσκον ἐστί, Θεός ζηλωτής.».[537] "Οποιος ἀποδέχεται τό εἴδωλον τοῦ 'Αντιχρίστου τό «666» χάνει τήν Θείαν Χάριν καί γίνεται τό

534. 'Ανδρέου Θεοδώρου, 'Η περί 'Αντιχρίστου ἰδέα, 'Εν 'Αθήναις, 1970, σελ. 60.
535. Θεοδώρου Μοψουεστίας, Εἰς τήν Β΄ πρός Θεσσαλ. Μ. 66, 936. Α.
536. 'Έξοδος, 20, 4-5 καί Δευτερονόμιον, 5,9.
537. Δευτερονόμιον, 4,24.

«666» βδέλυγμα ψυχικῆς ἐρημώσεως.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν δέν εἶναι συγγνωστή ἁμαρτία, δέν εἶναι περιστατική δειλία, εἶναι ἐν γνώσει ἄρνησις Χριστοῦ. Εἶναι μεγάλη προδοσία καί λιβάνισμα τοῦ Ἀντιχρίστου χάριν τῆς κοιλίας. Εἶναι σκληρός ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ γιά τόν τοιοῦτον: «Καί ἔφαγεν... ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη· καί ἐγκατέλιπε τόν Θεόν τόν ποιήσαντα αὐτόν καί ἀπέστη (= ἀπεμακρύνθη) ἀπό Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ. παρώξυνάν με ἐπ' ἀλλοτρίοις (= μέ πίστι σέ ἄλλους Θεούς), ἐν βδελύγμασιν αὐτῶν παρεπίκρανάν με· ἔθυσαν δαιμονίοις καί οὐ Θεῷ...»[538].

Τό βδέλυγμα «666» παραπικραίνει τόν Κύριον. Λένε μερικοί δέν πειράζει σέ τίποτα τό «666». Ὅμως, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ λέγει: «οὐ πορεύεσθε ὀπίσω Θεῶν ἑτέρων... ὅτι Θεός ζηλωτής Κύριος ὁ Θεός σου ἐν σοί, μή ὀργισθείς θυμῷ Κύριος ὁ Θεός σού σοι ἐξολοθρεύσῃ σε ἀπό προσώπου τῆς γῆς. οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τόν Θεόν σου...»[539]. Δέν μποροῦμε νά παίζωμε μέ τόν Θεόν καί νά μοιράζωμεν τόν ἑαυτόν μας μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου. «Θεός ζηλωτής καί ἐκδικῶν (= ἐκδικητής) Κύριος, ἐκδικῶν Κύριος μετά θυμοῦ, ἐκδικῶν Κύριος τούς ὑπεναντίους αὐτοῦ...»[540].

Πόσον ἐξοργίζομεν τόν Θεόν καί γιά τίς μικρές παραβάσεις τοῦ Νόμου του φαίνεται ἀπό τήν ἀπειλήν πρός αὐτόν τόν Μωϋσῆ, ὁ ὁποῖος χάριν τῆς συζύγου Σεπφώρας δέν ἔκαμε περιτομήν στόν υἱόν του. Ἐνῷ ἐπορεύετο πρός τήν Αἴγυπτον, «συνήντησεν αὐτῷ ἄγγελος Κυρίου καί ἐζήτει αὐτόν ἀποκτεῖναι.».[541] Γιά μίαν περιτομήν θά ἐφονεύετο ὁ μέγας Μωϋσῆς. Δέν μπορεῖ νά παίξῃ κανείς μέ τόν Θεόν. Γι' αὐτό «λαβοῦσα Σεπφώρα ψῆφον (=κοφτερή πέτρα) περιέτεμε τήν ἀκροβυστίαν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καί προσέπεσε πρός τούς πόδας αὐτοῦ καί εἶπεν· ἔστη τό αἷμα τῆς περιτομῆς τοῦ παιδίου μου (= ἡ περιτομή ἐτελείωσε). Καί ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ (ὁ ἄγγελος)».[542] Πότε ἔπαυσεν ὁ ἄγγελος νά ἀπειλῇ τόν Μωϋσῆ; Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ περιτομή.

Ἡ σατανική ἐνέργεια τοῦ «666» ἁπλώνεται στήν ψυχήν καί στό σῶμα τοῦ σφραγισμένου σάν μιά δαιμονική ἀκροβυστία, σάν μιά σατανική καλύπτρα, ἡ ὁποία ἀποκλείει τήν Χάριν καί φέρει τό βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως στόν ἀμετανόητον ἄνθρωπον καί κατ' ἐπέκτασιν στήν Ἐκ-

---

538. Δευτερονόμιον, 32, 15-17.
539. Δευτερονόμιον 6, 14-16.
540. Ναούμ, 1,2.
541. Ἔξοδος, 4, 24.
542. Ἔξοδος, 4, 25-26.

κλησίαν καί στήν φύσιν, ὥστε τά πάντα νά στραφοῦν στόν 'Αντίχριστον καί νά ὑπάρξη παντοῦ ἡ ἐρημία. Ὁ 'Εφραίμ ὁ Σύρος ἀναφερόμενος σ' αὐτό τό βδέλυγμα γράφει: «Πενθεῖ τότε πᾶσα ἡ γῆ, καί θάλασσα· καί ἀήρ πενθεῖ, ἅμα καί τά ζῶα τά ἄγρια, σύν πετεινοῖς τοῦ οὐρανοῦ. Πενθοῦσιν ὄρη, καί βουνοί, καί τά ξύλα τοῦ πεδίου. Πενθοῦσι δέ καί φωστῆρες (= ἀστέρια) τοῦ οὐρανοῦ... ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπό τοῦ Θεοῦ τοῦ ἁγίου, καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, **δεξάμενοι χαρακτῆρα τοῦ μιαροῦ καί θεομάχου,** ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Πενθεῖ ἡ γῆ καί θάλασσα, ὅτι ἄφνω κατέπαυσε φωνή ψαλμοῦ καί προσευχῆς ἐκ στόματος ἀνθρώπου· πενθοῦσιν αἱ 'Εκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πᾶσαι πένθος μέγα, διότι οὐ λειτουργεῖται ἁγιασμός καί προσφορά.».[543] Ὁ 'Εφραίμ εἶχε ὑπ' ὄψιν του μᾶλλον τήν διήγησιν τοῦ Ἱππολύτου, ἡ ὁποία εἶναι ἀναλυτικώτερη, ὅπως σέ ἄλλο κεφάλαιον θά ἀναφερθῆ.

543. 'Εφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. τξδ.

ΤΜΗΜΑ Β´

ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ «χξς´» (666)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α´

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ, ΗΘΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Ἀναγνώρισις ψευδοκυριαρχίας, ψευδοθεότητος τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψιν ἀναφέρει ὡς χάραγμα-σφραγῖδα τοῦ ΘΗΡΙΟΥ-ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ «τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς´».[544] Σέ ἑπτά ἐδάφια τῆς Ἀποκαλύψεως[545] ἀπαντᾶ ὁ ὅρος «χάραγμα» μέ τήν σημασίαν «σφραγίς» τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό «χξς´» (666) ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου συμβολίζει, ὅπως εἴδαμε, τό ὄνομα, τό πρόσωπον, τόν χαρακτῆρα, τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό χάραγμα «χξς´» (666) = σημαίνει «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ». Ὁ δεχόμενος ἑκουσίως τό «χξς´» (666) σημαίνει ὅτι δέχεται νά ταυτισθῆ μέ τόν Ἀντίχριστον, ὅτι δέχεται τό ἀντίχριστον ἦθος.

Ὁ δεχόμενος ἑκουσίως τό χάραγμα «χξς´» (666) ἀναγνωρίζει καί ἀποδέχεται τήν κυριότητα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τό σατανικόν του ἔργον. Τό «χξς´» (666) χαρακτηρίζεται ἀπό τούς Πατέρας ὡς σφραγίς τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς´».[546]

Ἡ ἀποτύπωσις τῆς σφραγῖδος $\overline{\text{X C}}$ (ΧΡΙΣΤΟΣ) καί ✠ (ΣΤΑΥΡΟΣ) σημαίνει ἀναγνώρισιν καί ἀποδοχήν κυριότητος Χριστοῦ. Κατά τούς

---

544. Ἀποκ. Ἰωάννου 13, 17-18.

545. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,16. 13,17. 14,9. 14,11. 15,2. 16,2. 19,20. 20,4.

546. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

πρώτους αἰῶνας ἐσφράγιζαν τά μέτωπά τους οἱ πιστοί μέ τόν σταυρόν (+) ἤ τήν συντομογραφίαν ΧC ἤ τό μονόγραμμα ☧ εἰς δήλωσιν τῆς Κυριότητος τοῦ Χριστοῦ, εἰς δήλωσιν τῆς σφραγῖδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καί τῶν ἄλλων ἁγίων Μυστηρίων καί κυρίως τῆς Εὐχαριστίας. Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων σφραγίζει ψυχήν καί σῶμα τῶν πιστῶν. «αἱ κατησφαλισμέναι τῷ αἵματι [τοῦ Χριστοῦ] καί σφραγισθεῖσαι ψυχαί»,[547] οἱ ζηλωτές χριστιανοί, ἀπεδείκνυαν τήν πίστιν στόν Κύριον Ἰ. Χριστόν καί τήν ἀναγνώρισιν τῆς κυριότητός του μέ τήν χάραξιν ἐπί τοῦ μετώπου τῆς σφραγῖδος τοῦ Χριστοῦ διά πυρακτωμένου σιδήρου, «σημείῳ τινί, ἤγουν σφραγῖδι σιδηρᾷ σφραγίσαντες πεπυρακτωμένῃ ἐπί τοῦ μετώπου».[548]

Ὁ Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος προτρέπει: «ζητήσωμεν... τόν καυτῆρα τοῦ Κυρίου καί τήν σφραγῖδα ἐν ἑαυτοῖς ἔχειν [= δηλαδή τήν ἀποτύπωσιν μέ καυτῆρα ἐπί τοῦ μετώπου τοῦ ✚ (Σταυροῦ) ἤ τοῦ ὀνόματος ΧC ἤ ☧ = ΧΡΙCΤΟC]· ὅτι ἐν τῷ καιρῷ τῆς κρίσεως... ὅταν καλέσῃ ὁ ποιμήν (= ΧΡΙCΤΟC) τήν ἰδίαν ποίμνην, ὅσοι ἔχουσι τόν καυτῆρα ἐπιγινώσκουσι τόν ἴδιον ποιμένα, καί ὁ ποιμήν τούς ἔχοντας τήν ἰδίαν σφραγῖδα γνωρίζει καί ἐπισυνάγει ἀπό πάντων τῶν ἐθνῶν.».[549]

Ὁ δεχόμενος ἑκουσίως τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς´» (666) ὑβρίζει καί ἀθετεῖ τήν κυριότητα τοῦ Χριστοῦ καί δέχεται κυριότητα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀντί τοῦ καυτῆρος τῆς παλαιᾶς ἐποχῆς ἐφεῦρε ὁ σύγχρονος ἀντιχριστισμός τίς ἀκτῖνες λέηζερ καί τά κομπιοῦτερς, γιά νά χαράξῃ στά μέτωπα ἤ στά χέρια, στίς νέες ταυτότητες καί κάρτες ὄχι τόν σταυρόν καί τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά τό ἀντίχριστον γραμμωτόν ἤ ἀριθμητικόν «666 ».

Ἡ εὐρεῖα διάδοσις τῆς σφραγῖδος κυριότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, χξς´ (666), στίς κάρτες, ταυτότητες, τυποποιημένα προϊόντα, ἀκόμη καί στό χέρι καί στό μέτωπον τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα μέ ἀνεξίτηλην γραφήν, σημαίνει ὁμολογίαν πίστεως στόν Ἀντίχριστον, ἀποδοχήν ψευδοκυριαρχίας, ψευδοθεότητος, τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ δι᾽ αὐτοῦ ἐνεργοῦντος Σατανᾶ.

Τό χάραγμα «χξς´» (666) χαρακτηρίζεται ὡς ὁ (ἡ) «ψῆφος» τοῦ Θηρίου. Κατά τόν Ἱππόλυτον πδχ «ἐν τῇ γραφῇ γάρ πολλά ἐν τῷ ψήφῳ τούτῳ ὀνόματα εὕρηνται.».[550] Ὁ (ἡ) «ψῆφος» σημαίνει τό χάραγμα-

---

547. Μεθοδίου Ὀλύμπου, Συμπόσιον, 9, 1, Μ. 18, 180. Β.

548. Γρηγεντίου, Ἀρχή Νόμου, Ὁμιλία, 5. Μ. 86, 584. Β.

549. Μακαρίου Αἰγυπτίου, Ὁμιλία 12, 13, Μ. 34, 564. D.-565. Α. (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 7, 212).

550. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

σύμβολον τοῦ 'Αντιχρίστου, πού κρυπτογραφεῖ τό ὄνομα, τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον αὐτοῦ. Δέν εἶναι ἁπλός ἀριθμός, ἀλλά ἀριθμός-σύμβολον, πού συμψηφίζει τήν ἀριθμητικήν ἀξίαν τῶν γραμμάτων τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου, καί ἐπί πλέον συμβολίζει τό πρόσωπον τοῦ 'Αντιχρίστου, τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον του τό σατανικόν.

'Επομένως ἡ σφράγισις τοῦ χαράγματος «χξς'» (666) στά τυποποιημένα προϊόντα καί προπαντός στίς ταυτότητες καί κάρτες καί ἡ ἐπίδειξις αὐτῶν σημαίνει καί «ψηφίζειν» 'Αντίχριστον ἀντί τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἐπιλογήν ὡς Κυρίου καί ἐξουσιαστοῦ τοῦ 'Αντιχρίστου. Κάθε φοράν, πού δέχεται τήν σφραγῖδα «χξς'» (666) ἤ ἐπιδεικνύει αὐτήν ὁ πιστός, ὁμολογεῖ ὑποταγήν στόν 'Αντίχριστον, ψηφίζει, ἀνακηρύσσει Κύριον καί ἐξουσιαστήν τόν 'Αντίχριστον-Σατανᾶν καί καταψηφίζει καί ἀποδοκιμάζει τόν Χριστόν.

Διά τῆς σφραγίσεως τῶν πάντων μέ τό χάραγμα «χξς'» (666) προβάλλεται ὁ 'Αντίχριστος ὡς ὁ Κύριος τοῦ κόσμου, ὡς ψευδόθεος, ὡς δῆθεν δημιουργική αἰτία καί τέλος τῶν πάντων. 'Ο λόγος τοῦ Θεοῦ καλεῖ εἰς σεβασμόν καί προσκύνησιν τοῦ Κυρίου 'Ι. Χριστοῦ: «... φοβήθητε τόν Κύριον καί δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ, καί προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τόν οὐρανόν καί τήν γῆν καί τήν θάλασσαν καί πηγάς ὑδάτων.».[551] 'Αλλά ὁ ἀντιχριστισμός καί αὐτός ὁ 'Αντίχριστος, ὁ σατανοφόρος, «κραυγάσει φωνήν ἰσχυράν... Γνῶτε, λαοί, καί φυλαί καί ἔθνη, τήν ἐμήν μεγάλην ἐξουσίαν, καί δύναμιν, καί τήν ἰσχύν τῆς ἐμῆς βασιλείας· τίς δυνάστης μέγας, ὡς ἐγώ; τίς Θεός μέγας πλήν ἐμοῦ; τίς τῇ ἐμῇ ἐξουσίᾳ ἀντιστήσεται;»[552]

'Ο διεθνής ἀντιχριστισμός καί τά ὄργανα τοῦ 'Αντιχρίστου, θά προβάλλουν τόν 'Αντίχριστον ὡς Κύριον πάντων καί θά λέγουν: «... δεῦτε πάντες θεάσασθαι τήν ἰσχύν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· ἰδού γάρ ὑμῖν καί σῖτον παρέξει, καί οἶνον ὑμῖν χαρίσεται, καί πλοῦτον πολυτελῆ, καί ἀξίας μεγάλας· τῷ γάρ κελεύσματι αὐτοῦ πᾶσα ἡ γῆ καί θάλασσα ὑπακούει· δεῦτε πάντες πρός αὐτόν. Καί πάντες διά τήν στέρησιν τῶν βρωμάτων, ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται, καί προσκυνήσουσιν αὐτόν· καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα...».[553]

'Ο δεχόμενος τό χάραγμα «χξς' (666) ἑκουσίως χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν, ὑποτάσσεται στόν 'Αντίχριστον, συμμορφώνεται μέ τήν βούλησιν τοῦ 'Αντιχρίστου, συμβιβάζεται μέ τόν 'Αντίχριστον, καί βαθμηδόν «λόγῳ ἤ ἔργῳ τοῦτον (= τόν 'Αντίχριστον) κηρύσσει Θεόν...»[554]

551. 'Αποκ. 'Ιωάννου, 14, 7.

552. 'Ιππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 929, Α-Β (Β.Ε.Π. 6, 286).

553. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).

554. 'Ανδρέου Καισαρείας, 'Υπόμνημα εἰς τήν 'Αποκάλυψιν, Μ. 106, 345. C.

καί ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἡ ἑκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «χξς΄» (666) σημαίνει ἀναγνώρισιν ψευδοκυριαρχίας, ψευδοθεότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, «τό τόν Ἀντίχριστον ἡγήσασθαι Θεόν».[555] Κατ' αὐτόν τόν τρόπον διαπράττεται ἡ σατανική βλασφημία, «τό τῷ Θεῷ πρέπον σέβας τῷ διαβόλῳ ἀνατιθέναι»,[556] δηλαδή ἀποδίδεται ἡ δόξα καί ἡ τιμή ἡ πρέπουσα στόν ἀληθινόν Θεόν, ὄχι στόν Ἰ. Χριστόν, ἀλλά στόν Ἀντίχριστον καί στόν δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα Σατανᾶ.

Ἡ σφράγισις τῶν πάντων μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου θέλει νά προβάλη τόν Ἀντίχριστον-Σατανᾶν ὡς δημιουργόν καί δωρητήν τῶν πάντων, ὅτι ὅλα προέρχονται ἀπό αὐτόν καί οἱ πάντες πρέπει νά στρέφωνται πρός αὐτόν ὡς πρός Θεόν. Ὁ Ἱππόλυτος παρουσιάζει τόν Ἰ. Χριστόν ὡς αὐστηρόν κριτήν κατά τήν Β΄ Παρουσίαν λέγοντα πρός τούς πιστεύσαντας ὡς Θεόν τόν Ἀντίχριστον: «Ἐγώ ἔπλασα, καί ἄλλῳ προσηνέχθητε. (= ἄλλον ἀναγνωρίσατε ὡς δημιουργόν). Ἐγώ εἰμι ὁ ἐκ μήτρας ἐξαγαγών ὑμᾶς, κἀμέ ἠθετήσατε... Ἐγώ εἰμι ὁ διαθρέψας ὑμᾶς, καί ἄλλῳ ἐδουλεύσατε. Ἐγώ τήν γῆν καί τήν θάλασσαν πρός διατροφήν ὑμῶν καί συμπέρασμα βίου προσέταξα, ὑμεῖς δέ τάς ἐντολάς μου παρηκούσατε.».[557]

Ἡ γενίκευσις τοῦ χαράγματος «χξς΄ (666) στά προϊόντα, στίς τροφές, στά πρόσωπα καί κτήνη καί πράγματα, στά πάντα, σκοπεύει νά ἐπιβάλη σ' ὅλην τήν ἀνθρωπότητα κατ' ἔννοιαν ἀρχικά, κατ' ἐνέργειαν ἔπειτα τήν ἀντίχριστην κυριότητα. Ἡ ἀποδοχή τοῦ (666) σημαίνει ἀναγνώρισιν τῆς ψευδοκυριότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅτι ὁ Ἀντίχριστος-Σατανᾶς εἶναι ὁ δωροδότης, ὅτι ὅλα τά ἀγαθά προέρχονται ἀπό αὐτόν, ὅτι πρόσωπα καί πράγματα ἐξαρτῶνται ἀπό αὐτόν. Βεβαίως ἡ δόξα καί ἡ δύναμις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ δέν μειώνεται μέ αὐτήν τήν αὐταπάτην τῆς θεοποιήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου-Σατανᾶ, ἀλλά ἀλλοτριώνεται καί μωραίνεται ὁ ἄνθρωπος, τό θῦμα τῆς αὐταπάτης. Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ Χριστιανός νά δεχθῆ τό χάραγμα ψευδοκυριότητος καί ψευδοθεότητος τοῦ Ἀντιχρίστου;

2. Ἄρνησις ὁμολογίας Χριστοῦ, προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου

Ἀφοῦ τό σύμβολον «χξς΄» (666) εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, πού συμβολίζει τό ὄνομα, τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον του, ὁ δεχόμενος τό σύμβολον αὐτό ὡς σφραγῖδα ταυτότητος ἤ κάρτας δέχεται ἄμεσα ἤ ἔμμεσα αὐτόν τόν Ἀντίχριστον. Ἄν δέχεται κάποιος τό «χξς΄»

555. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν. Μ. 106, 689. Α.
556. Ἔνθ' ἀνωτ., Μ. 106, 717. Β.
557. Ἱππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 948. Α. (Β.Ε.Π. 6, 293).

(666) χωρίς νά γνωρίζη τόν συμβολισμόν του καί τήν δυναμικήν του ἐνέργειαν, ὁμολογεῖ ἀκουσίως πίστιν στόν Ἀντίχριστον καί ἀκουσίως προδίδει καί ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἄν ὅμως ὁ πιστός γνωρίζη τήν συμβολικήν σημασίαν τοῦ «χξς´» (666) καί τήν ἐνέργειάν του καί ἀποδέχεται αὐτό, τότε γίνεται σφραγίδα τῆς ὅλης προσωπικότητος καί ἀποτελεῖ συνειδητήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί ὁμολογίαν πίστεως στόν Ἀντίχριστον.

Ἐάν κάποιος δεχθῆ τό χάραγμα ὑπό ἀναγκασμόν, πάλιν προδίδει τόν Χριστόν. Ὁ ἀληθινός χριστιανός προτιμᾶ τόν Χριστόν καί τόν Σταυρόν, γίνεται ὁμολογητής καί μάρτυρας καί δέν δέχεται τό χάραγμα ποτέ. Ἡ ὁμολογία ἤ ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί τῆς πίστεως κρίνεται καί σέ στιγμές δευτερολέπτων, ὅταν ὑπαρξιακά τοποθετῆται ὁ πιστός ἀπέναντι στόν Χριστόν καί στόν Ἀντίχριστον καί ζυγίζεται ἡ βούλησίς του μεταξύ ὁμολογίας πίστεως στόν Χριστόν ἤ ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἄν ἡ βούλησίς του κλίνη ὑπέρ τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου γιά ὁποιοδήποτε ἀντάλλαγμα καί μάλιστα χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν ἤ ἕνεκα δειλίας, τοῦτο σημαίνει ἄρνησιν ὁμολογίας Χριστοῦ καί προσκύνησιν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Βεβαίως ὑπάρχουν πολλές περιπτώσεις, στίς ὁποῖες προδίδομεν τόν Χριστόν ἀπό ἀδυναμίαν καί περιστατικές ἀνάγκες καί ἔπειτα συνειδητοποιοῦμεν τήν πτῶσιν μας καί μετανοοῦμεν. Ἀλλά ἡ ἐνυπόγραφη ἀποδοχή τοῦ «χξς´» (666) ὡς σφραγῖδος τῆς ταυτότητός μας, ὡς χαράγματος στήν προσωπικότητά μας, δέν εἶναι περιστασιακός πειρασμός καί συγγνωστή πτῶσις, ἀλλά ἀσύγγνωστη καθοριστική πτῶσις, ἐνσυνείδητη, ἑκουσία, προγραμματισμένη προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί ὁμολογία πίστεως στόν Ἀντίχριστον.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ «χξς´» (666) εἶναι κεφαλαιῶδες θέμα πίστεως. Τό χάραγμα στήν ταυτότητα καί κάρτα μένει ἰσοβίως, γιά νά ἀποτελῆ διαρκῆ ὑπόμνησιν προδοσίας τοῦ Χριστοῦ ἐξ ὅλης τῆς προσωπικότητος. Σέ κάθε ἐπίδειξιν τῆς ταυτότητος ἤ κάρτας μέ τό χάραγμα ἀνανεώνεται ἡ προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ὁμολογία πίστεως στόν Ἀντίχριστον καί βεβαιώνεται ὁ πιστός, πού ἀπεδέχθη τό χάραγμα, ὅτι ἐπώλησε τόν Χριστόν χάριν τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντί πινακίου φακῆς.

Ἐάν ὁ ἄνθρωπος ἦταν ἄβουλον πλάσμα, ἑτεροκίνητον, ρομπότ, τότε ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος καί ἡ συνεχής ἐπίδειξις αὐτοῦ θά ἦταν μία ἀδιάφορη φυσική κίνησις. Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπον, σκέπτεται, ἀποφασίζει, ἐπιλέγει ἐλεύθερα αὐτό, πού θέλει καί θυσιάζει ἀκόμη καί τήν ζωήν του γιά ὑψηλούς σκοπούς καί προπαντός γιά τήν πίστιν του. Ἡ ἀποδοχή καί ἐπίδειξις τοῦ χαράγματος δέν εἶναι ἀπρόσωπη, ἀνεύθυνη ἐνέργεια, δέν εἶναι μία φυσική, μηχανική κίνησις, ἄνευ ἠθικοῦ νοήματος. Ἡ φυσική κίνησις καί ἡ ὅλη διαδικασία ἑτοιμα-

σίας τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα προϋποθέτει τήν ἠθικήν κίνησιν, τήν ἐσωτερικήν ἀποδοχήν μέ τόν νοῦν, τήν διάνοιαν, τήν θούλησιν, τήν καρδίαν. Ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερα σκέπτεται, ἀποφασίζει, ἐπιλέγει καί ἐνεργεῖ ἐσωτερικά, ὑπαρξιακά, ἠθικά καί μετά ἐκφράζεται μέ φυσικές κινήσεις.

Ἡ φυσική λοιπόν κίνησις στίς ἐνέργειες τοῦ ἀνθρώπου προϋποθέτει τήν ἐσωτερικήν ἠθικήν κίνησιν. Ἡ παρουσία τοῦ προσώπου στήν ἀσφάλειαν, ἡ συμπλήρωσις ἐντύπων, ἡ ἐπίδοσις φωτογραφίας καί μάλιστα ἐγχρώμου, ἡ παράδοσις ἀτομικῶν, προσωπικῶν στοιχείων, πού ἀποτελοῦν τήν ἰδιαιτερότητα τῆς προσωπικότητος, ἡ πλήρης καταγραφή τῆς θιογραφίας, θετικῶν καί ἀρνητικῶν στοιχείων, καί τέλος ἡ ὑπογραφή, δέν εἶναι ἀσυνείδητες ἐνέργειες. Δέν εἶναι ὁ ἄνθρωπος ρομπότ. Στήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος ὁ ἄνθρωπος ἀποφασίζει ἐλεύθερα καί, ἄν δεχθῇ χαραγμένην μέ τό «666» ταυτότητα ἤ κάρταν, ἐπιλέγει τόν Ἀντίχριστον καί ἀρνεῖται τόν Χριστόν ἰσοθίως, διότι αὐτή ἡ ἐπιλογή τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ ἐπαναλαμβάνεται, θεθαιώνεται καί ἰσχυροποιεῖται σέ κάθε ἐπίδειξιν τῆς σφραγισμένης μέ τό χάραγμα ταυτότητος.

Ἡ ἀποδοχή λοιπόν τῆς ταυτότητος ἤ κάρτας σφραγισμένης μέ τό «666», τό ὁποῖον ὡς κορώνα, ὡς περικεφαλαία, ὡς σημαία, θά ἐπιστέφη εἴτε ἐμφανῶς εἴτε ἀφανῶς εἴτε ὁρατά, εἴτε ἀόρατα τήν φωτογραφίαν καί τήν ὅλην ταυτότητα τοῦ προσώπου, ἀποτελεῖ ἄρνησιν ὁμολογίας Χριστοῦ. Δέν εἶναι ἀνάγκη νά ἀνεθῇ κανείς στόν ἐξώστην, γιά νά φωνάξῃ ὅτι ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἡ ἀποδοχή χαραγμένης ταυτότητος ἀποτελεῖ τήν πλέον ἠχηράν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί ὁμολογίαν ὑπέρ τοῦ Ἀντιχρίστου. Βοᾶ εἰς τήν καρδίαν καί τόν νοῦν καί τήν θούλησιν ἡ προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί μετά θοᾶ καί διά τῆς ὅλης διαδικασίας ἀποδοχῆς τῆς χαραγμένης ταυτότητος καί ἐπιδείξεως αὐτῆς.

Ὁ Κλήμης Ἀλεξανδρεύς λέγει: «... τά τῶν αἰσθήσεων κινήματα κατά τε τήν διάνοιαν ἀποτυποῦνται κατά τε τήν ἀπό τοῦ σώματος ἐνέργειαν φανεροῦνται... Διτταί (= διπλές) δέ καί αἱ πράξεις, αἱ μέν κατ' ἔννοιαν, αἱ δέ κατ' ἐνέργειαν.».[558] Μέ τήν ἀποδοχήν τῆς χαραγμένης ταυτότητος ὁ πιστός γίνεται κατ' ἔννοιαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν ἄπιστος καί προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι πολλαπλῆ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἱππόλυτος γράφει: «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος χξς´».[559] Δηλαδή ὄνομα, τοῦ ὁποίου τό ἄθροισμα τῆς ἀριθμητι-

558. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς, Βιβλ. VI, Μ. 9, 361. Α-Β.

559. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου... Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

κῆς ἀξίας τῶν γραμμάτων δίνει τόν ἀριθμόν «χξς´» (666). Ὑποψιάζεται ὁ Ἱππόλυτος ὅτι μπορεῖ νά εἶναι ἡ ἀντίχριστη σφραγίδα, πού κρυπτογραφεῖται μέ τό χάραγμα «χξς´ (666), ὁ ὅρος «ΑΡΝΟΥΜΕ». «Ἀλλά λέγομεν ἴσως γράφειν τήν αὐτήν σφραγῖδα· ΑΡΝΟΥΜΑΙ (ΑΡΝΟΥΜΕ). Ἐπειδή καί πρώην διά τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὁ ἀντίδικος ἐχθρός, ἤγουν τῶν εἰδωλολατρῶν, τοῖς μάρτυσι τοῦ Χριστοῦ προέτρεπον οἱ ἄνομοι· Ἄρνησαι, φησί, τόν Θεόν σου τόν Ἐσταυρωμένον. Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπί τοῦ μισοκάλου (= Ἀντιχρίστου) ἡ σφραγίς λέγουσα. Ἀρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητήν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τήν λατρείαν μου καί σοί προστίθεμαι, καί σέ πιστεύω.».[560]

Ὅπως ἐλέχθη, τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα εἶναι ὁ ἀντίχριστος ἀρνητισμός, τό «ΑΡΝΟΥΜΑΙ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥ». Αὐτήν τήν ἀντίχριστην ἄρνησιν ἐκφράζει, ὡς σύμβολον, καί μόνον του τό ἰσοδύναμον πρός τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου χάραγμα «χξς´ (666). Τό σύμβολον-χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς´» (666) σημαίνει «ΑΝΤΙΧΡΙΣΟΣ», ἄρνησις τοῦ Δημιουργοῦ, ἄρνησις τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰ. Χριστοῦ καί τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ἄρνησις τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τῶν ἁγίων Μυστηρίων, ὅπως εἴδαμε σέ ἄλλα κεφάλαια. Τό χάραγμα «χξς´» (666) συμβολίζει ὅλον αὐτόν τόν ἀντιχριστισμόν.

Ὁ Ἰωάννης ἀναφέρει: «... καί προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες· τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;»[561]. Κάποιος ἐνδόμυχος φόβος μήπως στερηθοῦν τά ὑλικά ἀγαθά καί ὅλα τά ἀστικά δικαιώματα ἀπό τό ἰσχυρόν κράτος, ἄν ἀρνηθοῦν τό «666», κάποια ὑποσυνείδητη δειλία καί ἀπροθυμία γιά ἀγῶνα, θυσίαν, ὁμολογίαν, παρακινεῖ μερικούς νά ἀθωώσουν τό «666», γιά νά ἀπαλλάξουν τόν ἑαυτόν τους ἀπό τό ὄνειδος τοῦ συμβιβασμοῦ, τῆς φυγῆς τῆς ἐθελοδουλείας. Λέγουν: «δέν εἶναι τίποτε τό 666», «δέν μᾶς κάμουν ἀντίχριστους οἱ ἀντίχριστες ταυτότητες», «σύν τῷ ἀριθμῷ 666 πρέπει νά μᾶς ποῦν νά προδώσωμεν τήν πίστιν μας» κλπ. Ὁ φόβος ἀπωλείας τῶν ἀγαθῶν προδίδει τόν Χριστόν.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666», δυστυχῶς, εἶναι προδοσία πίστεως, εἶναι προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη, καί δέν χρειάζεται τίποτε ἄλλο, γιά νά χαρακτηρισθῆ ὁ πιστός «πεπτωκώς», ἄπιστος, καί ἡ Ἐκκλησία τῶν σφραγισμένων μέ τό «666», «πεπτωκυῖα Ἐκκλησία», χωρίς ὁμολογιακόν χαρακτῆρα. Πῶς δέν ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἀλλοτριώνεται μέ τό χάραγμα «666» ὁ πιστός καί μεταβάλλεται ἡ Ἐκκλησία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ σέ Ἐκκλησία «πεπτωκότων»; Μήπως μέ τήν ἀποδοχήν

560. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 932. C. 933. A.

561. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 4.

τοῦ βδελύγματος «666» ἐρημωθῇ ἡ Ἐκκλησία ἀπό τήν Θ. Χάριν, τόν Ἰ. Χριστόν, τό Ἅγιον Πνεῦμα;

Ἡ σφράγισις τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα «666» εἶναι μία διαρκής σήμανσις ἀρνήσεως ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ γραφή ἀνεξίτηλη, τό σφράγισμα ἰσόβιον, ἡ ἐπίδειξις συχνή-πυκνή. Γιατί νά ἐπιστέφη τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου τίς ταυτότητες καί τίς κάρτες; Γιατί νά εἶναι τό «666» στίς ταυτότητες ἕνα κλειδί συνεχοῦς ἐπικλήσεως, ἐπαφῆς καί ἐπικοινωνίας μέ τόν Ἀντίχριστον-Σατανᾶ; Ἀσφαλῶς, διότι οἱ δυνάμεις τοῦ σκότους θέλουν νά μᾶς κάμουν ἀντιχρίστους, νά μᾶς ἀποκόψουν ἀπό τόν Χριστόν καί τήν σωτηρίαν.

Ὁ δεχόμενος καί ἐπιδεικνύων τήν ταυτότητα τοῦ «666» συμβιβάζεται μέ τόν ἀντιχριστισμόν καί ἀνταλλάσσει τόν Χριστόν μέ τόν Ἀντίχριστον. Ἀρνεῖται τήν γνῶσιν τῆς ἀληθείας χάριν τοῦ ψεύδους, ἀρνεῖται τόν Σωτῆρα Χριστόν καί εἰδωλοποιεῖ τόν Ἀντίχριστον. Αὐτό εἶναι μία πνευματική μοιχεία. «... μοιχεία δ' ἐστίν, ἐάν τις καταλιπών τήν ἐκκλησιαστικήν καί ἀληθῆ γνῶσιν, καί τήν περί Θεοῦ διάληψιν (= ὀρθήν ἀντίληψιν), ἐπί τήν μή προσήκουσαν ἔρχηται ψευδῆ δόξαν, ἤτοι θεοποιῶν τι τῶν γενητῶν ἤ καί ἀνειδωλοποιῶν τι τῶν μή ὄντων...»[562].

Μᾶς φαίνεται ὡς βδέλυγμα καί ἀσυγχώρητη πνευματική μοιχεία ἡ προδοσία τοῦ Θεοῦ ἀπό τούς Ἰσραηλίτες στήν ἔρημον καί ἡ λατρεία τοῦ μόσχου. «Καί ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις καί ἀνήγαγον θυσίαν τῷ εἰδώλῳ καί εὐφραίνοντο ἐν τοῖς ἔργοις τῶν χειρῶν αὐτῶν.».[563] Ἡ ἀποδοχή ὅμως τοῦ «666» εἶναι χειρότερη πνευματική μοιχεία. Ὅσοι δέχονται τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου προσκυνοῦν τόν Ἀντίχριστον ἀντί τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ τρεῖς παῖδες ἐδέχθησαν νά ριφθοῦν στήν κάμινον, παρά νά προσκυνήσουν τήν εἰκόνα τοῦ Ναβουχοδονόσορος. Δέν εἶπαν, δέν πειράζει, θά προσκυνήσωμεν τυπικά, ἐνῷ στό βάθος θά πιστεύωμεν καί προσκυνᾶμε τόν ἀληθινόν Θεόν. Δέν μποροῦν νά ποῦν οἱ Χριστιανοί, δέν πειράζει, θά πάρωμεν τήν ταυτότητα μέ τό «666» καί θά βάλωμεν δίπλα καί τόν σταυρόν. Χριστός καί Ἀντίχριστος δέν συμβιβάζονται. Σταυρός καί «666» δέν συμβιβάζονται.

Εἶναι λυπηρόν πιστοί χριστιανοί νά προσκυνήσουν τόν Ἀντίχριστον χάριν τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ὁ Ἱππόλυτος λέγει: «καί πάντες διά τήν στέρησιν τῶν βρωμάτων ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται καί προσκυνήσουσιν αὐτόν καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρί τῇ δεξιᾷ καί ἐν τῷ με-

562. Κλήμεντος Ἀλεξανδρέως, Στρωματεῖς, Βιβλ. VI. Μ. 9, 377. Α-Β.

563. Πράξεις, 7, 41. «... καί ἐποίησεν (Ἀαρών) Μόσχον χωνευτόν καί εἶπεν· οὗτοι οἱ Θεοί σου, Ἰσραήλ,...» (Ἔξοδος 32, 4). Αὐτό δηλώνει καί ἡ χαραγμένη μέ τό εἰδωλοποιημένον χάραγμα «666» ταυτότητα. Ἀντικαθιστᾶ τόν Χριστόν μέ τόν Ἀντίχριστον.

τώπῳ...»[564]. Ὑπό τόν ὅρον «πάντες» πρέπει νά νοήσωμεν ὄχι ἀνεξαιρέτως πάντας τούς πιστούς, ἀλλά μόνον τούς δεχομένους νά ὑποταγοῦν στόν Ἀντίχριστον. Πάντες οἱ δεχόμενοι τήν ὑποταγήν θά προσέλθουν στόν Ἀντίχριστον, θά προσκυνήσουν αὐτόν καί θά λάβουν τό χάραγμα καί μέ τήν ἐπίδειξιν τοῦ χαράγματος θά λαμβάνουν τροφές. «... καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διά τήν σφραγῖδα αὐτοῦ τήν μιαράν.».[565]

Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος λέγει: «Δήμαρχοι γάρ ἀπότομοι κατά τόπον σταθήσονται· καί εἴ τις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τήν σφραγῖδα τοῦ τυράννου ἐν μετώπῳ ἤ δεξιᾷ, ἀγοράζει βραχύ βρώματα ἐκ τῶν εὑρισκομένων.»[566]. Εἶναι προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου ἡ κάθε ἐπίδειξις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου ἐπί τοῦ μετώπου ἤ τῆς δεξιᾶς χειρός ἤ τῆς ταυτότητος, τήν ὁποίαν θά ἐπιδεικνύη ἡ δεξιά. Αὐτή ἡ προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι μία μεγάλη πλάνη μέ τήν ψευδαίσθησιν ὅτι δέν εἶναι τίποτε, ὅτι δῆθεν δέν ὁδηγεῖ στήν κόλασιν. Ὁ Ἰωάννης γράφει: «καί πλανᾶ τούς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς διά τά σημεῖα ἅ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι...»[567]. Ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας ἑρμηνεύει ἀλληγορικά. «Πλανᾶ, φησί, τούς ἐν τῇ γῇ τήν διηνεκῆ κατοίκησιν τῆς καρδίας ἔχοντας.».[568] Δηλαδή πλανᾶ τούς σαρκικούς, ὑλόφρονας, κατ' ὄνομα μόνον Χριστιανούς.

Ὁ Ἀρέθας Καισαρείας ἔχει παρηλλαγμένον τό κείμενον τοῦ Ἰωάννου: «καί πλανᾶ τούς ἐμούς τούς κατοικοῦντας ἐπί τῆς γῆς...»[569]. Πλανᾶ δηλαδή καί τούς χριστιανούς, «τούς ἐμούς», τούς ὀπαδούς τοῦ Χριστοῦ. «Τοῦτο γάρ διά τοῦ εἰπεῖν, καί πλανᾶ τούς ἐμούς, σημαίνει. Ἵνα δέ παραστήσῃ τίνας πλανήσῃ τῶν Χριστοῦ πιστῶν, ἐπήγαγε (ἀνέφερε) γνώρισμα τούτων, τούς κατοικοῦντας, προσθείς, ἐπί τῆς γῆς...»[570]. Οἱ προσκολλημένοι στά γήϊνα, οἱ κοιλιόδουλοι, θά ὁδηγηθοῦν στήν αὐταπάτην, ὅτι δέν εἶναι ἀντίχριστον χάραγμα τό «χξς'» (666) καί δέν εἶναι Ἀντίχριστος καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος. Ἀλλά, ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι χάριν τῶν γηΐνων ἀγαθῶν ἐπώλησαν τήν ψυχήν τους στόν Ἀντίχριστον καί στόν δι' αὐτοῦ ἐνεργοῦντα Σατανᾶ, θά εἶναι πολύ ἀργά, θά εἶναι δοῦλοι τοῦ ὑπερδικτάτορα Ἀντιχρίστου.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι στήν καθημερινήν ζωήν πολλά εἴδωλα προσκυ-

---

564. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).
565. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 932, C.
566. Ἐφραίμ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελίς Τξγ'.
567. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,14.
568. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 337. C.
569. Ἀρέθα Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 677. Α.
570. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 677. D.

νοῦν καί οἱ χριστιανοί καί ὑβρίζουνν τόν Χριστόν. Ἀλλά αὐτή ἡ προδοσία εἶναι περιστασιακή, ἀπό ἀδυναμίαν καί ἄγνοιαν καί πολλάκις εἶναι ἀσυνείδητη. Ἡ ἀποδοχή ὅμως τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα εἶναι ἐνυπόγραφη, ἐν γνώσει, ἐκ προμελέτης προδοσία τοῦ Χριστοῦ. Γιά ποιό λόγο νά θεωρῆται ὡς ἀνάγκη ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος; Ἡ παραπλάνησις, ἡ σύγχυσις, πού καλλιεργεῖται ἀπό τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ μοιρολατρεία τῶν δειλῶν καί συμβιβαστικῶν χριστιανῶν, ὁδηγοῦν σέ μίαν ἀναγκαστικήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος.

Ὁ ἀληθινός χριστιανός δέν γίνεται ἀνεμόμηλος ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Κρίνεται ἡ γνησιότητά του σέ κάθε περίστασιν καί κυρίως στίς περιπτώσεις ὁμολογίας πίστεως. Ὁ συμβιβασμός στίς περιστατικές ἀνάγκες, καί ἡ ἀπό δειλίαν προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί προσκύνησις τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τελείως ἔξω ἀπό τό ὀρθόδοξον, πατερικόν, ἐκκλησιαστικόν πνεῦμα. Ὀρθόδοξον πνεῦμα σημαίνει ὁμολογίαν Χριστοῦ, θυσίαν, μαρτύριον, χάριν τῆς ἀληθείας καί τοῦ Χριστοῦ καί ποτέ προδοσίαν χάριν συναλλαγῆς μέ τόν Ἀντίχριστον γιά ὑλικά ἀγαθά καί γιά ὁτιδήποτε. Ὁ ἀληθινός χριστιανός δέν δέχεται ποτέ τό χάραγμα.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» δέν εἶναι προσωρινή δειλία ἀνυπόστατη. Ἡ μετά τήν ἐκ προμελέτης ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος μεταμέλεια δέν εἶναι ὅμοια μέ τήν μεταμέλειαν τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου μετά τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου ἦταν ἀποτέλεσμα δειλίας σέ μιά σκληρή δοκιμασία. Ἀλλά ὁ Πέτρος δέν ἦταν βαπτισμένος χριστιανός, ὅταν περιέπεσε στήν ἄρνησιν, δέν ἐπρογραμμάτισε τήν ἄρνησιν, δέν ἔκαμε ἐν συνειδήσει καί ἐν ψυχρῷ συναλλαγήν, δέν ἐπώλησε τόν Χριστόν μέ ἐλευθέραν ἐπιλογήν καί μάλιστα μέ τήν ψυχράν λογικήν καί τήν ὑπογραφήν του, ἀλλά ἁπλῶς μίαν φοράν ἡττήθη στήν ζάλην τοῦ σκληροῦ πειρασμοῦ, γι' αὐτό ἔκλαυσε πικρῶς.

Μήπως προγραμματίσῃ ὁ νομιζόμενος πιστός Κλαυθμόν μετά τήν ἐν γνώσει καί ἐν ψυχρῷ προδοσίαν τοῦ Χριστοῦ διά τῆς ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματος, γιά νά πάρῃ τήν συγχώρησιν ὅπως ὁ Πέτρος; Εἶναι ἀνώφελα τά δάκρυα μετά τήν ἐν ψυχρᾷ λογικῇ προδοσίαν. Ὁ Πέτρος ἀπεκατεστάθη στό ἀποστολικόν ἀξίωμα μέ τήν ἄρνησιν τῆς ἀρνήσεώς του ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ.[571] Ὁ ἀποδεχόμενος τό χάραγμα χριστιανός ὄχι μόνον δέν δύναται νά ἀρνηθῇ τήν ἄρνησίν του ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ καί νά ὁμολογήσῃ εἰλικρινῶς Χριστόν, ἀλλά θά ἔχῃ καί ἐπιδεικνύῃ ἰσο-

571. Κατά Ἰωάννην 21, 15-17: «Ὅτε οὖν ἠρίστησαν λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλεῖον τούτων; λέγει αὐτῷ· ναί, Κύριε, σύ οἶδας ὅτι φιλῶ σε... λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; λέγει αὐτῷ· ναί κύριε, σύ οἶδας, ὅτι φιλῶ σε... λέγει αὐτῷ τό τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με;... εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σύ πάντα οἶδας, σύ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε...»

θίως τό χάραγμα, τό όποῖον τόν καθιστᾶ ὁμολογητήν καί ὀπαδόν τοῦ Ἀντιχρίστου.

3. Ὕβρις εἰς ἑαυτόν καί εἰς Χριστόν

Ἡ ταυτότητα συνοπτικά σημαίνει καί ἐκφράζει τό πρόσωπον, τήν αὐτεξουσιότητα, τήν προσωπικήν ἰδιαιτερότητα. Ἡ φωτογραφία, καί μάλιστα ἔγχρωμη, τό ἐπώνυμον, τό ὄνομα, ἡ χρονολογία γεννήσεως, ὁ Δῆμος ἤ Κοινότητα ἐγγραφῆς, ἡ ὁμάδα αἵματος, τά βιογραφικά στοιχεῖα, τό θρήσκευμα[572] κλπ. ἀποτελοῦν τήν εἰκόνα τοῦ προσώπου. Ὁ Ε.Κ.Α.Μ. καί τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα, ὑποδουλώνει καί ἀποπροσωποποιεῖ τόν πολίτην. Τό δέ ἐμφανές ἤ ἀφανές χάραγμα «666» ἀντιχριστοποιεῖ τόν χριστιανόν καί τόν ὁποιοδήποτε θρησκευόμενον.

Ἡ ἀποδοχή ταυτότητος μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί ἐμφανές ἤ ἀφανές «666» ἔχει πολιτικήν, κοινωνικήν, θρησκευτικήν σημασίαν. Γιά τόν χριστιανόν ἀποτελεῖ ὕβριν εἰς ἑαυτόν καί εἰς Χριστόν, ἀφοῦ ἀλλοτριώνει τόν πιστόν ἀπό τό «κατ' εἰκόνα», ἀπό τό ἀρχέτυπόν του, τόν Χριστόν. «Διά τούς λόγους τούτους ἐπιβάλλεται ἡ ὑπογράμμισις καί τῆς θρησκευτικῆς, πέραν τῆς πρακτικῆς ἀξίας τῶν δελτίων ταυτότητος, καθόσον μόνον αὐτή ἀποκλείει ἐκ τῶν δελτίων τούτων τήν ἀναγραφήν παντός ὅ,τι προέρχεται ἐκ τοῦ πονηροῦ καί προσβάλλει τήν αὐτεξουσιότητα καί τήν προσωπικήν πνευματικήν εὐαισθησίαν καί τοῦ τελευταίου ἀκόμη Ἕλληνος πολίτου.»[573].

Τό χάραγμα «666» εἴτε τεθῆ στό μέτωπον ἤ στό χέρι εἴτε στό μέτωπον τῆς ταυτότητος, σφραγίζει ἰσοβίως τήν προσωπικότητα. Τό χάραγμα «666» στήν ταυτότητα, ὡς σφραγίδα τῆς φωτογραφίας καί ὅλων τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου ἀποτελεῖ μίαν συνεχῆ βλασμημίαν πρός ἑαυτόν καί πρός Χριστόν, βλασφημίαν πρός τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, το πρόσωπον, καί βλασφημίαν ἔμμεσα στόν Χριστόν. Εἶναι ὑποκρισία νά εἰπῆ κάποιος ὅτι ἀπό ἀνάγκην θά δεχθῆ τό «666», ἀλλά θά ἀρνῆται τήν σημασίαν του καί δέν θά τό δέχεται ὡς χάραγμα. Ἀκόμη καί 100 φορές τήν ἡμέρα νά ἀρνῆται κάποιος τό χάραγμα, τό ὁποῖον ἐδέχθη, τό χάραγμα δέν ἀναιρεῖται, ἡ ταυτότης παραμένει σφραγισμένη μέ τόν Ἀντίχριστον. Θά πρέπη νά καταστραφῆ καί καῆ μιά τέτοια σφραγισμένη ταυτότητα, γιά νά ἀπαλειφθῆ τό χάραγμα καί νά συντριβῆ ἡ εἰδωλική σχέσις χριστιανοῦ-Ἀντιχρίστου, διότι εἴδωλον γίνεται τό «666».

---

572. Νόμος ὑπ' ἀριθ. 1599, Σχέσεις Κράτους- πολίτη, καθιέρωση νέου τύπου δελτίου ταυτότητας... ΦΕΚ Α/75/11 Ἰουνίου 1986, ἄρθρο 3. σελ. 1642.

573. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», Ἀριθμ. 1. 1/15 Ἰανουαρίου, 1987, σελ. 28.

Τό χάραγμα λοιπόν «666» ὡς «σφραγίς», ὡς «δυσσεβής χαρακτήρ» τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντικαθιστᾶ τήν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλοτριώνει τό πρόσωπον, ἀποχριστοποιεῖ καί ἀντιχριστοποιεῖ. Τό «666» ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅταν γίνεται δεκτόν, τρόπον τινά βαπτίζει καί χρίει τόν σφραγιζόμενον στό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἔτσι ἀναιρεῖ καί ἀνενεργοποιεῖ τό κατά Χριστόν Βάπτισμα καί Χρῖσμα. Ὁ χαρισματοῦχος γέροντας Παΐσιος τοῦ Κουτλουμουσιανοῦ Κελλίου «Παναγούδα» Ἁγίου Ὄρους γράφει ὅτι τό «666» ἀποτελεῖ ἄρνησιν τοῦ Βαπτίσματος τοῦ Χριστοῦ: «Δυστυχῶς, καί πάλι ὁρισμένοι «γνωστικοί» θά φασκιώνουν τά πνευματικά τους τέκνα σάν τά μωρά, δῆθεν, γιά νά μήν στενοχωροῦνται: «Δέν πειράζει αὐτό, δέν εἶναι τίποτα, ἀρκεῖ ἐσωτερικά νά πιστεύετε...»! Καί ὅμως βλέπουμε τόν Ἀπόστολο Πέτρο, πού ἐξωτερικά ἀρνήθηκε τόν Χριστό, ἀλλ' ἦταν ἄρνηση! Καί ἐδῶ αὐτοί ἀρνοῦνται τό Ἅγιο Σφράγισμα τοῦ Χριστοῦ, πού τούς δόθηκε στό Ἅγιο Βάπτισμα: «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου», μέ τό νά δέχονται τή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, καί ἄς λένε ὅτι ἔχουν μέσα τους τόν Χριστόν!! Τέτοια δυστυχῶς λογική εἶχαν καί ὁρισμένοι «γνωστικοί»[574].» .

Τό χάραγμα «666», ὡς σφραγίδα καί Χρῖσμα στό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὑβρίζει τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Χριστιανοῦ. Δέν εἶναι κάτι τό ἀσήμαντον κάτι τό ἐξωτερικόν, τό ὁποῖον δέν μᾶς βλάπτει τήν ψυχήν καί δέν μᾶς στερεῖ τόν Χριστόν. Λέγουν οἱ σύγχρονοι «γνωστικοί» ὅτι τίποτε οὔτε ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» δέν μπορεῖ νά μᾶς κλέψη τήν ψυχήν καί τήν πίστιν καί τόν Χριστόν. Ἀλλά ὁ Χριστός καί ἡ ἀληθινή πίστις δέν ἀνέχονται νά τούς κολλήσωμε τήν ταμπέλαν «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ» (= 666). Ποιός θά ἀνεχόταν ἀπό τούς «γνωστικούς» νά ἔμενε ἔστω καί σέ πολυτελές διαμέρισμα μέ τήν ὑποχρέωσιν νά ἔχη ἡ πύλη ἤ ὁ τοῖχος τοῦ διαμερίσματος τήν ταμπέλαν «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ»; Ἐάν τοῦ ἐλέγαμε, δέν πειράζει τίποτα, ὁ τίτλος «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ» εἶναι ἕνας ἁπλός ἐξωτερικός χαρακτηρισμός, ἀρκεῖ ἐσύ,πού μένεις μέσα, νά εἶσαι χριστιανός, θά ἦταν δυνατόν νά τόν πείσωμε νά μείνη ἔνοικος σέ διαμέρισμα τιτλοφορούμενον «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ»; Θά ἦταν τελείως ἀδύνατον, διότι ὁ ἐξωτερικός τίτλος, ἡ ταμπέλα, χαρακτηρίζει τόν ἔνδον οἰκοῦντα, φανερώνει, ἐπιδεικνύει, προβάλλει ποιός εἶναι αὐτός πού κατοικεῖ μέσα. Ὁμοίως καί τό χάραγμα «666» (= ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ«, ὅταν σφραγίζη τό μέτωπον ἤ τό χέρι ἤ τήν ταυτότητα, τήν εἰκόνα τοῦ προσώπου, χαρακτηρίζει καί σφραγίζει καί τόν ἔσω ἄνθρωπον, τήν ψυχήν. Ὁ πιστός ὑποκριτικά, συμβιβαστικά, μπορεῖ νά λέγη ὅτι ἔχει πίστιν, ὅτι δέν χάνει τήν πίστιν. Ὁ Χριστός καί ἡ πίστις δέν ἀνέχονται αὐτήν τήν

---

574. Παϊσίου μοναχοῦ, «Σημεῖα τῶν Καιρῶν» (ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου-666), Ἐν« «Πολύτεκνη οἰκογένεια» ἀριθ. φυλ. 34, 1987, σελ. 27.

ταμπέλαν αὐτήν τήν σφραγῖδα. Φεύγει ὁ Χριστός, σβήνει ἡ ἀληθινή πίστις, βλασφημεῖται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί «ἀφίεται ὁ οἶκος τῆς ψυχῆς ἔρημος»[575].

Τό χάραγμα «666» εἶναι ὕβρις στόν Χριστόν καί στό ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ, ὅσον καί νά θεωρῆται ἀπό μερικούς ἀθῷον. Ὁ Θεοδώρητος Κύρου λέγει: «... πάντας μέν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐξαπατήσει, φενακίσει, δέ καί τῶν σεπτόν ὄνομα περικειμένων (= Χριστιανῶν) πολλούς, ἑαυτόν εἶναι λέγων Χριστόν...»[576]. Πλάνη ἡ ἀθώωσις καί ἀποδοχή τοῦ «666». Ἐσχάτη πλάνη ἡ ἀποδοχή αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Χριστοῦ. Γιατί ὅμως πολλοί χριστιανοί νά πλανηθοῦν;

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» συνδυαζομένη μάλιστα μέ τήν ἀπάλειψιν τῆς ἐνδείξεως Χ.Ο. (= Χριστιανός ὀρθόδοξος) σημαίνει ἀντιχριστοποίησιν, ὕβριν κατά τῆς σφραγῖδος τοῦ Χριστιανικοῦ Βαπτίσματος, βλασφημίαν καί βεβήλωσιν τοῦ προσώπου, τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ στόν χριστιανόν, καί αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ταυτότης εἶναι ἡ εἰκών τοῦ προσώπου. Ἡ τιμή ἤ ἡ ὕβρις τῆς εἰκόνος, τῆς ταυτότητος, μεταβαίνει σ' αὐτό τό πρόσωπον. Ἡ σφράγισις καί βεβήλωσις τῆς ταυτότητος τοῦ χριστιανοῦ μέ τό βδέλυγμα, τόν «δυσσεβῆ χαρακτῆρα» τοῦ Ἀντιχρίστου, μέ τό «666» ἀλλοτριώνει αὐτό τό πρόσωπον. Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος ὡς πρόσωπον εἶναι «κατ' εἰκόνα Θεοῦ», ἡ βλασφημία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου ἀναφέρεται σ' αὐτόν τόν Θεόν, στόν Ἰ. Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἀρχέτυπος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅπως «ἡ τιμή τῆς εἰκόνος εἰς Χριστόν ἀνατρέχει»,[577] ὁμοίως καί ἡ βλασφημία. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι ὕβρις εἰς ἑαυτόν καί εἰς Χριστόν. Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» βλασφημεῖ ἑαυτόν, βλασφημεῖ τό «κατ' εἰκόνα», βλασφημεῖ τό Βάπτισμα Χριστοῦ καί αὐτόν τόν Χριστόν, τόν ἀρχέτυπον τοῦ ἀνθρώπου καί κυρίως τοῦ Χριστιανοῦ.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα βλασφημεῖ καί ἀλλοτριώνει τήν μορφήν τοῦ Χριστοῦ στό πρόσωπόν του, γίνεται ἄλλος εἰκονοκλάστης, καταστρέφει τήν χριστοειδῆ εἰκόνα, βλασφημεῖ αὐτόν τόν Χριστόν καί ἀντιθέτως τιμᾶ καί δοξάζει τόν Ἀντίχριστον. Ἐπομένως ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» δέν εἶναι κάτι ἀδιάφορον ἤ μικρόν καί ἀσήμαντον, ὅσον καί νά τό ἐπιθυμοῦν οἱ «γνωστικοί» τοῦ 20ου αἰῶνος, ἐξ αἰτίας ἑνός πλέγματος δειλίας, φοβίας καί φυγομαχίας, ἀλλά εἶναι θέμα κεφα-

---

575. Ματθ. 23, 38 καί Λουκ. 13, 35.

576. Θεοδωρήτου Κύρου, Αἱρετικῆς Κακομυθίας Ε΄ Λόγος, Περί Ἀντιχρίστου, Μ. 83, 525. C.

577. Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Λόγος ἀποδεικτικός περί τῶν ἁγίων καί σεπτῶν εἰκόνων,... Μ. 95, 317. C.

λαιῶδες, εἶναι θέμα συνειδήσεως. Ὁ δεχόμενος τό «666» ἐπιλέγει τόν Ἀντίχριστον ἀντί τοῦ Χριστοῦ.

4. Μετάστασις, ἔνταξις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου τοποθετεῖ ἑαυτόν ἔξω ἀπό τήν ὁμολογίαν τοῦ Χριστοῦ, ἔξω ἀπό τήν Χάριν τοῦ Βαπτίσματος. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666», τῆς σφραγῖδος τοῦ Ἀντιχρίστου, σημαίνει ἄρνησιν τοῦ Βαπτίσματος, σημαίνει ἐπάνοδον στήν προβαπτισματικήν κατάστασιν, στήν κυριότητα τοῦ διαβόλου, ὅπως πρίν ἀπό τό Βάπτισμα. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι σάν ἕνα Ἀντι-Βάπτισμα. Ὁ σφραγιζόμενος ἑκουσίως μέ τό «666» εἶναι σάν νά ἐπιχειρῆ τήν ἀντιστροφήν, ἀπό τόν Χριστόν-στόν Ἀντίχριστον, σάν νά λέγη ὅτι ἀποτάσσεται Χριστόν καί συντάσσεται μέ τόν Ἀντίχριστον καί τίς δυνάμεις καί τά ὄργανά του. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» εἶναι ἐμπτυσμός καί ἀποταγή Χριστοῦ καί προσχώρησις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» δέν χρειάζεται νά τοποθετήση ἔμποσθέν του τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί νά ἐμπτύση αὐτήν. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» εἶναι ὁ χειρότερος ἐμπτυσμός, εἶναι Ἀντιβάπτισμα, ἀποταγή Χριστοῦ. Δέν χρειάζεται νά ἀνέβη σέ ἐξώστην καί νά κράξη ὅτι ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι ἡ πλέον ἠχηρά ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί μετάστασις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου καί κατ' ἔννοιαν καί κατ' ἐνέργειαν.

Στούς μάρτυρας καί ὁμολογητάς ἔλεγαν: «Ὑπόγραψε ὅτι δέν εἶσαι χριστιανός καί ἀρκεῖ». Ὅσοι ὑπέγραφαν ἔπαυαν νά εἶναι πιστοί, ἦσαν «πεπτωκότες». Σήμερα ὁ ἀντιχριστισμός λέγει: «Νά δεχθῆς τό χάραγμα «666» καί ἀρκεῖ. Θά ἔχης ὅλα τά ἀγαθά, θά γίνη εὔκολη ἡ ζωή, δέν προδίδεις τήν πίστιν σου.». Κρύβει ὅμως ὁ ἀντιχριστισμός τήν συνέχειαν, τό ἀποτέλεσμα καί δέν λέγει τήν ἀλήθειαν, ὅτι μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος, τήν κατ' ἔννοιαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν ἀποστασίαν ἀπό τόν Χριστόν χάνεις ὅλα τά χαρίσματα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μέχρις ὅτου νά ἀλλοτριωθῆς μέ μιά σειρά συμβιβασμῶν καί ἀλλοιώσεων τοῦ προσώπου σου, μέχρι νά καταντήσης εἰς μέτρον ἀντιχριστοειδοῦς ἀνθρώπου καί τότε θά βλασφημῆς καί ἐμπτύης τόν Χριστόν κατά πρόσωπον καί μέ νοῦν καί μέ καρδίαν καί λόγον καί ἔργον.

Κατά τόν διωγμόν τοῦ Δεκίου ὑπῆρχαν οἱ λεγόμενοι «λιβελλοφόροι», αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἀπέφευγαν νά θυσιάσουν, ἔδιναν χρήματα στήν ἐπιτροπήν τῶν εἰδωλολατρῶν καί ἔπαιρναν τό πιστοποιητικόν ὅτι δῆθεν ἐθυσίασαν στά εἴδωλα καί ὡμολόγησαν τήν πίστιν τῶν εἰδωλολατρῶν. Καί αὐτοί ἐθεωρήθησαν ἀποστάτες, «πεπτωκότες», καί ἀπεκόπτοντο ἀπό τήν κοινωνίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς μή ὁμολογήσαντες τήν

πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» ὁμοίως εἶναι ἕνα πιστοποιητικόν ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Στούς μάρτυρες καί ὁμολογητές, ὅταν ἀρνοῦντο νά θυσιάσουν στά εἴδωλα ἔλεγαν οἱ δήμιοι: «Κίνησε μόνον ἐλαφρά τό χέρι μέ τό εἰδωλικόν θυμίαμα ἤ κράτησε ἁπλῶς τό θυμιατόν καί ἀρκεῖ, εἶσαι δικός μας, θά ἔχης ὅλα τά ἀγαθά τῆς γῆς». Τό ἴδιον λέγει σήμερα ὁ ἀντιχριστισμός: «Νά δεχθῆς τό χάραγμα, δέν εἶναι τίποτε νά κρατᾶς καί ἐπιδεικνύης τό «666».». Ἡ ἀποδοχή ὅμως καί ἐπίδειξις τοῦ χαράγματος «666» εἶναι μία διαρκής προσκύνησις, ἕνα συνεχές, ἕνα ἐπαναλαμβανόμενον λιβάνισμα τοῦ Ἀντιχρίστου-διαβόλου, εἶναι μία ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ἔνταξις στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Πουλάει τόν Χριστόν ὁ χριστιανός χάριν εὐκολιῶν καί ὑλικῶν ἀγαθῶν, ὅταν δέχεται καί περιφέρη τό χάραγμα «666», ὅταν ἀκολουθῆ δηλαδή τήν σημαίαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὁ δεχόμενος σήμερα τό χάραγμα «666» εἶναι περισσότερον «πεπτωκώς» ἀπό τούς «πεπτωκότας» κατά τήν ἐποχήν τῶν διωγμῶν. Δέν χρειάζεται νά φθάση κάποιος στόν πλήρη σατανισμόν, νά βλασφημήση δηλαδή μέ σατανικά ὄργια καί νά ἐμπτύση τόν Χριστόν, γιά νά θεωρηθῆ «πεπτωτώς», ὅτι τόν ἔκλεψε ὁ διάβολος ἀπό τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί τόν ἐνέταξε στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅποιος δέχεται τήν σημαίαν τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», δέν ἀκολουθεῖ τόν χριστόν, γίνεται ὀπαδός τοῦ Ἀντιχρίστου, γίνεται κατ' εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου πονηρός. «Πονηροί δέ τίνες ἄν εἶεν, ἤ οἱ τό χάραγμα ἐπιφερόμενοι τοῦ θηρίου, ἐκ τοῦ ἀποστῆναι μέν ἀπό Θεοῦ ζῶντος, τῷ Ἀντιχρίστῳ δέ προσρυῆναι (= νά ἀκολουθήσουν);»[578].

Τό χάραγμα «666» ὀνομάζεται ἀπό τούς πατέρας ὁ, ἡ «ψῆφος τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου»[579]. Ὁ δεχόμενος καί ἐπιδεικνύων τήν ψῆφον αὐτήν «666», ὅπως ἐλέχθη, ψηφίζει τόν Ἀντίχριστον, ἐπιλέγει μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου τόν Ἀντίχριστον, ὁμολογεῖ ὑποταγήν σ' αὐτόν, ἀνακηρύσσει αὐτόν Κύριον, γίνεται ὀπαδός του καί τόν ἀκολουθεῖ. Ἔτσι ἡ ἀντίχριστη κοσμοθεωρία καί κουλτούρα, τό ἀντίχριστον ἦθος, χαράσσονται στήν ψυχήν αὐτοῦ, πού ἀρνεῖται τόν Χριστόν. Ἔτσι ταυτίζεται ὁ πρώην χριστιανός μέ τόν Ἀντίχριστον.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» γίνεται ἀποστάτης, φεύγει ἀπό τόν Χριστόν καί ὑποδουλώνεται στόν Ἀντίχριστον. Μεθίσταται βαθμηδόν ἀπό τό φῶς στό σκότος, ἀπό τήν ἀλήθειαν στό ψεῦδος, ἀπό τήν ἀληθινήν ζωήν στόν θάνατον. Ἀπό τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερίαν, καθ' ὅσον

---

578. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 704. C.
579. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 681. Α-Β.

«οὗ (= ὅπου) τό Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία»,[580] ὁ χαραγμένος μεθίσταται στήν ἀντίχριστην αἰχμαλωσίαν καί τυραννίαν, χωρίς τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» πουλάει τόν Χριστόν καί ἀγοράζει τόν διάβολον καί Ἀντίχριστον. Μᾶλλον πουλάει τήν ψυχήν του, τόν ἑαυτόν του στόν Ἀντίχριστον, αἰχμαλωτίζεται ἀπό τόν Ἀντίχριστον. Αὐτήν τήν πικράν ἀλήθειαν θά ὁμολογοῦν, κατά τόν Ἱππόλυτον, οἱ προσχωρήσαντες στόν Ἀντίχριστον μετά τήν διαπίστωσιν τῆς πραγματικότητος. «Τότε... νοήσουσιν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ πονηρός διάβολος... καί κλαύσονται μεγάλως... λέγοντες... «Ὢ τῆς συμφορᾶς, ὤ τῆς ὀδυνηρᾶς πραγματείας (= ἀγοραπωλησίας)· ὤ τοῦ δολίου συναλλάγματος, ὤ τοῦ μεγίστου πτώματος. Πῶς ἐπλανήθημεν τῷ πλάνῳ; Πῶς προσηνέχθημεν αὐτῷ; Πῶς τοῖς τούτου δικτύοις ἐζωγρεύθημεν; Πῶς τῇ μιαρᾷ αὐτοῦ σαγήνῃ συνειλκύσθημεν;»[581].

Ἡ ἀποδοχή λοιπόν τοῦ χαράγματος «666» εἶναι «δόλιον συνάλλαγμα», ὀλεθρία ἀγοραπωλησία, ὑποδουλώνει στόν διάβολον-Ἀντίχριστον. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος συνιστᾶ προσοχήν καί ἀγῶνα. «Πρόσεχε, ἀδελφέ μου, τήν ὑπερβολήν τοῦ θηρίου· τεχνάσματα γάρ πονηρίας· πῶς ἐκ γαστρός ἄρχεται, ἵν' ὅταν τις στενωθῇ, βρωμάτων ὑστερούμενος, ἀναγκασθῇ λαβεῖν ἐκείνου τήν σφραγῖδα...»[582].

Εἶναι λυπηρόν χάριν συναλλαγῶν καί βιοτικῶν ἀναγκῶν νά προδίδη κάποιος τόν Χριστόν καί νά δέχεται τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Μήπως οἱ συνιστῶντες τό «666» ὡς δῆθεν ἀδιάφορον καί ἀθῶον ἀποδειχθοῦν καταφρονητές τοῦ Χριστοῦ, «ἐχθροί τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ»;[583] Μήπως ὅσοι δέχονται χάριν βιοτικῶν συναλλαγῶν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», ἐπαληθεύσουν στόν ἑαυτόν τους τόν στίχον τῆς Γραφῆς. «... ὧν ὁ Θεός ἡ κοιλία καί ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τά ἐπίγεια φρονοῦντες!» καί «ὧν τό τέλος ἀπώλεια»;[584]

Ὁ χριστιανός τουλάχιστον δέν εἶναι μόνον ἁπλῆ βιολογική ὕπαρξις, μία σάρκα, πού χρειάζεται μόνον ὑλικά ἀγαθά, εἶναι καί πρόσωπον, πνεῦμα, ἐκκλησιολογική ὕπαρξις, πού ἐπλάσθη ὄχι μόνον νά ἐπιβιώνη σαρκικά, ἀλλά νά ζῆ πνευματικά κατά Χριστόν. Ὅσοι ἐταυτίσθησαν μέ τήν σάρκα θά δεχθοῦν τό χάραγμα, ὅπως λέγει ὁ Ἱππόλυτος· «καί γάρ τότε οἱ δεδεμένοι ἐν πράγμασι βιωτικοῖς καί τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος

---

580. Β΄ Κορινθίους, 3, 17.

581. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, καί περί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

582. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξα.

583. Φιλιππησίους, 3, 18.

584. Φιλιππησίους, 3, 19.

τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ καί σφραγισθήσονται.»[585].

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἀποτελῇ «ἀνεξίτηλον στίγμα τῆς δουλείας... εἰς τόν πανίσχυρον αὐθέντην των»,[586] τόν Ἀντίχριστον. «... οἱ δέσμιοι εἰς τάς αἰσθήσεις καί τά πάθη των, οἱ πωρωμένοι καί νεκροί πρός πᾶσαν ἰδέαν ἀγαθήν, οἱ ἀσεβεῖς καί φαῦλοι καί ἠθικῶς ἀκάθαρτοι, περιέρχονται ἐθελοδούλως ὑπό τήν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τοῦ Ἀντιχρίστου...»[587].

Ἀλλά ὑπάρχουν καί οἱ νομιζόμενοι πνευματικοί, οἱ ὁποῖοι ἐμέρισαν τάς καρδίας αὐτῶν καί θέλουν νά ἀνήκουν καί στόν Χριστόν καί στόν Ἀντίχριστον καί «δυσί Κυρίοις δουλεύειν»[588]. Αὐτό ὅμως εἶναι ἀδύνατον. Μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου δέν ὑπάρχει μεσότης. Χριστός καί Ἀντίχριστος δέν συμβιβάζονται. Μήν παραζηλοῦμεν τόν Κύριον, μήν ἐμπαίζωμεν αὐτόν, ὅτι δῆθεν τόν ἀγαπῶμεν ἐκ καρδίας, ἐνῷ μοιράζομεν τήν καρδίαν μας μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, διότι εἶναι σκληρός ὁ λόγος Κυρίου διά στόματος τοῦ προφήτου: «ἐμέρισαν καρδίας αὐτῶν, νῦν ἀφανισθήσονται»,[589] καί «Θεόν τόν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες.. καί εἶδε Κύριος καί ἐζήλωσε... καί εἶπεν· ἀποστρέψω τό πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν... ὅτι γενεά ἐξεστραμμένη ἐστίν, υἱοί, οἷς οὐκ ἔστι πίστις ἐν αὐτοῖς· αὐτοί παρεζήλωσάν με ἐπ' οὐ Θεῷ...»[590]. Πρός τούς διχασμένους καί διψύχους ὁ λόγος Ἠλιού. «... Ἕως πότε ὑμεῖς χωλανεῖτε ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς ἰγνύαις; εἰ ἔστι Κύριος ὁ Θεός, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ· εἰ δέ ὁ Βάαλ-Ἀντίχριστος, πορεύεσθε ὀπίσω αὐτοῦ.»[591]. «ζῇ Κύριος ὁ Θεός τῶν δυνάμεων»[592]. Ἕνας εἶναι ὁ Κύριος ὁ Θεός, στόν ὁποῖον ἀνήκει ὅλη ἡ καρδία σου χριστιανέ.

5. Κρίσις ταυτότητος προσώπου

Ἡ ταυτότης εἶναι ἡ εἰκών, ὁ καθρέφτης τοῦ προσώπου, ἡ ἔνδειξις τῆς ἰδιαιτερότητός του. Δέν ἐπιτρέπεται νά ἐπιστεφθῇ μέ τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, μέ τό «666», καί μάλιστα ἰσοβίως. Ἐφ' ὅσον στήν ταυτότητα θά καταχωρίζωνται καί ὅλα τά βιογραφικά στοιχεῖα, θετικά

---

585. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).
586. Ἀνδρέου Θεοδώρου, Ἡ περί Ἀντιχρίστου ἰδέα, Ἐν Ἀθήναις, 1970, σελ. 85.
587. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 85.
588. Κατά Ματθαῖον, 6, 24.
589. Ὠσηέ, 10, 2.
590. Δευτερονόμιον, 32, 18-21.
591. Γ΄ Βασιλειῶν, 18, 21.
592. Γ΄ Βασιλειῶν, 17, 1.

καί ἀρνητικά, θά εἶναι κάτι περισσότερον ἀπό αὐτοβιογραφία. Ἡ ταυτότης μέ ὅλα τά προσωπικά στοιχεῖα καί τήν ὑπογραφήν εἶναι ἔργον ἐλευθέρας βουλήσεως, ἐλευθέρου προσώπου. Ὁ χριστιανός λοιπόν εἶναι ὑπεύθυνος γιά τήν ταυτότητά του, τήν ὁποίαν συχνά θά ἐπιδεικνύη. Ἡ διαφύλαξις τῆς ταυτότητος στόν κόλπον τοῦ πιστοῦ καί ἡ συχνή ἐπίδειξις αὐτῆς σέ κάθε ὑπηρεσίαν πρός ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος τοῦ προσώπου, τοῦ φέροντος αὐτήν καί εἰκονιζομένου σ' αὐτήν, καθιστᾶ τήν ταυτότητα τό ἐπισημότερον προσωπικόν στοιχεῖον.

Ἡ ταυτότης φανερώνει ποῖος εἶναι ὁ φέρων αὐτήν, εἶναι ἡ αὐθεντικωτέρα μαρτυρία περί τοῦ προσώπου. Ἡ σφράγισις τῆς ταυτότητος μέ τό «666» ἀποτελεῖ ὕβριν, βλασφημίαν κατά τοῦ προσώπου, χάραγμα ἀλλαγῆς κυριότητος, ὁμολογίας, ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον καί βδέλυγμα κατά τῆς ἀθανατοποιοῦ σφραγῖδος τοῦ Βαπτίσματος καί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ταυτότης, πού φέρει τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς θριαμβικόν σύμβολον ἀντιχρίστου κυριότητος, παρουσιάζει διχασμένον τό πρόσωπον, ὅτι ἔχει δύο κυρίους, Χριστόν καί Ἀντίχριστον. Ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας λέγει: «οὐδείς γάρ δυσί Κυρίοις δουλεῦσαι δύναται. Διό οἱ τήν κακήν ὁμονοοῦντες ὁμόνοιαν, καί τῷ Ἀντιχρίστῳ συντασσόμενοι, [καί] τῷ [ἀληθινῷ] Χριστῷ ἀντιτάξονται.»[593]. Ὅποιος ὁμονοεῖ μετά τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅποιος δέχεται τό χάραγμα «666» ἔχει ἔχθραν πρός τόν Χριστόν.

Ἕνα πρόσωπον δέν δύναται νά συνδυάση δύο ὁμολογίες σέ δύο ἀντιθέτους Κυρίους. Ἡ ὁμολογία Χριστοῦ μέ τόν Σταυρόν καί ἡ ὁμολογία Ἀντιχρίστου μέ τό «666» εἶναι διαμετρικά ἀντίθετες καί ἡ μία ἀποτελεῖ ἄρνησιν τῆς ἄλλης. Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» προδίδει καί ἀρνεῖται τόν Σταυρόν καί τόν Χριστόν. Ὁ Χριστός δέν δέχεται συγκυριότητα μετά τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ ἐπίδειξις τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα «666» ἰσχυροποιεῖ τήν ὁμολογίαν στόν Ἀντίχριστον καί τήν ἄρνησιν στόν Χριστόν. Σέ κάθε ζήτησιν καί ἐπίδειξιν τῆς ταυτότητος μέ τό χάραγμα «666» ὁ δῆθεν πιστός χριστιανός ἀποδεικνύεται δίψυχος. Στήν ἐρώτησιν τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν «ποιός εἶσθε; τήν ταυτότητά σας, δείξατέ μας τήν ταυτότητά σας», τί θά ἀπαντήση ὁ ἀποδεχθείς τό χάραγμα; Θά ἐπιδείξη τήν ταυτότητά του μέ τήν σφραγῖδα «666». Τί σημαίνει, αὐτή ἡ ἐπίδειξις; Ἐπιδεικνύει τόν ἑαυτόν του. «Αὐτός εἶμαι», «Ἰδού ἡ ταυτότητά μου». «Ἀναγνωρίσατε φωτογραφίαν, ὄνομα, ἐπώνυμον, προσωπικά στοιχεῖα κλπ. καί τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου».

593. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 384. C.

«Ποιός εἶσαι;» Ρωτάει καί ἡ συνείδησις καί ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Χριστός. Τί θά ἀπαντήση ὁ σφραγισμένος μέ τό χάραγμα; «Δέν εἶμαι μόνον αὐτός, πού εἶπα καί ἐφανέρωσα πρίν; Δέν εἶμαι μόνον σφραγισμένος μέ τό «666», εἶμαι καί χριστιανός, ἔχω καί τήν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ;». Δηλαδή διχασμένος καί μοιρασμένος μεταξύ Ἀντιχρίστου καί Χριστοῦ, «ἀνήρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ »,[594] διχόγνωμος, δίγλωσσος διπλόκαρδος[595]. Αὐτή ἡ κατάστασις ὅμως εἶναι

Μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ Χαράγματος «666» ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀπρόσωπος. Διχάζεται τό πρόσωπον καί μοιράζεται μεταξύ σταυροῦ, Ἰ. Χριστοῦ καί «666» καί ἀντιχρίστου. «οὐδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν·» (Ματ. 6.24). Ὅταν τό χάραγμα γίνη ἀναγκαστικός ὅρος συναλλαγῶν, θά συνειδητοποιηθῆ ὅτι ἀποτελεῖ λατρείαν τοῦ Ἀντιχρίστου.

594. Ἰακώβου, 1,8.
595. Διδαχή τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ΙΙ, 4, Β.Ε.Π. 2, 216.

ὄχι μόνον ὑποκρισία, ἀλλά καί εὐσεβής σχιζοφρένεια.

Δέν ἐπιτρέπεται νά λέγη ὁ πιστός «εἶμαι αὐτός» ἐπιδεικνύων ταυτότητα μέ τό χάραγμα «666» καί πάλιν «δέν εἶμαι αὐτός, εἶμαι κάποιος ἄλλος», δηλαδή νά λέγη ὅτι εἶναι καί χριστιανός καί σημαδειακός τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τήν σφραγῖδα «666». Καμμία βιοτική ἀνάγκη δέν ἐπιτρέπεται νά κάμη τόν πιστόν δίψυχον, γιά νά δεχθῆ τόν «χαρακτῆρα τοῦ μιαροῦ καί θεομάχου, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»[596]. Δέν ἐπιτρέπεται νά ἔχη δύο σημαῖες ὁ χριστιανός, Σταυρόν καί «666» καί νά ἀκολουθῆ δύο ἀντιθέτους Κυρίους. «Οὐδείς δύναται δυσί Κυρίοις δουλεύειν· ἤ γάρ τόν ἕνα μισήσει καί τόν ἕτερον ἀγαπήσει, ἤ ἑνός ἀνθέξεται καί τοῦ ἑτέρου καταφρονήσει, οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καί μαμωνᾶ.»[597]. Ὅσοι χάριν βιοτικῶνν ἀναγκῶν δέχονται τό χάραγμα «666» καταφρονοῦν τόν Χριστόν καί δουλεύουν στόν μαμωνᾶ, στόν Ἀντίχριστον καί στήν κοιλίαν.

Τό χάραγμα «666», ὅπως ἐλέχθη, δέν εἶναι ἕνα ἁπλό ἐξωτερικόν σύμβολον χωρίς ἰσχύν. Ἐνεργεῖ ὡς σφῆνα τοῦ διαβόλου καί διχάζει τό πρόσωπον κατ' ἔννοιαν καί κατ' ἐνέργειαν. Δέν ἐπιτρέπεται νά ἔχη ὁ χριστιανός διπλό πρόσωπον, ἕνα χριστιανικόν μέ τόν Σταυρόν καί τόν Χριστόν γιά τά θρησκευτικά καθήκοντα καί τήν Ἐκκλησιαστικήν ζωήν καί ἕνα μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου γιά τίς βιοτικές συναλλαγές. Δηλαδή θά συναλλάσσεται στίς πνευματικές ἀνάγκες μέ τό νόμισμα τοῦ Χριστοῦ, μέ τόν Σταυρόν, καί στίς βιοτικές μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666»;

Δέν ἐπιτρέπεται ὁ χριστιανός νά εἶναι διχασμένος μέ δύο ἑαυτούς καί δύο ταυτότητες. «οὐκ ἔσῃ διγνώμων οὐδέ δίγλωσσος»[598]. Δέν θά εἶσαι διχασμένος μέ δύο γνῶμες, δύο διαμετρικά ἀντίθετα πιστεύω καί μέ δύο γλῶσσες, δύο τρόπους ἐκφράσεως ἀντιθέτους καί ὡς χριστιανός καί ὡς ὀπαδός τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τό «666». «παγίς γάρ θανάτου ἡ διγλωσσία.»[599].

Μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ χριστιανός χάνει τήν ταυτότητά του, παύει νά εἶναι ὁ ἑαυτός του καί γίνεται κάτι ἄλλο, ἀλλοτριώνεται, ἀκολουθεῖ ἀλλότριον Κύριον, τόν Ἀντίχριστον. Ἀντικαθιστᾶ τόν Χριστόν μέ τόν Ἀντίχριστον. Πωλεῖ τόν Χριστόν, γιά νά ἀγοράση ὑλικά ἀγαθά ἤ καί ἀξιώματα. Ἀλλά ὁ Χριστός καί ἡ πίστις δέν εἶναι ἀντικείμενον συναλλαγῆς στόν ἀληθινόν Χριστιανόν. Ὁ Χριστός, ἡ πίστις, ἡ ψυχή, ἀξίζουν περισσότερον ἀπό ὅλον τόν κόσμον. «Τί γάρ ὠφελεῖται ἄν-

596. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελίς Τξδ'.
597. Κατά Ματθαῖον, 6, 24.
598. Διδαχή τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων ΙΙ, 4, Β.Ε.Π. 2, 216.
599. Ἔνθ' ἀνωτ.

θρωπος, ἐάν τόν κόσμον ὅλον κερδήση, τήν δέ ψυχήν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἤ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;»[600]. Δέν ἐπιτρέπεται χάριν ὑλικῶν ἀγαθῶν νά θυσιάση κάποιος καί Χριστόν καί ψυχήν. «ὅς γάρ ἄν θέλη τήν ψυχήν (=ζωήν σαρκικήν) αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· (= θά χάση τήν αἰωνίαν ζωήν)· ὅς δ' ἄν ἀπολέση τήν ψυχήν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.»[601].

Ὁ ἀληθινός χριστιανός ἔχει ἕνα πρόσωπον καί μίαν ταυτότητα. Τιμᾶ τήν σφραγῖδα Βαπτίσματος, τόν Σταυρόν, καί τόν Χριστόν. Ἀντίθετα ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» εἶναι διπλοπρόσωπος, εἶναι διχασμένος. Ποῦ θά βρῆ τόν ἑαυτόν του; Στόν Χριστόν μέ τόν Σταυρόν ἤ στόν Ἀντίχριστον μέ τό «666»; Δέν εἶναι δυνατόν νά βρῆ τόν ἀληθινόν ἑαυτόν του καί στόν Χριστόν καί στόν Ἀντίχριστον. Ὁ διχασμός σέ δύο Κυρίους, σέ δύο πρόσωπα, ἡ διψυχία, εἶναι θανάσιμη νόσος. Ὁ Χριστός μᾶς θέλει ἀληθινούς χριστιανούς, ἀληθινά πρόσωπα. Ὁ ἀληθινός χριστιανός εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός, μέ ἕνα πρόσωπον χριστοειδές. Δέν γίνεται ἄλλοτε χριστοειδής καί ἄλλοτε ἀντιχριστοειδής, φάσκων καί ἀντιφάσκων Χριστόν. Ὁ ἀληθινός χριστιανός πρέπει νά ἔχη ἑνότητα προσώπου, νά εἶναι πάντοτε ὁ αὐτός, χριστοειδής. Ζητᾶμε τήν ἑνότητα προσώπου, τήν εὕρεσιν, τήν πραγμάτωσιν ἐν Χριστῷ τοῦ ἀληθινοῦ προσώπου, τῆς ἀληθινῆς ταυτότητος, πού βρίσκεται στήν Χριστοποίησίν μας. Ἑπομένως θά ἀτενίζωμεν μόνον τόν Χριστόν καί τόν Σταυρόν του καί θά δεχώμεθα μόνον τήν χριστοποίησιν, τήν φανέρωσιν στόν ἑαυτόν μας τῶν θείων χαρακτήρων τοῦ θείου προσώπου τοῦ Χριστοῦ. Γιά κανένα λόγον λοιπόν δέν ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλοίωσις τοῦ χριστοειδοῦς προσώπου μέ τό «666».

Τό «666» εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅταν γίνη δεκτόν καί μάλιστα στήν ταυτότητα μέ ὑπογραφήν ἐνώπιον ἀρχῶν,εἶναι λιβάνισμα τοῦ Ἀντιχρίστου, προσκύνησις αὐτοῦ, συμβόλαιον τρόπον τινά μετ' αὐτοῦ. Εἶναι μέγα θέμα συνειδησιακόν, θέμα ὁμολογίας ἤ ἀρνήσεως Χριστοῦ, ὅσον καί νά θέλουν οἱ σύγχρονοι «γνωστικοί», οἱ δίψυχοι, νά τό ἐλαχιστοποιήσουν καί νά καθησυχάσουν τόν λαόν μέ τήν τακτικήν τοῦ στρουθοκαμηλισμοῦ τῆς ἡττοπαθείας, τῆς φυγῆς, τῆς φυγομαχίας, ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως ἀγωνιστικότητος καί ἀληθινῆς μαρτυρίας γιά τήν πίστιν καί τόν Χριστόν, χάριν βιοτικῶν ἀναγκῶν.

Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» δέν εἶναι περιστατική δειλία, ἀλλά προδοσία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι, ὅπως λέγει ὁ Ἱππόλυτος, «ὀδυνηρά πραγματεία, δόλιον συνάλλαγμα, μέγιστον πτῶμα (= πτῶσις)»[602]. Εἶναι ἐθελόδουλοι

---

600. Κατά Ματθαῖον, 16, 26.

601. Κατά Ματθαῖον 16,25.

602. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).

ὅσοι ἀπό ἄγνοιαν εἴτε ἀπό σκοπιμότητες εὐνοοῦν τήν σφράγισιν τῆς ταυτότητος μέ τό «666». Κανένας λόγος δέν πρέπει νά ἀναγκάση τό ὀρθόδοξον χριστιανικόν κράτος νά δεχθῆ τό χάραγμα καί νά τό ἐπιβάλη στούς πιστούς. Καλούμεθα ὅλοι, Κράτος, Ἐκκλησία, χριστιανοί ὀρθόδοξοι, τό 97% τοῦ λαοῦ, νά διαφυλάξωμεν ἀναλλοίωτη τήν Ἐθνικήν, Ἐκκλησιαστικήν καί προσωπικήν μας ταυτότητα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ, ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Κατάλυσις τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου

Ἐλεύθερος εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἔχῃ, ἐκτός τῶν ἄλλων, τήν δυνατότητα νά αὐτοπροσδιορίζεται, νά ἐπιλέγῃ, νά ἀναπτύσσῃ τήν προσωπικότητά του, νά σκέπτεται καί ἐκφράζεται ἀβίαστα μέ προφορικόν καί γραπτόν λόγον, νά δρᾷ κατά βούλησιν θεμιτά στόν ἰδιωτικόν καί δημόσιον χῶρον, νά ρυθμίζῃ τόν τρόπον τῆς ζωῆς του, νά θεωρῇ καί ἀναθεωρῇ σκοπούς, στόχους καί τρόπους ἐνεργείας.

Τό «666» ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τήν κατ' ἔννοιαν καί ἔπειτα κατ' ἐνέργειαν ὑποταγήν στόν Ἀντίχριστον. Τό «666» συνδυαζόμενον μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα ἀποτελεῖ ἀπειλήν γιά τήν κατάλυσιν τῆς ἠθικῆς, πολιτικῆς, κοινωνικῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου. Ὁ ἄνθρωπος δέν θά ἔχῃ δυνατότητα νά ἀναπτύξῃ τήν προσωπικήν του ζωήν. Τά πάντα θά εἶναι ἀνοικτά καί ἐλεγχόμενα μόνον σέ ἕνα λεπτόν μέ τά κομπιοῦτερς βάσει τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. καί μέ κλειδί τό «666». Κατά τόν Ζώρζ Ἐκλοζύ «Τό μεγάλο ἁμάρτημα τῶν κομπιοῦτερς εἶναι ὅτι εἰσβάλλουν στήν προσωπική ζωή τοῦ ἀνθρώπου, τήν πολιορκοῦν καί τήν κυριεύουν, βεβηλώνοντας, ἄν ὄχι βιάζοντας, τήν προσωπικότητα.».

Κατά τό Περιοδικόν «Computer», Ἰούνιος 1986, ὁ ἄνθρωπος κινδυνεύει νά ἐξανδραποδισθῇ. «Τά κομπιοῦτερς βάζουν τίς βάσεις γιά τήν ὑποδούλωση τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἡ ἰδιωτική ζωή παραδίδεται γυμνή καί ἀνυπεράσπιστη στό διαβολικό κομπιοῦτερ». Ἡ ὑποδούλωσις τοῦ ἀνθρώπου στόν Ἀντίχριστον μέ τό «666» καί στό διαβολικόν κομπιοῦτερ καί στόν Καίσαρα, στό ἀντίχριστον Κράτος, ἐξυπηρετεῖ τά σχέδια τοῦ σατανικοῦ ἀντιχριστισμοῦ.

Τό σφράγισμα «666» μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. θά γίνῃ μέ ἀκτῖνες λέηζερ καί θά εἶναι, ὅπως λέγουν οἱ εἰδικοί, πομπός ἰσχύος ἑνός Watt καί ἀνά πᾶσαν στιγμήν θά ἀνιχνεύεται ἀκόμη καί ἀπό δορυφόρον τοῦ διαστήματος, ὁ ὁποῖος ἀπό τό 1983 ἐντοπίζει τό σφράγισμα μέ ἀκτῖνες λέηζερ, πού φέρει ἄνθρωπος ἤ ὁποιοδήποτε ἀντικείμενον μέ μεγάλην ἀκρίβειαν + – 100 μέτρα. Ἑπομένως κανείς σφραγισμένος δέν θά εἶναι δυ-

νατόν νά κρυφτῆ ἀπό τά ὄργανα τοῦ 'Αντιχρίστου, ὅπου καί ἄν καταφύγη.

'Αφοῦ ὅλα τά προσωπικά στοιχεῖα ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς θά καταγραφοῦν μαζί μέ τόν ἀτομικόν γιά κάθε ἄνθρωπον Ε.Κ.Α.Μ. στό κεντρικόν κομπιοῦτερ τῶν Βρυξελλῶν, οἱ πάντες θά παρακολουθοῦνται καί ἐλέγχωνται. 'Ο δορυφόρος θά ἐντοπίζη τόν κάθε ἄνθρωπον, ὅπου καί ἄν κρυφτῆ, εἴτε στό βουνόν εἴτε στήν θάλασσαν εἴτε μέσα στήν γῆν, σέ καταφύγιον, εἴτε στόν ἀέρα σέ ἀεροπλάνον. Οἱ πάντες θά εἶναι ὑπό συνεχῆ παρακολούθησιν καί ἔλεγχον. 'Ανά πᾶσαν στιγμήν τό κομπιοῦτερ θά μπορῆ νά δώση ὅλες τίς πληροφορίες ἑκάστου ἀτόμου γιά τήν δημοσίαν ἤ ἰδιωτικήν ζωήν καί γιά κάθε τι, πού ἔχει σχέσιν μέ τό κάθε ἄτομον. Δηλαδή θά ὑπάρξη μία πλήρης συνωμοτική ἀστυνόμευσις τῆς ἀτομικῆς ζωῆς.

'Εάν προσθέσωμεν καί τίς δυνατότητες τῆς παρακολουθήσεως τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς μέσῳ τῆς οἰκιακῆς τηλεοράσεως, διά τῆς ὁποίας εἶναι δυνατόν τά πάντα νά παρακολουθοῦνται μέ εἰδικά κομπιοῦτερς καί νά γίνεται λῆψις εἰκόνων καί ἠχογράφησις, ἀκόμη καί ἐάν εἶναι κλειστή ἡ τηλεόρασις, ἀντιλαμβανόμεθα ὅτι δέν θά ὑπάρχη χῶρος ἰδιωτικῆς, προσωπικῆς ζωῆς ἀπαραβίαστος, ἀλλά παντοῦ θά εἰσχωρῆ τό διαβολικόν κομπιοῦτερ. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι τελείως ἀνυπεράσπιστος ἐκτεθειμένος στήν διάθεσιν τῶν ὀργάνων τοῦ 'Αντιχρίστου καί θά ὑφίσταται κάθε εἴδους ψυχολογικήν, κοινωνικήν, πολιτικήν πίεσιν, γιά νά ὑποταγῆ ἄνευ ὅρων στόν 'Αντίχριστον καί δεχθῆ τήν ἀντίχριστην κουλτούραν, τόν ἀντίχριστον τρόπον ζωῆς.

Τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα βάσει τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. καί τοῦ κλειδιοῦ «666» καταργεῖ τήν προσωπικήν ἐλευθερίαν καί καθηλώνει τό πρόσωπον στό παρελθόν. 'Ο ἄνθρωπος ὡς προσωπικότης εἶναι μία δυναμική πορεία, ὑφίσταται συνεχῶς καλές ἤ κακές ἀλλοιώσεις. Τό ἠλεκτρονικόν φακέλωμα ὅμως καθηλώνει στατικά τό πρόσωπον στό παρελθόν καί δίνει στίς σκοτεινές δυνάμεις τήν δυνατότητα τῆς ἐπεξεργασίας καί χρήσεως μόνον τῶν ἀρνητικῶν στοιχείων ἤ τῆς ἀλλοιώσεως στοιχείων γιά τήν ἐξόντωσιν κάποιου προσώπου κατά τήν ἐπιθυμίαν ἀντιχρίστων δυνάμεων καί ξένων κέντρων ἀποφάσεως. Ἔτσι θά ἀποδεικνύεται ἀντιανθρωπιστικός ὁ Ε.Κ.Α.Μ. καί βάρβαρον καί διαβολικόν τό κομπιοῦτερ, ἀφοῦ θά κρατᾶ γραμμένα καί θά κοινολογῆ ἁμαρτήματα καί ἐγκλήματα, τά ὁποῖα θά ἔχη καλύψει ἡ μετάνοια καί θά ἔχη ἐξαλείψει ἡ ἄφεσις τοῦ μυστηρίου τῆς 'Εξομολογήσεως.

Ἔπειτα ποιό θά εἶναι τό μέτρον τῆς διασταυρώσεως, ἐπαληθεύσεως καί ἐγκυρότητος τῶν καταχωριζομένων πληροφοριῶν, οἱ ὁποῖες θά καταγράφωνται καί στήν ταυτότητα μέ ἀκτῖνες λέηζερ χωρίς νά δύναται ὁ κάτοχος αὐτῆς νά ἀναγνώση καί διαπιστώση τό ἀληθές ἤ ψευ-

δές αὐτῶν; Εἶναι βέβαιον ὅτι τό ἄτομον θά εἶναι τελείως ἀνελεύθερον καί ἀνυπεράσπιστον ἐνώπιον τῆς πληροφορικῆς. Ἡ ἀλήθεια δέν ἀποκαλύπτεται πολλάκις οὔτε καί μετά ἀπό δικαστικούς ἀγῶνες. Πῶς θά κατοχυρώνεται ἡ ἀλήθεια μόνον διά τῆς πληροφορικῆς, ὅταν τά στοιχεῖα αὐτῆς θά ἐπεξεργάζωνται καί καταχωρίζουν ὑπηρεσίες ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ συγκεκριμένου προσώπου, τό ὁποῖον ἀφοροῦν;

Μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ., τό κλειδί αὐτοῦ «666» καί τό μυστικόν ἀνεξέλεγκτον ἠλεκτρονικόν φακέλωμα, καταργεῖται ἡ προσωπική ἐλευθερία καί ὁ ἄνθρωπος γίνεται δοῦλος. Κατά τόν Πιέρ Βιανσόν-Πόντε «ἡ πληροφορική μπορεῖ νά μετατρέψη τήν κοινωνία σ' ἕνα τεράστιο δίχτυ μέ ἀνοιχτούς βρόχους, ὅπου θά παγιδευόμαστε ὅπως ἡ μύγα στόν ἱστό τῆς ἀράχνης.».

Μέσα σέ μίαν τέτοιαν προσωπικήν αἰχμαλωσίαν, τήν ὁποίαν ἑτοιμάζουν μέ τό «666» καί τόν Ε.Κ.Α.Μ., ὁ ἄνθρωπος θά εἶναι ἀπόλυτα ἐξηρτημένος ἀπό τόν κρατικόν καί διεθνῆ μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος, ἄν περιέλθη στά χέρια τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου, θά καταργήση κάθε εἴδους ἐλευθερίαν. Τό πρόσωπον τότε δέν θά ἔχη τήν δυνατότητα ἀντιδράσεως κατά πιέσεων καί ἐπιβουλῶν, δέν θά ἔχη ἐλευθερίαν αὐτοπροσδιορισμοῦ, ἐπιλογῆς σέ σοβαρά θέματα καί ρυθμίσεως ἑνός ἰδιαιτέρου προσωπικοῦ τρόπου ζωῆς. Τά πάντα, ἀκόμη καί ἡ σκέψις θά προσδιορίζωνται καί ἐλέγχωνται ἀπό τόν ἀντιχριστισμόν. Τά ἤθη, τά ἔθιμα, οἱ πολιτιστικές ἀξίες, οἱ τέχνες, οἱ ἐπιστῆμες καί ὅλη ἡ κουλτούρα θά ὑπηρετοῦν τόν ἀντιχριστισμόν. Ὁ ἄνθρωπος θά μεταβληθῆ σέ ἄβουλον πλάσμα, σέ ρομπότ, σέ ἀπρόσωπον νούμερον, πού θά ἐπιδεικνύη τόν Ε.Κ.Α.Μ. μέ τό «666», δεῖγμα δουλείας, γιά νά προμηθεύεται τά ὑλικά ἀγαθά.

2. Κατάλυσις τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας, ὑπερδικτατορία Ἀντιχρίστου

Ἡ παγκόσμια κοινωνία ὁδηγεῖται σέ μιά ἑνότητα οἰκονομικήν καί πολιτικήν. Ἐάν ἡ ἑνότης αὐτή πραγματοποιηθῆ χάριν τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης καί δικαιοσύνης καί ἀγάπης, τότε θά μᾶς φέρη τήν εὐλογίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει ὅμως ὁ φόβος ἡ ἑνότης αὐτή νά γίνη ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀντιχρίστου. Εἶναι ἕτοιμες οἱ δυνάμεις τοῦ ἀντιχριστισμοῦ νά ἐκμεταλλευθοῦν τήν οἰκουμενικήν ἑνότητα, γιά νά ἐπιβάλουν τόν Ἀντίχριστον.

Ὁ σεβάσμιος ἁγιορείτης Παΐσιος παρατηρεῖ: «Καί ἐνῶ τά «σημεῖα» φαίνονται ξεκάθαρα, «τό θηρίον» στίς Βρυξέλλες μέ τό 666 ἔχει σχεδόν ρουφήξει ὅλα τά κράτη στό κομπιοῦτερ. Ἡ κάρτα, ἡ ταυτότητα, «ἡ εἰσαγωγή τοῦ σφραγίσματος» τί φανερώνουν; Δυστυχῶς, στό ραδιό-

φωνο μόνον παρακολουθοῦμε τί καιρό θά ἔχουμε. Ἀλλά τί θά μᾶς πῆ ὁ Χριστός; «Ὑποκριταί, τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τά δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι;» (Ματθ. 16,3). Μετά λοιπόν ἀπό τήν κάρτα καί τήν ταυτότητα ἔρχεται το «φακέλωμα», γιά νά προχωρήσουν πονηρά στό «σφράγισμα». Καί θά λένε συνέχεια στήν Τηλεόραση ὅτι πῆρε κάποιος τήν κάρτα τοῦ δεῖνα καί τοῦ σήκωσε τά χρήματα ἀπό τήν Τράπεζα. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά θά διαφημίζουν τό «τέλειο σύστημα», τό «σφράγισμα» στό χέρι ἤ στό μέτωπο μέ ἀκτίνες λέηζερ, πού δέν θά διακρίνεται ἐξωτερικά, μέ τό 666, τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου»[603].

Στίς Βρυξέλλες ὑπάρχει τό γιγαντιαῖον αὐτοπρογραμματιζόμενον κομπιοῦτερ, τό μεγαλύτερον σ' ὅλον τόν κόσμον, στεγαζόμενον σέ τριώροφον κτιριακόν συγκρότημα μέσα στίς κτιριακές ἐγκαταστάσεις τῆς Ε.Ο.Κ. Διευθυντής εἶναι ὁ ἑβραῖος δόκτωρ H. Eldeman, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Κύριος ἀναλυτής καί σχολιαστής τῆς Ε.Ο.Κ. Ὁ H. Eldeman ὀνομάζει τό κομπιοῦτερ αὐτό «ΘΗΡΙΟΝ». Ἡ Ἑλληνική λέξις «ΘΗΡΙΟΝ» μέ ἑβραϊκούς χαρακτῆρες ἰσοδυναμεῖ μέ τόν ἀριθμόν «666». Ἐνθυμούμεθα τό θηρίον τῆς Ἀποκαλύψεως τό «ἔχον κέρατα δέκα καί κεφαλάς ἑπτά»,[604] τό ὁποῖον εἶναι «ἔμβλημα τῆς ἀντιχρίστου ἐπιγείου δυνάμεως καί ἀντιθέου πολιτικῆς ἐξουσίας, τῆς χρησιμευούσης ὡς ὄργανον τοῦ δράκοντος (Σατανᾶ) ἐν τῷ κατά τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἀγῶνι...»[605]. Ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου-τῆς Ἀποκαλύψεως εἶναι «666» , «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς´» (666)[606]. Δέν νομίζω νά εἶναι ἁπλῆ σύμπτωσις ἡ ὀνομασία τοῦ κομπιοῦτερ τῶν Βρυξελλῶν «ΘΗΡΙΟΝ». Θά καταπιῆ στά 5 δισεκατομμύρια μνῆμες του ὅλα τά στοιχεῖα ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς καί θα φακελώση καί ὑποδουλώση αὐτούς βάσει τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. καί θά λειτουργῆ μέ κλειδί τό «666».

Κατά τόν H. Eldeman μέ τήν χρῆσιν τριῶν ἑξαψηφίων ἀριθμῶν ὁ κάθε ἄνθρωπος τῆς γῆς θά πάρη τόν δικόν του Ε.Κ.Α.Μ., γιά νά πραγματοποιῆ τίς συναλλαγές του. Τό φακέλωμα τῶν κατοίκων τῶν προηγμένων βιομηχανικῶν χωρῶν συνετελέσθη μεταξύ 1976-1979. Σήμερα πιστεύεται ὅτι ἔχει τελειώσει τό φακέλωμα γιά ὅλους τούς κατοίκους τῆς γῆς. Ἡ πλήρης παρακολούθησις θά γίνεται μέ τήν νέαν ταυτότητα, ἡ ὁποία θά ἔχη τά 18 ψηφία: Ὁ 1ος ἀριθμός λέγεται «Διεθνής κωδικός», εἶναι τό «666», δηλαδή τό χάραγμα τοῦ θηρίου. Ἔπειτα εἶναι ὁ

603. Μοναχοῦ Παϊσίου, «Σημεῖα τῶν καιρῶν», (ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου-666). Ἐν «Πολύτεκνη οἰκογένεια», Ἀριθ. 34 Ἀπρ-Σεπτ. 1987, σελ. 26-27.

604. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,1.

605. Π. Τρεμπέλα, Ἡ Κ. Διαθήκη, μετά συντόμου ἑρμηνείας, ἔκδ. 17η, σελ. 1029.

606. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,18.

Ἐθνικός Κώδικας, μετά ὁ κώδικας τοῦ τόπου διαμονῆς καί τέλος ὁ ἐννεαψήφιος ἀριθμός τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων.

Αὐτός ὁ Ε.Κ.Α.Μ. μέ τά 18 ψηφία, ὁ ὁποῖος θά χαράσσεται καί στό μέτωπον ἤ στό χέρι μέ ἀκτίνες λέηζερ θά ἀντικαταστήση ὅλα τά πιστοποιητικά, κάρτες, ταυτότητες, διπλώματα ὁδηγήσεως, διαβατήριον, ἐκλογικόν βιβλιάριον κλπ.

Ἡ κάθε χρῆσις τῆς ταυτότητος μέ τόν γραμμωτόν κώδικα καί τό «666» θά περνᾶ τελικά στήν εἰδικήν δι' ἕκαστον ἄτομον τῆς γῆς μνήμην τοῦ κομπιοῦτερ «ΘΗΡΙΟΝ» τῶν Βρυξελλῶν, ἡ ὁποία θά καταγράφη ὅλα τά ἀτομικά ἑκάστου στοιχεῖα καί θά εἶναι τρόπον τινά ὁ ἀτομικός φάκελος στήν διάθεσιν τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὅποιος θά λαμβάνη τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου στό μέτωπον ἤ στό χέρι ἤ θά δέχεται τό χάραγμα στήν ταυτότητα θά ἀναγνωρίζη μέ τήν πρᾶξιν του αὐτήν τόν Ἀντίχριστον καί θά ὑποτάσσεται σ' αὐτόν καί στά ὄργανά του καί θά ταυτίζεται μέ τήν ἀντίχριστην κουλτούραν χάριν βιοτικῶν συναλλαγῶν.

Ποῖες δυνάμεις, ποῖα κέντρα ἀποφάσεων θά ἐπιβάλλουν τίς ἰδέες, τόν τρόπον τῆς ζωῆς, τήν κουλτούραν; Θά γίνη ἕνα χαρμάνι ἐθνῶν. Ἡ ἐθνική συνείδησις θά ὑποχωρήση μπροστά στήν διεθνιστικήν συνείδησιν, τήν ὁποίαν θά ἐπιβάλλουν κάποιοι ἰσχυροί, οἱ ὁποῖοι συνήθως ὑπηρετοῦν τόν ἀντιχριστισμόν.

Ὅλος ὁ ἀνθρώπινος πληθυσμός θά εἶναι αἰχμάλωτος στό «ΘΗΡΙΟΝ» κομπιοῦτερ καί στό θηρίον Ἀντίχριστος. Μέσα σέ ἕνα λεπτόν τῆς ὥρας μπορεῖ τό θηρίον κομπιοῦτερ τῶν Βρυξελλῶν νά ἐπεξεργασθῆ τά στοιχεῖα ὅλου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς. Σέ ἕνα λεπτόν θά ἐλέγχωνται συγχρόνως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς γῆς, ποῦ βρίσκονται, πόσον ἀποδίδουν καί γενικά ἄν τηροῦν τούς περιορισμούς, πού ἐνδεχομένως νά τεθοῦν στόν καθένα.

Ἀσφαλῶς μέ τό κομπιοῦτερ «ΘΗΡΙΟΝ» τῶν Βρυξελλῶν, τό ὁποῖον θά παρακολουθῆ πάντοτε, παντοῦ τούς πάντας, ἐξασφαλίζεται ἡ προϋπόθεσις ἐπικρατήσεως μίας παγκόσμιας ἐξουσίας, μίας οἰκουμενικῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία κάποιαν στιγμήν θά περιέλθη στά χέρια τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου.

Κατά τήν γνώμην τῶν εἰδικῶν ὑπάρχουν ὑπερτέλεια ἠλεκτρονικά συστήματα, τά ὁποῖα πιάνουν τίς τηλεφωνικές ἐπικοινωνίες, κλέβουν ἀκόμη καί ὁλόκληρες μνῆμες τῶν κομπιοῦτερς. Ἑπομένως τά σύγχρονα κομπιοῦτερς ἐκτός ἀπό τήν ἐξυπηρέτησιν ἀποτελοῦν μεγάλην ἀπειλήν γιά τήν ἀσφάλειαν τῶν ἐθνῶν. Ὑπάρχει ὁ κίνδυνος ὅλα τά στοιχεῖα τῶν νέων ταυτοτήτων μέ τά βιογραφικά των νά κλέπτωνται ἀπό κατασκόπους κομπιοῦτερς. Ὁμοίως ὅλα τά μυστικά ἀμύνης καί ἀσφαλείας τῆς κάθε χώρας νά γίνωνται γνωστά στόν ὁποιοδήποτε ἐχθρόν καί μά-

λιστα στόν διεθνῆ Σιωνισμόν καί ἀντιχριστισμόν. Ἐνῶ κινδυνεύει ἡ ἀσφάλεια τοῦ ἔθνους ἀπό τούς ἐσωτερικούς κατασκόπους κομπιοῦτερς, δέν εἶναι ὀρθόν τό ἴδιον τό ἔθνος νά ἀνοίξη τίς πύλες του καί νά παραδώση ὅλα τά στοιχεῖα τῶν πολιτῶν του στό κομπιοῦτερ «ΘΗΡΙΟΝ» τῶν Βρυξελλῶν.

Γίνεται παγκόσμια προσπάθεια ἐκ μέρους τοῦ ἀντιχριστισμοῦ νά ὑποτονίση ὁ ἐθνικισμός, νά ἰσοπεδωθοῦν οἱ ἐθνικές συνειδήσεις, γιά νά ἐξυπηρετηθῆ ἡ ἔνταξις ὅλων τῶν ἐθνῶν σέ μίαν οἰκουμενικήν ἑνότητα, ἡ ὁποία θά εὐνοῆ τόν ἀντιχριστισμόν, ὁ ὁποῖος κατέχει τίς θέσεις κλειδιά παντοῦ. Ἡ διάβρωσις ὅλων τῶν ἐθνικῶν ἀξιῶν ἡ οἰκουμενική ἀποστασία ἀπό τόν Θεόν, ὁ ἠθικός ξεπεσμός καί ὅλη ἡ κουλτούρα, ὅπως διαμορφώνεται παντοῦ εὐνοεῖ τήν ὑποδούλωσιν τῶν πάντων στόν ἐρχόμενον Ἀντίχριστον, ὁ ὁποῖος «κατά συγχώρησιν Θεοῦ τοῦ ἁγίου, λαμβάνει ἐξουσίαν τοῦ ἀπατῆσαι τόν κόσμον, διότι ἐπληθύνθη ἡ ἀσέβεια τοῦ κόσμου... Καί διά τοῦτο ὁ ἄχραντος Δεσπότης πνεύματι πλανήσεως πειρασθῆναι τόν κόσμον διά τήν ἀσέβειαν αὐτοῦ συνεχώρησεν, ἐπειδή οὕτως ἤθελον οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀποστῆναι Θεοῦ, καί φιλεῖν τόν Πονηρόν.»[607].

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «666», ὁ ἀριθμός κλειδί τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. τῶν ταυτοτήτων καί ἀριθμός κλειδί τοῦ κομπιοῦτερ «ΘΗΡΙΟΝ = 666» τῶν Βρυξελλῶν, προετοιμάζει τά πάντα γιά τόν ἐρχομόν τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό «666» εἶναι τό σύμβολον, τό «σημεῖον» τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον προαναγγέλλει τόν ἐρχομόν καί τήν παρουσίαν τοῦ Ἀντιχρίσου, ὅπως τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ θά προαναγγείλη τήν Β' Παρουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ.

Ὅπως σ' ὅλην τή οἰκουμένην θά εἶναι ὁρατόν τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, πού θά προηγῆται τῆς Παρουσίας τοῦ Κριτοῦ Ἰ. Χριστοῦ, ὁμοίως τώρα εἶναι ὁρατόν παντοῦ, ἔχει ἐμφανισθῆ σ' ὅλην τήν οἰκουμένην τό χάραγμα «666». Ἔχει σφραγίσει ὅλα τά προϊόντα, σφραγίζει κάρτες, ταυτότητες καί τέλος θά σφραγίση τά χέρια ἤ τά μέτωπα τῶν ἀνθρώπων. Τό χάραγμα λοιπόν «666» προαναγγέλλει τήν ἔλευσιν τῆς ἀντίχριστης ὑπερδικτατορίας καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου. Τώρα εἶναι γνωστόν τό χάραγμά του, τό «666». Θά ἔλθη καί ὁ «666», ὁ Ἀντίχριστος, τό πρόσωπον, τοῦ ὁποίου τήν ἔλευσιν προμηνύει τό σημεῖον του, ἡ σφραγίδα του «666», τό ἔμβλημα, ἡ σημαία τοῦ ἀντιχριστισμοῦ.

Τό χάραγμα «666», ὅπως ἐλέχθη σέ ἄλλα κεφάλαια, συμβολίζει τήν σατανικήν ἐναντίωσιν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου κατά τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ἐκφράζει

---

607. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξ.

τήν κοσμοθεωρίαν ἑνός ἐπιγείου μεσσιανισμοῦ, μιᾶς ἐπίγειας κοσμοκρατορίας, μίας Βασιλείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὅποιος δέχεται τό χάραγμα αὐτό δηλώνει ὑποταγήν στόν ἀντιχριστισμόν καί ἑτοιμάζεται νά ὑποδεχθῆ ὡς ἄλλον μεσσίαν τόν Ἀντίχριστον καί τήν ἀντίχριστην κοσμοκρατορίαν του ὡς ἄλλην Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. «Ἡ κατά τό πνεῦμα τοῦ χωρίου Ἀποκ. 13, 16-18 ἀναγραφή, ὁπουδήποτε, τοῦ ἀριθμοῦ τούτου (666) σαφῶς προβάλλει τόν Ἀντίχριστον ὡς τόν μέλλοντα ἄρχοντα ὅλου τοῦ κόσμου.»[608]. Μέ τό χάραγμα «666» εἶναι ὡς νά κρατᾶ ὁ κάθε ἄνθρωπος τήν σημαίαν τοῦ Ἀντιχρίστου καί νά ἐπευφημῆ τόν ἐρχομόν του. Δυστυχῶς σέ παγκόσμια κλίμακα ἀκούονται αὐτές οἱ ἐπευφημίες, σημεῖον ὅτι ὁ Ἀντίχριστος πλησιάζει.

Τό «666», ὅπως ἐλέχθη, ἀπαντᾶ καί στήν Π.Δ.[609] ὡς σύμβολον δυνάμεως τοῦ κράτους τοῦ Σολομῶντος. Μετά Χριστόν ἐκφράζει τό ὅραμα τοῦ σιωνισμοῦ γιά τήν ἔλευσιν ἑνός ἄλλου Δαβίδ καί Σολομῶντος, ἑνός ψευδομεσσίου γιά τήν πραγματοποίησιν τῆς κοσμοκρατορίας. Αὐτό τό «666» ἀσφαλῶς συμβολίζει τήν ἀποθέωσιν τῆς σιωνιστικῆς δυνάμεως καί ἐξουσίας.

Δέν εἶναι τό «666» ὁ Ἀντίχριστος, ἀλλά τό σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον προετοιμάζει τόν ἐρχομόν του. Δέν ἐπικρατεῖ μόνον μέ τό «666» ὁ Ἀντίχριστος, ἀλλά μέ τήν κοσμοθεωρίαν, τούς τρόπους, τά μέσα, τίς προπαγάνδες τῶν δυνάμεων τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, οἱ ὁποῖες ἐκφράζουν αὐτόν τόν Ἀντίχριστον καί προετοιμάζουν τήν κοσμοκρατορίαν του προβάλλοντας τήν σημαίαν του, τό «666».

Τό χάραγμα, σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου, «666», ὡς σφραγίδα τοῦ ὅλου ἔργου τοῦ ἀντιχριστισμοῦ προετοιμάζει τον ἐρχομόν τοῦ Ἀντιχρίστου ψυχολογικά, πνευματικά, ἠθικά, κοινωνικά, πολιτικά. Ἡ ψυχολογική ἑτοιμότης εἶναι πλέον δεδομένη. Ἐπεκράτησε τό σύμβολον «666», ἀναμένεται ὁ συμβολιζόμενος, ὁ «666». Ἡ πνευματική σύγχυσις καί ἰδεολογική ἰσοπέδωσις ἐπιτελεῖται ἀπό τίς σκοτεινές δυνάμεις, ἐκφραστές τοῦ «666». Ἡ ἠθική κατάπτωσις καί διαφθορά ὁλοκληρώνεται ἀπό τίς προπαγάνδες τοῦ «666» καί δικαιολογεῖ τήν ἀναστολήν, τῆς Θ. Χάριτος, γιά νά ἐπικρατήση ὡς κατάρα καί αὐτοτιμωρία ὁ ἀντιχριστισμός καί ὁ Ἀντίχριστος. Ἡ οἰκονομική, πολιτική καί κοινωνική ἑνότητα γίνεται πραγματικότητα χάριν στό «666».

Ἤδη τό «ΘΗΡΙΟΝ = 666» τῶν Βρυξελλῶν ἔχει ἑτοιμότητα νά καταπιῆ ὅλον τόν πληθυσμόν τῆς γῆς μέ τόν ἀτομικόν Ε.Κ.Α.Μ. Τό χάραγμα «666» εἶναι τό κλειδί τοῦ Ε.Κ.Α.Μ. καί τό κλειδί τοῦ φακελώματος στό

608. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἐν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», Ἀριθ. 3. 15/2/1987, σελ. 110.

609. Γ΄ Βασιλειῶν, 10, 14, καί Β΄ Παραλειπομένων, 9,13.

κομπιοῦτερ «ΘΗΡΙΟΝ = 666» τῶν Βρυξελλῶν. Αὐτό τό φακέλωμα καί ἡ εὔκολη κλοπή ὅλων τῶν ἐθνικῶν μυστικῶν ἀσφαλείας καί ἀμύνης καθιστοῦν δυνατήν τήν ὑπερδικτατορίαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Πάντοῦ μέ τό «666» λοιπόν ἑτοιμάζεται ἡ ἀντίχριστη κοσμοκρατορία καί ἀναμένεται ὡς ἐπίγειος μεσσίας ὁ Ἀντίχριστος. Τά σημεῖα τῶν καιρῶν εἶναι φανερά.

3. Ὁ διωγμός καί ἡ ἐρήμωσις τῆς Ἐκκλησίας

Ὅπως ἐλέχθη, τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἀσκήσουν κάθε πίεσιν, γιά νά γίνη δεκτόν ἀπό ὅλους τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» θά ἐξασφαλίση τά ἀστικά δικαιώματα καί τροφές, ὅπως λέγει ἡ Ἀποκάλυψις Ἰωάννου.[610] Ὁ Ἱππόλυτος γράφει: «... καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διά τήν σφραγῖδα αὐτοῦ τήν μιαράν. Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς΄»[611]. Τό χάραγμα δηλαδή «χξς΄» = (666), τό ὁποῖον, ὡς ἐλέχθη, ἐκφράζει τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου καί εἶναι ἀληθῶς σφραγίδα κυριότητος αὐτοῦ, θά τεθῇ ὡς ὅρος, ὡς προϋπόθεσις ἐπιβιώσεως καί ἀστικῶν δικαιωμάτων.

Κατά τόν Ἐφραίμ τόν Σύρον οἱ κατά τόπους ἄρχοντες θά πιέζουν γιά τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος «666». «Τοιοῦτον γάρ τρόπον σκευάζει ὁ τύραννος, ἵνα πάντες τήν σφραγῖδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν, ὅταν ἔλθη ἀπατῆσαι τά σύμπαντα... καί εἶθ' οὕτως ἀγοράσαι τά βρώματα καί πᾶν εἶδος, καί δημάρχους ἱστᾶν, ἐπιτελεῖν τό πρόσταγμα.»[612]. Εἶναι ὅλα ἕτοιμα γιά τήν ἐπιβολήν τοῦ «666» πρῶτον στίς ταυτότητες ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς, «ἵνα πάντες τήν σφραγῖδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν» καί δεύτερον γιά τήν χάραξιν αὐτοῦ «ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἤ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν»,[613] γιά νά εἶναι οἱ «τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες...»[614]. Ἤδη σέ πολλά κράτη εἶναι πολλοί σφραγισμένοι στό μέτωπον ἤ στό χέρι.

Τό χάραγμα «666» θά γίνη αἰτία ἐρημώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καί διωγμῶν τῶν πιστῶν. Πολλοί θά πλανηθοῦν καί θά πιστεύσουν ὅτι ὁ

---

610. Ἀποκ. 13, 17-18. «Καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἤ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄ (=666)».

611. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κλπ. Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

612. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξα΄.

613. Ἀποκ. Ἰωάννου 13, 16.

614. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 937. Α. (Β.Ε.Π. 6, 289).

Χριστός, ὁ ἐσταυρωμένος, δέν εἶναι ὁ Μεσσίας καί θά πέσουν στήν παγίδα τοῦ ἀντιχρίστου μεσσιανισμοῦ, θά ζητήσουν τήν σωτηρίαν ἀπό τόν 'Αντίχριστον καί θά περιφέρουν ὡς σημαίαν ὑποδοχῆς τοῦ ψευδομεσσίου-'Αντιχρίστου-τό χάραγμα «666». «διό καί ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς συντελείας δεῖ πάλιν ἀναστῆναι ψευδοχρίστους ἄνδρας λέγοντας, ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός· καί πολλούς πλανήσουσι. Καί πολλοί τῶν ἀνθρώπων δραμοῦσιν ἀπό ἀνατολῶν ἕως δυσμῶν, καί ἀπό βορρᾶ ἕως θαλάσσης, λέγοντες· ποῦ ὧδε ὁ Χριστός; Ποῦ ἐκεῖ ὁ Χριστός; 'Αλλά μάταιον φρόνημα κεκτημένοι καί τάς Γραφάς ἐμμελῶς οὐκ ἀναγινώσκοντες, οὐκ ὀρθά φρονοῦντες, ζητήσουσιν ὄνομα, ὅπερ εὑρεῖν οὐ δυνήσονται. Δεῖ γάρ πρῶτον ταῦτα γενέσθαι, καί οὕτως ὀφθῆναι τόν υἱόν τῆς ἀπωλείας, ἤγουν τόν διάβολον»,[615] δηλαδή τόν 'Αντίχριστον. «... μελλήσει (= πρόκειται) ὁ λαός ἀπωθεῖσθαι καί ἀποβάλλεσθαι τόν ἀληθῆ τοῦ κόσμου Σωτῆρα, συναίρεσθαι δέ (= νά ἀκολουθήσῃ) τῇ πλάνῃ ἐπίγειον βασιλέα αἱρόμενος, τόν δέ ἐπουράνιον ἀθετεῖν».[616]

'Εκτός ἀπό αὐτούς, οἱ ὁποῖοι θά ἐγκαταλείψουν τήν 'Εκκλησίαν καί θά στραφοῦν ἔξω ἀπό τήν 'Εκκλησίαν πρός ἀναζήτησιν τοῦ ψευδομεσσίου τοῦ «666», πολλοί ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θά παραμείνουν χριστιανοί, θά εἶναι μόνον κατ' ὄνομα χριστιανοί, διότι θά προσκυνήσουν τό θηρίον τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, θά λάβουν τό χάραγμά του «666» καί θά ἔχουν χαλαράν σχέσιν μέ τήν 'Εκκλησίαν. 'Ασφαλῶς ἡ ἑκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666», ἡ ὁποία σημαίνει ὁμολογίαν στόν 'Αντίχριστον καί ἄρνησιν τοῦ 'Ι. Χριστοῦ, θά ἀναστείλῃ τήν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος, θά νεκρώσῃ τά πνευματικά χριστιανικά ἐνδιαφέροντα, θά ἀποκόψῃ ἀπό τήν ζωήν τῆς 'Εκκλησίας, ἀπό τήν ἀληθινήν μετοχήν στά Ἅγια Μυστήρια καί τελικά θά ἀπομακρύνῃ ἀπό τόν Χριστόν καί τήν 'Εκκλησιαστικήν ἑνότητα.

Οἱ συνειδητοί χριστιανοί, ὅσοι δέν θά δεχθοῦν τό «666» καί ὅσοι ἀρνηθοῦν νά προσκυνήσουν τόν ἀντιχριστισμόν καί τόν 'Αντίχριστον, τήν ἀντίθεη ἐξουσίαν καί τόν ἀντίχριστον μεσσιανισμόν, θά διωχθοῦν σκληρά. 'Ο ἀντιχριστισμός «θλῖψιν δέ καί διωγμόν ἐπί τούς ἁγίους ἐπεγερεῖ»,[617] γιά νά καμφθοῦν καί δεχθοῦν τόν 'Αντίχριστον. 'Ο 'Αντίχριστος μέ τήν δύναμιν τῆς μαγείας καί τῶν δαιμόνων καί χάριν στήν δυνατότητα τῆς τεχνικῆς καί τῶν κομπιοῦτερς θά καταπιέσῃ μέ ποικίλους τρόπους ὅλους τούς πιστούς, γιά νά δεχθοῦν τήν κυριότητά του

615. 'Ιππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 912. D.-913. Α. (Β.Ε.Π. 6, 279).

616. 'Ιππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Περί τοῦ 'Αντιχρίστου, Μ. 10, 776. D.-777. Α. (Β.Ε.Π. 6, 217).

617. Ἔνθ' ἀνωτ.Μ. 10, 733. Α. (Β.Ε.Π. 6, 199).

καί τό χάραγμά του «666». Θά κατορθώση νά άφαιρέση άπό τούς άσυμβίβαστους καί άπροσκύνητους τά άστικά δικαιώματα καί νά άπομακρύνη αύτούς άπό τήν κοινωνίαν τῶν άνθρώπων. «Δόλιος γάρ ὤν καί ἐπαιρόμενος κατά τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ, βουλόμενος ἐκθλίβειν καί ἐκδιώκειν αὐτούς ἐκ τοῦ κόσμου...»[618].

Καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς ἐξουσίας του ὁ 'Αντίχριστος θά εἶναι ὁ «διώκων τούς ἁγίους καί βλασφημῶν τόν Χριστόν».[619] 'Ο 'Ιππόλυτος ἀναφέρει ὅτι στόν διωγμόν αὐτόν κατά τῆς 'Εκκλησίας ὡς συνεργάτες τοῦ 'Αντιχρίστου θά διακριθοῦν οἱ ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι καί τοῦ Νόμου παραβάτες, προφητοκτόνοι καί θεοκτόνοι «διά τό καί αὐτόν τόν Σωτῆρα ἐσταυρωκέναι».[620] Αὐτοί θά κατευθύνουν τόν'Αντίχριστον κατά τῶν χριστιανῶν καί τῶν ἁγίων. «... πάντοτε ἐπίβουλοι καί προδόται τῆς ἀληθείας γενόμενοι, μισόθεοι μᾶλλον καί μή φιλόθεοι εὑρισκόμενοι, οἵ καί τότε λαβόμενοι καιρόν ἐκδικίαν παρά ἀνθρώπου θνητοῦ τυχεῖν εὔχονται (= δηλαδή θά χρησιμοποιήσουν τόν 'Αντίχριστον γιά τήν ἐξόντωσιν τῶν ἁγίων), κατά τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ ἐπεγειρόμενοι. Ὅς (= 'Αντίχριστος) φυσιωθείς ὑπ' αὐτῶν ἄρχεται βίβλους κατά τῶν ἁγίων ἐκπέμπειν τοῦ πάντας πανταχοῦ ἀναιρεῖσθαι (= νά ἐξοντώνωνται), τούς μή θέλοντας αὐτόν σεβάζειν καί προσκυνεῖν ὡς Θεόν»[621]. Δηλαδή οἱ ἑβραῖοι θά γράψουν σέ μαύρες βίβλους ὅλους τούς ἁγίους καί δικαίους, οἱ ὁποῖοι δέν θά δεχθοῦν τό χάραγμα «666» οὔτε θά προσκυνήσουν τόν 'Αντίχριστον, ὥστε ὅλοι νά ἐξοντωθοῦν.

'Εάν γίνη τό χάραγμα, ὁ Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666», μέ ἀκτῖνες λέηζερ εἴτε στό χέρι ἤ μέτωπον εἴτε στήν ταυτότητα, θά ἐλέγχεται μέ τά κομπιοῦτερς καί τόν δορυφόρον καί ἑπομένως κανείς δέν θά δύναται νά κρυφθῇ, θά ἐντοπίζεται καί, ἄν ἀντιδρᾶ καί δέν ὑποτάσσεται στόν ἀντιχριστισμόν καί στόν 'Αντίχριστον, θά ἐξοντώνεται. 'Ο πανάγαθος Θεός θά σώση τούς ἀληθινούς χριστιανούς, αὐτούς πού δέν θά δεχθοῦν τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου. «'Ο γάρ ἅγιος Θεός, θεωρῶν αὐτούς οὕτως ἐν κλαυθμῷ ἀμυθήτῳ καί πίστει εἰλικρινεῖ, σπλαχνίζεται ἐπ' αὐτούς, ὡς πατήρ φιλόστοργος, καί διατηρεῖ αὐτούς, ἔνθα ἀπεκρύβησαν. Καί γάρ ὁ παμμίαρος (= 'Αντίχριστος) οὐ παύεται ἐκζητῶν τούς ἁγίους ἔν τε γῇ καί θαλάσση, λογιζόμενος ὅτι ἐβασίλευσε τό λοιπόν ἐπί τῆς γῆς, καί πάντας ὑποτάσσει.»[622].

---

618. Ἔνθ' ἀνωτ., 768. D.-769. A. (B.E.Π. 6, 214).

619. 'Ιππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. M. 10, 924. C. (B.E.Π. 6, 284).

620. 'Ιππολύτου, Περί Χριστοῦ καί περί τοῦ 'Αντιχρίστου, M. 10, 777. A. (B.E.Π. 6, 217).

621. Ἔνθ' ἀνωτ.

622. 'Εφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξ.

Ὅσοι ὅμως δεχθοῦν τό χάραγμα ἑκουσίως στό σῶμα ἤ στήν ταυτότητα δέν εἶναι δυνατόν νά καλυφθοῦν ἀπό τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος ἔχει, ὅπως ἐλέχθη, ὡς ἠθικήν συνέπειαν τήν ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς μεσσίου, τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἔνταξιν στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐπί πλέον εἶναι ἕνας **αὐτοαφορισμός** μία ἑκούσια ἀποκοπή ἀπό τόν Χριστόν, τήν Χάριν, τήν Ἐκκλησίαν. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀναστέλλει τήν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος καί τοῦ Σταυροῦ ἀκόμη.

Τοῦτο λέγει καί ὁ ἁγιορείτης Παΐσιος: «... ἀκούει κανείς ἕνα σωρό δυστυχῶς ἀνοησίες... Ἔτσι ὁ ἕνας λέει: «ἐγώ θά δεχθῶ τήν ταυτότητα μέ τό 666, ἀλλά θά βάλω καί ἕνα Σταυρό». Κι' ὁ ἄλλος λέει: «Ἐγώ θά δεχθῶ τό σφράγισμα στό κεφάλι μέ τό 666 καί θά κάνω καί ἕνα Σταυρό» (στό κεφάλι). Κι ἕνα σωρό ὅμοιες ἀνοησίες ἀκούει κανείς. Καί νομίζουν ὅτι θά ἁγιασθοῦν μέ αὐτόν τόν τρόπον, ἐνῷ αὐτά εἶναι πλάνες. Μόνο αὐτοί πού δέχονται ἁγιασμό, αὐτοί μόνο ἁγιάζονται. Ὅπως τό νερό δέχεται ἁγιασμό καί γίνεται Ἁγιασμός. Ἀντίθετα τά οὖρα δέν δέχονται ἁγιασμό. Ἡ πέτρα μέ θαῦμα γίνεται ψωμί. Ἡ ἀκαθαρσία ὅμως δέν δέχεται ἁγιασμό. Ἑπομένως ὅταν ὁ Διάβολος, ὁ Ἀντίχριστος, εἶναι στήν ταυτότητά μας ἤ στό χέρι ἤ στό κεφάλι μας, μέ τό σύμβολό του (τό 666), δέν ἁγιάζονται μέ τό νά βάλουμε καί ἕνα Σταυρό. Τήν δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ Ἁγίου Συμβόλου, τήν θεία Χάρη τοῦ Χριστοῦ, τήν ἔχουμε μόνον, ὅταν ἀρκούμεθα στό Ἅγιο Σφράγισμα τοῦ Βαπτίσματος, ὅπου ἀπαρνούμεθα τόν Σατανᾶ καί Συντασσόμεθα στό Χριστό καί δεχόμεθα τό Ἅγιο Σφράγισμα: «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος Ἁγίου»[623]».

Δέν εἶναι δυνατόν νά συνδυασθοῦν καί συνυπάρξουν Χριστός καί Ἀντίχριστος, εὐλογία καί κατάρα, φῶς καί σκοτάδι, Σταυρός καί χάραγμα «666». Ἑπομένως ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» εἶναι ἕνας αὐτοαφορισμός. Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα ἀποκλείει ἀπό τόν ἑαυτόν του τήν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος καί ἀποκρούει τήν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι θά μένη ἀκάλυπτος κάτω ἀπό τήν ἐξουσίαν, τήν τυραννίαν, τήν παρακολούθησιν τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος μέ τά κομπιοῦτερς καί τόν δορυφόρον θά ἐντοπίζη μέ ἀκρίβειαν τό χάραγμα ταυτότητος, Ε.Κ.Α.Μ. καί «666», διότι τοῦτο θά ἔχη ἰσχύν 1 Watt, ἀφοῦ θά γίνη μέ ἀκτῖνες λέηζερ.

Ἔτσι, ὅπως λέγει ὁ Ἱππόλυτος, πάντες οἱ χαραγμένοι θά εἶναι φανεροί, ἀφοῦ θά περιφέρουν τό χάραγμα ἰσχύος 1 Watt, καί δέν θά εἶναι δυνατόν νά κρυφθοῦν. «Πάντες γάρ τοῦ ἐκφυγεῖν καί κρυβῆναι σπουδάσουσι, καί οὐδαμοῦ δυνήσονται λαθεῖν ἐκ τῶν παθῶν τοῦ ἀντικειμέ-

623. Παϊσίου Μοναχοῦ, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 28.

νου, ἀλλά τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες, (= δηλαδή τό χάραγμα 666) εὔδηλοι καί γνωστοί αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται.»[624].

Ἡ ἑωσφορική ἀλαζονεία τοῦ Ἀντιχρίστου δέν θά ἀνεχθῆ νά ὑπάρξουν ἅγιοι καί ἀπροσκύνητοι. Θά ἐρευνήση παντοῦ γιά τήν εὕρεσιν τῶν μή χαραχθέντων καί θά ἀσκήση κάθε πίεσιν γιά τήν ὑποταγήν καί σφράγισιν καί αὐτῶν. «Τότε ἀποστελεῖ ἐν ὄρεσι καί σπηλαίοις καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς τῶν δαιμόνων τάς φάλαγγας πρός τό ἐρευνῆσαι τούς ἀποκρυβέντας ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καί προσαγαγεῖν αὐτούς εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· καί τούς μέν πειθομένους αὐτῷ, σφραγίσει τῇ σφραγῖδι αὐτοῦ»[625].

Ὅσοι ὅμως ἀρνηθοῦν νά ὑποταγοῦν καί χαραχθοῦν ἀπό τόν Ἀντίχριστον θά ὑποστοῦν φρικτά βασανιστήρια. «Τούς δέ μή βουλομένους αὐτῷ ὑπακοῦσαι, τιμωρίας ἀνεικάστους καί βασάνους πικροτάτας καί μηχανάς ἀναλώσει (= θά θανατώση μέ φοβερές μηχανές), οἷα (= ὅπως) οὐδέ ἐγένοντο οὐδέ εἰς ἀκοήν ἀνθρώπου ἠκούσθη οὔτε ὀφθαλμός βροτῶν ἐθεάσατο.»[626]. Θά προσπαθήση ὁ ἀντιχριστισμός καί αὐτός ὁ Ἀντίχριστος νά ρίψη «εἰς βόθρον ἀσεβείας πᾶν τό γένος τῶν ἀνθρώπων.»[627]. Ὅσοι θά ἀρνοῦνται τήν ὑποταγήν θά ὑφίστανται τά φρικτότερα βασανιστήρια. Ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων μακαρίζει τούς ὑπό τοῦ Ἀντιχρίστου βασανιζομένους. «Τίς ἄρα μακάριος ὁ ὑπέρ Χριστοῦ μετ' εὐσεβείας μαρτυρῶν τότε; ὑπέρ γάρ πάντας μάρτυρας ἐγώ φημι εἶναι τούς τότε μάρτυρας. Οἱ μέν γάρ πρό τούτου μόνοις ἀνθρώποις ἐπάλαισαν· οἱ δέ ἐπί τοῦ Ἀντιχρίστου, αὐτῷ τῷ Σατανᾷ αὐτοπροσώπως πολεμήσουσι»[628].

Τό χάραγμα «666», ὅταν γίνη δεκτόν, κωλύει τήν Χάριν, διότι ἀποτελεῖ σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντί τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ. Ὁ ἀντιχριστισμός θά προσπαθήση νά ἐπιβάλη τό σημεῖον τοῦ Ἀντιχρίστου «666» ὡς σφραγῖδα δουλείας στόν Ἀντίχριστον, ὡς χρῖσμα σατανικόν, γιά νά καταστῆ ἀνενέργητος ἡ σφραγίς του σταυροῦ καί ἡ σφραγίς τῶν «χαρισμάτων» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Τήν σφραγῖδα ταύτην τῶν «χαρισμάτων» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, θέλει ἀκριβῶς ὁ Σατανᾶς νά ἐξαλείψη διά τῆς ἐπί τῶν Χριστιανῶν ἐπιθέσεως τῆς σφραγῖδος 666 τοῦ Ἀντιχρίστου.»[629].

---

624. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κ.λ.π., Μ. 10, 937.Α. (Β.Ε.Π. 6, 289).

625. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 933, Β. (Β.Ε.Π. 6, 287-288).

626. Ἔνθ' ἀνωτ.

627. Ἐφραίμ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξβ.

628. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ, Μ. 33, 893. Α. (Β.ΕΠ. 39, 193).

629. Μ. Σιώτου Ἔνθ' ἀνωτ., «Ἐκκλησία», Ἀριθ. 3. 15/2/87, σελ. 110.

Τό χάραγμα «666» θά χαράσσεται άντί τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καί κατά τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ,[630] «ἵνα μή τις τόν τίμιον σταυρόν ποιήση ἐν τῷ μετώπῳ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρί »[631]. Θά ἀποτελῆ τρόπον τινά ἕνα χρῖσμα σατανικόν. Θά τό δεχτοῦν πολλοί λόγῳ τοῦ ὑλιστικοῦ φρονήματος, τῆς ψύξεως τῆς ἀγάπης πρός τόν Χριστόν, τῆς δαιμονικῆς ἐνεργείας τῆς πλάνης, τῆς ἀσεβείας. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος καί ὁ Ἱππόλυτος ὁμιλοῦν περί γενικῆς ἀποστασίας καί σφραγισμοῦ πάντων. «... πάντες ἐξέκλιναν ἀπό τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἁγίου, καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τον χαρακτῆρα (= 666) τοῦ μιαροῦ καί θεομάχου, ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»[632].

Ἡ ἀποστασία θά χαρακτηρίση καί τόν Κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας ἀκόμη. Κατά τόν Κύριλλον Ἱεροσολύμων αὐτό θά εἶναι τό «ἡμέτερον σημεῖον», δηλαδή σημεῖον διαφθορᾶς καί ἀποστασίας τῶν ἱερωμένων· «ἐκκλησιασικόν ζητοῦμεν σημεῖον οἱ ἐκκλησιαστικοί. Ὁ δέ Σωτήρ φησιν· καί τότε σκανδαλισθήσονται πολλοί καί ἀλλήλους παραδώσουσι καί μισήσουσιν ἀλλήλους. ἐάν ἀκούσης ὅτι ἐπίσκοποι κατ' ἐπισκόπων καί κληρικοί κατά κληρικῶν καί λαοί κατά λαῶν μέχρις αἱμάτων ἔρχονται, μή ταραχθῆς· προγέγραπται γάρ.»[633]

Ἡ γενική διαφθορά καί ἀποστασία θά ἐπηρεάση καί τούς ἐκλεκτούς χριστιανούς καί μοναχούς καί κλῆρον. Θά ἐμφανισθοῦν ψευδοπροφῆτες, ἄνθρωποι τῆς ἀνομίας. «... ὑπό τῶν δοκούντων εἶναι χριστιανοί τότε ἐγερθήσονται ψευδοπροφῆται, ψευδαπόστολοι, γόητες, ἄνθρωποι φθοροποιοί, κακοποιοί ψευδόμενοι κατ' ἀλλήλων, μοιχοί, πόρνοι, ἅρπαγες, πλεονέκται, ἐπίορκοι, καταλάλοι, ἀλλήλους μισοῦντες.».[634] Τήν αὐτήν εἰκόνα θά παρουσιάζουν κληρικοί καί μοναχοί. «Οἱ ποιμένες ὡς λύκοι γενήσονται· οἱ ἱερεῖς τό ψεῦδος ἀσπάσονται· οἱ μοναχοί τά τοῦ κόσμου ποθήσουσιν.»[635].

Τήν μεγαλυτέραν εὐθύνην ἔχουν οἱ κεκλημένοι καί ἀναδεδειγμένοι ποιμένες. Γιατί νά πλανηθοῦν καί συνεργασθοῦν μετά τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου; Ἀλλά ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων λέγει: «εἰ ἐν ἀποστόλοις εὑρέθη προδοσία (Ἰούδα), θαυμάζεις εἰ ἐν ἐπισκόποις εὑρίσκεται μισαδελφεία;»[636]. Πολλάκις ἐμφανίζονται τά συμπτώματα αὐτά,

---

630. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξα΄.

631. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ. Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).

632. Ἐφεραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. τξδ, καί Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 936 C-D. (Β.Ε.Π. 6, 289).

633. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ. Μ. 33, 877Α-880.Α. (Β.Ε.Π. 39,188).

634. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 909-912. (Β.Ε.Π. 6, 278).

635. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 912. Α.

636. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ, Μ. 33, 880. Α. (Β.Ε.Π. 39,188).

τά όποῖα προετοιμάζουν τήν όδόν τοῦ 'Αντιχρίστου. «'Η μισαδελφεία δίδωσιν λοιπόν χώραν τῷ 'Αντιχρίστῳ. Προετοιμάζει γάρ ὁ διάβολος τά σχίσματα τῶν λαῶν, ἵνα εὐπαράδεκτος γένηται ὁ ἐρχόμενος ('Αντίχριστος).»[637].

'Ο ἀντιχριστισμός ἔχει ὡς σκοπόν νά σφραγίσῃ τούς πάντας μέ τό βδελυκτόν σημεῖον τοῦ 'Αντιχρίστου, τό «666», γιά νά προκαλέσῃ τήν ἀναστολήν ἐνεργείας τῆς Χάριτος, τήν ἀποστασίαν καί τό γενικόν βδέλυγμα ἐρημώσεως τῆς 'Εκκλησίας. Θά κάμη τό πᾶν «πρός τό πάντας ἀνθρώπους πλανῆσαι καί ἀποστῆσαι ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀληθείας καί ἐκ τῆς θύρας τῆς Βασιλείας (= τῆς 'Εκκλησίας).»[638]. Σ' αὐτό τό κατάντημα θά ὁδηγηθῇ ἡ 'Εκκλησία λόγῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων συμβιβασμῶν καί προδοσιῶν τῶν ταγῶν της καί τοῦ ἐφησυχασμοῦ τῶν πιστῶν.

'Η ἀσέβεια θά καθιστᾶ ἀβίωτον τό βίον τῶν ἀληθινῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν. Πολλοί θά ζητήσουν σωτηρίαν στήν ἔρημον. «Εἰσί γάρ πολλοί εὑρισκόμενοι τότε εὐάρεστοι τῷ Θεῷ, δυνάμενοι σωθῆναι, ἐν ὄρεσι καί βουνοῖς καί ἐν ἐρήμοις τόποις, ἐν πολλαῖς δεήσεσι καί κλαυθμοῖς ἀφορήτοις.».[639] "Ολη ἡ ἄλλη μᾶζα τῆς κοινωνίας θά διαφθαρῇ καί θά παρουσιάσῃ φοβερά συμπτώματα ἀποστασίας.

Τά σημεῖα τῆς γενικῆς ἀποστασίας, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς ἀρχίζει μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος «666» περιγράφων ὁ 'Ιππόλυτος μεταξύ ἄλλων λέγει: «ταῦτα προϊστορήσαμεν, ἵνα γνῶτε τήν ἐπ' ἐσχάτων γενησομένην ὀδύνην καί ταραχήν καί πάντων ἀνθρώπων τήν πρός ἀλλήλους ἀναστροφήν καί φθόνον καί μῖσος καί ἔριν, τήν τῶν ποιμένων ἐπί τῶν προβάτων ἀμέλειαν, καί τοῦ λαοῦ πρός τούς ἱερεῖς ἀνυπότακτον διάθεσιν. Διό πάντες τῷ ἰδίῳ θελήματι ἐμπεριπατήσουσι. Καί τά τέκνα τοῖς γονεῦσιν ἐπιβαλοῦνται χεῖρας· γυνή τόν ἴδιον ἄνδρα παραδώσει εἰς θάνατον καί ἀνήρ τήν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐπί κριτήριον ἄξει ὡς ὑπεύθυνον... πρεσβυτέρου πολιάν οὐδείς αἰδεσθήσεται... Πορνεῖαι, καί μοιχεῖαι, καί ἐπιορκίαι τήν γῆν πληρώσουσι, φαρμακεῖαι καί ἐπαοιδίαι καί μαντεῖαι ὀπίσω τούτων σφοδρῶς καί προθύμως ἐξακολουθήσουσι.»[640].

Στήν ἐποχήν τοῦ 'Αντιχρίστου ὁλοκληρώνεται, κορυφώνεται τό βδέλυγμα ἐρημώσεως. Κατά τόν Γρηγόριον θεολόγον «"Ηξει (ὁ 'Αντίχριστος) δέ ἐπ' ἐρημίᾳ τοῦ κόσμου· βδέλυγμα γάρ ἐστι τῆς ἐρημώσεως.»[641]. Βδέλυγμα ἐρημώσεως τῆς 'Εκκλησίας εἶναι ὁ 'Αντίχριστος

---

637. "Ενθ' ἀνωτ. Μ. 33, 880. C. (Β.Ε.Π. 39,189).

638. 'Ιππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 929. C. (Β.Ε.Π. 6, 286).

639. 'Εφραίμ τοῦ Σύρου, "Ενθ' ἀνωτ. σελ. Τξ.

640. 'Ιππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 909. C. (Β.Ε.Π. 6 278).

641. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Μ. 36, 668. C. (Β.Ε.Π. 63,30).

καί κατά Κύριλλον Ἱεροσολύμων[642] καί κατά πολλούς πατέρας,[643] διότι θά ἐρημώση τήν Ἐκκλησίαν καί θά καθήση αὐτός ἐντός τοῦ Ναοῦ ὡς Μεσσίας ἀντί τοῦ Χριστοῦ. «Ἔνθα καί τόν Ἀντίχριστόν φασιν ἐν τῷ ναῷ καθεδεῖσθαι [τοῦ Θεοῦ]· εἴτε ἐν τῷ Ἰουδαϊκῷ... εἴτε ἐν τῷ ἀληθῶς θείῳ ναῷ τῇ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ τά ἀλλότρια σφετεριζόμενον...»[644]. Αὐτό τό φαινόμενον παρετηρήθη σέ χῶρες ἀθεΐας. Ἀντικατεστάθη σέ περιόδους διωγμῶν ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μέ τήν φωτογραφίαν τοῦ ἀθέου ἡγέτη σέ Ἱ. Ναούς, οἱ ὁποῖοι μετετράπησαν σέ κέντρα διασκεδάσεων, ἀποθῆκες κλπ.

Ὁ Ἱππόλυτος λεπτομερῶς περιγράφει τό βδέλυγμα ἐρημώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν: «οἱ ναοί τοῦ Θεοῦ ὡς οἶκοι ἔσονται καί καταστροφαί τῶν Ἐκκλησιῶν πανταχοῦ γενήσονται· αἱ Γραφαί καταφρονηθήσονται καί τοῦ ἐχθροῦ τά ᾄσματα πανταχοῦ ἐξάσουσι (θά ψάλλουν).»[645]. Οἱ Χριστιανικοί ναοί θά ἐρημώσουν ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου εἴτε μέ τήν ἀπομάκρυνσιν τῶν χριστιανῶν ἐξ αἰτίας ἀπωλείας τῆς πίστεως εἴτε μέ τόν διωγμόν τῆς πίστεως καί τήν καταστροφήν τῶν χώρων λατρείας.

Ὁ Ἱππόλυτος λέγει ὅτι ἡ ἐρήμωσις ἀρχίζει μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὁλοκληρώνεται μέ τήν παῦσιν τῆς λατρείας τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί τῆς τελέσεως τῆς Θείας Εὐχαριστίας. «... πενθεῖ τότε πᾶσα ἡ γῆ ... ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπό Θεοῦ ἁγίου καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τόν χαρακτῆρα τοῦ μιαροῦ καί θεομάχου (= Ἀντιχρίστου) ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος. Πενθοῦσι δέ καί αἱ Ἐκκλησίαι πένθος μέγα, διότι οὔτε προσφορά οὔτε θυμίαμα ἐκτελεῖται οὔτε λατρεία θεάρεστος· ἀλλά τά ἱερά τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ὀπωροφυλάκιον γενήσονται· και τό τίμιον σῶμα καί αἷμα του Χριστοῦ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις οὐκ ἀναφανήσεται. Λειτουργία σβεσθήσεται, ψαλμωδία παυθήσεται, ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν οὐκ εἰσακουσθήσεται· ἀλλά σκότος ἔσται τοῖς ἀνθρώποις καί θρῆνος ἐπί θρῆνον καί οὐαί ἐπί οὐαί.»[646].

Τά αὐτά λέγει περίπου καί ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος ἐξαρτώμενος ἀπό τόν Ἱππόλυτον ἤ ἔχων ὑπ' ὄψιν του κοινήν πηγήν καί προσθέτει: «πενθοῦσι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ πᾶσαι πένθος μέγα, διότι οὐ λειτουργεῖται ἁγιασμός καί προσφορά (= δέν τελοῦνται ἅγια Μυστήρια καί Θ.

642. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ, Μ. 33, 880. Β. (Β.Ε.Π. 6, 189).

643. Ὑπομνηματισταί καί σχολιασταί Πατέρες.

644. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα είς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 417. Β.-C.

645. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 909. C. (Β.Ε.Π. 6, 278).

646. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 936. C-937.Α. (Β.Ε.Π. 6, 289).

Εὐχαριστία).»[647]. Ἀναφέρει μάλιστα καί τήν ἑξῆς χαρακτηριστικήν λεπτομέρειαν: «Τότε, ἀδελφοί, τίς ἄρα εὑρεθῇ τετειχισμένος, καί μένων ἀσάλευτος... Ὅταν ἴδη ἅπαντα τά πρόσωπα δακρύοντα καί πόθῳ ἐρωτῶντα, μήποτε ρῆμα Θεοῦ ἐπί τῆς γῆς; καί ἀκούη οὐδαμοῦ. Τίς ἄρα βαστάσει τάς ἡμέρας ἐκείνας;»[648].

Κάποιοι θά ἀποροῦσαν καί θά ἔλεγαν: Εἶναι δυνατόν νά γίνουν ὅλα αὐτά; Τό καθεστώς τοῦ Ἐ. Χότζα αὐτόν καί χειρότερον διωγμόν ἔκαμε κατά τῆς Ἐκκλησίας τῆς Β΄ Ἠπείρου. Δέν ὑπάρχει οὔτε ἕνας ναός ἀνοικτός οὔτε ἕνας ἱερεύς μέ δικαίωμα νά τελέση ἱερατικήν πρᾶξιν. Δέν γίνεται κανένα ἅγιον Μυστήριον, ἀπαγορεύεται καί κατ' οἶκον πᾶσα θρησκευτική συζήτησις. Δέν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε μία εἰκόνα οὔτε ἕνα θρησκευτικόν βιβλίον. Ἀπαγορεύεται μέ ποινήν φυλακίσεως μέχρι 15 χρόνια καί τό ἁπλό σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Δέν ἐπιτρέπεται οὔτε ἡ λέξις Θεός, Ἰ. Χριστός κλπ. Ξεριζώνεται ἀκόμη καί ἡ θρησκευτική ἰδέα. Βάσει τοῦ Συντάγματος καί τῶν νόμων ἀπαγορεύεται ἀκόμη καί ἡ σκέψις περί Θεοῦ, διότι τήν θέσιν τοῦ Θεοῦ τήν ἔχει καταλάβει τό καθεστώς. Κατά τό ἄρθρον 37 τοῦ Συντάγματος τῆς Ἀλβανίας «Τό κράτος δέν ἀναγνωρίζει καμιά θρησκεία καί ὑποστηρίζει καί ἀναπτύσσει τήν ἀθεϊστική προπαγάνδα, γιά νά ριζώσει στούς ἀνθρώπους τήν ὑλιστική ἐπιστημονική κοσμοαντίληψη.»[649]. Στήν Β΄ Ἠπειρῶτοι ἕλληνες χριστιανοί στενάζουν καί μέ δάκρυα περιμένουν πότε ἐλεύθερα θά ἀκούσουν λόγον Θεοῦ.

Ὁ ἀντιχριστισμός θά ἐπιβάλη τήν νηπιοσφράγισιν μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, γιά νά κάμη τήν νέαν γενιάν τελείως ἀντίχριστην. Ἡ σφράγισις τῶν νηπίων μέ τό «666» εἶναι θυσία στόν νέον Βάαλ-Ἀντίχριστον-Σατανᾶ. Ἡ νηπιοσφράγισις αὐτή ἰσχύει ὡς ἕνα βάπτισμα καί χρῖσμα ἀντίχριστον. Ἀπό τήν στιγμήν τῆς γεννήσεως τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό ὁποῖον λειτουργεῖ κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, ἀντιχριστοποιεῖ τό νήπιον. Ἐάν μάλιστα γίνη καί μέ τήν θέλησιν τῶν γονέων, σημαίνει γραφήν τοῦ ὀνόματος τοῦ νηπίου στήν Βίβλον τοῦ θανάτου καί στερήσεως τῆς Χάριστος, στήν Βίβλον δηλαδή τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ ἐπακολουθῶν νηπιοβαπτισμός, ἐφ' ὅσον θά ἔχη προηγηθῆ τό ἀντίχριστον βάπτισμα καί χρῖσμα μέ τό χάραγμα «666», κάμει μόνον δυνάμει χριστιανόν τό νήπιον καί εἶναι ὑποθετική, δυνάμει, ἡ ἐγγραφή του στήν Βίβλον τοῦ Ἀρνίου Χριστοῦ, στήν Βίβλον τοῦ οὐρανοῦ. Ἔτσι τό νήπιον θά εὑρίσκεται μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου.

---

647. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξδ.

648. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξ.

649. Σύνταγμα τῆς Λαϊκῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας τῆς Ἀλβανίας, Ἄρθρον 37, Πορεία Ἀθήνα, 1977, σελ. 25.

Ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Χριστός δέν κάμουν ἀναγκαστικά χριστιανόν μέ τό Ἅγιον Βάπτισμα τό νήπιον, ἄν ἔχη σφραγισθῆ μέ τό «666». Ἡ Χάρις καί ὁ Χριστός ἐνεργοῦν στόν πιστόν, ὅταν τό πρόσωπον αὐτό τό ἴδιον ἤ ὁ κηδεμών του, προκειμένου περί νηπίου, ἀπορρίψουν τόν Ἀντίχριστον καί τό χάραγμα αὐτοῦ καί ἑκουσίως δεχθοῦν νά εἶναι ὀπαδοί Χριστοῦ.

Χρειάζεται λοιπόν πολλή προσοχή σέ θέματα πίστεως. Εἶναι ἀνεπίτρεπτον νά ἰσχύση νηπιοσφράγισις μάλιστα ἐν γνώσει τῶν γονέων. Ἡ νηπιοσφράγισις θά ἐρημώση τήν Ἐκκλησίαν, θά ἀλλοτριώση τίς νέες γενεές καί δέν θά βλέπωμεν στά παιδιά ἀνάπτυξιν χαρισμάτων Ἁγίου Πνεύματος, διότι τό χριστιανικόν Βάπτισμα δέν ἀποκλείει τήν ἐνέργειαν τοῦ ἀντιχρίστου βαπτίσματος, ἄν ὁ Βαπτισμένος δέν ἀρνεῖται τόν Ἀντίχριστον καί τό χάραγμα αὐτοῦ. Ἔτσι τό Βάπτισμα τοῦ Χριστοῦ θά παραμένη ἀνενέργητον, τά χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀνενέργητα, ἐνῷ τά νήπια θά παρουσιάζουν συμπτώματα καί γνωρίσματα τοῦ ἀντιχρίστου, σατανικοῦ ἤθους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΦΥΣΙΚΕΣ, ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

1. Πένθος τῆς φύσεως γιά τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἄρνησιν Χριστοῦ

Ἡ φύσις, ὅλος ὁ ὑλικός κόσμος, ἐπλάσθη, γιά νά ἐξυπηρετῆ τόν ἄνθρωπον καί νά ἀποτελῆ γέφυραν συνδέσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Πλάστην, τόν Δημιουργόν. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἀρνῆται τόν Θεόν καί ἀποδίδη τήν πρώτην τιμήν καί τήν λατρείαν ὄχι στόν Κτίστην, ἀλλά στά κτίσματα ἤ σ' αὐτόν τόν θνητόν Ἀντίχριστον, τότε αἴρεται ἡ Θ. Χάρις καί διασαλεύεται ἡ ἁρμονική σχέσις κτιστοῦ κόσμου, φύσεως καί ἀνθρώπου. Ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ εἶναι κατάρα, ἡ ὁποία φέρνει μίαν δυσαρμονίαν στήν κτίσιν, μίαν ἀνατροπήν τῆς παγκοσμίου ἁρμονικῆς τάξεως. Αὐτή ἡ ἀλλοτρίωσις τοῦ φυσικοῦ κόσμου συνέβη ὡς συνέπεια τῆς πτώσεως Εὔας-Ἀδάμ καί μάλιστα τῆς ἐμμονῆς στήν πτῶσιν. Ὅλον τό φυσικόν κακόν, πού κάμει ἀβίωτον τόν βίον τῶν πρωτοπλάστων εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἁμαρτίας καί ἀποστασίας.

Ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου θά κορυφωθῆ ἡ ἁμαρτία, ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀποστασία, ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τό Θεόν. Αὐτήν τήν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας καί αὐτόν τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τό χάραγμα «666», ὅπως ἐλέχθη. Στήν γενίκευσιν τοῦ χαράγματος «666» σέ πράγματα, ζῶα, ἀνθρώπους, ἐκφράζεται ἡ ἀποθέωσις τῆς ἀποστασίας, τῆς ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ καί ἡ λατρεία τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἑπόμενον εἶναι ὁ Θεός νά πάρη τήν εὐλογίαν του καί νά μείνη ὁ κόσμος μόνον μέ τήν κατάραν τῆς ἀποστασίας. Ἑπόμενον εἶναι νά ἀνασταλῆ ἡ ἐνέργεια τῆς Χάριτος καί νά ἀφεθῆ ὁ κόσμος στό ἔλεος τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος μέ τόν σατανισμόν του δέν θά κατορθώση νά μεταβάλη τήν κόλασιν τῆς κατάρας σέ παράδεισον εὐλογίας. Ἡ ἄρνησις τοῦ Θεοῦ, τῆς θυσίας τοῦ ἐσταυρωμένου Ἰ. Χριστοῦ εἶναι κατάφασις τῆς κολάσεως, εἶναι αὐτοκαταστροφή ἠθική καί φυσική.

Ἔτσι ἑρμηνεύομεν τό πένθος ὅλης τῆς φύσεως διά τήν ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος «666» ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἀναφέρουν οἱ πατέρες. «Τόν ὀδυνηρόν βίον

πενθεῖ τότε πᾶσα ἡ γῆ, πενθεῖ καί ἡ θάλασσα καί ὁ ἀήρ, πενθεῖ καί ὁ ἥλιος, πενθεῖ καί τά ἄγρια ζῶα σύν πετεινοῖς· πενθοῦσιν ὄρη καί βουνοί καί ξύλα τοῦ πεδίου διά τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι πάντες ἐξέκλιναν ἀπό Θεοῦ ἁγίου καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τόν χαρακτῆρα τοῦ μιαροῦ καί Θεομάχου (= δηλαδή τό χάραγμα 666) ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.».[650]

Αὐτό τό πένθος μέ τρίωρον σκότος καί μεγάλον σεισμόν εὑρίσκομεν τήν Μεγ. Παρασκευήν κατά τήν σταύρωσιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Ὁ ἀντιχριστισμός μέ ὅλα τά ἔργα του καί μέ τήν ἐπιβολήν τοῦ «666», τοῦ συμβόλου ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον, θέλει νά κάμη τήν ἱστορίαν μίαν διαρκῆ Μεγ. Παρασκευήν μέ τόν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ χωρίς ἀνάστασιν, μέ τήν ἀπουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ δηλαδή ἀπό τόν φυσικόν χῶρον διά τῆς καταργήσεως τοῦ σταυροῦ, τῶν εἰκόνων καί συμβόλων τοῦ Χριστοῦ καί μέ τήν ἀπουσίαν τοῦ Χριστοῦ ἀπό τήν συνείδησιν καί τήν καρδίαν διά τῆς ἀπιστίας καί τοῦ ἀντιχρίστου ἤθους.

Ἡ κτίσις δέν θά δεχθῆ ὡς Κύριον τόν Ἀντίχριστον. Ἡ φύσις θά ἀρνηθῆ νά ὑπηρετήση καί θρέψη τόν ἀποστάτην ἄνθρωπον. Ὁ Ἱππόλυτος λέγει: «... καί αὐτά τά στοιχεῖα τήν οἰκείαν τάξιν ἀρνήσονται.».[651] Θά μιμηθῆ ἡ κτίσις τούς ἀποστάτας ἀνθρώπους. Οἱ ἄνθρωποι ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης θά ἀρνηθοῦν τόν Κύριον τοῦ Παντός Ἰ. Χριστόν. Ἡ κτίσις θά ἀρνηθῆ νά ὑπηρετήση τούς ἀποστάτας ἀνθρώπους. Ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων κατά τοῦ Θεοῦ θά φέρη τήν ἀποστασίαν τῆς κτίσεως κατά τῶν ἀποστατῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν λοιπόν συντελεσθῆ ἡ ἀποστασία τῶν ἀνθρώπων, θά ἀρχίση καί ἡ ἀποστασία τῆς κτίσεως κατά τῶν ἀνθρώπων. «εἶτα (= ἔπειτα) μετά ταῦτα πάντα ὁ οὐρανός οὐ δώσει τήν δρόσον αὐτοῦ, αἱ νεφέλαι οὐ δώσουσιν ὕδωρ, ἡ γῆ ἀρνήσεται τούς καρπούς αὐτῆς. ἡ θάλασσα δυσωδίας πληρωθήσεται, οἱ ποταμοί ξηρανθήσονται, οἱ ἰχθύες τῆς θαλάσσης τεθνήξονται (= θά ψοφήσουν), οἱ ἄνθρωποι ἐκ τοῦ λιμοῦ καί τῆς δίψης τελευτήσουσι·»[652]. Ἀσφαλῶς δέν θά κλείση τούς οὐρανούς νά μή βρέξουν ὁ Ἠλίας, ὁ ὁποῖος θά ἔλθη πάλιν ἐπί τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἀντιχρίστου, πρό τῆς Β΄ παρουσίας τοῦ Χριστοῦ[653]. Μόνη της ἡ

---

650. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. C.-D. (Β.Ε.Π. 6, 289). Καί ἀκριβῶς ὁμοίως Ἐφραίμ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξδ΄.

651. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 912. Α. (Β.Ε.Π. 6,278).

652. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 929. C. (Β.Ε.Π. 6, 286).

653. Ματθ. 17,11: «ὁ δέ Ἰησοῦς ἀποκριθείς εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλίας μέν ἔρχεται πρῶτον καί ἀποκαταστήσει πάντα...» Κατά τήν προφητείαν Μαλαχίου 4, 4-5 «καί ἰδού ἐγώ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἠλίαν τόν Θεσβίτην, πρίν ἡ ἐλθεῖν τήν ἡμέραν Κυρίου τήν μεγάλην καί ἐπιφανῆ...».

κτίσις θά άρνηθῆ νά ύπηρετήση τούς άποστάτας άνθρώπους.

Ό Ἀντίχριστος καί ὅλα τά ὄργανά του θά κατορθώσουν νά πλανήσουν πολλούς τῶν ἀνθρώπων λέγοντες ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἀντιχρίστου μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος «666» θά φέρη παράδεισον ἐπί τῆς γῆς. Θά ὑπόσχεται πλοῦτον καί ἀφθονίαν ἀγαθῶν. Θά λέγουν οἱ πράκτορές του: «... βασιλεύς μέγας γέγονεν ἐπί τῆς γῆς· δεῦτε πάντες εἰς προσκύνησιν αὐτοῦ· δεῦτε πάντες θεάσασθαι τήν ἰσχύν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ. Ἰδού γάρ ὑμῖν καί σῖτον παρέξει καί οἶνον ὑμῖν χαρίσεται, καί πλοῦτον πολυτελῆ καί ἀξίας μεγάλας.».[654]

Ἔτσι θά πλανηθοῦν οἱ ἄνθρωποι ἀκόμη καί ἐκλεκτοί χριστιανοί καί διά τήν λῆψιν τροφῶν θά δεχθοῦν τό χάραγμα. «καί πάντες διά τήν στέρησιν τῶν βρωμάτων ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται καί προσκυνήσουσιν αὐτόν καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῆ χειρί τῆ δεξιᾷ καί ἐν τῷ μετώπῳ... καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διά τήν σφραγῖδα αὐτοῦ τήν μιαράν (δηλαδή τό χξς΄ (666).».[655]

Ἀλλά ἡ ἀλλοτρίωσις τῶν ἀνθρώπων ἀπό τόν Θεόν θά φέρη τήν ἀλλοτρίωσιν τῆς κτίσεως ἀπό τούς ἀνθρώπους. Θά ἀρνηθῆ ἡ κτίσις τήν κυριότητα τῶν ἀποστατῶν. Ὁ κοινός θνητός Ἀντίχριστος δέν θά ἐξασφαλίση ἀντίχριστον παράδεισον. Θά ἐξαντλῆται ἡ δύναμίς του σέ ἐπίδειξιν ψευδοσημείων μέ τήν δύναμιν τῶν δαιμόνων καί τῆς μαγείας. Ἡ φύσις δέν θά δώση τά ἀγαθά της. Πεῖνα, δίψα, ἀσθένειες, θάνατοι θά ἐπακολουθήσουν. Ὁ Ἀντίχριστος δέν θά δύναται νά χορτάση τόν λαόν τῆς γῆς καί νά τόν ἀπαλλάξη ἀπό τά ποικίλα δεινά, πού θά ἐπισωρεύση ἡ ἀποστασία. Οἱ ἄνθρωποι θά παραπονεθοῦν, ἀλλά δέν θά δικαιωθοῦν καί θά φανῆ ἡ ἀδυναμία τοῦ αὐτοθεοποιηθέντος Ἀντιχρίστου.

Πάντες θά καταφύγουν στόν Ἀντίχριστον μέ ἀπαιτήσεις, ἀλλά δέν θά λάβουν ἱκανοποίησιν. «Ὅταν γάρ λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι τήν σφραγῖδα (= 666), καί οὐχ εὕρωσι τροφάς οὔτε ὕδωρ, προσέρχονται αὐτῷ μετά ὀδυνηρᾶς φωνῆς λέγοντες· Δός ἡμῖν φαγεῖν καί πιεῖν, ὅτι πάντες ἐκ τοῦ λιμοῦ καί ἀπό πάσης ἀνάγκης ἐκλείπομεν καί ἐπίταξον τόν οὐρανόν τοῦ δοῦναι ἡμῖν ὕδωρ καί ἀπέλασον τά ἀνθρωποφάγα θηρία. Τότε ὁ δόλιος ἀποκριθήσεται μυκτηρίζων αὐτούς ἐν πολλῇ ἀπανθρωπίᾳ λέγων. Ὁ οὐρανός οὐ βούλεται δοῦναι ὑετόν· ἡ γῆ πάλιν οὐ βλαστάνει τά γεννήματα αὐτῆς· πόθεν ὑμῖν δώσω ἐγώ βρώματα;»[656].

---

654. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, κ.λ.π. Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).

655. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 932. Β-C.

656. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 933.C.-D. (Β.Ε.Π. 6, 288). Ὁμοίως ὁ Ἐφραίμ Σύρος Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξγ΄.

Ἔτσι θά φανῆ ὅλη ἡ ἀδυναμία τοῦ Ἀντιχρίστου καί τό μέγεθος τῆς ἀπάτης.

2. Φυσικές καταστροφές-θεομηνίες

Ὅπως οἱ 10 πληγές τοῦ Φαραώ[657] ἐκόλασαν τήν πρός τόν Θεόν ἀπείθειαν καί ὕβριν ἔτσι παρόμοιες πληγές θά κολάσουν τήν σατανικήν ἔπαρσιν τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν ὀπαδῶν του καί τήν Βλασφημίαν κατά τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἰ. Χριστός προεῖπε τά δεινά πρό τῆς Β΄ παρουσίας του. «... καί ἔσονται λιμοί καί λοιμοί καί σεισμοί κατά τόπους.».[658] Ὡμίλησε γιά τήν θλῖψιν καί τούς διωγμούς τῶν πιστῶν. «Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλῖψιν καί ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς...»[659].

Ὁ Ἱππόλυτος μέ λεπτομέρειαν περιγράφει τίς φυσικές καταστροφές, οἱ ὁποῖες θά κολάσουν τήν ἀποστασίαν: «σεισμοί κατά πᾶσαν πόλιν, λοιμοί ἐπί πᾶσαν χώραν, βρονταί ἄμετροι καί φοβεραί ἀστραπαί οἴκους καί ἀγρούς κατακαίουσαι· καταιγίδες ἀνέμων τήν γῆν καί τήν θάλασσαν ἀμέτρως ἐκταράσσουσαι, τῆς γῆς ἀκαρπίαι, θαλάσσης ἦχος καί σάλος ἀφόρητος ἀπό ψυχῶν καί ἀπωλείας ἀνθρώπων· σημεῖα ἐν ἡλίῳ,σημεῖα ἐν σελήνῃ, ἄστρων παρατροπαί , συνοχαί ἐθνῶν, ἀέρων ἀκρασίαι, χαλάζης βολίδες ἐπί προσώπου τῆς γῆς, χειμῶνος ἀταξίαι, παγετοί διάφοροι, καύσωνες ἀπαραμύθητοι, κεραυνοί αἰφνίδιοι ἐμπρησμοί ἀδόκητοι, καί ἁπαξαπλῶς πάσης τῆς γῆς θρῆνος καί κοπετός, παραμυθίαν μή ἐχούσης.».[660]

Ὅλα τά σημεῖα αὐτά σέ μικράν κλίμακα ἔχουν συμβῆ. Ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου θά λάβουν χώραν σέ μεγάλην κλίμακα. Θά εἶναι οἱ «πληγές τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου», οἱ ὁποῖες θά κολάσουν τούς ὀπαδούς τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος ἐπιγραμματικῶς περιγράφει τίς θεομηνίες. «Θάλασσα ταράσσεται καί ἡ γῆ ξηραίνεται, οὐρανοί οὐ βρέχουσι, τά φυτά μαραίνονται.».[661] Ἡ καταστροφή τῆς ζωῆς στήν γῆν καί στήν θάλασσαν θά φέρῃ τόν θάνατον καί στούς ἀνθρώπους ἀπό τήν πεῖναν καί λοιμώδεις νόσους. «Τότε ἐκλίπῃ τά νήπια ἐκ τοῖς κόλποις τῶν μητέρων· θνήσκει πάλιν πατήρ σύν γυναικί καί τέκνοις ἐν ταῖς ἀγοραῖς· καί οὐκ ἔστιν ὁ θάπτων... ἐκ τῶν πολλῶν θνησιμαίων τῶν ριπτομένων ἐν ταῖς πλατείαις, δυσωδία πανταχόθεν... τετάρακται γάρ τά σύμπαντα, ἡ θάλασσα καί ἡ ξηρά... Δυδωσία ἐν θαλάσσῃ,

657. Ἔξοδος κεφ. 7-11.
658. Ματθ. 24,7.
659. Ματθ. 24, 9.
660. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 912.Α-Β (Β.Ε.Π. 6, 278-279).
661. Ἐφραίμ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξ.

δυσωδία ἐπί τῆς γῆς, λιμοί, σεισμοί, ἐν θαλάσση σύγχυσις, ἐπί γῆς σύγχυσις, ἐν θαλάσση φόβητρα, φόβητρα ἐπί τῆς γῆς.».[662]

Ὁ Ἱππόλυτος προσθέτει: «... οἱ ἄνθρωποι ἐκ τοῦ λιμοῦ καί τῆς δίψης τελευτήσουσιν, καί πατήρ τόν υἱόν περιπλακείς ἅμα ἀποθανοῦνται, καί μήτηρ θυγατέρα ὁμοίως· καί οὐκ ἔστιν ὁ θάπτων. Ἀλλ' ἡ γῆ πᾶσα ἐκ τῶν σωμάτων τῶν ἐρριμένων θνησιμαίων δυσωδίας πληρωθήσεται. Καί ἡ θάλασσα μή δεχομένη τῶν ποταμῶν τά ρεύματα βορβόρου δίκην γενήσεται, καί ὀσμῆς ἀπείρου καί δυσωδίας πληρωθήσεται. Τότε λοιμός ἰσχυρός ἐπί πᾶσαν τήν γῆν...»[663].

Ὅλες αὐτές οἱ φυσικές καταστροφές καί θεομηνίες εἶναι δυνατόν νά προέλθουν, ὅταν ἐγκαταλείψη τήν ἀνθρωπότητα ὁ Θεός ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστασίας καί τοῦ χαράγματος. Ἀλλά καί μόνοι τους οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τά μέσα τῆς αὐτοκαταστροφῆς. Μία μικρᾶς ἔστω κλίμακος πυρηνική σύρραξις θά φέρη ὅλα αὐτά τά δεινά καί χειρότερα.

3. Ὁ θρῆνος τῶν ἀπατηθέντων καί χαραχθέντων καί ἡ σωτηρία τῶν μή χαραχθέντων

Ὅλα τά ἀνωτέρω δεινά δέν θά δυνηθῆ νά τά θεραπεύση ὁ Ἀντίχριστος. Οἱ ἄνθρωποι ἀβοήθητοι θά θρηνοῦν. «Τότε θρῆνος ἀπαραμύθητος, τότε κλαυθμός ἄμετρος, τότε στεναγμοί ἄπαυστοι. Τότε μακαρίσουσιν οἱ ἄνθρωποι τούς προτεθνηκότας, λέγοντες πρός αὐτούς. Ἀνοίξατε τούς τάφους ὑμῶν καί δέξασθε ἡμᾶς τούς ἀθλίους... Μακάριοι ὑμεῖς ὅτι οὐκ ἐθεάσασθε τάς ἡμέρας ταύτας.».[664]

Ὁ Ἀντίχριστος μέ σκληρότητα καί ἀπανθρωπίαν θά ἀντιμετωπίση τούς θρήνους καί τίς ἱκεσίες τῶν ἀνθρώπων. Θά φανῆ ἡ ἀδυναμία του. Θά ἀποκαλυφθῆ ἡ ἀπάτη καί θά γίνη γνωστόν ὅτι εἶναι ὄχι ὁ Μεσσίας, ἀλλά ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος μέ ψευδοσημεῖα αὐτοεθεοποιήθη καί ἐπέβαλε τό σατανικόν χάραγμά του. «Τότε ἀκούσαντες τῶν ρημάτων τοῦ δολίου τούτου οἱ ἄθλιοι νοήσουσιν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ πονηρός διάβολος, καί κόψονται ὀδυνηρῶς καί κλαύσονται μεγάλως καί τό πρόσωπον ταῖς χερσίν αὐτῶν τύψουσι καί τά τρίχας αὐτῶν διαρρήξουσι καί τοῖς ὄνυξι τάς παρειάς καταξανοῦσι λέγοντες πρός ἀλλήλους. Ὦ τῆς συμφορᾶς, ὤ τῆς ὀδυνηρᾶς πραγματείας· ὤ τοῦ δολίου συναλλάγματος, ὤ τοῦ μεγίστου πτώματος. Πῶς ἐπλανήθημεν τῷ πλάνῳ; Πῶς προσηνέχθημεν αὐτῷ; πῶς τοῖς τούτου δικτύοις ἐζωγρεύθημεν; Πῶς τῆ

---

662. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξγ'.

663. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 929. C-932.A. (Β.Ε.Π. 6, 286).

664. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Α. (Β.Ε.Π. 6, 286).

μιαρᾷ αὐτοῦ σαγήνῃ συνειλκύσθημεν; Πῶς ἀκούοντες τῶν Γραφῶν οὐ συνιῶμεν; Καί γάρ τότε οἱ δεδεμένοι ἐν πράγματι βιωτικοῖς καί τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ (= στόν 'Αντίχριστον) καί σφραγισθήσονται.».[665]

Ἡ Γραφή τό λέγει σαφῶς. Χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου εἶναι ὄχι μόνον τό ὄνομα, ἀλλά καί «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ».[666] Εἶναι γνωστός ὁ ἀριθμός-χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄ (666)».[667] Εἶναι ἀδικαιολόγητη ἡ σύγχυσις. Σέ πολλούς λειτουργεῖ ὑποσυνείδητα μία ἐπιπολαία φυγή ἀπό τήν ἀλήθειαν καί τόν ἀγῶνα ὑπέρ τῆς ἀληθείας καί μέ σοφιστεῖες προσπαθοῦν νά καθησυχάσουν ἑαυτούς καί τούς ἄλλους, ὅτι δῆθεν τό «666» δέν μᾶς πάει στήν κόλασιν. Ἔτσι πλανῶνται καί πλανοῦν καί ἐμπλέκονται στά δίκτυα τοῦ ἀντιχριστιμοῦ. Θά εἶναι ὅμως πολύ ἀργά, ὅταν συνειδητοποιήσουν τήν πλάνην τους, ὅταν γίνουν ὑποχείριοι τοῦ 'Αντιχρίστου καί κράξουν: «Ὦ τῆς συμφορᾶς... πῶς ἐπλανήθημεν... πῶς τῇ μιαρᾷ αὐτοῦ (= 'Αντιχρίστου) σαγήνῃ συνειλκύσθημεν; Πῶς ἀκούοντες τῶν Γραφῶν οὐ συνιῶμεν (δέν συνετιζόμεθα);»[668]

Ὁ θρῆνος τῶν ἐξαπατηθέντων καί χαραχθέντων θά εἶναι ἀπαρηγόρητος. «Τότε ἀπό ἀνατολῶν εἰς δυσμάς ἀχθήσονται καί ἀπό δυσμῶν ἕως ἀνατολῶν παραγενήσονται, καί κλαύσουσι μεγάλως καί κόψονται ἰσχυρῶς καί τῆς ἡμέρας διαφαυσκούσης ἐκδέξονται τήν νύκτα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν· καταλαβούσης δέ τῆς νυκτός... ζητήσουσιν, ἵνα κἄν θεωρῶσι τό φῶς τῆς ἡμέρας καί πῶς μέλλουσι λοιπόν χαλεπῷ θανάτῳ προσέρχεσθαι.».[669] Τό κάλλος καί κάθε ἐπιθυμία γιά τή ζωή θά μαραθῇ. «Μεμάρανται τό κάλλος τῆς ὄψεως τοῦ προσώπου· γίνονται γάρ αἱ ἰδέαι αὐτῶν ὡσεί νεκρῶν. Καί τό κάλλος τῶν γυναικῶν μαρανθήσεται καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ἀνθρώπων πάντων ἀφαιρεθήσεται.».[670] Ὅλες οἱ ὑλικές ἀξίες θά περιφρονηθοῦν. «Ρίψεται τότε ὁ ἄργυρος καί ὁ Χρυσός ἐν ταῖς πλατείαις καί οὐδείς συνάξει αὐτούς· ἀλλά πάντα βδελυκτά καθεστήκασι.».[671]

'Ασφαλῶς οἱ πληγές πού ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω θά πλήξουν κατ' ἐξοχήν τούς χαραγμένους μέ τήν ἀντίχριστην σφραγῖδα. Οἱ ἀπροσκύνητοι ἐλπίζουν εἰς τόν «'Ιησοῦν τόν ρυόμενον ἡμᾶς ἀπό τῆς ὀργῆς τῆς

---

665. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).
666. 'Αποκ. 13,17.
667. 'Αποκ. 13,18.
668. 'Ιππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 936. Α.
669. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 936. C. (Β.Ε.Π. 6, 288-289).
670. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 937. Β.
671. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10. 937. Α.

ἐρχομένης.».[672] Ὅπως οἱ πληγές τοῦ Φαραώ δέν ἔπληξαν τούς πιστούς Ἰουδαίους, ὁμοίως οἱ πληγές τοῦ Ἀντιχρίστου δέν θά πλήξουν τούς δικαίους, τούς σφραγισμένους μόνον μέ τόν σταυρόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. «Οἶδε (= γνωρίζει) Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ρύεσθαι, ἀδίκους δέ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν.».[673]

Ὅσοι διαφύγουν καί μείνουν ἀσφράγιστοι κρατοῦντες τόν σταυρόν καί τήν πίστιν τοῦ Χριστοῦ θά διαφυλαχθοῦν μέ Χάριν τοῦ Θεοῦ καί δέν θά ὑποστοῦν τά δεινά τῶν πληγῶν τοῦ Ἀντιχρίστου. «Οἱ δέ ἀκροώμενοι τῶν θείων Γραφῶν καί ἐπί χεῖρας ἔχοντες, καί ἐν νῷ ταύτας ἐννοοῦντες, πολλοί ἀποδράσονται ἐκ τῆς αὐτοῦ πλάνης. Νοήσουσι γάρ τῆς ἐπιβουλῆς αὐτοῦ τήν ἐμφάνειαν καί τῆς πλάνης αὐτοῦ τήν ἀλαζονείαν καί ἐκφεύξουσιν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ καί ἐπί τά ὄρη καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς κατακρυβήσονται καί μετά δακρύων καί συντετριμμένης καρδίας ζητήσουσι τόν φιλάνθρωπον· καί αὐτός ἐκσπάσει αὐτούς ἐκ τῶν βρόχων αὐτοῦ καί διασώσει ἐν τῶν σκανδάλων αὐτοῦ τῶν χαλεπῶν καί ἀοράτως σκεπάσει αὐτούς τῇ χειρί αὐτοῦ τῇ δεξιᾷ τούς ἀξίως αὐτῷ καί δικαίως προσπίπτοντας.».[674] Τοῦτο λέγει ὁ Θεός στήν Γραφήν. «Δικαίων ψυχαί ἐν χειρί Θεοῦ, καί οὐ μή ἅψηται αὐτῶν βάσανος.».[675]

672. Α΄ Θεσσαλονικεῖς, 1,10.
673. Β΄ Πέτρου, 2,9.
674. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 936. Β. (Β.Ε.Π. 6, 288).
675. Σοφία Σολ. 3,1.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

Ο ΚΟΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Ἡ Βαβυλωνία τοῦ «666»

Ἡ ἑνότης τῆς ἀνθρωπότητος καί ἡ εἰρήνη εἶναι χρυσῆ ἐπιθυμία πάντων. Ἀλλά ὑπάρχει ἑνότης καί εἰρήνη ἐκ τοῦ Θεοῦ καί ἡ νομιζομένη ἑνότης καί εἰρήνη ἐκ τοῦ διαβόλου. Ἡ ἑνότης καί εἰρήνη τοῦ Θεοῦ θεμελιώνεται στόν Χριστόν, στήν ἀγάπην, στήν δικαιοσύνην, στήν ἐλευθερίαν, στόν ἁγιασμόν καί στήν θέωσιν τῶν προσώπων. Ἡ ἑνότης καί εἰρήνη τοῦ διαβόλου θεμελιώνεται στόν ἀντιχριστισμόν καί σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον, στήν ἀποστασίαν, στήν ἀνελευθερίαν, στά συμφέροντα τῶν ἰσχυρῶν, στίς σκοπιμότητες τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, στό (666).

Φαίνεται ὅτι ἡ ἐπιχειρουμένη ἑνοποίησις τοῦ κόσμου δέν θεμελιώνεται στήν ἀλήθειαν καί στόν Χριστόν, ἀλλά στό ψεῦδος καί στήν ἀπάτην τοῦ ἀντιχρίστου Παραδείσου. Πλανᾶται ἕνας μῦθος περί Ἀντιχρίστου-Μεσσίου. Ζοῦν πολλοί μέ ὄνειρα ὅτι ὅλα θά διορθωθοῦν, ὅλα θά λυθοῦν καί οἱ ἄνθρωποι θά εὕρουν ἐπί γῆς τόν παράδεισον καί τήν λύτρωσιν, ἀπό ὅλα τά βάσανα καί τίς στερήσεις. Νομίζουν ὅτι ἡ τεχνολογία καί οἱ νέες ἀνακαλύψεις θά φέρουν παντοτεινήν εὐημερίαν καί ἀγνοοῦν ὅτι τό πρόβλημα τοῦ κακοῦ εἶναι προπαντός ἠθικόν, ὑπαρξιακόν. Νομίζουν ὅτι, ὅταν γίνουν οἱ λαοί ἕνα χαρμάνι μέσα σέ μιά ἀναγκαστική ἑνότητα πανεθνική, θά ἔλθη ὁ μεσσίας κοσμοκράτορας, ὁ νέος Θεός.

Αὐτήν τήν σκοπιμότητα ἐξυπηρετεῖ καί τό «666» μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ., πού ἐξαπλώνεται σέ διεθνῆ κλίμακα. Τό «666» ὑπόσχεται ἑνότητα, ἐξυπηρέτησιν, ἁπλούστευσιν ὑπηρεσιῶν, ἀχρήματον σύστημα συναλλαγῆς, παντός εἴδους προστασίαν, λύσιν ὅλων τῶν προβλημάτων. Φαίνεται ὅτι τό «666» ὑψώνεται ὡς ἕνας νέος Πύργος Βαβέλ, ὄχι βέβαια γιά νά φθάση τόν Θεόν, ἀλλά γιά νά καταργήση τόν Θεόν καί προβάλη ἀντί τοῦ Χριστοῦ κάποιον κοινόν θνητόν, τόν Ἀντίχριστον, ὡς κοσμοκράτορα καί μεσσίαν.

Ἑνότης καί εἰρήνη μέ τόν Χριστόν εἶναι εὐλογία. Ἑνότης καί ἀ-

ναγκαστική εἰρήνη μέ τόν Ἀντίχριστον, γιά νά ἔλθη δῆθεν γρηγορώτερα ὁ Παράδεισος, εἶναι κατάρα. Ἡ ὅλη προσπάθεια τῆς ἐπιβολῆς τοῦ χαράγματος «666» καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου κρύβει μέσα της τήν δύναμιν τῆς αὐτοκαταστροφῆς, τήν ἀλαζονείαν μιᾶς νέας Βαβυλωνίας, ἡ ὁποία θά προκαλέση πάλιν τήν βουλήν τοῦ ὑψίστου καί πάλιν θά ἰσχύση ὁ λόγος τοῦ Κυρίου: «δεῦτε καί καταβάντες συγχέωμεν αὐτῶν ἐκεῖ τήν γλῶσσαν, ἵνα μή ἀκούσωσιν ἕκαστος τήν φωνήν τοῦ πλησίον. Καί διέσπειρεν αὐτούς Κύριος ἐκεῖθεν ἐπί πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.».[676] Κάθε ἀλαζονική βαβυλωνία κρύβει μέσα της τήν δύναμιν τῆς αὐτοκαταστροφῆς της.

Ὑπάρχει ὅμως μία διαφορά μεταξύ Πύργου τῆς Βαβέλ τῆς Π.Δ. καί τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ, πού ὑπόσχεται νά κτίση ὁ Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666». Σ' ἐκείνην τήν Βαβέλ τῆς Π.Δ. σύγχυσις γλωσσῶν καί διασκορπισμός. «Ὅτε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε, διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὕψιστος.».[677] Σ' αὐτήν τήν Βαβέλ τοῦ ἀντιχρίστου «666» ὄχι μόνον σύγχυσις καί διασκορπισμός καί ἀλληλοεξόντωσις. Ἴσως ἐπιτρέψει ὁ Θεός τήν πυρηνικήν αὐτοκαταστροφήν μας.

Ἐπί πλέον πάλιν ὁ Θεός καταβαίνων ὄχι διά προσωρινόν κολασμόν τῆς Βαβυλωνίας, ἀλλά μετά δόξης τῆς Β' Παρουσίας ὡς κριτής τῶν πιστῶν καί ἀπίστων. Θά ἔλθη αἰφνιδίως. «ὥσπερ γάρ ἡ ἀστραπή ἐξέρχεται ἀπό ἀνατολῶν καί φαίνεται ἕως δυσμῶν, οὕτως ἔσται καί ἡ παρουσία τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.».[678] Δέν θά ὑπάρχη τότε περιθώριον χρόνου μετανοίας.

Κανείς δέν ἐπίστευε τόν Νῶε, ὅταν τούς ἔλεγε: Μετανοήσατε, ἔρχεται ὁ κατακλυσμός.[679] Δέν μετενόησαν. Ὁ κατακλυσμός ἦλθε καί ἀπωλέσθησαν. Ἆραγε θά μετανοήσουν πρό τῆς Β΄ Παρουσίας ὅσοι ἑτοιμάζουν τήν Βαβέλ τοῦ «666»; Θά δοῦν ὑπεύθυνα τήν Βαβέλ τοῦ «666» καί τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου οἱ νομιζόμενοι πιστοί ἤ θά μειδιοῦν θεωροῦντες ὡς ἀνάξιον λόγου τό θέμα; Θά ἀφυπνισθοῦν ἤ θά παραμείνουν στήν πλάνην τους «μεριμνῶντες καί τυρβάζοντες περί πολλά»[680] ἤ ἀσχολούμενοι περί ἀνέμων καί ὑδάτων; Θά εἶναι ἀναπολόγητοι. Θά εἰπῆ ὁ Χριστός: «Ὑποκριταί, τό μέν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τά δέ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε γνῶναι;»[681].

---

676. Γένεσις 11, 7-8.

677. Κοντάκιον Πεντηκοστῆς, Πεντηκοστάριον, Ἔκδοσις, «ΦΩΣ», Ἀθῆναι 1974, σελ. 222.

678. Κατά Ματθ. 24, 27.

679. Γένεσις, κεφ. 6-7.

680. Λουκ. 10,41.

681. Ματθ. 16,3.

(Τοιχογραφία Τραπέζης Ἱ. Μ. Διονυσίου, ἁγίου Ὄρους. Ἀποκ. 19, 11-21).
Ἐπί τοῦ Ἵππου ὁ παντοκράτωρ Δεσπότης, Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς Ἰ. Χριστός, ὁ Κριτής τοῦ κόσμου καί Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ νικητής καί θριαμβευτής. Ἡ ἐπικράτησις τοῦ Ἀντιχρίστου προσωρινή. Ἡ νίκη καί ἡ ἐξουσία τοῦ Ἰ. Χριστοῦ αἰωνία. Κάτω κείτεται «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην» νικημένον τό θηρίον-Ἀντίχριστος, κατακεραυνωμένον ἀπό τήν ρομφαίαν τοῦ λόγου, πού ἐξέρχεται ἀπό τό στόμα τοῦ Ἰ. Χριστοῦ καί ἀπό τό πῦρ τῆς θεότητός του.

Εἶναι δικαιολογημένη ἡ ἀνησυχία τοῦ ἁγιορείτου Παϊσίου, ὅταν γράφη: «Ἀπορῶ! πῶς δέν τούς προβληματίζουν ὅλα αὐτά τά γεγονότα; Γιατί δέν βάζουν ἔστω ἕνα ἐρωτηματικό γιά τίς ἑρμηνεῖες τοῦ μυαλοῦ τους; (ἐννοεῖ τίς ἀνεύθυνες γνῶμες, πού ἀθωώνουν τό «666» καί τόν Ε.Κ.Α.Μ.). Κι' ἄν μέ τίς ἑρμηνεῖες τους αὐτές ἐπιβοηθοῦν τόν Ἀντίχριστον γιά τό «σφράγισμα», καί παρασύρουν καί ἄλλες ψυχές στήν ἀπώλεια; Αὐτό ἐννοεῖ τό χωρίο: «... τό ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατόν καί τούς ἐκλεκτούς» (Μαρκ. 13,22). Θά πλανηθοῦν αὐτοί πού τά ἑρμηνεύουν μέ τό μυαλό.».[682]

2. Ὁ Κολασμός τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῶν θηρίων

Εἶναι βεβαία ἡ τιμωρία τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὅλων τῶν ὀργάνων του. Ὁ Προφήτης Δανιήλ ἀναφερόμενος στό θηρίον-Ἀντίχριστον λέγει: «ἐθεώρουν τότε ἀπό φωνῆς τῶν λόγων τῶν μεγάλων, ὧν τό κέρας ἐκεῖνο ἐλάλει, ἕως οὗ ἀνῃρέθη τό θηρίον καί ἀπώλετο, καί τό σῶμα αὐτοῦ ἐδόθη εἰς καῦσιν πυρός.».[683] Ὁ Μ. Ἀθανάσιος σχολιάζων τό στίχον λέγει: «Πρόδηλον δέ ὅτι τό θηρίον ὁ Ἀντίχριστος ἐστίν. Ὁ γάρ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐρχόμενος, ἀνελεῖ αὐτόν τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ...»[684]· Ὁ Μ. Ἀθανάσιος συνδυάζει Δανιήλ καί Β´ πρός Θεσσαλονικεῖς τοῦ Παύλου. «καί τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὅν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ.»[685].

Ἡ τελική ποινή τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου θά εἶναι κατά τήν Β´ Παρουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Στήν Ἀποκάλυψιν ὅμως τοῦ Ἰωάννου ἀναφέρεται ὁ κολασμός τῆς βασιλείας τοῦ θηρίου διά τῆς πέμπτης πληγῆς. «Καί ὁ πέμπτος (ἄγγελος) ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ ἐπί τόν θρόνον τοῦ θηρίου· καί ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη (= ἐσκοτισμένη), καί ἐμασῶντο τάς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου.».[686] Ὅλες γενικά οἱ πληγές θά πλήξουν τόν Ἀντίχριστον, τά ὄργανά του καί τούς ὀπαδούς των.

Θά φαίνεται ὅτι θριαμβεύει ὁ Ἀντίχριστος ὅτι πάντας σφραγίζει μέ τό χάραγμά του καί πάντας ἐξουσιάζει, ἀλλά βραχυτάτη θά εἶναι ἡ ἐξουσία του. Θά ἀκουσθῇ ἀπό τόν οὐρανόν «ὡς φωνή βροντῶν ἰσχυρῶν, λεγόντων· ἀλληλούϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεός ὁ παντοκράτωρ. Χαίρωμεν καί ἀγαλλιώμεθα καί δῶμεν τήν δόξαν αὐτῷ ὅτι ἦλθεν ὁ γά-

682. Παϊσίου Ἁγιορείτου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 26.
683. Δανιήλ 7, 11.
684. Μ. Ἀθανασίου, Ἀμφιβαλλόμενα, Μ. 28, 700 Α.
685. Β´ Θεσσαλονικεῖς, 2, 8.
686. Ἀποκ. Ἰωάννου, 16,10.

μος τοῦ ἀρνίου καί ἡ γυνή αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτήν.».[687] Θά ἔλθη ὁ Χριστός ὡς θριαμβευτής καί Νυμφίος, ὁ δέ Ἀντίχριστος θά κατακεραυνωθῆ. Ἀντίχριστος καί ψευδοπροφήτης θά ριφθοῦν στήν λίμνην τοῦ Πυρός, στήν Κόλασιν. «Καί ἐπιάσθη τό θηρίον καί ὁ μετ' αὐτοῦ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τά σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τούς λαβόντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τούς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ».[688]

Ὁ Ἀντίχριστος καί ὁ ψευδοπροφήτης δέν θά ἀποθάνουν, γιά νά ἀναστηθοῦν εἰς κρίσιν, ἀλλά θά ὑποστοῦν τήν ἀλλαγήν καί ἀμέσως τήν τιμωρίαν. «Εἰκός μέν οὖν, ὡς οὗτοι τόν κοινόν οὐκ ἀποθνήσκουσι θάνατον, ἀλλ' ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀπαθανατιζόμενοι, τῷ δευτέρῳ θανάτῳ τῇ λίμνῃ τοῦ πυρός καταδικάζονται.».[689] Τήν αὐτήν τιμωρίαν θά ὑποστῇ καί ὁ διάβολος· «καί ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτούς ἐβλήθη εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός καί τοῦ θείου, ὅπου καί τό θηρίον καί ὁ ψευδοπροφήτης, καί βασανισθήσονται ἡμέρας καί νυκτός εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων.».[690] Αἰωνία θά εἶναι ἡ τιμωρία τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ ψευδοπροφήτου, ὅπως καί αὐτοῦ τοῦ διαβόλου, τόν ὁποῖον θά ὑπηρετήσουν καί ἐκφράσουν.

Περί τοῦ Ἀντιχρίστου λέγει ὁ Παῦλος: «οὗ ἐστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει καί σημείοις καί τέρασι ψεύδους.».[691] Ἑπομένως κοινή ἡ τιμωρία «εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός τήν καιομένην ἐν θείῳ». Ὁ Παῦλος ἀναφέρει τόν τρόπον τῆς συντριβῆς τοῦ Ἀντιχρίστου, πού φανερώνει τήν δύναμιν καί τόν θρίαμβον τοῦ Ἰ. Χριστοῦ κατά τήν Β΄ Παρουσίαν. «Καί τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος (= Ἀντίχριστος), ὅν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καί καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ.»[692].

Τόσον ἀδύνατος εἶναι ὁ Ἀντίχριστος καί τόσον παντοδύναμος εἶναι ὁ Χριστός. Ἀρκεῖ ἕνας λόγος ἀπό τό στόμα τοῦ Χριστοῦ, γιά νά συντρίψῃ τόν Ἀντίχριστον. «... καί πατάξει– ὁ Χριστός– γῆν τῷ λόγῳ τοῦ στόματος αὐτοῦ καί ἐν πνεύματι διά χειλέων ἀνελεῖ (= θά συντρίψῃ) ἀσεβῆ.».[693] Τό σκότος τοῦ ψεύδους τοῦ Ἀντιχρίστου διαλύεται μέ τό φῶς τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἀντέχει ὁ Ἀντίχριστος στήν ἐμ-

---

687. Ἀποκ. Ἰωάννου, 19. 6-7.
688. Ἀποκ. Ἰωάννου, 19, 20.
689. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Μ. 106, 405. D.
690. Ἀποκ. Ἰωάννου, 20,10. Μ. 106, 417 C καί 753-757.
691. Β΄ Θεσσαλ. 2,9.
692. Β΄ Θεσσαλ. 2,8.
693. Ἠσαΐου, 11,4.

φάνισιν τοῦ Χριστοῦ. Μεγαλοπρεπής ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Μέ ἕνα πρόσταγμα ὁ Ἀντίχριστος ἐξαφανίζεται. Κατά τόν Θεοφύλακτον «... ὁ Χριστός τῷ ἐπιτάγματι μόνῳ (= μέ μόνην τήν διαταγήν), ἤτοι τῷ ἐμφυσήματι, τῷ Πνεύματος ἁγίου γέμοντι ἀφανίσει αὐτόν, καί τῇ παρουσίᾳ μόνη καταργήσει, τουτέστι παντελῶς ἀργόν ποιήσει. Καί φανείς γάρ μόνον στήσει τήν ἀπάτην.».[694] Μέ ἕνα ἁπλό φύσημα ὁ Ἰ. Χριστός θά συντρίψη τόν Ἀντίχριστον. Ἡ δύναμις τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου θά ἀποκαλύψη ὅλην τήν ἀπάτην τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί ἔτσι ὁ Ἀντίχριστος θά καταργηθῇ, θά γίνη ἕνα μηδέν ἡ δύναμίς του.

Ὁ Χρυσόστομος ἑρμηνεύων τό β΄ μέρος τοῦ στίχου «καί καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ»[695] γράφει: «Καθάπερ γάρ πῦρ ἐπελθόν ἁπλῶς τά μικρά ζωΰφια καί πρό τῆς παρουσίας αὐτῆς πόρρωθεν ὄντα ναρκᾶν ποιεῖ καί ἀναλίσκει· οὕτω καί ὁ Χριστός τῷ ἐπιτάγματι μόνον καί τῇ παρουσίᾳ τόν Ἀντίχριστον ἀναλώσει. Ἀρκεῖ παρεῖναι αὐτόν, καί ταῦτα πάντα ἀπόλωλε· στήσει τήν ἀπάτην καί φανείς μόνον.».[696] Ὁ Ἀντίχριστος καί ἐν γένει ὅλος ὁ ἀντιχριστισμός παρομοιάζονται μέ ζωύφια, τά ὁποῖα καί ὅταν εἶναι ἀκόμη μακράν τό πῦρ ναρκώνονται καί ψοφοῦν «ἐκ τῆς θερμότητος»,ὅπως προσθέτει ὁ Οἰκουμένιος.[697] Ὁμοίως θά καταστραφῇ ὁ Ἀντίχριστος ἀπό τό πῦρ τῆς θεότητος, ἀπό τόν Ἰ. Χριστόν. Ἐάν παρομοιάσωμεν τόν Ἰ. Χριστόν μέ θεῖον πῦρ, ἀρκεῖ καί μόνον ὁ συριγμός του, γιά νά ἀφανισθῇ ὁ Ἀντίχριστος καί στήν συνέχειαν ἡ ἀνταύγεια τῆς παρουσίας του, «τῆς ἐπιφανείας του» τό λυκαυγές, πρό τῆς ἀνατολῆς του, γιά νά συντριβῇ ὁ Ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος θά γίνη ἕνα μηδέν μέ αὐτήν καί μόνον τήν παρουσίαν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ, τήν ἀνατολήν τῆς ἐνδόξου Β΄ Παρουσίας Του.

Συνοπτικά ἀναφέρει τήν εἰκόνα αὐτή ὁ Κύριλλος Ἱεροσολύμων, «... ὑπό τῆς δευτέρας ἐξ οὐρανῶν ἐνδόξου παρουσίας τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ Θεοῦ καταργεῖται, τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ, Χριστοῦ τοῦ ἀληθοῦς· ὅς ἀνελών τόν Ἀντίχριστον τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ τῷ τῆς γεέννης τοῦτον παραδώσει πυρί.».[698] Ὁ δέ Ἱππόλυτος προσθέτει χαρακτηριστικήν λεπτομέρειαν. «Τότε ἀχθήσεται ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας, ἤγουν ὁ διάβολος, μετά τῶν δαιμόνων αὐτοῦ καί μετά τῶν ὑπηρετῶν αὐτοῦ ὑπό ἀγγέλων αὐστηρῶν καί ἀποτόμων· καί παραδο-

694. Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Εἰς τήν Β' πρός Θεσσαλονικεῖς, Μ. 124, 1344. Β.

695. Β΄ Θεσσαλ. 2.8.

696. Ἰω. Χρυσοστόμου, Εἰς τήν Β΄ πρός Θεσσαλονικεῖς, Μ. 62, 486.

697. Οἰκουμενίου Τρίκκης, Εἰς τήν Β΄ πρός Θεσσαλονικεῖς, Μ. 119, 121. Β. Ὁμοίως Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας, Ἔνθ' ἀνωτ.

698. Κυρίλλου Ἱεροσολύμων, Κατήχησις ΙΕ΄ Μ. 33, 885. Β-C.

θήσονται τῷ πυρί τῷ ἀσβέστῳ καί τῷ σκώληκι τῷ ἀκοιμήτῳ καί τῷ σκότει τῷ ἐξωτέρῳ.»[699].

3. Ὁ Κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα

α) Ποῖοι οἱ κολαζόμενοι

Προϋπόθεσις τῆς σωτηρίας εἶναι ἡ ὀρθή πίστις καί ἡ ἀφοσίωσις στόν Χριστόν. Δέν σώζεται ὅποιος δίνει μέρος τῆς καρδίας του στόν Χριστόν καί μέρος στόν Ἀντίχριστον. Ὁ Θεός διά τοῦ προφήτου μᾶς γνωστοποιεῖ τήν καταδίκην τῶν διψύχων καί διπλοκάρδων· «ἐμέρισαν καρδίας αὐτῶν, νῦν ἀφανισθήσονται·»[700]. Ὁ Χριστός δέν θέλει μέρος τῆς ψυχῆς μας, θέλει τήν ὅλην ψυχήν. Δέν εἶναι δυνατόν νά μοιρασθῇ τήν κυριότητα μέ τόν διάβολον καί τόν Ἀντίχριστον. Ὅσοι ἐπιλέγουν τόν Χριστόν πρέπει νά ἀνήκουν ἀποκλειστικά καί μόνον στόν Χριστόν καί νά ἀπορρίπτουν κάθε σχέσιν μέ τόν διάβολον καί Ἀντίχριστον.

Ἡ ἔνταξις καί παραμονή στήν παράταξιν τοῦ Χριστοῦ, στήν Ἐκκλησίαν, ἀπαιτεῖ τριπλῆ νίκην. «... ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»[701]. Δέν φθάνει μόνον ἡ νίκη κατά τοῦ θηρίου, τῆς ἀθεϊστικῆς κοσμοθεωρίας του καί τῆς εἰκόνος του, τῆς ἀσεβοῦς καί ὑλιστικῆς πολιτείας καί τοῦ ἀντιχρίστου ἤθους, χρειάζεται καί ἡ νίκη κατά «τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ», δηλαδή κατά τοῦ χαράγματος «666».[702]

Κολάζεται, μάλιστα εἰς αἰώνιον κόλασιν, «εἴ τις προσκυνεῖ τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί λαμβάνει τό χάραγμα ἐπί τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἤ ἐπί τήν χεῖρα αὐτοῦ.»[703].

Τρία δεδομένα κολάζουν αἰωνίως: Πρῶτον ἡ προσκύνησις τοῦ θηρίου, δηλαδή ἡ ὑποταγή στόν ἀντιχριστισμόν ἤ καί σ' αὐτόν τόν Ἀντίχριστον μέ τήν μορφήν «καισαρολατρείας»[704], δηλαδή μέ τήν ἀντικατάστασιν τῆς λατρείας τοῦ Χριστοῦ διά τῆς λατρείας τοῦ καίσαρος ἤ μέ τήν ἐκτέλεσιν τῶν ἀντιχρίστων, ἀντιθέων νόμων καί προσταγμάτων τοῦ καίσαρος. Κατά τόν Ἄνθιμον Ἱεροσολύμων «ἡ προσκύνησις αὐτοῦ –τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου– ἐστίν ἡ ὑποταγή, καί τό πεισθῆναι ταῖς φθοροποιαῖς αὐτοῦ θελήσεσιν.»[705].

---

699. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 941. C. (Β.Ε.Π. 6, 291).
700. Ὠσηέ, 10, 2.
701. Ἀποκ. Ἰωάννου, 15,2.
702. E. NESTLE, Novum Testamentum Graece, σελ. 641.
703. Ἀποκ. Ἰωάννου, 14,9.
704. Π. Ἰ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Ἐν Ἀθήναις, 1950, σελ. 210, 226.
705. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου, Ἑρμηνεία εἰς τήν Ἱεράν Ἀποκάλυψιν,

Δεύτερον, κολάζει αἰωνίως ἡ προσκύησις τῆς εἰκόνος τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου. «Εἰκόνα –τοῦ Ἀντιχρίστου– δέ τήν δυσσεβῆ πολιτείαν καλεῖ·»[706]. Ὅποιος δηλαδή ἀποθηριώνεται μέ τήν ἀποστασίαν καί ἀντιχριστοποιεῖται καί γίνεται εἰκών, ἀντίγραφον, ὁμοίωσις, τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου, αὐτός «τήν δυσσεβῆ πολιτείαν μετέρχεται τήν ἐκεῖνον εἰκονίζουσαν»[707], ἐκφράζει τό ἀντίχριστον ἦθος καί εἶναι σάν νά προσκυνῆ καί λατρεύη τόν Ἀντίχριστον. Κατά τόν Ἄνθιμον Ἱεροσολύμων ἡ εἰκών τοῦ Ἀντιχρίστου λαμβάνεται μέ δύο ὄψεις εἴτε ὡς ἐξομοίωσις τοῦ κάθε ἀποστάτου μέ τόν Ἀντίχριστον εἴτε ὡς προσκύνησις τῶν ὀργάνων τοῦ Ἀντιχρίστου, πού ἐκφράζουν αὐτόν, δηλαδή ἡ προσκύνησις τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Ὁ Ἀντιχριστισμός μέ τά ἑκάστοτε ὄργανά του εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου. «Εἰκών δέ τοῦ θηρίου ὁ ὁμοιωθείς αὐτῷ κατά τήν κακήν πρᾶξιν καί τήν ἄθεσμον πολιτείαν. Ἔτι δέ εἰκών αὐτοῦ λέγεται καί ὁ παρ' αὐτοῦ ἀποσταλείς, οἱονεί πρόσωπον καί εἰκόνα ἐκείνου ἐπιφέρων.»[708].

Τρίτον, κολάζει τό χάραγμα τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου, ὅταν λαμβάνεται ἑκουσίως στό μέτωπον ἤ στό χέρι, ἀκόμη καί στό μέτωπον τῆς ταυτότητος, τήν ὁποίαν ἐπιδεικνύει τό χέρι. Χάραγμμα εἶναι καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ «666».

Ἀλλά δέν ἀπαιτοῦνται καί τά τρία αὐτά δεδομένα-θηρίον-εἰκόνα θηρίου-χάραγμα θηρίου, γιά τόν κολασμόν. Ἀρκεῖ τό ἕνα ἐξ αὐτῶν, γιά νά κολάση αἰωνίως, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν Γραφήν. «καί οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καί νυκτός οἱ προσκυνοῦντες τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.»[709]. Οἱ προσκυνητές τοῦ θηρίου ἀντιχριστισμοῦ καί Ἀντιχρίστου κολάζονται καί ἄνευ τοῦ Χαράγματος. Προσκυνητές τοῦ θηρίου ὑπάρχουν εἰς πάντας τούς αἰῶνας. Αὐτοί κολάζονται, διότι φέρουν τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα τῆς προσκυνήσεως τοῦ θηρίου καί τοῦ ἀντιχρίστου ἤθους. Τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου-Ἀντιχρίστου, ὡς ἐξωτερικόν, ὁρατόν χάραγμα, ἐμφανίζεται ἐπί τῆς ἐποχῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου. Καί μόνον ἡ ἑκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος κολάζει. Ἡ διατύπωσις τοῦ κειμένου «καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα...» ἀποκαλύπτει ὅτι θά εἶναι περισσότεροι οἱ προσκυνητές τοῦ θηρίου, οἱ ὁποῖοι καί μόνον διά τήν προσκύνησιν θά κολασθοῦν. Οἱ προσκυνητές ὑπάρχουν σέ κάθε ἐποχήν, ἐνῷ οἱ χαραγμένοι μέ τό ἐξωτερικόν ὁρατόν χά-

---

ἔκδ. Β΄ Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη, 1981, σελ. 141.

706. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 689. Α.

707. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 345. C.

708. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 141-142.

709. Ἀποκ. Ἰωάννου, 14, 11.

ραγμα μόνον ἐπί ἐποχῆς Ἀντιχρίστου.

Ἡ σωτηρία, ὡς ἐλέχθη, ἀπαιτεῖ τήν νίκην ὄχι μόνον κατά τοῦ ἑνός ἐκ τῶν τριῶν, ἀλλά καί κατά τῶν τριῶν. Δέν ἀρκεῖ κάποιος ἀγών, χρειάζεται γενναῖος ἀγών καί νίκη «ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.»[710]. Θά σωθοῦν «οὐχ οἱ τήν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ἤ τό θηρίον αὐτό, ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καταπαλαῖσαι δεδυστυχηκότες, ἀλλ' ἀνδρικῶς νενικηκότες...»[711]. Δηλαδή δέν ἀρκεῖ ὁ ἀποτυχημένος ἀγών, ἀπαιτεῖται ἀγών καί νίκη καί κατά τοῦ ἀριθμοῦ-χαράγματος «666».

β) Ἡ ἐξάλειψις τοῦ ὀνόματος ἀπό τήν Βίβλον τῆς ζωῆς καί ἡ Βίβλος τοῦ θανάτου «666».

Δέν ἀρκεῖ νά ἔχη βαπτισθῆ κάποιος, γιά νά σωθῆ. Μέ τό Βάπτισμα βέβαια γράφεται τό ὄνομα τοῦ πιστοῦ στό «Βιβλίον τῆς ζωῆς». Ὁ Κύριος εἶπε: «χαίρετε ὅτι τά ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»[712]. Ἀλλά εὑρέθη, μεταξύ μάλιστα τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ὁ «υἱός τῆς ἀπωλείας»[713], ὁ Ἰούδας, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἔσβησε ἀπό τό Βιβλίον τῆς ζωῆς. Ὁ ὁποιοσδήποτε χριστιανός εἶναι δυνατόν νά γίνη «υἱός ἀπωλείας», νά ἐξαλειφθῆ τό ὄνομά του ἀπό τό «Βιβλίον τῆς ζωῆς». Ὑπάρχει καί ἡ «Βίβλος τοῦ θανάτου», ἡ Βίβλος τοῦ Σατανᾶ-Ἀντιχρίστου. Μέ τήν ἁμαρτίαν, τήν ἀμετανοησίαν καί προπαντός μέ τήν ἑκουσίαν προσκύνησιν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ καί αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου καί μέ αὐτήν τήν ἑκουσίαν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματός του, ἡ ὁποία λειτουργεῖ ὡς ἄρνησις τῆς σφραγῖδος τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀντίχριστον βάπτισμα, τό ὄνομα μεταγράφεται ἀπό τό Βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ στό Βιβλίον τῆς κολάσεως καί τοῦ θανάτου.«καί εἴ τις οὐχ εὑρέθη ἐν τῇ Βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός»[714].

Στήν Ἀποκάλυψιν ἀναφέρονται περιπτώσεις ἐξαλείψεως τοῦ ὀνόματος ἀπό τήν βίβλον τῆς ζωῆς. «καί ἐάν τις ἀφέλη ἀπό τῶν λόγων τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας ταύτης, ἀφελεῖ ὁ Θεός τό μέρος αὐτοῦ ἀπό τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς καί ἐκ τῆς πόλεως τῆς ἁγίας τῶν γεγραμμένων ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ.»[715]. Ἡ ἁπλῆ παραποίησις τῆς Ἀποκαλύψεως κοστίζει αἰωνίαν κόλασιν.

---

710. Ἀποκ. Ἰωάννου, 15, 2.
711. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 700. Α.
712. Λουκᾶν, 10,20.
713. Ἰωάννην, 17, 12. πρβλ. Β΄ Θεσσαλ. 2,3.
714. Ἀποκ. Ἰωάννου 20,15.
715. Ἀποκ. Ἰωάννου, 22,19.

Διά τῆς ἁμαρτίας, τῆς πωρώσεως, τῆς ἀμετανοησίας, τοῦ ἀντιχρίστσου ἤθους, ἐξαλείφεται τό ὄνομα ἀπό τήν βίβλον τῆς ζωῆς τοῦ οὐρανοῦ καί γίνεται ὁ ἄνθρωπος ὀπαδός καί προσκυνητής τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ πολυκεφάλου θηρίου τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. «καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπί τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραπται τό ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπό καταβολῆς κόσμου.»[716].Ἡ ἐγγραφή στήν Βίβλον ζωῆς προϋποθέτει Βάπτισμα μέ πίστιν εἰς Χριστόν. Γιά νά παραμείνη ἀνεξάλειπτον τό ὄνομα, ἀπαιτεῖται πίστις, ἦθος Χριστοῦ, κατά Χριστόν βίος. Ὅποιοι ἀπολέσουν τήν πίστιν καί τό ἦθος Χριστοῦ μεταγράφονται στήν Βίβλον τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐκπίπτουν ἀπό τήν ζωήν στόν θάνατον. Αὐτοί εἶναι «οἱ μηδέν τῶν οὐρανίων καί τῆς ἐκεῖ δόξης πεφροντικότες, ἀλλά τῇ γηΐνῃ ἑστίᾳ καί τῇ κατ' αὐτήν χοιρώδει βιώσει προσαρμοζόμενοι. Διό καί τῆς τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς διημαρτήκασιν (= χάνουν) ἐγγραφῆς.»[717].

Εὐκόλως θά ἐξουσιάση ὁ Ἀντίχριστος καί ὁ ἀντιχριστισμός αὐτούς τούς ραθύμους καί μή ἀγωνιζομένους κατά Χριστόν. «οἱ δέ πίστιν εἰλικρινῆ καί ὑπομονήν ἀμετάθετον ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἔχοντες, ἀνεξάλειπτοι [ἐκ] τῆς βίβλου τῆς ζωῆς ἔσονται.»[718].

Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι μιά ἄρνησις ὁμολογίας πίστεως εἰς Χριστόν. Μήπως ὁ φέρων τό χάραγμα «666» ἀκούση τήν αὐτήν φωνήν ὅπως καί οἱ πέντε μωρές παρθένες, «ἀμήν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς»[719]; Αὐτό σημαίνει αἰωνίαν ἐξάλειψιν τοῦ ὀνόματος ἀπό τήν βίβλον τῆς ζωῆς. Ὅσοι ὁμολογήσουν Χριστόν μέ τόν ὅλον ἀγῶνα τους καί τήν ἀπόρριψιν τοῦ χαράγματος θά γίνουν «συμπολῖται τῶν ἁγίων καί οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ.»[720]. Εἶναι πιστός ὁ λόγος τοῦ Κυρίου. «Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοί ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγώ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς· ὅστις δ' ἄν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτόν κἀγώ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.»[721].

Ἀπαιτεῖται λοιπόν πίστις, ὁμολογία, ἦθος Χριστοῦ, ἔνδυμα ἀρετῶν Χριστοῦ, ἀγών κατά τῶν παθῶν καί κατά τοῦ ἔσω καί τοῦ ἔξω χαράγματος, γιά νά μείνη τό ὄνομα στό βιβλίον τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Χριστός μᾶς παραγγέλλει: «Ὁ νικῶν οὕτως περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς, καί οὐ μή ἐξαλείψω τό ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς Βίβλου τῆς ζωῆς, καί ὁμολογήσω

716. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,8.
717. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 676. Β.
718. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 336. Β.
719. Κατά Ματθαῖον, 25,12.
720. Ἐφεσίους, 2,19.
721. Κατά Ματθαῖον, 10,32-33.

τό ὄνομα αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρός μου καί ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.»[722]. Ἑρμηνεύων ὁ Ἀρέθας λέγει: «Ὁ νικῶν δέ φησιν. Τίνα νικῶν; Τά πάθη τῆς σαρκός. Οὗτος οὖν περιβαλεῖται τά τῶν οἰκείων ἀρετῶν ἱμάτια, ἅ ἐκάθαρεν ἐκ κόπων θεοφιλῶν, καί λάμψει ὡς ἥλιος ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι, καί τό ὄνομα αὐτοῦ ὅ ἐγράφη ἐν τῇ βίβλῳ τῶν τήν μή ἐκλείπουσαν ζώντων ζωήν, ἀνεξάλειπτον ἔσται ὡς ὁμολογουμένου αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πατρός μου ὑπ' ἐμοῦ.»[723]. Μέ ποίαν παρρησίαν θά ζητήση ὁ χριστιανός νά ὁμολογηθῆ τό ὄνομά του στόν οὐρανόν,ἐάν χάριν τῶν ὑλικῶν καί γηΐνων ἀγαθῶν καί χάριν τῆς κοιλίας δεχθῆ τό χάραγμα «666» στήν ταυτότητά του ἤ στό χέρι καί στό μέτωπον;

γ) Ὁ ἐπί γῆς κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα

Ἡ ἑκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει ὡς συνέπειαν πρῶτον τόν ἐπί γῆς κολασμόν, ὁ ὁποῖος θά εἶναι ἠθικός, πνευματικός,ἀλλά καί σωματικός.

1) Ἠθικός αὐτοκολασμός

Τό χάραγμα «666» εἶναι, ὅπως ἐλέχθη, σημεῖον ἐπαφῆς μέ τόν Ἀντίχριστον καί τόν ἀντιχριστισμόν. Θέτει τόν σφραγιζόμενον ὑπό τήν σατανικήν ἐπήρειαν. Ἡ ἑκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος εἶναι αὐτοκολασμός. Τό χάραγμα «666» εἶναι κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ καί προκαλεῖ τήν κατ' ἔννοιαν καί ἐν συνεχείᾳ τήν κατ' ἐνέργειαν ἀποχριστοποίησιν καί ἀντιχριστοποίησιν. Λύει τόν Χριστόν στόν χριστιανόν καί σχετίζει μέ τόν Ἀντίχριστον.

Ὁ βαθμός ἐνεργοποιήσεως τοῦ «666» καί τό ποιόν ἐνεργείας του ἐξαρτῶνται ἀπό τό μέτρον τῆς ἑκουσίας ἀποδοχῆς, πού σημαίνει ἄρνησιν Χριστοῦ, ἀπό τό μέτρον ταυτίσεως τῆς βουλήσεως μέ τήν βούλησιν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, ἀπό τήν ὑποκριτικήν μετάνοιαν ἤ ἀμετανοησίαν, ἀπό τήν ἠθικήν κατάστασιν γενικά τοῦ ἀνθρώπου.

Τό χάραγμα «666» ἐντάσσει τόν ἄνθρωπον στήν παράταξιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ σφραγιζόμενος μέ τό «666» δίνει ἄνοιγμα στήν σατανικήν ἀντίχριστην ἐνέργειαν, ἡ ὁποία ἀλλοτριώνει τόν ἄνθρωπον καί διαμορφώνει κατ' ὀλίγον τό ἀντίχριστον ἦθος καί τήν ἀντίχριστην ἀντίδρασιν, τόν πάγιον ἀντίχριστον ἀρνητισμόν. Αὐτή ἡ ἀλλοτρίωσις, αὐτή ἡ ἀντιχριστοποίησις εἶναι ἡ χειρότερη αὐτοκαταδίκη. Ἡ ἀπόρριψις τοῦ Χριστοῦ καί ἡ συμμόρφωσις μέ τόν Σατανᾶ εἶναι ὁ χειρότερος αὐτοκολασμός.

Δέν δύναται νά συνδυάση ὁ Χριστιανός πίστιν καί ὁμολογίαν Χρι-

---

722. Ἀποκ. Ἰωάννου, 3,5.
723. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 552. Β-C.

στοῦ καί 'Αντιχρίστου. Ὅταν συντάσσεται κάποιος μέ τόν 'Αντίχριστον, ἀποτάσσεται τόν Χριστόν, ἀρνεῖται καί προδίδει τόν Χριστόν. Μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ «666» συντάσσεται καί ὁ χριστιανός μέ τόν 'Αντίχριστον. Τό «666» ἀποτελεῖ, ὅπως ἐλέχθη, ὁμολογία στόν 'Αντίχριστον. Ὅποιος ἑκουσίως δέχεται τό χάραγμα «666» δέν δύναται νά ἔχη τήν εὐλογίαν καί τήν Χάριν τοῦ σταυροῦ. Ἡ ἀποδοχή τῆς σφραγῖδος τοῦ 'Αντιχρίστου καθιστᾶ ἀνενεργόν τόν σταυρόν. Ἡ Θεία Χάρις, ὅπως ἐλέχθη, δέν ἐνεργεῖ ἀναγκαστικά, ὅπως ἡ μαγεία. Ὅταν ὁ πιστός δέχεται τό σατανικόν σύμβολον, αὐτομάτως ἀπορρίπτει τό χριστιανικόν σύμβολον τοῦ σταυροῦ.

Τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἐνεργοποιεῖται μέ τήν πίστιν καί συντρίβει τίς δυνάμεις τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ πιστός δύναται νά κάμη τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ λέγων. «Ἰησοῦς Χριστός νικᾶ». Τότε εἶναι μέ τόν Χριστόν καί ἰσχύει πάντα ἡ εὐχή του Βαπτίσματος: «Συντριβήτωσαν ὑπό τήν σημείωσιν τοῦ τύπου τοῦ Σταυροῦ σου πᾶσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις.»[724]. Ὅταν ὅμως κάμη τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καί συγχρόνως φέρη τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου, τό ὁποῖον ἐδέχθη ἑκουσίως, τότε ὁ σταυρός δέν ἐνεργεῖ καί ὁ νομιζόμενος πιστός ἀποδεικνύεται ἄπιστος, διότι εὑρίσκεται ὑπό τήν ἐνέργειαν τοῦ ἀντιχρίστου χαράγματος, τό ὁποῖον ἀποκλείει τήν ἐνέργειαν τῆς σφραγῖδος τοῦ Χριστοῦ. Γιά νά εἶναι κανείς τοῦ Χριστοῦ καί νά δέχεται τά δῶρα τῆς Χάριτός του, πρέπει μόνον αὐτόν νά ὁμολογῆ καί νά ἀποτάσσεται τόν Σατανᾶ. Ἡ ἀληθής χριστιανική συνείδησις καί ζωή τῆς Χάριτος εἶναι μία διαρκής, καθημερινή ἀποταγή τοῦ Σατανᾶ καί σύνταξις μετά τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιστός ὀφείλει καθημερινῶς νά λέγη: «'Αποτάσσομαί σοι Σατανᾶ, καί τῇ πομπῇ σου, καί τῇ λατρείᾳ σου καί συντάσσομαί σοι Χριστέ»[725]. Ὅποιος ὅμως δέχεται τό «666» ἀποτάσσεται Χριστόν καί συντάσσεται μέ τόν 'Αντίχριστον, ἐπιλέγει ὡς Κύριον τόν 'Αντίχριστον καί τόν διάβολον. Αὐτό εἶναι ἡ χειροτέρα αὐτοκαταδίκη μέ ὅλες τίς συνέπειες.

Πρίν ἀπό τό Βάπτισμα εὔχεται ἡ 'Εκκλησία γιά τόν Κατηχούμενον: «Γράψον αὐτόν ἐν βίβλῳ ζωῆς σου, καί ἕνωσον αὐτόν τῇ ποίμνῃ τῆς κληρονομίας σου. Δοξασθήτω τό ὄνομά σου τό ἅγιον ἐπ' αὐτῷ...»[726]. Μέ τήν ἑκουσίαν ὅμως ἀποδοχήν τοῦ «666», τοῦ χαράγματος τοῦ 'Αντιχρίστου, οἱ πιστοί εἶναι ὡς νά ζητοῦν τήν μεταγραφήν ἀπό τήν «βίβλον τῆς ζωῆς» στήν «βίβλον τοῦ θανάτου» τοῦ Σατανᾶ, τοῦ 'Αντιχρί-

---

724. Εὐχολόγιον Μέγα, Ἔκδ. «'Αετέρος», 'Αθῆναι, 1970, σελ. 139.

725. Ἰω. Χρυσοστόμου, Κατήχησις, Ι', 8,16. Ε.Π.Ε. 30, σελ. 556, 570. Παράβαλε: Εἰς 'Εφεσίους Λόγος Α, 4. Ε.Π.Ε. 20,430. Εἰς Κολασ. Λόγος ΣΤ' Ε.Π.Ε. 22, 202 και 204.

726. Εὐχολόγιον Μέγα, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 130.

στου· «καί προσκυνήσουσιν αὐτόν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπί τῆς γῆς, ὧν οὐ γέγραται τό ὄνομα ἐν τῷ βιβλίῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπό καταβολῆς κόσμου.»[727]. Αὐτή ἡ διαγραφή τοῦ ὀνόματος ἀπό τήν «βίβλον τῆς ζωῆς» σημαίνει αἰωνίαν καταδίκην. «καί εἴ τις οὐχ εὑρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός.»[728]

2) Ψυχοσωματικός κολασμός

(1) Ἡ οὐαί τῶν ἀκρίδων-ἡ βάσανος τῶν δαιμονικῶν ἡδονῶν

Στήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου γίνεται λόγος γιά ψυχοσωματικόν κολασμόν τῶν μή ἐχόντων τήν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ καί δεχομένων τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἑκουσία ἀποδοχή τοῦ χαράγματος σημαίνει ἀπόρριψιν τοῦ σταυροῦ, τῆς σφραγῖδος τοῦ Θεοῦ. Ἐνδεικτικῶς ἀναφέρομεν παραδείγματα ψυχοσωματικοῦ κολασμοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ χαράγματος.

Οἱ μή σφραγισμένοι μέ τήν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ, μέ τόν σταυρόν καί τήν πίστιν στόν Χριστόν, θά ὑποστοῦν τόν ψυχοσωματικόν κολασμόν ἀπό τήν «πρώτην οὐαί»[729], ἀπό τήν πληγήν τῶν ἀκρίδων, ἡ ὁποία ὑπενθυμίζει τήν ὀγδόην αἰγυπτιακήν πληγήν τοῦ Φαραώ[730]. «Καί ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε... καί ἤνοιξε τό φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καί ἀνέβη καπνός... καί ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τήν γῆν, καί ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς· καί ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μή ἀδικήσωσι τόν χόρτον τῆς γῆς οὐδέ πᾶν χλωρόν οὐδέ πᾶν δένδρον, εἰ μή τούς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τήν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»[731].

Τό ἄνοιγμα τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου συμβολίζει τήν ἀποδέσμευσιν τῶν πονηρῶν πνευμάτων καί αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ. Διά τῆς ἐνανθρωπήσεως καί πρό παντός διά τῆς Ἀναστάσεώς του ὁ Χριστός ἐδέσμευσε τόν Σατανᾶ καί τούς δαίμονας αὐτοῦ. Πρό τῆς Β΄ Παρουσίας, ἐπί Ἀντιχρίστου, θά λυθῇ πάλιν ὁ Σατανᾶς καί θά δοθῇ σ' αὐτόν γιά λίγον χρόνον ἐξουσία. Θά ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός νά ἀνοιγῇ αὐτό τό φρέαρ ἀβύσσου καί νά ἐξέλθουν οἱ δαίμονες. «τοῦτον δέ κατά θείαν συγχώρησιν τούς καταδεδικασμένους [τῇ ἀβύσσῳ] πονηρούς ἀνάγειν δαίμονας· οὕς ὁ Χριστός ἐνανθρωπήσας ἔδησεν· ὅπως πρό τῆς συντελείας τά οἰκεῖα ἐνεργήσαντες ἀτελευτήτου τύχωσι κολάσεως.»[732].

---

727. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,8 πρβλ. Ἀποκ. 3,5.
728. Ἀποκ. Ἰωάννου, 20,15.
729. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9,12.
730. Ἐξόδου, 10,4, ἑξῆς.
731. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9, 1-4.
732. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 296. D-297.A.

(τοιχογραφία Τραπέζης Ἱ. Μ. Δοχειαρίου, Ἁγ. Ὄρους. Ἀποκ. 9, 1-11).
Οἱ ἀναρίθμητες ἀκρίδες-σκορπιοί, εἶναι οἱ δαιμονικοί λογισμοί, πού κυριεύουν τούς σαρκολάτρες καί τούς ὁδηγοῦν στήν ἱκανοποίησιν ἡδονῶν, οἱ ὁποῖες παρά τήν βραχεῖαν εὐχαρίστησιν δαγκώνουν μέ τήν νεκροποιόν ἐνέργειαν τῆς ἁμαρτίας, προκαλοῦν πόνον, ἀνοίγουν χάσμα ἀνικανοποιήτου καί κάμουν τήν καρδίαν ἄβυσσον κολάσεως. Τά στεφάνια τῶν ἀκρίδων εἶναι οἱ ἧττες τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖες στεφανώνουν τούς δαίμονες.

῾Ο καπνός ὁ ἐξερχόμενος ἐκ τῆς ἀβύσσου δύναται νά εἶναι συμβολική παράστασις «τοῦ μεγίστου πλήθους τῶν ἐκ τῆς ἀβύσσου ἐξερχομένων ἀκρίδων.»[733]· καί κυρίως τῶν ἐσκοτισμένων λογισμῶν τῆς πλάνης καί σαρκολατρείας. Κατά τούς Πατέρας ὁ καπνός, ὁ ὁποῖος ἀνέβη ἐκ τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου «καί ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καί ὁ ἀήρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος.»[734], συμβολίζει τήν ψυχικήν σκότωσιν ἀπό τόν ζόφον τῶν λογισμῶν τῆς πλάνης, τῶν λογισμῶν πού προηγοῦνται ἀπό τά κακά ἔργα ἀπό τίς ἄνομες ἡδονές. «καπνόν δέ, τόν προηγούμενον τῶν πονηρῶν ἔργων τῶν προσβολῶν αὐτῶν ζόφον· ὧν παραδειχθεισῶν ἐξουσία τούτοις βασανίζειν τούς ἀνθρώπους δέδοται. ῾Η δέ τοῦ ἡλίου καί τοῦ ἀέρος σκότωσις, τήν τῶν ἀπολαυόντων ἀνθρώπων τοῦ φωτός αὐτῶν δηλοῖ ψυχικήν τύφλωσιν· ἤ τήν ἐπί τοῖς δυσχερέσι διάθεσιν· σκότος γάρ τοῖς ἐν ὀδύναις τό φῶς νενόμισται.»[735]. ῾Η ἀθρόα προσβολή τῶν σκοτεινῶν λογισμῶν συμβολίζεται μέ τόν καπνόν ἐκ τῆς ἀβύσσου, κατά τόν ᾿Ανδρέα Καισαρείας.

῾Ομοίως κατά τόν ᾿Αρέθα καπνός εἶναι ἡ μνήμη τῶν ἀσεβῶν. «Καπνόν δέ ἀναδοθῆναι ἀπό τοῦ φρέατος, τῆς τῶν ἐκεῖ περιειργμένων (= φυλακισμένων) ἀσεβῶν μνήμης τε καί ἐκφάνσεως... παραστησάσης... ἡ τῶν ἀσεβῶν μνήμη... πᾶν εἴ τι συμπαθείας φῶς, ἐσβέσθαι ἐνεποίησε τῷ μεγαλείῳ τῶν τολμηθέντων αὐτοῖς.»[736]. Κατά τόν ῾Ιεροσολύμων ῎Ανθιμον τό ἄνοιγμα τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου συμβολίζει τήν παρότρυσιν τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν. «᾿Ανοίγει δέ αὐτός τό φρέαρ τῆς ἀβύσσου ἐν τῷ ἐρεθίζειν τάς σαρκικάς ἐπιθυμίας, καί παροτρύνειν ἐπί τάς κακάς ἐργασίας.»[737].

῾Επομένως ἡ δαιμονιώδης αὐτή προσβολή τῶν λογισμῶν ἀποτελεῖ βασανισμόν, σκοτίζει τόν νοῦν καί προκαλεῖ ὀδύνην. ῾Ο νοῦς καί ἡ καρδία τῶν δεχομένων τό χάραγμα τοῦ ᾿Αντιχρίστου γίνεται ἄβυσσος κολάσεως καί ἀνέρχεται στήν μνήμην τῶν μή ἐχόντων τήν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ὡς καπνός ζοφώδης τό πλῆθος τῶν λογισμῶν τῆς πονηρίας καί παρακινεῖ μέ δαιμονικόν μένος στά ἔργα τά δαιμονικά.

Οἱ ἀκρίδες, οἱ ὁποῖες ἐξέρχονται ἐκ τοῦ καπνοῦ τῆς ἀβύσσου, ἐκ τῶν σατανικῶν ἀναθυμιάσεων τῶν πονηρῶν λογισμῶν καί ἐπιθυμιῶν συμβολίζουν τίς ἄνομες ἡδονές. Γι' αὐτές παρακινοῦν οἱ δαιμονικοί, ἐσκοτισμένοι λογισμοί καί οἱ ἐπιθυμίες. Κατά τόν Π. Μπρατσιώτην

---

733. Π. ᾿Ι. Μπρατσιώτου, ῎Ενθ' ἀνωτ. σελ. 162.
734. ᾿Αποκ. ᾿Ιωάννου, 9, 2.
735. ᾿Ανδρέου Καισαρείας, ῎Ενθ' ἀνωτ. Μ. 106, 297. Α.
736. ᾿Αρέθα Καισαρείας, ῎Ενθ' ἀνωτ. Μ. 106, 621 Β-C.
737. ᾿Ανθίμου ῾Ιεροσολύμων, ῾Ερμηνεία εἰς τήν ῾Ιεράν ᾿Αποκάλυψιν, ἔκδ. Β' 1981, σελ. 89.

«Δέν πρόκειται... περί πραγματικῶν ἀκρίδων, ἀλλά περί ἄλλων κακοποιῶν, δαιμονικῶν ὄντων ὁμοιαζόντων πρός αὐτάς...»[738]. Κατά τόν Π. Τρεμπέλαν «Αἱ ἐν τῷ τμήματι τούτῳ ἀκρίδες δέν εἶναι αἰσθηταί, ἀλλά δέον νά ἐκληφθοῦν ἀλληγορικῶς ὡς δυνάμεις σατανικαί· καί ἡ ἐπίδρασις αὐτῶν καί ἡ ἐξ αὐτῶν πληγή περιγράφουν εἶδος τι δαιμονοληψίας καί αἰχμαλωσίας πονηρᾶς.»[739].

Οἱ φυσικές ἀκρίδες προέρχονται ἀπό τήν φθοράν τοῦ ἀέρος καί τήν σαπίλαν, πού εὐνοοῦν τήν ἐκκόλαψίν των. Καί οἱ δαιμονικές ἡδονές προέρχονται ἀπό τήν ἠθικήν σκότωσιν καί διαφθοράν. «Ἡ μνήμη τῶν ἀκρίδων, ὑποσημαίνειν ἔοικεν (= φανερώνει) ἀπηνεστέραν (= σκληροτέραν) τήν μνήμην τῆς τῶν ἁμαρτωλῶν ἐν τῇ προσκαίρῳ αὐτῶν ζωῇ ἐκτοπωτάτης (= ἐκκεντρικῆς) διαγωγῆς. Διό καί ἐκ τοῦ καπνοῦ τήν γένεσίν φησιν ἐσχηκέναι, ἐπείπερ καί τῶν αἰσθητῶν ἀκρίδων ἡ γένεσις ἐκ φθοροποιοῦ περιέχοντος λαμβάνει τήν ἀφορμήν.»[740]. Ἡ ἠθική ἀθλιότης καί διαφθορά ἐκκολάπτει ὡς ἄλλες ἀκρίδες τούς δαιμονικούς λογισμούς καί τίς ἡδονές, οἱ ὁποῖες βασανίζουν τούς ἀνθρώπους. «Ὥσπερ ἀπό τῆς φθορᾶς τοῦ ἀέρος γεννῶνται αἱ ἀκρίδες, οὕτως ἀπό τῆς ἐφθαρμένης πολιτείας (= ζωῆς) τῶν ἐν γῇ πολιτευομένων (= σαρκικῶς ζώντων) χαμαιζήλων γεννᾶται ἡ μνήμη τῶν πονηρῶν αὐτῶν πράξεων καί συνείδησις πονηρά, πλήττουσα τάς ψυχάς, ὡς πλήττουσιν οἱ σκορπίοι.»[741].

Οἱ ἀκρίδες συμβολίζουν τίς ἄνομες ἡδονές, οἱ ὁποῖες βασανίζουν τούς σαρκικούς ἀνθρώπους ὡς ἔμμονες ἀκατάσχετες ἐπιθυμίες καί δέν τούς ἀφήνουν νά ἡσυχάσουν, ἀλλά τούς κατατρώγουν τήν ψυχήν. Βασανίζουν τούς ἀνθρώπους καί ὡς μνῆμες αἰσχρῶν ἔργων, πού κεντοῦν τήν συνείδησιν καί προκαλοῦν ἀφόρητην ψυχικήν ὀδύνην.

Οἱ ἡδονές πού ἱκανοποιοῦνται δαγκώνουν καί δηλητηριάζουν τήν ψυχήν καί τήν κάμουν νά πονᾶ φρικτά, ὅπως τό σῶμα ἀπό τό δάγκωμα τοῦ σκορπιοῦ. «Βραχεῖα ἡδονή ἡσθεῖσα μακράν τίκτει λύπην».

Οἱ «ἀκρίδες», οἱ ἄνομες ἡδονές, προσωποποιοῦνται:[742] «Καί ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.»[743]. Κατά τόν Ἀρέθα καί τό ὄνομα ἀκρίδες εἶναι συμβολικόν. «Ἀλλά καί τό ἀκρίδες

---

738. Π. Ἰ. Μπρατσιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 162.

739. Π. Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Κ.Δ. μετά συντόμου ἑρμηνείας, Ἔκδ. 17η, Ἀθῆναι 1973, σελ. 1017.

740. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 621. C-D.

741. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 89.

742. Κατά Ἀρέθαν: «Δεδόσθαι δέ ἐξουσίαν ὡς ἐπί ἐμψύχων αὐταῖς διεσκευάσθη τῇ προσωποποιΐᾳ». Μ. 106, 621. D.

743. Ἀποκ. Ἰω. 9,3

ὄνομα.. τοῦ κατ' ἄκρας τάς τιμωρίας ἐπαχθῆναι (= ὅτι πολύ σκληρές τιμωρίες θά ἐπιφέρουν) πρός δήλωσιν παρελήφθη.»[744].

Ποῖοι κολάζονται μέ τήν βάσανον τῶν ἐπιθυμητῶν ἡδονῶν καί τό ἀποτέλεσμα τῆς ἱκανοποιήσεως αὐτῶν, πού ὁμοιάζει μέ δάγκωμα σκορπιοῦ; Ἐκεῖνοι, «οἵτινες οὐκ ἔχουσι τήν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»[745]. Ἡ ἐξουσία τῶν ἀκρίδων εἶναι νά βασανίζουν καί ὄχι νά φονεύουν. «Καί ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μή ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καί ὁ βασανισμός αὐτῶν ὡς βασανισμός σκορπίου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον.»[746].

Κατά τόν Ἀνδρέα ὁ ἐπί πέντε μῆνας βασανισμός συμβολίζει ἤ τόν βραχύν χρόνον ἤ τίς πέντε αἰσθήσεις, διά τῶν ὁποίων ἱκανοποιοῦνται οἱ ἡδονές καί ἐπιτελεῖται ἡ ἁμαρτία. «τούς δέ πέντε μῆνας τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν, σημαίνειν ἡγούμεθα ἤ τό τοῦ χρόνου μικρόν... ἤ χρόνον τινά πεμπταῖον, διά τάς πέντε αἰσθήσεις, δι' ὧν ἡ ἁμαρτία τοῖς ἀνθρώποις εἰσέρπει (= εἰσέρχεται)· ἤ καιρόν ὡρισμένον, Θεῷ δέ μόνῳ γνώριμον.»[747].

Κατά τόν Ἀρέθα οἱ πέντε μῆνες συμβολίζουν καί τίς πέντε αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου καί τό χρονικόν διάστημα τῆς διαπλάσεως τοῦ ἐμβρύου, τό ὁποῖον κατά τόν πέμπτον μῆνα ἔχει πλήρως ἀνεπτυγμένες τίς πέντε αἰσθήσεις. «Τό δέ πεμπταῖον τῶν μηνῶν, ἐπεί καί οἱ μῆνες τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου μέτρα, ὅθεν καί τά γνωστήρια τούτου, αἱ αἰσθήσεις τό ἐνεργεῖν ἔλαβον, εἰκότως (= εὐλόγως) ἰσαρίθμῳ παραστάσει (= πέντε αἰσθήσεις) τό ἁμαρτάνειν αἰνίττεται (= φανερώνει), εἰς τό μνήμην ἀνθρώποις ἐμποιεῖν τῶν δι' ὧν ἔσχον τό τήν κρίσιν ἀνέχεσθαι. Ἐκ τούτων γάρ καί περί τούτων ἡ ἀνταπόδοσις.»[748]. Δηλαδή οἱ πέντε μῆνες ὑπενθυμίζουν τίς πέντε αἰσθήσεις, διά τῶν ὁποίων ἡ ἁμαρτία καί αἱ ὁποῖαι θά κολασθοῦν. Δηλώνεται ὁ σωματικός κολασμός. Τήν κάθαρσιν τῶν διά τῶν ἡδονῶν τῆς ἁμαρτίας μολυνομένων πέντε αἰσθήσεων σχετίζει ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μέ τήν ἐπί πέντε ἡμέρας διατήρησιν τοῦ πρός θυσίαν ἀμνοῦ τοῦ Πάσχα. «Διατηρεῖται δέ εἰς Πέμπτην ἡμέραν (ὁ ἀμνός), ἴσως ὅτι καθαρτικόν αἰσθήσεων τό ἐμόν θῦμα, ἐξ ὧν (= αἰσθήσεων) τό πταίειν, καί περί ἅς (= αἰσθήσεις) ὁ πόλεμος, εἰσδεχομένας τό κέντρον τῆς ἁμαρτίας...»[749].

---

744. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 621. D.
745. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9,4.
746. Ἀποκ. Ἰωάννου 9,5. καί 10.
747. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 297. Β.
748. Ἀρέθα Καισαρείας,Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 624. D.
749. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΜΕ, 14, εἰς τό Πάσχα. Μ. 36, 641. C. (Ε.Π.Ε. 5, 180).

Ἡ λεπτομερής περιγραφή τῶν ἀκρίδων ἔχει σημασίαν. «καί τά ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καί ἐπί τάς κεφαλάς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσίῳ, καί τά πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων, καί εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καί οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν. Καί εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, καί ἡ φωνή τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνή ἁρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.»[750].

Ἄριστα παριστάνεται ὁ ἀόρατος πόλεμος τῶν δαιμονικῶν λογισμῶν καί ἐπιθυμιῶν καί ἡδονῶν. Ὁμοιάζουν οἱ ἀκρίδες μέ ἵππους πολεμοχαρεῖς. Δηλοῦται ἡ προσβολή τῶν λογισμῶν καί ἡδονῶν. Ὅταν κυριεύσουν τήν ψυχήν, στρατεύονται στά μέλη τῆς σαρκός, στίς πέντε αἰσθήσεις καί προκαλοῦν πολέμους. «Πόθεν πόλεμοι καί μάχαι ἐν ὑμῖν; –λέγει ὁ Ἰάκωβος– οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;»[751]. Ὁ πόλεμος τῶν ἡδονῶν μέσα στό ἄτομον εἶναι ἐναντίωσις τοῦ φρονήματος τῆς σαρκός πρός τό φρόνημα τοῦ πνεύματος. Ὁ πόλεμος αὐτός ἐπεκτείνεται καί μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Οἱ σαρκικοί ἄνθρωποι δέν ἀνέχονται τούς πνευματικούς ἀνθρώπους.

Οἱ στέφανοι «ὅμοιοι Χρυσίῳ», συμβολίζουν τίς νίκες τῶν ἡδονῶν, μᾶλλον τίς νίκες τῶν δαιμόνων, οἱ ὁποῖοι μέ τούς ἐσκοτισμένους, δαιμονικούς λογισμούς καί τίς ἡδονές πολεμοῦν καί νικοῦν πολλάκις τούς ἀνθρώπους. Ὁ Ἀνδρέας λέγει: «Οἶμαι (= νομίζω) δέ καί διά τούτων τῶν ἀκρίδων τούς πονηρούς μᾶλλον νοεῖσθαι δαίμονας... Καί ἐπί τῶν κεφαλῶν στεφάνους χρυσοειδεῖς τῆς καθ' ἡμῶν νίκης φέροντας· οἷς (= μέ τά ὁποῖα στεφάνια) ἡμεῖς, ὅταν ἡττηθῶμεν, τήν κακήν νίκην δι' ἡδονῆς νικῶντες (οἱ δαίμονες) στεφανοῦσθαι νομίζομεν.»[752]. Τά πρόσωπα τῶν ἀκρίδων-ἡδονῶν, «ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων», διότι οἱ ἄνθρωποι διά τῶν μελῶν τῆς σαρκός ἱκανοποιοῦν τίς ἡδονές. Οἱ «τρίχες γυναικῶν» δηλοῦν τήν γυναικείαν πρόκλησιν, τήν πορνικήν καί μοιχειακήν ἀπάτην. «Καί αἱ γυναικεῖαι τῶν τριχῶν ἐμπλοκαί ὡς πυκάζουζαι (= καλύπτουσαι) τούς ἀπατεῶνας. Τοιαῦται γάρ καί αἱ σαρκικαί ἡδοναί, αἵτινες τῷ φαινομένῳ αὐτῶν ἐπιτέρπειν (= εὐχαριστοῦν) τῷ ἑαυτῶν ὀλισθήματι τούς δελεασθέντας κατασύρουσι.»[753].

Δηλοῦται διά τῶν ἀκρίδων κυρίως ὁ σαρκικός πόλεμος, τά σαρκικά πάθη, ἡ μανία τοῦ πανερωτισμοῦ, ἡ τρέλλα τῆς σαρκολατρείας. «Τάς δέ τρίχας τῶν γυναικῶν, σημαίνειν τό ἡδυπαθές τῶν δαιμόνων, καί

---

750. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9, 7-9.
751. Ἰακώβου 4,1.
752. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 297, D.-300. Α.
753. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 625. C-D.

πρός πορνείαν διεγερτικόν.»[754]. Τά πάθη τῆς σαρκικῆς ἀκολασίας εἶναι φοβερός ψυχοσωματικός κολασμός.

Οἱ ὀδόντες τῶν ἀκρίδων-ἡδονῶν «ὡς λεόντων», σημαίνει ὅτι κατατρώγουν αὐτούς, πού τίς ἱκανοποιοῦν, αὐτούς πού δέν ἔχουν φόβον Θεοῦ καί σφραγῖδα κυριότητος καί εἶναι δοῦλοι σαρκολατρείας, συρόμενοι ἀπό δαίμονας πορνείας. Σ' αὐτούς ὁ δαιμονικός ἔρως εἶναι ἀνίκητος, ὅπως ὁ λέων καί τούς κατατρώγει. «ἔρως ἀνίκατε μάχαν»[755]. Δέν χορταίνουν ποτέ οἱ ἡδονές, ἀλλά βασανίζουν τόν ἄνθρωπον. Κατά τόν 'Ανδρέα Καισαρείας μέ τούς λεοντείους ὀδόντας δηλοῦται τό φονικόν καί ἰοβόλον καί μέ τούς σιδηροῦς θώρακας, τό σκληροκάρδιον[756].

Ἡ ταχυτάτη ἐπίθεσις τῶν δαιμόνων μέ τούς πονηρούς λογισμούς καί τίς ἡδονές, παρίσταται μέ τήν φράσιν «καί ἡ φωνή τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνή ἁρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.»[757]. Μεγάλον θόρυβον καί ταραχήν προκαλοῦν στήν ψυχήν τοῦ ἀνθρώπου οἱ λογισμοί τῆς πονηρίας καί οἱ ἄνομες ἡδονές. Οἱ δαίμονες προσβάλλουν τούς σαρκικούς ἀνθρώπους μέ τούς λογισμούς ἡδονῶν, καί ὑποδουλώνουν αὐτούς μέ τό σαρκικόν φρόνημα καί τήν ἱκανοποίησιν τῶν ἡδονῶν, τήν σαρκικήν, ἁμαρτωλήν ζωήν. «... ἡ πτῆσις μέν τό τῆς ἐπελεύσεως θᾶττον (= ταχύ) αἰνίττεται καί τό ἄνωθεν ἐπιέναι (= ὅτι ἐπέρχονται). Φωνάς δέ τῶν πτερύγων τήν ἐφόρμησιν αὐτῶν λέγει πρός τήν πολεμικήν αὐτῶν συμπλοκήν.»[758].

Τό δηλητηριῶδες κεντρί τῶν ἀκρίδων-ἡδονῶν εἶναι στήν οὐράν. «καί ἔχουσιν οὐράς ὁμοίας σκορπίοις καί κέντρα, καί ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἐξουσίαν ἔχουσι τοῦ ἀδικῆσαι τούς ἀνθρώπους μῆνας πέντε.»[759]. Οἱ πονηροί λογισμοί προσβάλλουν παντοῦ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀλλά οἱ ἀληθινοί χριστιανοί ἀποκρούουν τά στίφη τῶν πονηρῶν λογισμῶν καί δέν βλάπτονται ἀπό αὐτούς καί δέν κυριεύονται ἀπό τούς δαίμονας. Οἱ ἀκάλυπτοι ὅμως ἀπό τήν θείαν Χάριν σαρκολάτρες ἡττῶνται ἀπό τούς λογισμούς, ἱκανοποιοῦν τίς ἁμαρτωλές ἡδονές καί θανατώνονται πνευματικά. Τό θανατηφόρον κεντρί εἶναι στήν οὐράν τῶν ἀκρίδων-ἡδονῶν. Ἡ ἀρχή τῆς ἡδονῆς φαίνεται γλυκεῖα, ἀλλά ἡ κατάληξίς της, ἡ οὐρά της εἶναι πνευματικός θάνατος καί ἀκόμη σωματική βάσανος.

---

754. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 300. Α.
755. Σοφοκλέους, 'Αντιγόνη,
756. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ.
757. 'Αποκ. 'Ιωάννου, 9,9.
758. 'Αρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 625. D.
759. 'Αποκ. 'Ιωάννου, 9,10.

Λίαν ἐπιτυχῶς ἑρμηνεύει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. «Τάς δέ ὁμοιωθείσας τοῖς σκορπίοις οὐράς αὐτῶν, τά τῶν ἁμαρτιῶν τέλη (= κατάληξιν) [αἰνίττεσθαι (= φανερώνουν)] τίκτοντα (= διότι γεννοῦν) ψυχικόν θάνατον.»[760]. Ἡ ἡδονή προκαλεῖ τήν ἐπιθυμίαν, «ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δέ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει (= γεννᾶ) θάνατον.»[761].

Οἱ νοητές ἀκρίδες, οἱ δαίμονες, οἱ λογισμοί, οἱ ἡδονές προσβάλλουν ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀλλά στούς χριστιανούς δέν ἔχουν ἐξουσίαν. «Καί ἐρρέθη αὐταῖς (πῆραν ἐντολήν), ἵνα μή ἀδικήσωσι... εἰ μή τούς ἀνθρώπους, οἵτινες οὐκ ἔχουσι τήν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»[762]. Ὅσοι λοιπόν ἀντικαταστήσουν τήν σφραγῖδα τοῦ σταυροῦ μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου θά ἐκτεθοῦν στήν πληγήν τῶν ἀκρίδων, θά ὑποκύψουν στίς προκλήσεις τῶν ἡδονῶν καί θά βασανίζωνται ἀπό τήν δουλείαν τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία δαγκώνει σάν τόν σκορπιόν.

Χαρακτηριστικόν τό σχόλιον τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας: «Τό δέ τάς νοητάς ἀκρίδας πλήττειν τούς ἀνθρώπους κατά τήν τῶν σκορπίων ὁμοιότητα, δηλοῖ τό ἐν τῷ τέλει τῶν πονηρῶν πράξεων τόν βλαπτικόν τῆς ψυχῆς ἐγκεκρύφθαι (= ὅτι ἔχει κρυφθῆ) θάνατον· ὅν ὑφίστανται οἱ μή σεσημειωμένοι τῇ θείᾳ σφραγῖδι τά μέτωπα· καί τῷ φωτισμῷ τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ διά Πνεύματος ἁγίου μή περιλαμπόμενοι...»[763].

(2) Τό ἕλκος ἐπί τούς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου

Ἕνα ἄλλο δεῖγμα τοῦ κολασμοῦ τῶν δεχομένων τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό ἕλκος, τό ὁποῖον προκαλεῖ ἡ πρώτη ἀπό «τάς ἑπτά φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τήν γῆν.»[764]. Ἡ πληγή αὐτή πλήττει μόνον τούς ἔχοντας τό χάραγμα. «Καί ἀπῆλθεν ὁ πρῶτος (ἄγγελος) καί ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ εἰς τήν γῆν· καί ἐγένετο ἕλκος κακόν καί πονηρόν ἐπί τούς ἀνθρώπους τούς ἔχοντας τό χάραγμα τοῦ θηρίου καί τούς προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ.»[765]. Ἡ πληγή αὐτή ὑπενθυμίζει τήν 6ην πληγήν τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὁποία ἐστράφη «... ἐνναντίον Φαραώ καί ἐναντίον τῶν θεραπόντων αὐτοῦ... καί ἐγένετο ἕλκη, φλυκτίδες ἀναζέουσαι, ἔν τε τοῖς ἀνθρώποις καί ἐν τοῖς τετράποσι.»[766].

---

760. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 300. Β.
761. Ἰακώβου, 1,15.
762. Ἀποκ. Ἰωάννου, 9,4.
763. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 297. Α.
764. Ἀποκ. Ἰωάννου, 16,1.
765. Ἀποκ. Ἰωάννου 16,2.
766. Ἔξοδος, 9, 8-10.

Μέ ὅλες τίς πληγές τῆς Ἀποκαλύψεως κολάζεται ἡ ἀποστασία ἀπό τόν Χριστόν καί ἡ προσκύνησις ὡς Μεσσίου τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ὁ Ἀντίχριστος ὑπέθρεψεν εἰς τούς ἀνθρώπους τήν ἐλπίδα χρυσοῦ αἰῶνος ἄνευ Θεοῦ καί κατά τοῦ Θεοῦ. Ὁ Χριστός πλήττει ἤδη καί διά τῆς σιδηρᾶς ράβδου αὐτοῦ κατερειπώνει τό ἀντίχριστον κράτος.»[767]. Ὁ σκοπός τοῦ κολασμοῦ εἶναι ἡ μετάνοια καί ἡ ἀποδέσμευσις ἀπό τόν πλάνον Ἀντίχριστον.

Ἡ πληγή τοῦ ἕλκους ἁπλώνεται σ' ὅλην τήν γῆν, γιά νά κολάση τούς φέροντας τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί προσκυνοῦντας τήν εἰκόνα αὐτοῦ, δηλαδή τούς πεισθέντας στήν ἀντίχριστην κοσμοκρατορίαν του, στήν ἄθεην ἐξουσίαν του,[768] καί ὑποταγέντας σ' αὐτόν. Ἡ πληγή τοῦ ἕλκους δύναται νά ἐκληφθῆ «ἐν φυσικῇ καί ἠθικῇ ἐννοίᾳ (τύψεις συνειδήσεως).»[769]. Ἡ φιάλη συμβολίζει τόν κολασμόν. «Ἡ φιάλη ἐνταῦθα, καθάπερ καί τό ποτήριον, ἐπί κολαστικῆς ἐνεργείας ἐκλαμβάνεται.»[770]. Ὁ ἄγγελος «ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ εἰς τήν γῆν». «χῦσιν τῆς φιάλης νοητέον τήν κίνησιν καί εἰς πρᾶξιν ὁρμήν τοῦ θεϊκοῦ θυμοῦ.»[771] κατά τόν Ἄνθιμον Ἱεροσολύμων.

Ἡ ἔκχυσις τῆς φιάλης «εἰς τήν γῆν» σημαίνει ὅτι πλήττει τούς γήϊνον ἔχοντας φρόνημα. «ἐπί τήν γῆν δέ χεθῆναι, γῆν, τούς τῇ ματαιότητι τῶν γηΐνων περισπωμένους ἀποκαλῶν.»[772]. Αὐτή ἡ προσκόλλησις στά γήϊνα ὁδηγεῖ στήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος καί στήν ὑποταγήν στόν Ἀντίχριστον. «Ἐπί τήν γῆν δέ ἐγένετο ἡ ἔκχυσις, τουτέστιν ἐπί τούς διά γήϊνα, δόξαν καί πλοῦτον κοσμικόν, καί Χοϊκοῦ σώματος ἀνάπαυσιν, δεξαμένους τό χάραγμα τοῦ θηρίου, καί προσκυνήσαντας,ἤτοι πεισθέντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ.»[773].

Οἱ κολαζόμενοι μέ τήν πληγήν τοῦ ἕλκους εἶναι οἱ δεχόμενοι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί προσκυνοῦντες τήν εἰκόνα αὐτοῦ, τήν ἀντίχριστην ἐξουσίαν καί κοσμοκρατορίαν του. Αὐτούς ὀνομάζει ὁ Ἀρέθας «πονηρούς». «Πονηροί δέ τίνες ἄν εἶεν (= ποῖοι μποροῦν νά εἶναι), ἤ (= παρά) οἱ τό χάραγμα ἐπιφερόμενοι τοῦ θηρίου, ἐκ τοῦ ἀποστῆναι (= διότι ἀπεμακρύνθησαν) μέν ἀπό Θεοῦ ζῶντος, τῷ Ἀντιχρίστῳ δέ προσρυῆναι (= διότι προσχώρησαν στόν Ἀντίχριστον).»[774].

767. Π.Ν. Τρεμπέλα, Ἡ Κ.Δ. μετά συντόμου ἑρμηνείας, Ἀθῆναι 1973, σελ. 1038.
768. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 152.
769. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 239.
770. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 357. D.
771. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 152.
772. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 704.Β.
773. Ἀνθίμου, Ἱεροσολύμων, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 152.
774. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 704. C.

Τό ἕλκος αὐτό τό «κακόν καί πονηρόν» ἀσφαλῶς εἶναι ψυχικός καί σωματικός κολασμός, ὀδύνη ψυχική καί σωματική. «... ἕλκος πονηρόν γενήσεσθαι· τήν ἐν καρδίᾳ πύου δίκην σφύζουσαν ὀδύνην αἰνιττόμενον (= ὑπονοεῖ), τήν ἐγγινομένην ταῖς τῶν ἀποστατῶν καρδίαις...»[775]. Τό ἕλκος τό πονηρόν συμβολίζει τήν ψυχικήν βάσανον καί ὀδύνην· «... ἕλκος τήν ἐν καρδίᾳ σφύζουσαν ὀδύνην ἀλληγορῶν.»[776]. Ἀλλά ἡ ὀδύνη θά εἶναι καί σωματική ἀπό σωματικές πληγές. «Εἰκός (= εὔλογον) δέ καί αἰσθητῶς τά τούτων τραυματίζεσθαι [σώματα], πρός ἔλεγχον τῆς ἑλκωθείσης αὐτῶν ψυχῆς τοῖς διαβολικοῖς τῆς πλάνης τοῦ ἀπατεῶνος [καί Ἀντιχρίστου καί ἀποστάτου] θέλεσι.»[777]. Ἡ ἕλκωσις καί τοῦ σώματος, δηλαδή, θά ἀποδεικνύη τήν ψυχικήν ὀδύνην ἐξ αἰτίας τῆς πλάνης καί προσκυνήσεως τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματός του. Θά εἶναι δέ ἀνυπόφορος ἡ ὀδύνη, διότι ὁ Ἀντίχριστος καί τά ὄργανά του δέν θά δύνανται, ὅπως ἄλλοτε ὁ Φαραώ καί οἱ περί αὐτόν, νά ἀπαλλάξουν τούς βασανιζομένους ὀπαδούς ἀπό τά ἕλκη αὐτά. Ἔτσι ἡ ὀδύνη καί ὁ βασανισμός θά εἶναι ἀνυπόφορος, «ὅταν θεηλάτοις πληγαῖς (= μέ θεόσταλτες πληγές) μαστιζόμενοι, μηδεμιᾶς παρά τοῦ θεοποιηθέντος παρ' αὐτῶν Ἀντιχρίστου ἰάσεως τεύξωνται (= ἐπιτύχουν).»[778].

(3) Ὁ σκοτασμός τοῦ θρόνου τοῦ θηρίου καί βασανισμός τῶν ὀπαδῶν του

Ἄλλο δεῖγμα τῆς ὀδύνης ἀπό τόν κολασμόν τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι ἡ μάσησις τῶν γλωσσῶν των μετά τήν σκότωσιν τοῦ θρόνου τοῦ θηρίου, τήν ὁποίαν ἐπιφέρει ἡ πέμπτη φιάλη-πληγή. «Καί ὁ πέμπτος (ἄγγελος) ἐξέχεε τήν φιάλην αὐτοῦ ἐπί τόν θρόνον τοῦ θηρίου· καί ἐγένετο ἡ βασιλεία αὐτοῦ ἐσκοτωμένη, καί ἐμασῶντο τάς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου.»[779].

Ἄγνωστον ποῦ εἶναι ὁ θρόνος τοῦ θηρίου, τοῦ Ἀντιχρίστου. Γνωστόν εἶναι μόνον ὅτι ἐδόθη ὁ θρόνος αὐτός ἀπό τόν Σατανᾶ. «καί ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων (= Σατανᾶς) τήν δύναμιν αὐτοῦ καί τόν θρόνον αὐτοῦ καί ἐξουσίαν μεγάλην.»[780].

Κατά τόν Ἀρέθαν «θρόνος τοῦ θηρίου» εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Ἀντιχρίστου. «Θρόνον γάρ τήν βασιλείαν φησί (= ἐννοεῖ)· θηρίον δέ τόν

775. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 357. D.
776. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ.
777. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,360.Α.
778. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 357. D.-360.A.
779. Ἀποκ. Ἰωάννου, 16,10.
780. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13,2.

'Αντίχριστον»[781]. Κατά τόν 'Ανδρέαν, «τό ἐπιχεθῆναι τήν φιάλην ἐπί τόν τοῦ θηρίου θρόνον, σημαίνει τό ἐπί τήν βασιλείαν τοῦ 'Αντιχρίστου τήν τοιαύτην ὀργήν ἐκχεῖσθαι καί ἐσκοτισμένην δείκνυσθαι, ἅτε (= διότι) ἀφεγγῆ τῷ τῆς δικαιοσύνης 'Ηλίῳ τυγχάνουσαν.»[782]. Δηλαδή ἐσκοτισμένη ἀποδεικνύεται ἡ βασιλεία τοῦ 'Αντιχρίστου συγκρινομένη μέ τήν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. 'Ελέγχεται ἡ ἀπάτη καί ἡ πλάνη καί τό ψεῦδος τῆς θεοποιήσεως τοῦ 'Αντιχρίστου. 'Η Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἀληθής. 'Η Βασιλεία τοῦ 'Αντιχρίστου ψεῦδος καί σκότος. Κατά τόν 'Αρέθαν «ἐσκοτισμένην δέ τήν βασιλείαν αὐτοῦ φησιν, ἥν ἡ τῆς φιάλης ἔκχυσις ἐποίησε, τῇ ὑπερβολῇ τῆς ὀδύνης.»[783]. Κατ' ἄλλην ἑρμηνείαν εἶναι δυνατόν «καί βασιλείαν νοῆσαι τούς ὑπέρ τήν βασιλείαν τοῦ 'Αντιχρίστου τεταγμένους»[784], δηλαδή τούς ἄρχοντας, ὄργανα τοῦ 'Αντιχρίστου καί τούς ὀπαδούς αὐτοῦ.

'Αποτέλεσμα τῶν πληγῶν καί μάλιστα τοῦ σκοτασμοῦ τοῦ θρόνου τοῦ θηρίου εἶναι ἡ τραγική κατάστασις τῶν ὀπαδῶν τοῦ 'Αντιχρίστου, οἱ ὁποῖοι δέν θά δύνανται νά συγκρατήσουν τόν ἀφόρητον ψυχοσωματικόν πόνον. «καί ἐμασῶντο τάς γλώσσας αὐτῶν ἐκ τοῦ πόνου.»[785]. Φοβερά ποινή κατά τῶν ὀπαδῶν τοῦ 'Αντιχρίστου. «'Η δέ τῶν γλωσσῶν μάσησις τήν ὑπερβολήν τῆς ὀδύνης δηλοῖ, ᾗ (= ἀπό τήν ὁποίαν) οἱ πλανηθέντες ὑπ' αὐτοῦ κατασχεθήσονται (= θά κυριευθοῦν), ὑπό τῶν θεηλάτων πληγῶν μαστιζόμενοι (= βασανιζόμενοι ἀπό τίς θεόσταλτες πληγές)·»[786].

Θά ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός νά δοκιμασθοῦν οἱ πλανηθέντες καί πιστεύσαντες στόν 'Αντίχριστον μέ σκληρές πληγές, γιά νά γνωρίσουν ὅτι εἶναι ψευδής Θεός καί δέν δύναται νά τούς σώσῃ ἀπό τόν κολασμόν. «Ὅπως ἄν, γνόντες ὅτι ἀπατηλός ἐστιν ὁ παρ' αὐτῶν ὡς Θεός δοξαζόμενος, τῆς πλάνης παύσωνται (= νά παύσουν νά πλανῶνται).»[787]. 'Αλλά ἡ πνευματική τύφλωσις καί ὁ ἐγωϊσμός δέν θά ἀφήσῃ αὐτούς νά ἐπιστρέψουν. «Καί ἐβλασφήμησαν τόν Θεόν τοῦ οὐρανοῦ ἐκ τῶν πόνων αὐτῶν καί ἐκ τῶν ἑλκῶν αὐτῶν, καί οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.»[788].

'Ο κολασμός μέ τίς ἀκρίδες, μέ τό ἕλκος τό πονηρόν, μέ τόν σκο-

---

781. 'Αρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 708. C.
782. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,364. C.
783. 'Αρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 708. C.
784. Ἔνθ' ἀνωτ.
785. 'Αποκ. 'Ιωάννου, 16,10.
786. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,364. D.
787. Ἔνθ' ἀνωτ.
788. 'Αποκ. 'Ιωάννου, 16,11.

τασμόν καί μέ ὅλες τίς ἄλλες πληγές δέν θά ἀγγίξῃ τούς ἀληθινούς πιστούς, αὐτούς πού δέν θά δεχθοῦν νά σφραγισθοῦν μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ Ἰ. Χριστός εἶπε γιά τούς ἀποστόλους καί τούς ἀληθινούς χριστιανούς· «ἐθεώρουν τόν σατανᾶν ὡς ἀστραπήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα.»[789]. Ἡ πίστις καί τά ἅγια ἔργα τῶν χριστιανῶν συντρίβουν καί διαλύουν τήν κυριαρχίαν τοῦ διαβόλου καί τοῦ «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ»[790] Ἀντιχρίστου.

Οἱ χριστιανοί οἱ φέροντες τήν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ καί μή δεχόμενοι τό χάραγμα, ἔχουν τήν προστασίαν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριος εἶπε: «χαίρετε δέ ὅτι τά ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»[791]. Οἱ δίκαιοι εἶναι ὑπό τήν ἄμεσον προστασίαν τοῦ Θεοῦ. «Δικαίων δέ ψυχαί ἐν χειρί Θεοῦ, καί οὐ μή ἅψηται αὐτῶν βάσανος.»[792]. Οἱ ἀληθινοί χριστιανοί ἔχουν τήν Χάριν νά μήν βλάπτωνται ἀπό τίς πληγές. Ὁ Κύριος εἶπε: «Ἰδού δίδωμι ὑμῖν τήν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καί σκορπίων καί ἐπί πᾶσαν τήν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καί οὐδέν ὑμᾶς οὐ μή ἀδικήσῃ.»[793]. Οἱ σφραγισμένοι ὅμως μέ τό χάραγμα «666» θά εἶναι εὐάλωτοι σ' ὅλες τίς πληγές.

δ) Αἰωνία κόλασις τῶν χαραγμένων

1) Τό ποτήριον τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Αἰωνία βάσανος ἐν πυρί καί Θείῳ

Ὁ Χριστός ἔκαμε τό πᾶν, γιά νά σώσῃ τό ἀνθρώπινον γένος. Ἡ ἀποστασία ὅμως τῶν ἀνθρώπων, ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀναγνώρισις τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Μεσσίου, ὡς Θεοῦ, θά προκαλέσῃ τόν δίκαιον κολασμόν κατά τήν Β΄ Παρουσίαν ἀπό τόν Χριστόν, ὁ ὁποῖος τώρα μακροθυμεῖ, ἀλλά τότε θά τιμωρήσῃ τούς προσκυνοῦντας τόν Ἀντίχριστον καί λαμβάνοντας τό χάραγμα αὐτοῦ. «Ἐπεί (= ἀφοῦ) δέ πάντα πάλιν ποιήσας, καί μηδέν καταλείψας (ὁ Θεός) τῶν δεόντων γενέσθαι, τήν κακίαν εἶδε πάλιν... ἐπί τοσοῦτον κορυφουμένην... ὡς καί τῷ Ἀντιχρίστῳ προσκυνῆσαι τούς ἀνθρώπους..., αὐτόν τόν ἀληθῆ Θεόν καί τόν αὐτοῦ ἀληθῆ καταλιπόντας Χριστόν, αὐτός αὖθις (= πάλιν) ἐξ οὐρανῶν ἐπελεύσεται μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς, οὐκέτι μακροθυμήσων, ἀλλά τιμωρήσων τούς διά τῶν πονηρῶν ἔργων θησαυρίσαντας ἑαυτοῖς τήν ὀργήν ἐν τῷ καιρῷ, τῆς μακροθυμίας αὐτοῦ.»[794].

---

789. Λουκ. 10,18.
790. Β΄ Θεσσαλ. 2,9.
791. Λουκ. 10,20.
792. Σοφία Σολ. 3,1.
793. Λουκ. 10,19.
794. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία Δ̄, 8, εἰς τό Εὐαγγέλιον τῆς Β΄ τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας, Μ. 151, 52. Β-C. (Ε.Π.Ε. 9,118).

Ἡ γενίκευσις τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι βδέλυγμα ἐρημώσεως καί ἐκφράζει τήν νέαν κορύφωσιν τῆς ἀποστασίας, ὅπως καί ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε. Ὁ Κατακλυσμός ἐπί Νῶε ἐφαίνετο ἀπίθανος στούς ἀμετανοήτους καί ὅμως ἐπραγματοποιήθη. Μήπως ἕνας ἄλλος κατακλυσμός καί αὐτή ἡ αἰωνία κόλασις κολάση τούς χαραγμένους; Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» εἶναι ὕβρις κατά τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Χριστοῦ. Οἱ χαραγμένοι θά κολασθοῦν καί μέ τίς ἐπίγειες πληγές καί μέ τήν αἰωνίαν κόλασιν κατά τήν Β΄ Παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ.

Δέν εἶναι δυνατόν νά συνδυασθῆ ἡ πίστις στόν Χριστόν καί στόν Ἀντίχριστον. Ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ὑποταγή στόν Ἀντίχριστον κρίνεται καί σέ μιά στιγμή καί σέ ἕνα δίλημμα: Μέ τόν σταυρόν καί τόν Χριστόν ἤ μέ τό «666» καί τόν Ἀντίχριστον; Ὅταν ζυγίζεται ἡ βούλησις μεταξύ σταυροῦ καί τοῦ «666», μεταξύ Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου καί ἐπιλέγη τό «666» καί τόν Ἀντίχριστον, δέν εἶναι αὐτό ἄξιον κολάσεως; Δέν εἶναι αὐτό ὕβρις κατά τοῦ Χριστοῦ καί ὁμολογία ὑπέρ τοῦ Ἀντιχρίστου;

Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰωάννου προλέγει βαρύτατες ποινές γιά τούς δεχομένους τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. «καί ἄλλος ἄγγελος τρίτος ἠκολούθησεν αὐτοῖς λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· εἴ τις προσκυνεῖ τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί λαμβάνει τό χάραγμα ἐπί τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἤ ἐπί τήν χεῖρα αὐτοῦ, καί αὐτός πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ κεκερασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ καί βασανισθήσεται ἐν πυρί καί θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου.»[795].

Θά κολασθῆ μέ αἰωνίαν κόλασιν ὅποιος προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον, «εἴ τις, φησί, τῷ τεθηριωμένῳ Ἀντιχρίστῳ ὑποκύπτει»[796] καί ὑπακούει σ' αὐτόν καί ἐκτελεῖ τίς φθοροποιές θελήσεις του. Θά κολασθῆ ὁμοίως ὅποιος προσκυνεῖ τήν εἰκόνα αὐτοῦ, δηλαδή τήν ἀντίχριστη ἐξουσία ἤ ἀσπάζεται καί ἐκφράζει τό ἀντίχριστον ἦθος καί ἐξομοιώνεται μέ τόν Ἀντίχριστον «κατά τήν κακήν πρᾶξιν καί τήν ἄθεσμον πολιτείαν.»[797]· καί τρόπον τινά «δυσσεβῆ πολιτείαν μετέρχεται τήν ἐκεῖνον εἰκονίζουσαν.»[798].

Ὁμοίως θά κολασθῆ καί ὅποιος λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, δηλαδή τήν ἀντίχριστην ἀόρατην σφραγῖδα, τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν στόν ἔσω ἄνθρωπον, στήν ψυχήν, στήν βούλησιν καί στό ἦθος εἴτε τήν ὁρατήν ἀντίχριστην σφραγῖδα, τό γραμμωτόν ἤ ἀριθμητι-

795. Ἀποκ. Ἰω. 14,9-10.
796. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 345. C.
797. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 142.
798. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 345. C. καί Ἀρέθα Μ. 106, 689. Α.

κόν «666» στόν ἔξω ἄνθρωπον, στό χέρι ἤ στό μέτωπον ἤ στήν ταυτότητα, πού θά κρατάη καί ἐπιδεικνύη τό χέρι. Θά κολασθῆ ὁμοίως ὅποιος λαμβάνει τό χάραγμα «666», τήν ὁρατήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου, διότι ἐκφράζει τό ἦθος, τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως εἴδαμε σέ ἄλλο κεφάλαιον, καί ἑπομένως ὁ δεχόμενος τήν ὁρατήν αὐτήν σφραγῖδα «666» ἀναγνωρίζει Κύριον τόν Ἀντίχριστον «καί ἤ λόγῳ ἤ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσει Θεόν.»[799].

Ὁ κολασμός λοιπόν θά εἶναι φοβερός. «καί αὐτός πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ». «Οἶνος θυμοῦ τοῦ Θεοῦ» σημαίνει τήν σκληράν τιμωρίαν, τήν κόλασιν. «... οἶνος θυμοῦ εἴρηται (= ἐλέχθη) ἡ κόλασις ἐπακολούθημα.»[800]. Ἡ τιμωρία θά εἶναι ἀμιγής, ἄνευ ἐλέους, ἄνευ εὐσπλαχνίας, διότι ὁ οἶνος τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ θά εἶναι «κεκερασμένος (= παρατεθειμένος) ἄκρατος» στό ποτήριον τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Κατά τόν Ἀρέθαν καί Π. Μπρατσιώτην «κεκερασμένος οἶνος...» σημαίνει «παρατεθειμένος»[801], «Τοῦ κεκερασμένου, τούτέστι, τοῦ ἐπιδοθέντος ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς...»[802]. Κατά τόν Ἀνδρέα Καισαρείας «πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ κεκερασμένου» σημαίνει τόν συνδυασμόν, τόν συγκερασμόν πολλῶν σκληρῶν τιμωριῶν. «κεκερασμένου δέ ἐκ διαφόρων τιμωριῶν, διά τό τῆς αὐθαιρέτου κακίας πολυσχιδές καί πολύτροπον.»[803].

Ἡ τιμωρία, ἡ αἰωνία κόλασις, θά εἶναι ἀνέλεος, διότι ὁ οἶνος τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ θά εἶναι «ἄκρατος», ἀμιγής. «καί αὐτός κοινωνήσει αὐτῷ τῆς τοῦ τιμωρητικοῦ ποτηρίου πόσεως, ἀκράτου μέν καί ἀμιγοῦς θείων οἰκτιρμῶν, διά τό τῆς κρίσεως δίκαιον.»[804]. Δέν χωρεῖ ἔλεος ὅπου ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί ἀποδοχή τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ἡ μέθη τῆς ἁμαρτίας καί ἀποστασίας, «ὁ οἶνος τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας»[805], τῆς νέας Βαβυλωνίας, τῆς ἀντίχριστης ἐποχῆς, θά ἔχη ὡς τιμωρίαν αἰωνίαν κόλασιν. «καλῶς δέ οἶνος θυμοῦ καλεῖται ἡ κόλασις, ἐπακολούθημα οὖσα τοῦ τῆς ἀσεβείας οἴνου, τοῦ τούς πίνοντας μεθύσκοντος· ὅτι δι' ὧν τις ἁμαρτάνει, δι' αὐτῶν καί κολάζεται.»[806].

Ἡ αἰωνία κόλασις εἶναι δικαία ἀνταπόδοσις. «καί βασανισθήσεται ἐν πυρί καί θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί ἐνώπιον τοῦ ἀρ-

---

799. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 345. C.
800. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 689. Α.
801. Π. Μπρατσιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 226.
802. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106,689. C.
803. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 345. C.
804. Ἔνθ' ἀνωτ.
805. Ἀποκ. Ἰω. 14,8.
806. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 345. C.

νίου.»[807]. Σκληρά ἡ τιμωρία «ἐν πυρί καί θείῳ» καί μάλιστα ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων καί τοῦ Χριστοῦ. «Τό δέ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καί τοῦ Ἀρνίου, τοῦτο βούλεται παριστᾶν (= σημαίνει), διά μέν τῶν ἀγγέλων, τό ἀδυσώπητον τό πρός τήν βάσανον, διά δέ τοῦ Ἀρνίου, ἀνάμνησιν φέροντος τῆς ὑπέρ σωτηρίας ἀνθρώπων αὐτοῦ σφαγῆς (τῆς σταυρικῆς θυσίας).»[808]. Θά εἶναι ἀναπολόγητοι ὅσοι δεχθοῦν τό χάραγμα ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον. «καί ὁ καπνός τοῦ βασανισμοῦ αὐτῶν εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀναβαίνει, καί οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καί νυκτός οἱ προσκυνοῦντες τό θηρίον καί τήν εἰκόνα αὐτοῦ, καί εἴ τις λαμβάνει τό χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.»[809]. Τό χάραγμα καί μόνον κολάζεται, διότι σημαίνει προσκύνησιν τοῦ Ἀντιχρίστου.

2) Ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ-αἰωνία κόλασις

Ἡ κόλασις, στήν ὁποίαν θά ριφθοῦν οἱ προσκυνοῦντες τόν Ἀντίχριστον καί δεχόμενοι τό χάραγμα αὐτοῦ, χαρακτηρίζεται καί ὡς «ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ»[810], ὡς χῶρος δηλαδή καί ὡς κατάστασις ἐκδηλώσεως τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ καί τῆς δικαίας τιμωρίας.

Ὅπως ὑπάρχει ἡ ἄμπελος τῆς Χάριτος, ἡ ἄμπελος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἐσταυρωμένου καί ἀναστάντος Ἰ. Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, ὑπάρχει καί ἡ ἄμπελος τῆς κακίας, ἡ ἄμπελος τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ «συναγωγή τοῦ Σατανᾶ»[811]. Ὅταν ἀκμάση καί κορυφωθῆ ἡ κακία καί πλεονάση ἡ ἁμαρτία, θά ἔλθη ὁ θερισμός αὐτῆς καί οἱ ἁμαρτωλοί καί ἀμετανόητοι σάν σταφύλια θά τρυγηθοῦν γιά τήν κόλασιν.

Συγκλονιστική ἡ εἰκονική παράστασις τῆς τιμωρίας. Ὁ ἄγγελος κράζει: «πέμψον σου τό δρέπανον τό ὀξύ καί τρύγησον τούς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασεν ἡ σταφυλή τῆς γῆς.»[812]. Πρωτότυπος συμβολισμός· «ἄμπελος τῆς γῆς» καί «σταφυλή τῆς γῆς» σημαίνει τούς σαρκικούς καί προσκολλημένους στά γήϊνα. Ὁ Μάξιμος ἑρμηνεύων τόν στίχον «Νεκρώσατε τά μέλη ὑμῶν τά ἐπί τῆς γῆς· πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακήν...»[813] λέγει: «Γῆν μέν ὠνόμασε τό φρόνημα τῆς σαρκός»[814]. Οἱ σαρκικοί ἄνθρωποι, οἱ δοῦλοι τῶν παθῶν καί τοῦ Ἀντιχρίστου δοῦλοι, εἶναι τά σταφύλια τῆς ἀμπέλου τῆς ἀσε-

807. Ἀποκ. Ἰω. 14,10.
808. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 689. C.
809. Ἀποκ. Ἰω. 14,11.
810. Ἀποκ. Ἰω. 14, 19-20 καί 19,15.
811. Ἀποκ. Ἰω. 2,9 καί 3,9.
812. Ἀποκ. Ἰω. 14,18.
813. Κολοσ. 3,5.
814. Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, κεφ. περί ἀγάπης Α΄ 83 Μ. 90, 980. Α. (Ε.Π.Ε. 14,200).

θείας τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὡς «βότρυες τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς», μέ τούς ὁποίους πληροῦται «τό ποτήριον τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ« καί ἡ «ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ», δηλαδή ἡ κόλασις, «οἱ ἀσεβεῖς καί παράνομοι χαρακτηρίζονται.»[815], διότι ἐκαρποφόρησαν τήν κακίαν ἀντί τῆς ἀρετῆς. «Θυμόν δρακόντων καί θυμόν ἀσπίδων (= δηλητήριον ἁμαρτίας) ἀντί οἴνου εὐφροσύνης τῷ ἀγαθῷ γεωργῷ (= στό Θεόν) καρποφορήσαντες.»[816].

Γιά τούς ἀσεβεῖς αὐτούς, τούς «ἐργαζομένους τάς ἐπιθυμίας τῶν γηΐνων σωμάτων αὐτῶν»[817] λέγει ὁ Μωϋσῆς: «ἐκ γάρ ἀμπέλου Σοδόμων ἡ ἄμπελος αὐτῶν, καί ἡ κληματίς αὐτῶν ἐκ Γομόρρας· ἡ σταφυλή αὐτῶν σταφυλή χολῆς, βότρυς πικρίας αὐτοῖς· θυμός δρακόντων ὁ οἶνος αὐτῶν καί θυμός ἀσπίδων ἀνίατος.»[818]. Δηλαδή τό ἦθος καί τά ἔργα τῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι κορύφωσις ἁμαρτίας καί ἀποστασίας, εἶναι σάν τό δηλητήριον τό θανατηφόρον, πού σκοτώνει τίς ψυχές.

Ὅπως στά Σόδομα καί Γόμορρα, ἔτσι καί ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου θά κορυφωθῆ ἡ σαρκολατρεία καί ἡ ἀσέβεια πρός Θεόν. «Ἡ τρύγησις τῶν σταφυλῶν τούς λίαν ἀνόμους αἰνίττεται (= σημαίνει), ἀφ' ὧν τό ἐν χειρί Κυρίου ποτήριον μεθύσκεται, τουτέστι πληροῦται, οὐ πρός εὐφρόσυνον μέθην, ἀλλά πρός τιμωρίαν.»[819].

Ἡ τρύγησις, καί τιμωρία τῶν ἀσεβῶν εἶναι γεγονός: «Καί ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τό δρέπανον αὐτοῦ εἰς τήν γῆν καί ἐτρύγησε τήν ἄμπελον τῆς γῆς, καί ἔβαλεν εἰς τήν ληνόν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τήν μεγάλην.»[820]. Ἡ κόλασις συμβολίζεται μέ «τήν ληνόν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τήν μεγάλην». Δέν συλλέγονται γιά τίς ἀποθῆκες τοῦ οὐρανοῦ, «ἀλλά τις τῶν ἀγγέλων ὅς καί διά τό ὑπερβάλλον τῆς ἀσελγείας αὐτῶν εἰς τήν ληνόν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εὐθέως ἐμβάλλει, μηδέ ἀπολογίας ἀξιῶν μηδέ ἐρωτήσεως.»[821].

Ἡ κόλασις περιμένει τούς ὀπαδούς τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ληνός δέ τοῦ Θεοῦ ὁ τῷ διαβόλῳ καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἡτοιμασμένος χῶρος κολάσεως· μεγάλη μέντοι, διά τό πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ βασανιζομένων.»[822]. Θά τρυγήση γιά τήν κόλασιν τήν ἄμπελον τοῦ Ἀντιχρίστου ὁ

---

815. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. Α.
816. Ἔνθ' ἀνωτ. 352. Α΄.
817. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 146.
818. Δευτερονόμιον, ΛΒ΄, 32-33.
819. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 696. C.
820. Ἀποκ. Ἰω. 14,19.
821. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 696. C.
822. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352 Β.

ἄγγελος. «... ἄμπελον τήν κεχαρηκυῖαν τῇ δυσσεβείᾳ (= τήν καυχωμένην γιά τήν ἀσέβειαν) καί τούς πρό αὐτῆς ἅπαντας καλύψασαν ἀσελγεῖς, ἅτε καί ὑπ' αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ τῆς ἀπωλείας 'Αντιχρίστου ἐκβακχευθέντας (= ἐπειδή παρακινούμενοι ἀπό τόν 'Αντίχριστον χωρίς ντροπήν, μέ σατανικήν μανίαν, ἀσεβοῦν καί ἁμαρτάνουν).»[823].

Ἡ κόλασις, «ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ». εἶναι ἐκτός τῆς πόλεως. «καί ἐπατήθη ἡ ληνός ἔξω τῆς πόλεως »[824]. Ὡς πόλις θεωρεῖται ἡ ἐπιγεία, μᾶλλον δέ ἡ ἐπουρανία Ἱερουσαλήμ. «Καί γάρ ἔξω τῆς ἐπουρανίου πόλεως Ἱερουσαλήμ ὁ τῆς βασάνου τόπος καί τῶν ταύτης ἀξίων.»[825]. Ἡ Κόλασις δέν θά ἔχῃ καμμίαν σχέσιν καί ἐπικοινωνίαν μέ τόν Παράδεισον. Μεταξύ Κολάσεως καί Παραδείσου «χάσμα μέγα ἐστήρικται»[826]. «Ἔξω μέν τῆς τῶν δικαίων πόλεως ἡ ληνός πατηθήσεται... ἄμικτος γάρ ἡ τούτων ἔσται κατοίκησις, καθάπερ καί ὁ τρόπος γεγένηται.»[827]. Οἱ λαβόντες τό χάραγμα θά μείνουν ἐκτός τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, στήν κόλασιν, μετά τοῦ 'Αντιχρίστου. «Πάντες δέ οἱ λαβόντες τήν σφραγῖδα τοῦ 'Αντιχρίστου καί προσκυνήσαντες αὐτῷ, ὡς Θεῷ τῷ ἀγαθῷ, οὐκ ἔχουσί τινα μερίδα ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ· ἀλλά μετά τοῦ Δράκοντος βληθήσονται ἐν τῇ γεέννῃ.»[828].

Τό αἷμα, τό ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπό τήν ληνόν, συμβολίζει τήν δικαίαν τιμωρίαν. «... καί ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.»[829]. 'Αφοῦ «βότρυας τούς ἁμαρτωλούς περιλείπεται νοεῖν (= πρέπει νά νοοῦμεν)»[830], ἑπομένως «καί τό αἷμα εἰς τάς πονηράς αὐτῶν πράξεις τροπολογεῖ (= συμβολίζει), τῆς δικαίας ἐπ' αὐταῖς ἐκδικίας (= τιμωρίας) σαφοῦς ἅπασι γινομένης.»[831]. Μέ τήν εἰκόνα αὐτήν συμβολίζεται ἡ δικαία τιμωρία, ἡ σφαγή τῶν ἀσεβῶν σέ μίαν κρίσιν ἐθνῶν καί γενικήν μάχην, ὅπως «εἰς τόν τόπον τόν καλούμενον Ἑβραϊστί 'Αρμαγεδών.»[832]. «Καί ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ». Ληνός ἡ τιμωρία. «Αἷμα δέ ἐκ τῶν ὑποδίκων πατουμένων χεόμενον, τήν δικαίαν καί ἀδέκαστον τοῦ Θεοῦ κρίσιν κέκληκεν (= ὀνομάζει)... δι' οὗ (αἵματος) ἡ ληψομένη τούς ἀξίους (κολάσεως) δείκνυται κόλασις.»[833]. Ἡ κόλασις, «ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ», εἶ-

---

823. 'Αρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 696. D.
824. 'Αποκ. Ἰω. 14,20.
825. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. D.
826. Λουκ. 16,26.
827. 'Ανδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 352. Β.
828. 'Εφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξδ.
829. 'Αποκ. Ἰω. 14,20.
830. 'Αρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 697. Α.
831. 'Αρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 697. Α.
832. 'Αποκ. Ἰω. 16,16.
833. 'Ανδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. C.

ναι καί ἐπιγεία καί κυρίως ἡ αἰωνία κόλασις.

Τό αἷμα, τό ὁποῖον ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ληνοῦ «ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.»[834], λαμβάνεται κυριολεκτικῶς καί μεταφορικῶς. Κατά τόν Π. Μπρατσιώτην «τό ἐκ τῆς πληρωθείσης ληνοῦ ὑπερεκχειλίσαν καί ἐκχυνόμενον αἷμα εἶναι τοσοῦτον, ὥστε φθάνει μέχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἐντός αὐτοῦ οἱονεί πλεόντων ἵππων, εἴτε τῶν ἐχθρῶν (πρβ. 16,1 καί 20,6) εἴτε τοῦ θριαμβευτοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ (πρβ. 19,14) καί δή εἰς ἔκτασιν 1600 σταδίων, τ.ἔ 307.200 μέτρων.»[835]. Ὁ ἀριθμός αὐτός, ὁ ὁποῖος δηλώνει τό μέγα μέγεθος τοῦ χώρου τῆς σφαγῆς, σημαίνει κατά τινας τήν ἔκτασιν τῆς Παλαιστίνης, ἡ ὁποία ἀπό τήν Τύρον μέχρι τά αἰγυπτιακά σύνορα εἶναι 1664 στάδια[836]. Φθάνει τό αἷμα σφαγῆς μέχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων «ὡς θηλυμανῶν ἵππων (τῶν ἀσεβῶν)..., διότι χαλινόν ἐν ταῖς ἡδοναῖς καί ταῖς ἀθεμιτουργίαις οὐκ ἔγνωσαν.»[837], ἐπειδή δηλαδή ὡς θηλυμανεῖς ἵπποι, οἱ ὀπαδοί τοῦ Ἀντιχρίστου, διέρρηξαν κάθε φραγμόν ἠθικόν καί χαλινόν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Κατά τούς Πατέρας μεταφορική ἡ σημασία τοῦ αἵματος, πού ἐξέρχεται ἀπό «τήν ληνόν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ» καί φθάνει «ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων». Σάρξ καί αἷμα συμβολίζει τήν ἀκολασίαν, τήν σαρκολατρείαν. «Διό καί τό αἷμα εἰς τάς πονηράς αὐτῶν πράξεις τροπολογεῖ (= συμβολίζει).»[838].

Ἡ πίστις καί ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἶναι ὑπέρβασις τοῦ νόμου τῆς σαρκός, εἶναι ἄνωθεν διά τῆς Χάριτος. Γι' αὐτό εἶπεν ὁ Χριστός στόν Πέτρον μετά τήν ὁμολογίαν πίστεως: «μακάριος εἶ, Σίμων Βαριωνᾶ, ὅτι σάρξ καί αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.»[839].

Ὡς «ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ» θεωρεῖται ὁ ἐπίγειος καί ὁ αἰώνιος κολασμός τῆς ἁμαρτίας. Παρά τόν κολασμόν γιά τόν μετριασμόν τῆς ἁμαρτίας, ἡ ἁμαρτία καί ἡ ἀσέβεια τοῦ ἀντιχριστισμοῦ πλεονάζει καί ὑπερβαίνει κάθε ἀνθρώπινον ὅριον, ὅπως ἑρμηνεύει ὁ Ἄνθιμος Ἱεροσολύμων. «Ληνός δέ τοῦ θυμοῦ (τοῦ Θεοῦ) ἐστιν ἡ συνοχή καί θλῖψις τῶν σφοδροτάτων βασάνων, αἵτινες καταπατήσουσι καί πιέσουσιν αὐτούς, καί ἐκθλίψουσιν, ὥστε ὑπερεκχεῖσθαι τό αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ, τουτέστιν ὥστε ἐμφανές γενέσθαι τό ὑπέρμετρον τῆς κακίας καί ἀσελγείας αὐτῶν...»[840].

---

834. Ἀποκ. Ἰω. 14,20.
835. Π.Ἰ. Μπρατσιώτου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 232.
836. Ἔνθ' ἀνωτ.
837. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. C.
838. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 697. Α.
839. Ματθ. 16,17.
840. Ἀνθίμου Ἱεροσολύμων, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 147.

Τό ξεχύλισμα τοῦ αἵματος δηλώνει τόν ἀσυγκράτητον πλεονασμόν καί τήν ἐξάπλωσιν τῆς ἀντίχριστης ἀσεβείας. «Καί ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.». Καί ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία καί ἔφθασεν μέχρι τούς χαλινούς τῶν ἵππων. Δηλαδή οἱ ἀσεβεῖς ὀπαδοί τοῦ Ἀντιχρίστου ἀπέρριψαν κάθε ἠθικόν φραγμόν, ὁ ὁποῖος ὡρίσθη κάτωθεν γιά τήν ἠθικοποίησιν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καί διέρρηξαν κάθε ἠθικόν χαλινόν, ὁ ὁποῖος ἐδόθη ἄνωθεν διά τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καί αὐτοῦ τοῦ σαρκωθέντος Ἰ. Χριστοῦ. Ἔτσι τελείως ἀχαλίνωτοι, ἄνευ ἱεροῦ καί ὁσίου, ὡς θηλυμανεῖς ἵπποι ἀφηνιασμένοι, ἁμαρτάνουν καί ἀσεβοῦν καί ὑβρίζουν καί βλασφημοῦν καί ἀνθρώπινον καί θεῖον νόμον. Ἡ ἁμαρτία λοιπόν, τό «αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ» καί ἡ ἀσέβεια ἀποστασίας φθάνει μέχρι τούς «χαλινούς τῶν ἵππων», μέχρι δηλαδή τήν διάρρηξιν τῶν ἠθικῶν χαλινῶν, τοῦ νόμου τοῦ Πνεύματος καί τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Αὐτή ἡ ἀσέβεια εἶναι ἡ αἰτία τοῦ κολασμοῦ των. «Ὅτιπερ ἐπειδή ἵπποι θηλυμανεῖς ἐγκείμενοι ταῖς ἡδοναῖς γεγόνασιν, ἄχρι τῶν χαλινῶν ταῖς τιμωρίαις ληφθήσονται, ἤτοι ταῖς κολάσεσι κατασχεθήσονται. Ὅτι (διότι) χαλινόν ἐν ταῖς ἡδοναῖς οὐκ ἔγνωσαν.»[841].

Διά τῆς φράσεως «καί ἐξῆλθεν αἷμα ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων...» δηλοῦνται μεταφορικῶς τά ἀκόλουθα: Ὑπό τόν ὅρον «αἷμα» συμβολίζεται ἡ πλεονάζουσα, κατακλυσμική ἁμαρτία, ἡ ὁποία ἐπί τοῦ Ἀντιχρίστου θά γίνη τρόπος ζωῆς τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων καί θά ἀπειλήση νά ἐπηρεάση καί πλανήση σχεδόν ὅλους τούς ἀνθρώπους, ὅπως ἐπί τοῦ Νῶε.

Ὑπό τόν ὅρον «ἵπποι» συμβολίζονται οἱ ἄνθρωποι ἤ οἱ ἄγγελοι. Ἐάν ἐννοήσωμεν ὡς «ἵππους» τούς ἀνθρώπους, τότε ἡ φράσις «αἷμα ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων» σημαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία καί ἡ ἀσέβεια καταργεῖ κάθε ἠθικόν χαλινόν.

Ὑπό τόν ὅρον «χαλινοί» συμβολίζεται πρῶτον κάθε θεῖος ἤ ἀνθρώπινος ἠθικός φραγμός καί κανών, τόν ὁποῖον ἑκουσίως δέχεται ὁ ἄνθρωπος καί πειθαρχεῖ σ' αὐτόν. Ὅσον χρειάζονται οἱ ὑλικοί χαλινοί στούς ἀλόγους ἵππους, τόσον χρειάζονται οἱ ἠθικοί χαλινοί, οἱ ἠθικοί κανόνες καί οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ στούς ἐλλόγους ἵππους, στούς ἀνθρώπους, γιά νά αὐτοπειθαρχοῦν καί διατηροῦν τήν λογικότητά τους. Ἄνευ τῶν ἠθικῶν αὐτῶν χαλινῶν οἱ ἄνθρωποι, ὡς ἀχαλίνωτοι, ἀφηνιασμένοι ἵπποι, ἄγονται καί φέρονται ἀπό τήν ἁμαρτίαν, τά πάθη, τόν Ἀντίχριστον.

Ὑπό τόν ὅρον «χαλινοί» δεύτερον συμβολίζονται οἱ ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι «κωλύουσιν ὥς τισι χαλινοῖς ταῖς ἑαυτῶν συνεργίαις τούς ἀν-

---

841. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 353. Α.

θρώπους ἀπό τῶν θεομισῶν πράξεων.»[842]. Δηλαδή οἱ ἄγγελοι ὡς ἠθικοί χαλινοί ἐμποδίζουν μέ τήν θείαν συνέργειάν των τούς ἀνθρώπους ἀπό τίς θεομίσητες πράξεις. Τό ἀντίχριστον ἦθος ἀπορρίπτει αὐτήν τήν συνεργίαν τῶν ἀγγέλων, τόν θεῖον αὐτόν χαλινόν τῆς Χάριτος, ὅπως λέγει ὁ 'Αρέθας. «Τοιγαροῦν (= λοιπόν) καί πρός τούς θείους συνεργούς (= ἀγγέλους) τοῦ δυνησίου (= δυσχαλινώτου ἀπειθείας) ἐπιδεδειγμένου...»[843]. Ἔτσι οἱ ἀχαλίνωτοι ἀσεβεῖς δέν ὑπακούουν οὔτε στήν συνείδησιν, οὔτε στούς θείους καί ἀνθρωπίνους νόμους, οὔτε στούς ἁγίους ἀγγέλους, οὔτε στόν Θεόν, ἀλλά μόνον στόν σατανᾶ καί στόν 'Αντίχριστον, οἰστρηλατούμενοι ἀπό τό σατανικόν ἀντίχριστον πνεῦμα, βακχευόμενοι ἀπό αὐτόν τόν 'Αντίχριστον.

Ἡ ἀσέβεια καί ἀκολασία τῶν ὀπαδῶν τοῦ 'Αντιχρίστου ὑπερβαίνει κάθε ὅριον. Τό ὑπέρμετρον τῆς κακίας αὐτῆς ἀποδεικνύεται «ἐκ τοῦ οὐδαμῶς σωφρονισθῆναι αὐτούς ἀπό τε τῶν κοινῶν ἐννοιῶν (= ἠθικῶν κανόνων), καί ἀπό τῶν τιμωριῶν τῶν εἰς πολλούς γεγενημένων, ἀλλά παροιστρήσαντες ὡς θηλυμανεῖς ἵπποι ἄχρι καί τούς χαλινούς τῶν ἡνιοχούντων αὐτούς ἀγγέλων ἀποπτύσαι (= νά ἀπορρίψουν) καί ἀφηνιάσαι.»[844]. Δηλαδή ὄχι μόνον τούς ἀνθρωπίνους, ἀλλά καί τούς θείους χαλινούς καί τήν ἀγγελικήν προστασίαν ἀπέρριψαν καί ἀφηνίασαν. Ἔτσι, ἀφοῦ ἀποπτύουν κάθε ἠθικόν κανόνα καί ποδοπατοῦν κάθε ἐντολήν τοῦ Θεοῦ καί ἀρνοῦνται αὐτήν τήν Θ. Χάριν, γιά τήν ἐξασφάλισιν τῆς ὁποίας ἀγωνίζονται οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, βλασφημοῦν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί αὐτόν τόν ἐν Τριάδι Θεόν. Γι' αὐτό εἶναι δικαία ἡ μεγάλη τιμωρία των, ἡ αἰωνία κόλασις.

Εἶναι φυσικόν ἐπακόλουθον γι' αὐτήν τήν ἀποστασίαν ἡ τιμωρία τῶν ἀποστατῶν κατά τόν 'Αρέθα: «Καί οὕτω δικαία ὡς (= διότι) μηδέ τοῖς ἄνωθεν εἰς ἐποψίαν ταχθεῖσι ἀγγέλοις ὑπακοῦσαι... Οἵ (= αὐτοί οἱ ἀσεβεῖς) καί τοσοῦτον ἐξώστρησαν (= ἔγιναν μανιώδεις ὑπό τοῦ οἴστρου τοῦ διαβόλου), ὡς (= ὥστε) μή μόνον τάς φυσικάς... παρεσχημένας (= δοσμένας) ὑπό τοῦ Πλάστου ἐννοίας (= ἠθικούς κανόνας, ἐντολάς) ἀτιμᾶσαι, ἀλλά γε δή καί τάς ἀπό τῶν θείων ἀγγέλων... Τοιγαροῦν... πρόφαντος (= φανερά) ἅπασιν ἡ τούτων ἐξ ἀπειθείας μάστιξ (= τιμωρία) καθίσταται.»[845].

Ἡ φράσις «ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων» δύναται νά σημαίνη ὅτι ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀκολασία ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ 'Αντιχρίστου θά πληρώση τήν ληνόν, δηλαδή τήν ἀκόλαστην κοινωνίαν

842. 'Αρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 697. Α.
843. 'Αρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 697. Β.
844. 'Ανθίμου 'Ιεροσολύμων, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 147.
845. 'Αρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 697. Β.

τῶν ἀνθρώπων καί θά ξεχυλίση, θά πλεονάση καί θά φθάση μέχρι «τούς χαλινούς τῶν ἵππων». Δηλαδή ὅριον τῆς ἁμαρτίας θά εἶναι «οἱ χαλινοί τῶν ἵππων», ὁ θεῖος νόμος, τόν ὁποῖον μέ πιστότητα τηροῦν οἱ ἄγγελοι. Ἑπομένως ἡ ἀκολασία θά κατακλύση ὅλην τήν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν καί τό μόνον ὅριον θά εἶναι οἱ ἄγγελοι, οἱ ὁποῖοι δέν θά γίνουν ποτέ ἀχαλίνωτοι, ὅπως οἱ ἄνθρωποι.

Οἱ ἄγγελοι ἐνίοτε στήν Γραφήν χαρακτηρίζονται ὡς ἵπποι τοῦ Θεοῦ. «Ὅτι ἐπιβήση ἐπί τούς ἵππους σου, καί ἡ ἱππασία σου σωτηρία»[846]. Ὁ Θεός εἶναι «ὁ περιπατῶν ἐπί πτερύγων ἀνέμων»[847] καί ὁ «καθήμενος ἐπί τῶν χερουβίμ»[848]. Κατά τόν Ἀνδρέα Καισαρείας «τούς τιμωρούς ἀγγέλους... τροπικῶς (= συμβολικῶς) ἵππους ὀνομάζειν τῇ θείᾳ Γραφῇ σύνηθες.»[849].

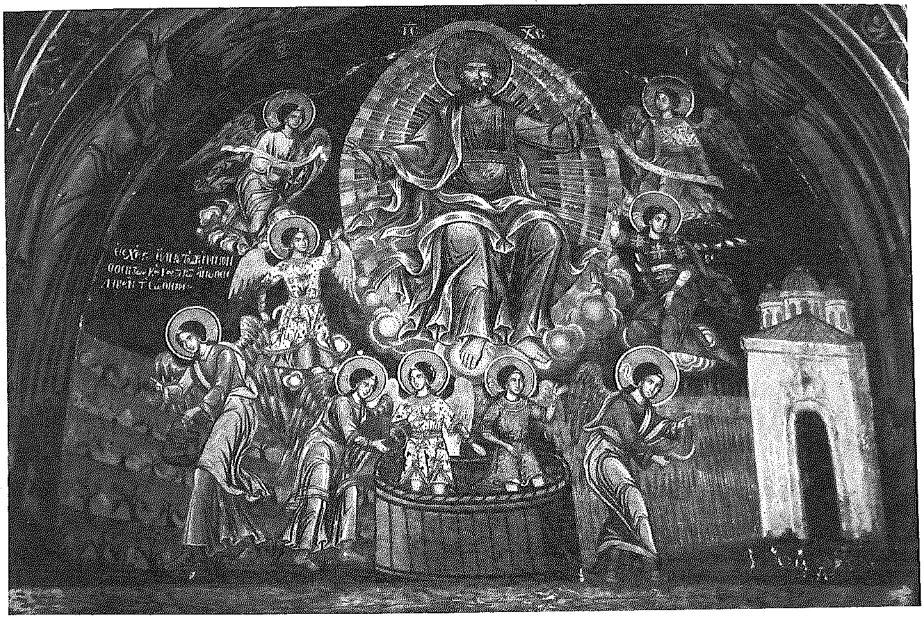

(Τοιχογραφία Νάρθηκος Ἱ. Μ. Φιλοθέου, Ἁγ. Ὄρους. Ἀποκ. 14, 18-20).
Ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ. Σύμβολον τῆς ἐπιγείου καί αἰωνίου κολάσεως, ἐξ αἰτίας τῆς κορυφώσεως τῆς ἀκολασίας, τῆς ἁμαρτωλότητος καί ἀμετανοησίας.

846. Ἀββακούμ, 3,8.
847. Ψαλμός 103,3.
848. Δ΄ Βασιλειῶν 19,15. Πρβλ. Β΄ Βασιλ. 6,2. 22,11. Α΄ παραλειπ. 13,6. 28,18. Ψαλμ. 98,1. Ἡσαΐου, 37,16.
849. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. D.

Ἡ φράσις λοιπόν «ἐξῆλθεν αἷμα.. ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων» σημαίνει ὅτι ἔφθασεν ἡ ἁμαρτία μέχρι τό ἔσχατον ὅριον, μέχρι τούς ἀγγέλους, ὅτι μόνον οἱ ἄγγελοι ἔμειναν σταθεροί ἔχοντες ὡς χαλινόν τόν θεῖον Νόμον. «Χαλινούς δέ αἱ ἅγιαι δυνάμεις τό θεῖον ἔχουσιν πρόσταγμα»[850].

Ὅπως καί νά θεωρήσωμεν τήν ἔννοιαν τοῦ στίχου «καί ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων», ἐξάγομεν τό αὐτό συμπέρασμα:

Πρῶτον, κατά ἀλληγορικήν ἑρμηνείαν ἡ ἁμαρτία καί ἀκολασία πλεονάζει ἀπεριόριστα μέ μόνον ὅριον τούς σταθερούς ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι χαλιναγωγοῦνται ἀπό τόν Θεόν. Ἡ ἁμαρτία δηλαδή φθάνει μέχρι τόν Θεόν καί προκαλεῖ τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ. Δεύτερον, κατά κυριολεκτικήν ἑρμηνείαν, ἡ ἀκολασία αὐτή, ὡς ἄλλοτε ἐπί Νῶε ἡ σαρκολατρεία κολάζεται καί μέ γενικήν ἐπί γῆς καταστροφήν καί σφαγήν, ἐκ τῆς ὁποίας σφαγῆς τό πλημμυρίζον αἷμα ἀνέρχεται μέχρι τά χαλινάρια τῶν ἵππων. Βεβαία ἡ τιμωρία τῶν προσκυνούντων τόν Ἀντίχριστον καί δεχομένων τό χάραγμα αὐτοῦ. Ὁ θρῆνος τοῦ κολασμοῦ θά φθάση μέχρι τόν οὐρανόν. «Μέχρι δέ τῶν χαλινῶν αὐτῶν (= τῶν ἀγγέλων) φθάνειν τάς ἐκείνων οἰμωγάς αἰκιζομένων (ἀπό τήν δοκιμασίαν τῆς σφαγῆς).»[851]. Τρίτον, θά εἶναι αἰώνιος ὁ κολασμός «ἔξω τῆς πόλεως» Ἱερουσαλήμ, ἔξω ἀπό τήν οὐρανίαν Ἱερουσαλήμ. Κληρονομία τῶν χαραγμένων ἡ αἰωνία κόλασις.

Θά εἶναι αἰωνία ἡ κόλασις, διότι τό μέγεθος τῆς ἁμαρτίας καί ἀμετανοησίας εἶναι μέγα. Τοῦτο δηλοῦται διά τῆς φράσεως «ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων»[852]. Κατά κυριολεκτικήν ἑρμηνείαν τό αἷμα ἐκ τῆς μεγάλης σφαγῆς θά πλημμυρίση εἰς ἔκτασιν 1600 σταδίων (307.200 μέτρα) καί θά ἀνέλθη μέχρι τά χαλινάρια τῶν ἵππων σέ ὅλην τήν ἔκτασιν τῶν 1600 σταδίων ἤ τουλάχιστον εἰς ὡρισμένα σημεῖα. Ἀλλά τέτοια σφαγή δέν ἔγινε ποτέ στό παρελθόν, ὅταν οἱ πολεμικοί «ἵπποι» εἶχαν τόν πρῶτον λόγον στήν μάχην. Στήν σύγχρονην ἐποχήν μέ τά ἰσχυρά συμβατικά καί τά πανίσχυρα πυρηνικά ὅπλα οἱ ἵπποι δέν χρησιμεύουν. Ἀλλά μήπως κάποια μεγάλη σφαγή μέ τά σύγχρονα ὅπλα προκαλέση τόσην αἱματοχυσίαν, ὥστε τό χαλινάρι τοῦ ἵππου νά ἐγγίση στό αἷμα αὐτό; Φαίνεται ἀπίθανον, ἀλλά ὁ Θεός δύναται καί τίς λίμνες καί τά ποτάμια νά κάμη αἷμα.

Φρονοῦμεν ὅτι ὁ στίχος αὐτός «καί ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων» κυρίως ἀλ-

850. Ἔνθ' ἀνωτ.

851. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 352. D.

852. Ἀποκ. Ἰω. 14,20.

ληγορεῖ τήν μεγάλην τιμωρίαν, τόν ἐπίγειον καί κυρίως τόν αἰώνιον κολασμόν ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης ἁμαρτωλότητος καί ἀμετανοησίας. Αὐτό τό μέγεθος τῆς ἀκολασίας καί ἀμετανοησίας συμβολίζει ὁ ἀριθμός 1600. Ἡ ἐπιγεία καί ἡ αἰωνία τιμωρία ἔχουν ὡς αἰτίαν τήν κατακλυσμικήν ἁμαρτίαν. Ἡ φράσις «ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων» σημαίνει τήν αἰτίαν, διά τήν ὁποίαν ὁ Θεός θά ἐπιτρέψη τήν κόλασιν, ὅπως ἑρμηνεύει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. «... ἡ ληψομένη τούς ἀξίους (κολάσεως) δείκνυται κόλασις... Ἀπό χιλίων δέ καί ἑξακοσίων σταδίων προϊοῦσα (= ἐπειδή προέρχεται ἡ κόλασις, ἡ τιμωρία) διά τό τῆς πονηρίας αὐτῶν τέλειον.»[853]. Ἡ φράσις λοιπόν «ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων» μᾶλλον εἶναι προσδιορισμός αἰτίας καί ὄχι τόπου καί δηλοῖ τό ἀπροσμέτρητον τῆς κακίας, ἡ ὁποία παραλληλίζεται μέ ἐκείνην τῆς ἐποχῆς τοῦ Νῶε.

Ἡ ἐπιγεία καί ἡ αἰωνία τιμωρία θά ἐπέλθη «διά τό τῆς πονηρίας τέλειον», ἐξ αἰτίας δηλαδή τῆς ἄκρας πονηρίας καί κακίας. Αὐτό τό ἄμετρον τῆς κακίας, ἡ ὁποία γίνεται αἰτία αἰωνίου κολάσσεως, δηλοῦται μέ τόν ἀριθμόν (1600), ὅπως ἑρμηνεύουν οἱ Πατέρες. Ὁ ἀριθμός (600) θυμίζει τόν κατακλυσμόν τοῦ Νῶε. «ἑξακοσιοστῷ δέ ἔτει τοῦ Νῶε τήν ἁμαρτίαν ὕδατι κατακλυσθεῖσαν ἔγνωμεν.»[854]. Ὁ ἀριθμός (600) συμβολίζει «τήν ἐπιμελῆ τῆς ἁμαρτίας ἐργασίαν»[855], ὅπως ἐπί τοῦ Νῶε, καί τήν ἀμετανοησίαν. Ὁ ἀριθμός (1000) σημαίνει τό ἄμετρον τῆς κακίας· «τῆς δεκάδος τῶν ἑκατοντάδων (= 10×100=1000) δηλούσης τῆς κακίας τό μέγεθος»[856], τό ἄμετρον δηλαδή.«Ἡ χιλιάς γάρ, ἀριθμῶν τελειότατος.»[857]. Δηλοῦται λοιπόν διά τοῦ (1600) ἡ τελεία, ἡ ἄκρα κακία. Χίλιες φορές δηλαδή τό (600), ἡ ἀμετανόητη κακία, ὡς ἐπί Νῶε. Ἡ κακία καί ἀμετανοησία, λοιπόν πολλαπλασιαζομένη ἐπί τό ἄπειρον. Ἐπομένως μέ τήν φράσιν «ἀπό σταδίων χιλίων ἑξακοσίων» δηλοῦται ὄχι ἡ τοπική ἀπόστασις, ἀλλά ἡ ἠθική ἀπόστασις, ἡ μεγίστη ἀποστασία ἀπό τόν Θεόν καί τόν νόμον του ἐξ αἰτίας τῆς τελείας ἁμαρτωλότητος καί ἀμετανοησίας. Δι' αὐτήν τήν αἰτίαν ἡ μεγάλη τιμωρία. Δι' αὐτό ἡ αἰωνία κόλασις.

ε) Διατί ὁ ἐπίγειος καί ὁ αἰώνιος κολασμός

Οἱ λαμβάνοντες τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου θά λάβουν καί τήν αὐτήν τιμωρίαν μέ τόν Ἀντίχριστον, ὅπως λέγει ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος. «καί ἄγεται ὁ τύραννος, δεδεμένος ὑπό ἀγγέλων, σύν πᾶσι τοῖς δαίμοσιν, ἐ-

853. Ἀνδρέου Καισ. Μ. 106, 352. C.
854. Ἔνθ' ἀνωτ.
855. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 353. Α.
856. Ἔνθ' ἀνωτ.
857. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 352. C.

νώπιον τοῦ βήματος· καί οἱ λαβόντες τήν αὐτοῦ σφραγῖδα (= τό χάραγμα), καί πάντες οἱ ἀσεβεῖς καί ἁμαρτωλοί δεδεμένοι.»[858].

Ὁ αἰώνιος κολασμός τῶν δεχομένων τό χάραγμα χαρακτηρίζεται ὡς δεύτερος θάνατος. Οἱ χαραγμένοι θά τύχουν τῆς αὐτῆς τιμωρίας μετά τοῦ Ἀντιχρίστου[859]. Θά πραγματοποιηθῆ λοιπόν ἡ τιμωρία τῶν χαραγμένων κατά τρόπον, ὥστε «καί τούτους κοινωνῆσαι τοῖς ἀπατήσασιν αὐτούς τοῦ δευτέρου θανάτου, τῆς αἰωνίου κολάσεως»[860].

Θά γίνη αὐτός ὁ αὐστηρός ἐπίγειος καί αἰώνιος κολασμός γιά τούς ἑξῆς λόγους: Πρῶτον, γιά νά γνωρίσουν πάντες τήν ἀπάτην τοῦ Ἀντιχρίστου καί παύσουν νά τόν ἀκολουθοῦν. «Ὅπως ἄν, γνόντες ὅτι ἀπατηλός ἐστιν ὁ παρ' αὐτῶν ὡς Θεός δοξαζόμενος, τῆς πλάνης παύσωνται»[861]. Δεύτερον, γιά νά γίνη μισητή ἡ ἁμαρτία ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων καί τοῦ κολασμοῦ της. «οἷς (σ' αὐτούς) λυσιτελές (= ὠφέλιμον) κρίνεται τῇ πικρίᾳ τῶν ὀδυνηρῶν ἐπιφορῶν στυγητήν (= μισητήν) γίνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις τήν ἁμαρτίαν, ὡς τούτων μητέρα καί πρόξενον.»[862]. Τρίτον, γιά νά κολασθῆ καί ἀργήση αὐτή ἡ ἁμαρτία. «Τό ἀργίαν καί ἀπραξίαν σχεῖν τῶν πονηρῶν ἐπιτηδευμάτων...»[863].

Χρειάζεται λοιπόν πολλή προσοχή. Ὁ Χριστιανός ὀφείλει νά ἀνήκη μόνον στόν Χριστόν. Δέν μπορεῖ νά συνδυάση Χριστόν καί Ἀντίχριστον, σταυρόν καί «666». Ἡ μία πίστις ἀποκλείει τήν ἄλλην. Ὅταν δέχεται ὁ πιστός τόν Χριστόν καί τόν σταυρόν, σημαίνει ὅτι ἔχει ἀπορρίψει τόν Ἀντίχριστον καί τό «666». Ὅταν δέχεται κάποιος τό «666», σημαίνει ὅτι ἔχει ἀπορρίψει κατ' ἔννοιαν καί ἐν συνεχείᾳ κατ' ἐνέργειαν τόν σταυρόν καί τόν Χριστόν. Καί τά δύο δέν συμβιβάζονται. Γιά νά ἐνεργήση διά τῆς πίστεως ὁ σταυρός, πρέπει νά ἀπορριφθῆ τό «666».

Ἡ συνειδητή ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει ἀπόρριψιν τοῦ σταυροῦ, ἀπενεργοποίησιν τοῦ σταυροῦ, ἀπώλειαν τῆς θείας Χάριτος, αἰωνίαν κόλασιν. Ὑπάρχει ὁ φόβος καί σέ ἕνα λεπτόν, μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ «666», πού σημαίνει ἄρνησιν ὁμολογίας τοῦ Χριστοῦ καί μπορεῖ νά προκαλέση ἐσωτερικήν ἀλλοίωσιν καί ἀλλοτρίωσιν ἀπό τόν Χριστόν, ὑπάρχει ὁ φόβος τῆς κολάσεως. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» δέν εἶναι συγγνωστόν, μικρόν ἁμάρτημα, ὅπως λέγει ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος. «Καί ἀσύγγνωστος ὁ τοιοῦτος εὑρίσκεται ἐν τῇ κρίσει, αὐτοψεί γάρ εὑρίσκεται ὅτι ἐπίστευσε τῷ τυράννῳ ἑκουσίως.»[864].

---

858. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. Τξε.
859. Ἀποκ. Ἰω. 19,20-21.
860. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 408. Β.
861. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 364. C.
862. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 297. C.
863. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 748. Β.-C.
864. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. τξα.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΣΧΕΣΙΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΟΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ, ΗΘΙΚΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΟΙ ΔΥΟ ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ

1. Διάκρισις ὁρατοῦ, ἐξωτερικοῦ καί ἀοράτου, ἠθικοῦ χαράγματος

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἔχει δύο μορφές. Εἶναι ἀόρατον, ἠθικόν χάραγμα, ἐσωτερική σφραγίδα τῆς ψυχῆς, ὅπως λεπτομερῶς εἴδαμε στό πρῶτον μέρος. Εἶναι καί ὁρατόν, συγκεκριμένον χάραγμα, ἐξωτερική σφραγίδα τοῦ σώματος καί τῶν ἀντικειμένων, ὅπως διά πλείστων εἴδαμε στό Α΄ καί Β΄ μέρος. Δέν ἐπιτρέπεται νά ἀγνοοῦμε τήν διπλῆν αὐτήν μορφήν τοῦ χαράγματος.

Ἀνέκαθεν ὑπῆρχε τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα ὡς μία κατάστασις ἠθικῆς πωρώσεως καί παγίου ἀντιχρίστου ἀρνητισμοῦ, ἀμετανοησίας καί βλασφημίας κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν ἀνησυχούσαμε, διότι κανείς δέν ἀναγκαζόταν νά δεχθῆ αὐτό τό χάραγμα καί νά ἀποκτήση τό ἀντίχριστον ἦθος. Τώρα ἀνησυχοῦμε, διότι τό ὁρατόν χάραγμα τῆς Ἀποκαλύψεως, τό «χξς΄» (666), γιά πρώτην φοράν στούς αἰῶνες χαράσσεται παντοῦ σέ ἔμψυχα καί ἄψυχα. Τό χάραγμα «666» πλημμυρίζει τήν ἀνθρωπότητα ὡς σημαία ὑποδοχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου. Παράλληλα ἡ ἀντίχριστη κουλτούρα καί κοσμοθεωρία χαράσσεται στίς καρδιές ἀνθρώπων, κυρίως νέων, καί εἶναι σάν νά ἔχουν μέσα τους ὄχι μόνον τό εἴδωλον τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου, ἀλλά καί αὐτόν τόν Σατανᾶ.

Πρίν ἀπό τήν προβολήν τοῦ «666» πολλά σύμβολα ἦταν δυνατόν νά θεωρηθοῦν ὡς χαράγματα καί ὑπῆρχε δυνατότης νά λειτουργήσουν ὡς χαράγματα, ἐάν ἐσυμβόλιζαν τήν ὑποταγήν στόν ἀντίχριστον Σατα-

νά καί τήν προσκύνησιν τῆς εἰκόνος αὐτοῦ, τῆς ἀθέου, ἀντιχρίστου ἐξουσίας. Ἀλλά τώρα πλέον τό «666», τό ὁποῖον χαράσσεται παντοῦ καί πρόκειται νά σφραγίση ὅλους τούς ἀνθρώπους, δέν εἶναι ἕνα ἀπό τά χαράγματα, ἀλλά εἶναι «τό χάραγμα», τό δεδομένον ὁρατόν χάραγμα τῆς Ἀποκαλύψεως, εἶναι «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (τοῦ Ἀντιχρίστου)»[865]. «καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄ (666)»[866].

Διακρίνεται λοιπόν τό ὁρατόν χάραγμα ἀπό τό ἀόρατον ἠθικόν. Τό ἀόρατον, ἠθικόν χάραγμα σχηματίζεται βαθμηδόν. Ἀρχίζει μέ τήν ἅλωσιν τοῦ προσώπου ἀπό τήν ἀντίχριστην σατανικήν ἐνέργειαν, διά τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἀρχικά δυσκίνητος στό ἀγαθόν καί εὐκίνητος στό κακόν καί τελικά γίνεται ἀκίνητος στό ἀγαθόν καί μόνον κινητός στό κακόν, ὁπότε ἀποκτᾶ τό ἀντίχριστον ἦθος, δεσμεύεται ἡ βούλησις, ὁ λόγος, τό ἔργον στόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν καί ὅλη ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου μέ λόγον ἤ ἔργον σφραγίζεται ἀπό τόν ἀντίχριστον Σατανᾶ.

Τό ὁρατόν ὅμως χάραγμα εἶναι δυνατόν νά ἐπιβληθῆ καί χαραχθῆ καί σέ μίαν στιγμήν. Ἡ συνειδητοποίησις τῆς λειτουργίας τοῦ ὁρατοῦ χαράγματος «666» γίνεται βαθμηδόν καί συμβάλλει στήν δημιουργίαν καί τοῦ ἐσωτερικοῦ χαράγματος. Γίνεται τρόπον τινά τό «666» τό κάτοπτρον προβολῆς τοῦ ἀντιχρίστου ἤθους, τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας καί τῆς ἀνακλάσεως στήν ψυχήν. Τό χάραγμα «666» ὡς σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου προβάλλει τόν Ἀντίχριστον στόν ἔσω ἄνθρωπον.

Οἱ ὑπομνηματιστές τῆς Ἀποκαλύψεως καί γενικά οἱ Πατέρες δέν κάμουν σαφῆ διάκρισιν μεταξύ ὁρατοῦ, ἐξωτερικοῦ χαράγματος καί ἐσωτερικοῦ, ἠθικοῦ χαράγματος. Ἄλλοτε ὁμιλοῦν περί τῆς μίας ὄψεως, ἄλλοτε περί τῆς ἄλλης. Ἄλλοτε θεωροῦν τό χάραγμα ὡς ἠθικήν ἐσωτερικήν σφραγῖδα, πού ἐκφράζεται μέ ἀντίχριστον λόγον, ἔργον, πολιτείαν. Ἄλλοτε θεωροῦν τό χάραγμα ὡς ὁρατήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου. «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ (= τοῦ Ἀντιχρίστου) ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς΄.»[867].

Οἱ Πατέρες δέν κάμουν συστηματικήν ἀνάλυσιν τοῦ χαράγματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Τονίζουν χωρίς συστηματικήν θεώρησιν πότε τήν μίαν, πότε τήν ἄλλην ὄψιν. Ἀσχολοῦνται περισσότερον μέ τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα, διότι τό «χξς΄» (666), τό ὁρατόν χάραγμα, τότε δέν ἀποτελοῦσε πρόβλημα, δέν ἐχρησιμοποιεῖτο. Σήμερα ὅμως τό «χξς΄» (666), μέ τήν ραγδαίαν ἐξάπλωσίν του, μᾶς προβληματίζει καί

865. Ἀποκ. Ἰω. 13,17.
866. Ἀποκ. Ἰω. 13,18.
867. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).

γεννᾶται ἡ ὑποψία, μήπως πλησιάζει ἡ ἐμφάνισις τοῦ «ἰδιοτρόπως καί ἐξαιρέτως 'Αντιχρίστου.»[868].

Οἱ Πατέρες κυρίως ὡμίλησαν γιά τό ἠθικόν νόημα τοῦ χαράγματος τοῦ 'Αντιχρίστου. Εἶπαν λεπτομερῶς τί συμβολίζει τό «χξς'» (666). Δέν ἐσχολίασαν ὅμως ἐπαρκῶς τήν χρῆσιν του, τήν ἐνέργειάν του, τίς συνέπειές του κλπ, διότι τότε δέν ἦταν ἐν χρήσει τό «χξς'» (666). Σήμερα δέν μποροῦμε νά βλέπωμε μόνον τό ἠθικόν, ἐσωτερικόν χάραγμα, διότι τά πάντα κατακλύζονται ἀπό τό δεδομένον χάραγμα «666». 'Η ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει ὑποταγήν στόν 'Αντίχριστον. Δέν θά ἐδεχόμεθα ποτέ σάν σφραγῖδα στό μέτωπόν μας τήν λέξιν «ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ». Πῶς θά δεχθοῦμε τό «666», πού σημαίνει 'Αντίχριστον καί μάλιστα, ὅπως εἴδαμε, χαρακτῆρα καί ἦθος 'Αντιχρίστου;

Δυστυχῶς ὡρισμένοι δέν διέκριναν τίς δύο μορφές, τό χάραγμα ὡς ἦθος ἀντίχριστον καί τό χάραγμα ὡς ἐξωτερικόν σημεῖον, δηλαδή ὡς «666». Ἔδωσαν σημασίαν μόνον στό ἠθικόν χάραγμα καί ἀγνόησαν τό «666». 'Αλλά καί τό «666» συμβολίζει καί ἐκφράζει τό ἀντίχριστον ἦθος. Ὅπως ὁ Σταυρός εἶναι σημεῖον τοῦ Χριστοῦ καί σφραγίδα, ὁμοίως τό «666» εἶναι σημεῖον τοῦ 'Αντιχρίστου καί σφραγίδα. 'Ο σταυρός εἶναι ἕνα ἐξωτερικόν σημεῖον, σύμβολον τοῦ Χριστοῦ. 'Η ἀποδοχή τοῦ σταυροῦ σημαίνει ἀποδοχήν τοῦ Χριστοῦ. 'Ετσι τό σύμβολον προχωρεῖ εἰς βάθος γίνεται σταυρώσιμον φρόνημα, ἐσταυρωμένος βίος. 'Ομοίως τό «666» σημαίνει, ὅπως εἴδαμε, ἀποδοχήν τοῦ 'Αντιχρίστου καί τοῦ ἤθους τοῦ 'Αντιχρίστου. Γι' αὐτό τό «666» δέν εἶναι κάτι τό ἀδιάφορον καί πρέπει νά τό ἀπορρίψωμεν, διότι τό σύμβολον μᾶς ὁδηγεῖ στήν βίωσιν τοῦ συμβολιζομένου, στήν κοινωνίαν μέ τόν 'Αντίχριστον. Δέν εἶναι λοιπόν τό «666» κάτι τό ἀσήμαντον καί ἐπιφανειακόν, ὅταν γίνεται σφραγῖδα προσώπου.

2. Τά ὑποθετικά χαράγματα τοῦ 'Ιππολύτου καί τό δεδομένον τῆς 'Αποκαλύψεως «χξς'» (666)

'Ο 'Ιππόλυτος στό ὑπόμνημά του «Περί Χριστοῦ καί περί τοῦ 'Αντιχρίστου» κάμει μίαν ὑπόθεσιν περί τοῦ χαράγματος. 'Αναφέρει τήν ἐποχήν τοῦ 'Αντιόχου Δ' τοῦ 'Επιφανοῦς, τοῦ βασιλέως τῆς Συρίας (175-164π.χ), ὁ ὁποῖος χαρακτηρίζεται ὡς τό «κέρας ἕτερον μικρόν»[869], ὡς πρόδρομος τοῦ 'Αντιχρίστου. 'Ο 'Αντίοχος ὁ Δ' ὁ 'Επιφανής ἐβασίλευσε πρό Χριστοῦ καί εἶχε ὅλα τά γνωρίσματα ἑνός τελείου τύπου τοῦ 'Αντιχρίστου, ἀλλά δέν εἶναι ὁ «ἰδιοτρόπως 'Αντίχριστος». Αὐτός

---

868. 'Ιω. Δαμασκηνοῦ, Ἔκδοσις ἀκριβής τῆς 'Ορθοδ. Πίστεως, Μ. 94, 1216. Α.
869. Δανιήλ, 7,8.

ἀνάγκασε τούς Ἰουδαίους «καί ἀπέστησαν ἀπό Διαθήκης ἁγίας καί ἐζευγίσθησαν τοῖς ἔθνεσι.»[870]. Τό 170-169 π.Χ. κατέστρεψε τήν Ἱερουσαλήμ καί ἐλεηλάτησε καί ἐρήμωσε καί ἐβεβήλωσε τόν ἅγιον Ναόν τοῦ Θεοῦ[871]. «Τό ἁγίασμα (= ὁ Ναός) αὐτῆς ἠρημώθη ὡς ἔρημος, αἱ ἑορταί αὐτῆς ἐστράφησαν εἰς πένθος, τά σάββατα αὐτῆς εἰς ὀνειδισμόν.»[872]. Ὁ Ἀντίοχος ἐπέτυχε νά ἐγκαταλείψουν οἱ ἰουδαῖοι τούς ἰδιαιτέρους νόμους των καί τήν λατρείαν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ «καί ἔθυσαν τοῖς εἰδώλοις καί ἐβεβήλωσαν τό σάββατον»[873]. Διέταξεν ὁ Ἀντίοχος «οἰκοδομῆσαι βωμούς (εἰδωλικούς) καί τεμένη καί εἰδωλεῖα καί θύειν.. καί ἀφιέναι τούς υἱούς αὐτῶν ἀπεριτμήτους... καί ἀλλάξαι πάντα τά δικαιώματα (= ὅλους τούς νόμους τοῦ Θεοῦ)... Καί ἐνετείλατο ταῖς πόλεσιν Ἰούδα θυσιάζειν κατά πόλιν καί πόλιν.»[874]. Ὅποιος δέν ἐκτελοῦσε τήν διαταγήν ἐφονεύετο.

Μετά τόν προσδιορισμόν αὐτόν τῶν ἱστορικῶν στοιχείων τοῦ διωγμοῦ τοῦ Ἀντιόχου Δ΄ κατά τῶν Ἰουδαίων κατανοοῦμεν τήν σημασίαν τῶν σχολίων τοῦ Ἱππολύτου περί τοῦ διωγμοῦ αὐτοῦ καί τοῦ ἀναγκασμοῦ τῶν Ἰουδαίων νά θυσιάζουν στά εἴδωλα. Ὁ Ἱππόλυτος χαρακτηρίζει ὡς χάραγμα τά θυμιατά, τά ὁποῖα ἐκρατοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι, γιά νά θυμιάσουν στά εἴδωλα καί τά στεφάνια ἀπό κισσούς, τά ὁποῖα ἐδέχοντο νά φέρουν στά κεφάλια τους κατά τίς θυσίες καί πομπές γιά τόν Διόνυσον. Γράφει ὁ Ἱππόλυτος: «κελεύει πάντας πανταχοῦ πυρεῖα τεθῆναι (θυμιατήρια τιθέναι), ἵνα μηδείς δύνηται τῶν ἁγίων μήτε ἀγοράσαι μήτε πωλῆσαι, ἐάν μή πρῶτον ἐπιθύσῃ (= θυμιάσῃ καί θυσιάσῃ στά εἴδωλα)· τοῦτο γάρ ἐστι τό χάραγμα, τό «ἐπί τῆς χειρός τῆς δεξιᾶς» διδόμενον. Τό δέ «ἐπί τό μέτωπον» εἰπεῖν, ἵνα πάντες ὦσιν ἐστεφανωμένοι, πύρινον (= σάν πύρινον καί θανατηφόρον) καί οὐ ζωῆς, ἀλλά θανάτου (= πνευματικοῦ) στέφανον μεθ' ἑαυτῶν περιφέροντες.»[875].

Εἶναι ὁλοφάνερον ὅτι ὁ Ἱππόλυτος δέν ὁμιλεῖ ἐδῶ ἀποκλειστικά γιά «τό χάραγμα χξς΄ (666)», ἀλλά γιά ἕνα εἶδος προχριστιανικοῦ χαράγματος τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιόχου Δ΄, 175-164 π. Χ. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπό τά ἀκόλουθα ἐπιχειρήματα:

Πρῶτον. Ὁ Ἱππόλυτος ἀναφέρεται στόν συγκεκριμένον διωγμόν τῶν Ἰουδαίων ἀπό τόν Ἀντίοχον καί γράφει στήν συνέχειαν τῶν ἀνω-

---

870. Α΄ Μακκαβαίων 1,15.
871. Α΄ Μακκαβαίων 1,20-28.
872. Α΄ Μακκαβαίων 1,39.
873. Μακκαβαίων 1,43.
874. Μακκαβαίων 1,47-51.
875. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 769. Α. (Β.Ε.Π. 6,214).

τέρω: «Οὕτω γάρ ἐτεχνάσατο κατά τῶν Ἰουδαίων καί Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής, ὁ τῆς Συρίας γενόμενος βασιλεύς... καί γάρ αὐτός τοῖς τότε καιροῖς ἐπαρθείς τῇ καρδίᾳ ἔγραφε ψήφισμα «βωμούς πρός τῶν θυρῶν τιθέντας» ἅπαντας ἐπιθύσειν καί «κισσούς ἐστεφανωμένους πομπεύειν τῷ Διονύσῳ· τούς δέ μή βουλομένους ὑποτάσσεσθαι, τούτους μετά ἀπαγχισμόν (= ἀπαγχονισμόν) καί ἐτασμόν βασάνων ἀναιρεῖσθαι (=νά φονεύωνται).»[876].

Ἐνῶ ὁ Ἰωάννης στήν Ἀποκάλυψιν ὁμιλῶν γιά τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς´ (666) ἀναφέρεται στό μέλον, στήν ἐποχήν τοῦ «ἰδιοτρόπως Ἀντιχρίστου», ἡ ὁποία προηγεῖται τῆς Β´ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀντίθετα ὁ Ἱππόλυτος ἀναφέρεται στό παρελθόν, πρό Χριστοῦ, πρό καί αὐτῆς τῆς Α´ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καί κάμει μίαν ἐφαρμογήν, ἀναφέρων ἕνα παράδειγμα χαράγματος τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιόχου Δ´, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται τύπος καί προτύπωσις τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά δέν εἶναι ὁ Ἀντίχριστος. Ἑπομένως τό χάραγμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δέν ταυτίζεται μέ τό χάραγμα τῆς Ἀποκαλύψεως κεφ. 13, 16-18, οὔτε ἀποτελεῖ ἑρμηνείαν αὐτοῦ.

Δεύτερον. Τό σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς´» (666), εἶναι «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ (= Ἀντιχρίστου)»[877], εἶναι «τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου», ὁ ὁποῖος μέλλει νά ἔλθη πρό τῆς Β´ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἐνῷ τά θυμιατά καί τά στεφάνια, τά ὁποῖα ἀναφέρει ὁ Ἱππόλυτος στήν χρῆσιν τῆς θυσίας στά εἴδωλα εἶναι ἁπλῶς ἕνα χάραγμα ἀντίθεον καί εἰδωλολατρικόν. Ἄλλο «τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου χξς´ (666)» καί ἄλλο τά διάφορα θεωρούμενα καί ὑποτιθέμενα ὡς χαράγματα ἀντίθεα. Ἄλλο τό ἀποκλειστικόν, μέ ἀπόλυτην ἔννοιαν χάραγμα αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἄλλα τά ὡς χαράγματα θεωρούμενα μέ σχετικήν ἔννοιαν σέ κάθε ἐποχήν. Τό ἀποκλειστικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι σαφῶς διάφορον τῶν ἄλλων σχετικῶν χαραγμάτων καί διατυπώνεται κατηγορηματικῶς στήν Ἀποκάλυψιν. «Καί ἵνα μή τις δύνηται ἀγοράσαι ἤ πωλῆσαι εἰ μή ὁ ἔχων τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ τόν ἀριθμόν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ... ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς´ (666)»[878].

Τά εἰδωλικά θυμιατά καί τά στεφάνια ἦσαν πράγματι ἕνα ἀπό τά πολλά ἀντίθεα, σατανικά χαράγματα τῆς Π.Δ., διότι ἐδήλωναν τήν ἄρνησιν στόν ἀληθινόν Θεόν, τήν ὑποταγήν, τήν δουλείαν στόν εἰδωλολάτρην ἡγεμόνα καί τήν ἀναγνώρισιν καί λατρείαν ψευδοθεῶν. Δυνάμεθα νά εἴπωμεν ὅτι ἦταν προτύπωσις τοῦ χαράγματος «χξς´ (666). Τό

876. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 769. Α-Β. (Β.Ε.Π. 6, 214).
877. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 16-18.
878. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 16-18.

γραμμωτόν καί ἀριθμητικόν «666» μαζί μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. μοιάζει σάν στεφάνι, ὅταν χαραχθῆ στό μέτωπον καί σάν θυμιατήριον, ὅταν χαραχθῆ στο χέρι. Ἡ σφράγισις τοῦ μετώπου μέ τό «666» εἶναι χειροτέρα ἀπό τό εἰδωλικόν στεφάνι, διότι, ὅπως εἴδαμε, τό «666» συμβολίζει τόν Ἀντίχριστον, τό ὄνομα, τόν χαρακτῆρα καί τό ἔργον του. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει ἄρνησιν τοῦ Χριστοῦ καί ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁσάκις ὁ χαραγμένος στό μέτωπον ἐπιδεικνύει τό χάραγμα, προσκυνεῖ τόν Ἀντίχριστον καί θυσιάζει τήν ψυχήν του σ' αὐτόν. Ὁσάκις ὁ χαραγμένος στό χέρι ἤ στήν ταυτότητα ἐπιδεικνύει τό χάραγμα, λιβανίζει τόν Ἀντίχριστον καί προδίδει τόν Χριστόν.

Ὑπάρχει λοιπόν προτύπωσις τοῦ χαράγματος στήν Π.Δ., ἀλλ' αὐτή ἡ ἀλήθεια τοῦ χαράγματος, τό ἀποκλειστικόν χάραγμα, τό «666», εἶναι στήν Κ.Δ. Ὅτι δέν ταυτίζεται τό ἐπί Ἀντιόχου χάραγμα μέ τό χάραγμα τοῦ ἰδιοτρόπως Ἀντιχρίστου φαίνεται καί ἀπό τό λεγόμενον ὑπό τοῦ Κυρίου περί τοῦ Ἠλία τοῦ Θεσβίτου. Ὁ Ἰ. Χριστός ὀνομάζει τόν Ἰωάννην, τόν Πρόδρομον, Ἠλίαν, ἀλλά δέν τόν ταυτίζει μέ τόν Ἠλίαν τόν Θεσβίτην. Ὅταν οἱ μαθητές εἶπαν στόν Ἰ. Χριστόν «τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;»[879], ὁ Κύριος ἀπήντησε: «λέγω δέ ὑμῖν ὅτι Ἠλίας ἤδη ἦλθε, καί οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν... τότε συνῆκαν (=ἀντελήφθησαν) οἱ μαθηταί ὅτι περί Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς»[880]. Καταχρηστικῶς, μᾶλλον παρομοιαστικῶς ὀνομάζει ὁ Ἰ. Χριστός τόν Ἰω. τόν Πρόδρομον Ἠλίαν[881]. Ὁμοίως τό χάραγμα διά στεφάνων καί θυμιατῶν εἰδωλικῶν χαρακτηρίζεται ὡς χάραγμα, δέν εἶναι ὅμως τό ἀποκλειστικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τρίτον. Ὁ ἴδιος ὁ Ἱππόλυτος κάμει τήν σαφῆ διάκρισιν μεταξύ «χαράγματος» θυμιατηρίων, στεφάνων εἰδωλικῶν καί τοῦ ἀποκλειστικοῦ χαράγματος, «τοῦ χαράγματος» τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς΄» (666). Ὅσοι μέ ἐπιπολαιότητα εἶδαν μόνον τό ἀναφερθέν χωρίον τοῦ Ἱππολύτου, στό ὁποῖον κατά τρόπον ὑποθετικόν καί ὄχι ὁριστικῶς καί κατηγορηματικῶς χαρακτηρίζονται τά θυμιατήρια καί τά στεφάνια ὡς «χάραγμα», ἐπλανήθησαν, ὅπως συνήθως πλανῶνται οἱ χιλιαστές καί οἱ ἄλλοι αἱρετικοί, οἱ ὁποῖοι μελετοῦν ἀποσπασματικά τήν Γραφήν καί ἀποκόπτουν τούς στίχους ἀπό τήν συνάφειάν τους.

---

879. Ματθ. 17,10.

880. Ματθ. 17, 12-13.

881. Ὁ Ἠλίας ὁ Θεσβίτης θά ἔλθῃ πρό τῆς Β΄ Παρουσίας. «Ἀναγκαίως δεῖ τούς προδρόμους αὐτοῦ πρώτους φανερωθῆναι, καθώς διά Μαλαχία τοῦ ἀγγέλου (= προφήτου) φησί: «Πέμψω ὑμῖν Ἠλίαν τόν Θεσβίτην, πρίν ἤ ἐλθεῖν τήν ἡμέραν Κυρίου, τήν μεγάλην καί ἐπιφανῆ». (Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί περί τοῦ Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 764. C. (Β.Ε.Π. 6, 212.).

Στήν ἴδιαν μελέτην ὁ Ἱππόλυτος σέ παραγράφους πιό πάνω καί πιό κάτω ὁμιλεῖ γιά τό ἀποκλειστικόν χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἀναφέρω μόνον τρία χαρακτηριστικά χωρία. Πρίν ἀπό τό χωρίον τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων ὁ Ἱππόλυτος λέγει ὅτι «τό ἅγιον Πνεῦμα δι' ἀριθμοῦ, [δηλαδή χξς' (666)] καί τό ὄνομα αὐτοῦ μυστικῶς ἐδήλωσε...»[882]. Ποίου πνεύματος εἶναι ὅσοι ἀπό σύγχυσιν λέγουν ὅτι τό «χξς'» (666) δέν εἶναι χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἄν καί ρητῶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀναφέρουν ἡ Γραφή καί οἱ Πατέρες ὅτι τό χάραγμα εἶναι «τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς' (666)»[883];

Μετά ἀκριβῶς ἀπό τό χωρίον τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων ὁ Ἱππόλυτος σχολιάζων τόν στίχον τῆς Ἀποκαλύψεως, «Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί· καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς'»[884], προσπαθεῖ νά εὕρη τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου «ψηφίζων τόν ἀριθμόν χξς' (666)», δηλαδή εὑρίσκων ὀνόματα, τῶν ὁποίων τά γράμματα ἔχουν τήν ἀριθμητικήν ἰσχύν (666). Ἄνευ ἀμφιβολίας δέχεται τό «666» ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐρευνᾶ ἀκόμη καί γιά τό ὄνομά του καί λέγει: «Πολλά γάρ εὑρίσκομεν ὀνόματα τούτῳ τῷ ἀριθμῷ ἰσόψηφα περιεχόμενα...»[885]. Πιό κάτω ἀναφερόμενος στό χάραγμα πάλιν λέγει: «τοῦ ὀνόματος μυστικῶς σεσημασμένου...»[886], δηλαδή τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου μυστικῶς ἐκρυπτογραφήθη μέ τό χάραγμα «χξς'» (666).

Τέταρτον. Ἡ ἀναφορά τοῦ Ἱππολύτου περί τοῦ χαράγματος τῶν θυμιατηρίων καί στεφάνων εἶναι ὄχι μόνον ὑποθετική, δηλδή σάν μία ὑπόθεσις λόγου χάριν, ἀλλά καί παρενθετική, σάν ἕνα παράδειγμα ἐπουσιῶδες. Τοῦτο φαίνεται ἀπό τήν ἀναφοράν τοῦ Ἱππολύτου στήν § ἀμέσως πρίν ἀπό τό ὑποθετικόν χάραγμα τῶν εἰδωλικῶν θυμιατηρίων καί στεφάνων. Γράφει ὁ Ἱππόλυτος: «Οὕτω γάρ ἐτεχνάσατο κατά τῶν Ἰουδαίων καί Ἀντίοχος, ὁ Ἐπιφανής...» Δηλαδή ὁ Ἀντίοχος τό 170-169 π. Χ. ἐνήργησεν ὡς τύπος, ὡς ὄργανον Ἀντιχρίστου, ὄχι βέβαια ὡς ὁ «ἰδιοτρόπως Ἀντίχριστος». Τοῦτο φαίνεται περισσότερον ἀπό τήν § L, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ ἀμέσως μετά τό παρενθετικόν παράδειγμα τῶν θυμιατηρίων καί στεφάνων καί ἀρχίζει ὡς ἑξῆς: «Νυνί δέ πρός τό προκείμενον ἐροῦμεν. Ταῦτα γάρ καί αὐτός (= Ἀντίχριστος τῶν ἐσχάτων) τεχνάσεται, κατά πάντα θλίβειν τούς ἁγίους θέλων· λέγει γάρ ὁ προφή-

---

882. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί περί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 765, C. (Β.Ε.Π. 6, 213).
883. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 17-18.
884. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,18.
885. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 769. B-C. (Β.Ε.Π. 6, 214.).
886. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 773. Α.

της καί ἀπόστολος· Ὧδε ὁ νοῦς. Ὁ ἔχων σοφίαν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου· ἀριθμός γάρ ἀνθρώπου ἐστί, καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ ἐστιν χξς΄»[887].

Δηλαδή ὁ Ἱππόλυτος παρομοιάζει τήν ἐποχήν τοῦ μέλλοντος νά ἔλθη Ἀντιχρίστου μέ τήν ἐποχήν τῶν Μακκαβαίων καί τοῦ διωγμοῦ ἀπό τόν Ἀντίοχον Δ΄ (175-164 π.Χ.) καί παρενθετικά λέγει ὅτι τό χάραγμα θά εἶναι σάν τά θυμιατήρια καί τά στεφάνια τά εἰδωλικά. Ἀλλά κλείνει τήν παρένθεσιν περί τοῦ ὑποθετικοῦ χαράγματος καί ἐπανέρχεται στόν σχολιασμόν γιά τό ἀληθινόν, ἀποκλειστικόν χάραγμα «χξς΄» (666). Δέν χρειάζεται νά ἀναφέρωμεν τίς ἀποδείξεις ἀπό τήν ἄλλην μελέτην τοῦ Ἱππολύτου, «Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου κλπ.» γιά νά στηρίξωμεν τήν ἀλήθειαν ὅτι ὁ Ἱππόλυτος, ὅπως καί οἱ ἄλλοι Πατέρες ἀναγνωρίζουν ὡς χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου τό «666».

---

887. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 769. Β. (Β.Ε.Π. 6, 214).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΟΤΙ ΤΟ χξς΄ (666) ΘΑ ΧΑΡΑΣΣΕΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΚΝΥΕΤΑΙ ΩΣ ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

1. Τό χξς΄ (666) θά χαράσσεται ὡς ὁρατή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου ἀντί τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Βαπτίσματος

1) Το χξς΄ (666) ὁρατή σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου δέν εἶναι μόνον ἀόρατη, ἐσωτερική, ἠθική, ἀντίχριστη σφραγίδα, εἶναι καί ὁρατή σφραγίδα, ἡ ὁποία θά χαράσσεται στό δεξί χέρι ἤ στό μέτωπον. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπό τήν Ἀποκάλυψιν Ἰωάννου καί τούς Πατέρας. Λέγει ὁ Ἰωάννης: «καί ποιεῖ πάντας, τούς μικρούς καί τούς μεγάλους, καί τούς πλουσίους καί τούς πτωχούς, καί τούς ἐλευθέρους καί τούς δούλους, ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἤ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»[888]. Προσδιορίζεται ποῦ θά χαράσσεται ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου καί σέ ἄλλο χωρίον. «καί λαμβάνει τό χάραγμα ἐπί τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἤ ἐπί τήν χεῖρα αὐτοῦ»[889]. Τό δεξί χέρι ἤ τό μέτωπον εἶναι τό μέλος τοῦ σώματος, στό ὁποῖον θά χαράσσεται ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ὁποία θά εἶναι «τό χάραγμα, τό ὄνομα τοῦ θηρίου ἤ ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... καί ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄ (= 666)»[890].

Τό χάραγμα «χξς΄ (666) θά χαράσσεται ὄχι συμβολικά, ἀλλά πραγματικά ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός καί τοῦ μετώπου, ὥστε νά δύναται νά ἀναγνωσθῇ. Ὁ Ἱππόλυτος λέγει: «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος, χξς΄»[891]. Ἡ λέξις «ψῆφος» σημαίνει ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό χξς΄ (666) χαρακτηρίζεται ἀπό τούς Πατέρας ὡς «ὁ (ἡ) ψῆφος»[892], ὅπως ἐλέχθη. Τοῦ-

---

888. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,16.
889. Ἀποκ. Ἰωάννου 14,9-11.
890. Ἀποκ. Ἰωάννου, 13, 17-18.
891. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932, C. (Β.Ε.Π. 6, 287).
892. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 932. C. κ.λ.π. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. C. κ.λ.π. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α. κ.λ.π.

το σημαίνει νά βάλωμεν ψηφία, γράμματα τῆς ἀλφαβῆτα, γιά νά βροῦμε τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου. Τά γράμματα τοῦ ὀνόματος πρέπει νά ἔχουν ἀριθμητικήν ἰσχύν «χξς'» (666). Τοῦτο σημαίνει «ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω τόν ἀριθμόν τοῦ θηρίου·»[893].

Χάραγμα, σφραγίδα, δέν εἶναι μόνον τό ὄνομα τοῦ 'Αντιχρίστου. Χάραγμα καί σφραγίδα τοῦ 'Αντιχρίστου εἶναι καί «ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ... χξς'»[894]. Τό «χξς'» χαρακτηρίζεται «χάραγμα τοῦ θηρίου (= 'Αντιχρίστου)»[895]. Χαρακτηρίζεται ὡς «ὁ (ἡ) ψῆφος» τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου. 'Επίσης τό «χξς'» χαρακτηρίζεται ὡς «ἡ σφραγίς τοῦ 'Αντιχρίστου»[896] καί ὑπάρχουν οἱ φράσεις: 'Ο 'Αντίχριστος (ἤ τό ὄργανον αὐτοῦ) «τούς μέν πειθομένους αὐτῷ σφραγίσει τῇ σφραγῖδι αὐτοῦ.»[397]. «Ὅταν λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι τήν σφραγῖδα»[898]. «... προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ καί σφραγισθήσονται.»[899].

Τό χάραγμα «χξς'» χαρακτηρίζεται ὡς «χαρακτήρ τοῦ 'Αντιχρίστου» καί ὑπάρχουν οἱ φράσεις: «... δεξάμενοι τόν χαρακτῆρα τοῦ μιαροῦ καί θεομάχου...»[900] «πεισθέντες τῷ δεινῷ θηρίῳ καί λαβόντες τήν ἐκείνου σφραγῖδα, τόν δυσσεβῆ χαρακτῆρα τοῦ μιαροῦ...»[901].

Τό χάραγμα «χξς'» χαρακτηρίζεται καί ὡς «σημεῖον τοῦ 'Αντιχρίστου» καί ὑπάρχουν οἱ φράσεις: Ἔδωκεν ὁ Χριστός τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσι τόν τίμιον καί ζωοποιόν σταυρόν καί αὐτός ὁμοίως δώσει τό ἑαυτοῦ σημεῖον»[902]. Ὅπως ὁ σταυρός εἶναι σημεῖον τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι τό «χξς'» (666) εἶναι σημεῖον τοῦ 'Αντιχρίστου. Οἱ ἔχοντες τό «χξς'» (666) χαρακτηρίζονται ὡς «τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες.»[903].

Τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου «χξς'» (666) θά εἶναι ὁρατόν, βασταζόμενον, περιφερόμενον, ἐπιδεικνυόμενον, δηλαδή ἕνα πραγματικόν, ὁρατόν χάραγμα ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἤ τοῦ μετώπου ἤ ἐπί τῆς ταυτότητος, τήν ὁποίαν θά ἐπιδεικνύῃ τό δεξί χέρι. 'Ο 'Ιωάννης λέγει ὅτι τό χάραγμα θά δίδεται «ἐπί τῆς χειρός αὐτῶν τῆς δεξιᾶς ἤ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»[904]. 'Η δήλωσις «ἐπί τῆς χειρός... ἐπί τῶν μετώπων» κα-

---

893. 'Αποκ. 'Ιωάννου, 13,18.
894. 'Αποκ. 'Ιωάννου,13, 17-18.
895. 'Αποκ. 'Ιωάννου, 13, 16-18. 14,11. 15,2. κ.λ.π.
896. 'Ιππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. 933. A. κ.λ.π. 'Εφραίμ Σύρου, Τξα, κ.λ.π.
897. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 933.B. (Β.Ε.Π. 6, 288).
898. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 933. C. (Β.Ε.Π. 6, 288).
899. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 936. A. (Β.Ε.Π. 6, 288).
900. 'Ιππολύτου, Περί συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. D. (Β.Ε.Π. 6, 289).
901. 'Εφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξγ.
902. 'Ιππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 921. B. (Β.Ε.Π. 6, 283).
903. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 10, 937. A. (Β.Ε.Π. 6, 289).
904. 'Αποκ. 'Ιωάννου, 13,16.

θιστᾶ σαφές ὅτι θά εἶναι ἐμφανές, ἐξωτερικόν χάραγμα. Ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας λέγει: «Καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου... πᾶσιν ἐπιθεῖναι σπουδάσει·»[905]. Φανερόν ὅτι ἐννοεῖται ἐξωτερική ἐγχάραξις ὁρατή. Θά εἶναι τό «χξς΄ (666) ὄχι ἄγνωστη σφραγίδα, ἀλλά «ψῆφος ἐντριβής καί ἐγνωσμένη ἀνθρώποις»[906]. Γι' αὐτό ἀπεκαλύφθη ἀπό τόν Ἰωάννην τό χάραγμα «χξς΄» (666), γιά νά μήν τό δεχθοῦμε, ὅταν τό ἐπιβάλη ὁ ἀντιχριστισμός.

Δέν εἶναι ἄδηλον καί κρύφιον τό χάραγμα «666», ἀλλά εἶναι ὡς σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου «ἐπί χειρός τῆς δεξιᾶς καί ἐπί μετώπου τό γνώρισμα.»[907]. Θά εἶναι φανερόν τό «666». Γνώρισμα δέν θά εἶναι μόνον μέ ἠθικήν ἔννοιαν ἡ ἀσέβεια καί ἀναίδεια καί τά σκοτεινά, ἀντίχριστα λόγια καί ἔργα, τά ὁποῖα τρόπον τινά σφραγίζουν μέ τό ἠθικόν σκότος τόν ἔσω καί ἔξω ἄνθρωπον. Γνώρισμα θά εἶναι καί ἡ χάραξις τοῦ «χξς΄» (666).

Ὅσοι λάβουν τό χάραγμα θά περιφέρουν αὐτό, θά γίνωνται γνωστοί καί δέν θά δύνανται νά κρυφθοῦν. «Πάντες γάρ τοῦ ἐκφυγεῖν καί κρυβῆναι σπουδάσουσι, καί οὐδαμοῦ δυνήσονται λαθεῖν (= πουθενά δέν θά μπορέσουν νά κρυφθοῦν)... ἀλλά τό σημεῖον αὐτοῦ περιφέροντες (= δηλ. τό 666), εὔδηλοι καί γνωστοί αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται.»[908]. Φοβερόν καί νά τό λέγη κανείς. Τό χάραγμα μέ ἀκτῖνες λέηζερ, ὅπως ἐλέχθη, θά ἀνιχνεύεται καί ἐντοπίζεται ἐπακριβῶς καί μέ τόν δορυφόρον. Ἡ ἠλεκτρονική ταυτότητα μέ Ε.Κ.Α.Μ. καί «666», θά ἐντοπίζεται παντοῦ. Ἔτσι μέ τήν ἐξωτερικήν αὐτήν σφραγῖδα, οἱ σφραγισμένοι «εὔδηλοι καί γνωστοί αὐτοῦ ἀναδειχθήσονται». Τά ἐσωτερικά, ἠθικά χαράγματα ἀνιχνεύει μόνον ὁ Θεός, ἐνῷ τά σωματικά, τοῦ «666», ἀκόμη καί ὁ δορυφόρος.

Ὁ Ἀντίχριστος διά τῶν ὀργάνων του θά κάμη τό πᾶν, «ἵνα πάντες τήν σφραγῖδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν, ὅταν ἔλθη, ἀπατῆσαι τά σύμπαντα....»[909]. Θά πιέση μέ τήν στέρησιν τῶν τροφῶν, γιά νά δεχθοῦν ὅλοι τό χάραγμα «666». Τό χάραγμα «666» θά εἶναι ὅρος, προϋπόθεσις, τεκμήριον γιά τήν προμήθειαν τροφίμων «καί εἴ τις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τήν σφραγῖδα τοῦ τυράννου ἐν μετώπῳ ἤ δεξιᾷ ἀγοράζει βραχύ βρώματα ἐκ τῶν εὑρισκομένων.»[910].

---

905. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. Α.
906. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α.
907. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 680. D.
908. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 937. Α. (Β.Ε.Π. 6, 289).
909. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξα.
910. Ἔνθ' ἀνωτ. Τξγ.

2) Τό «χξς΄» (666) θά χαράσσεται ἀντί τοῦ Σταυροῦ καί τοῦ Βαπτίσματος

Τό «χξς΄» (666), ὡς χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου, ὡς σφραγίδα σατανική, θά χαράσσεται ἀντί τῆς σφραγῖδος τοῦ 'Ι. Χριστοῦ. Γιά νά δεχθῆ κάποιος τήν σφραγῖδα 'Ι. Χριστοῦ, πρέπει νά ἀρνηθῆ κάθε σχέσιν μέ τόν Σατανᾶ καί τά τοῦ Σατανᾶ. Πρό τοῦ Βαπτίσματος εὔχεται ὁ ἱερεύς γιά τόν Βαπτιζόμενον. «Γράψον αὐτόν ἐν βίβλῳ ζωῆς σου καί ἕνωσον αὐτόν τῇ ποίμνῃ τῆς κληρονομίας σου. Δοξασθήτω τό ὄνομά σου τό ἅγιον ἐπ' αὐτῷ καί τοῦ ἀγαπητοῦ σου Υἱοῦ, Κυρίου δέ ἡμῶν 'Ι. Χριστοῦ, καί τοῦ ζωοποιοῦ σου Πνεύματος.»[911]. Τό Βάπτισμα καί κάθε ἅγιον Μυστήριον γίνεται στό ὄνομα τῆς 'Αγίας Τριάδος. Σφραγίζεται ὁ Χριστιανός μέ τό Τριαδικόν ἅγιον ὄνομα, τό ὁποῖον διά τοῦ σταυροῦ χαράσσεται νοητά στόν νοῦν, στήν καρδίαν, στήν βούλησιν καί στό σῶμα. Γίνεται ἡ ἀποταγή τοῦ Σατανᾶ καί ὅλων τῶν δαιμονικῶν δυνάμεων. 'Ακολουθεῖ ἡ ὁμολογία Χριστοῦ. Εὔχεται ὁ ἱερεύς γιά τόν βαπτιζόμενον: «'Επιφάνηθι, Κύριε, τούτῳ· καί δός... εἰς τό ἀποθέσθαι μέν τόν παλαιόν ἄνθρωπον... ἐνδύσασθαι δέ τόν νέον, τόν ἀνακαινούμενον κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.»[912]. 'Ακολούθως χρίεται μέ ἅγιον ἔλαιον στό ὄνομα τῆς 'Αγίας Τριάδος καί βαπτίζεται στό ὄνομα τῆς 'Αγίας Τριάδος.

Ἔπειτα δέχεται τό ἅγιον Χρῖσμα, χρίεται σταυροειδῶς μέ τό ἅγιον Μύρον, δέχεται τήν σφραγῖδα τοῦ ἁγίου Πνεύματος. «Σφραγίς δωρεᾶς Πνεύματος ἁγίου 'Αμήν»[913]. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὁ Βαπτιζόμενος «ἐνδύεται Χριστόν» καί φέρει τήν Σφραγῖδα τοῦ 'Ι. Χριστοῦ, τήν ὁποίαν ἐνεργοποιεῖ τόν Ἅγιον Πνεῦμα. Γι' αὐτήν τήν σφραγῖδα τοῦ Βαπτίσματος εὔχεται ὁ ἱερεύς: «Καί ποίησον αὐτόν... μέλος τίμιον τῆς 'Εκκλησίας σου, σκεῦος ἡγιασμένον, υἱόν φωτός, καί κληρονόμον τῆς Βασιλείας σου· ἵνα, κατά τάς ἐντολάς σου πολιτευσάμενος, καί φυλάξας τήν σφραγῖδα ἄθραυστον, καί διατηρήσας τόν χιτῶνα ἀμόλυντον, τύχῃ τῆς μακαριότητος τῶν 'Αγίων ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.»[914].

Διατηρεῖται ἡ σφραγίς τοῦ Βαπτίσματος ἄθραυστος, ὅταν καθημερινῶς ἀνανεώνεται ἡ ὁμολογία πίστεως στόν Χριστόν καί ἡ ἀποταγή τοῦ Σατανᾶ μέ τήν πίστιν τήν 'Ορθόδοξην, μέ τά ἔργα τοῦ φωτός, τήν μυστηριακήν ζωήν, μέ τόν ἀναβαπτισμόν τῆς μετανοίας καί ἐξομολογήσεως. Ὅταν κάμῃ τό νοητόν σημεῖον τοῦ σταυροῦ ὁ πιστός μέ βιωματικότητα, βεβαιώνεται ὅτι φέρει τήν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ καί ζῆ βίον

911. Εὐχολόγιον τό Μέγα, 'Εκδ. οἶκος «'Αστήρ», 'Αθῆναι, 1970, σελ. 130.
912. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 140.
913. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 143.
914. Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 134.

σταυροαναστάσιμον, βίον χριστοειδῆ. Τούς πρώτους αἰῶνας οἱ χριστιανοί ἐχάρασσαν τόν σταυρόν στά ἐνδύματά των καί κυρίως στό μέτωπον, ὥστε ἦταν ἐμφανής, ὡς ἐγκαλλώπισμα ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ. Ὁμοίως τό Ἅγιον ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἦταν χαραγμένον στό πέταλον τῆς μίτρας τοῦ Ἀρχιερέως Ἀαρών καί τῶν ἄλλων ἀρχιερέων κατά ἐντολήν τοῦ Θεοῦ. «Καί ποιήσεις πέταλον χρυσοῦν καθαρόν καί ἐκτυπώσεις ἐν αὐτῷ ἐκτύπωμα σφραγῖδος Ἁγίασμα Κυρίου... καί ἔσται ἐπί τῆς μίτρας.» (Ἐξ. 28, 32-33). Οἱ πραγματικοί χριστιανοί φέρουν τό ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου ὄχι μόνον στό μέτωπον, ἀλλά καί στήν καρδίαν τους.

Ἀλλά ὑπάρχει καί τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ σφραγίδα τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ θηρίου, τό ὁρατόν χάραγμα «χξς'» (666) καί τό ἀόρατον, ἠθικόν χάραγμα τῆς καρδίας, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν ἄρνησιν τοῦ Χριστιανικοῦ Βαπτίσματος, τρόπον τινά ἕνα Ἀντιβάπτισμα. «ἔδωκεν ὁ Κύριος σφραγῖδα τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσι, καί αὐτός δώσει ὁμοίως.»[915], δηλαδή ἀντί τοῦ Σταυροῦ καί Ἁγίου Πνεύματος τό «666» καί τήν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ. «Ἔδωκεν ὁ Χριστός τοῖς εἰς αὐτόν πιστεύουσι τόν τίμιον καί ζωοποιόν σταυρόν, καί αὐτός ὁμοίως δώσει τό ἑαυτοῦ σημεῖον»[916], δηλαδή τό «χξς' (666) καί τήν νεκροποιόν σατανικήν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Τό χάραγμα λοιπόν, ἀντί τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Βαπτίσματος θά χαράσσεται.

Θά ἀσκῆται πίεσις ἀπό τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, γιά νά δεχθοῦν ὅλοι τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς'» (666), ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος λέγει: «Λοιπόν οὖν, ἀδελφοί μου, φρικτός ἀγών ἅπασι τοῖς φιλοχρίστοις ἀνθρώποις, ἵνα μέχρις ὥρας θανάτου μή δειλιάσωσι, μηδέ στῶσιν ἐν χαυνότητι, ὅταν χαράσσῃ ὁ Δράκων (= Ἀντίχριστος) τήν ἑαυτοῦ σφραγῖδα ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»[917]. Ὁ Ἱππόλυτος προβλέπει τήν γενικήν ἐπιβολήν τοῦ χαράγματος. «... πάντες ἐξέκλιναν ἀπό Θεοῦ ἁγίου καί τῷ πλάνῳ ἐπίστευσαν, δεξάμενοι τόν χαρακτῆρα τοῦ μιαροῦ καί θεομάχου [= τό χξς' (666)], ἀντί τοῦ ζωοποιοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»[918].

Θά ἐπιδιώξουν τά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου νά σφραγίσουν τούς ἀνθρώπους μέ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου «666», γιά νά ἐκκόψουν τήν ἐνέργειαν τοῦ Σταυροῦ, τοῦ Βαπτίσματος καί Χρίσματος. Ὅταν γίνεται δεκτή ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, παύει νά ἐνεργῇ ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ καί ἁγίου Πνεύματος. Τό χάραγμα «χξς'» (666) δηλώνει τό

915. Ἱππολύτου, Περί Χριστοῦ καί Ἀντιχρίστου, Μ. 10, 733. Β. (Β.Ε.Π. 6, 200).
916. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 921. Β. (Β.Ε.Π. 6, 283).
917. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξα.
918. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. C.-D. (Β.Ε.Π. 6, 289).

ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, καί αὐτόν τόν Ἀντίχριστον διά τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ προβάλλει στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος σημαίνει ἀναστολήν τῆς ἐπιτελέσεως τῶν ἀγαθῶν ἔργων καί ἐπιτέλεσιν τῶν ἔργων τοῦ σκότους. «Ἀντίθετος γάρ τῶν ἀγαθῶν ἡ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος ἐγχάραξις.»[919].

Ἡ σφράγισις τῆς δεξιᾶς χειρός καί τοῦ μετώπου μέ τό χάραγμα δεσμεύει τόν ἄνθρωπον καί τόν κωλύει ἀπό κάθε ἀγαθόν ἔργον. Γι' αὐτό δίνει τήν σφραγῖδα του ὁ Ἀντίχριστος «οὐχ ὡς ἔτυχεν, εἰς πᾶν μέλος τοῦ σώματος, ἀλλ' ἐπί χεῖρα δεξιάν, ὁμοίως καί ἐπί τοῦ μετώπου, τόν δυσσεβῆ χαρακτῆρα, ἵνα ἐξουσίαν μή ἔχῃ ὁ ἄνθρωπος σφραγίσασθαι τῇ δεξιᾷ χειρί τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ, μήτε πάλιν ἐν μετώπῳ σημειώσασθαι παντελῶς τό ἅγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου, μήτε τόν ἔνδοξον καί τίμιον σταυρόν τοῦ Χριστοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν. Γινώσκει γάρ ὁ ἄθλιος ὅτι ὁ σταυρός τοῦ Κυρίου, ἐάν σφραγισθῇ (= ἐννοεῖται μέ πίστιν ἄνευ ἀποδοχῆς τοῦ 666), λύει αὐτοῦ πᾶσαν τήν δύναμιν.»[920].

Ἡ σφράγισις τῆς δεξιᾶς χειρός καί τοῦ μετώπου μέ τό χάραγμα ἀχρηστεύει τήν σφραγῖδα τοῦ σταυροῦ καί τήν εὐλογίαν τῆς σφραγῖδος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. «... διά τοῦτο σφραγίζει τήν δεξιάν τοῦ ἀνθρώπου· αὕτη γάρ ἡ σφραγίζουσα πάντα τά μέλη ἡμῶν. Ὁμοίως καί τό μέτωπον, ὥσπερ λυχνία, βαστάζει λύχνον φωτός, τό σημεῖον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐν τῷ ὕψει.»[921]. Μέ τήν ἀποδοχήν τοῦ χαράγματος στό χέρι ἤ στό μέτωπον ἤ στό μέτωπον τῆς ταυτότητος, ἄνωθεν τῆς φωτογραφίας, σβήνει τρόπον τινά ὁ λύχνος τοῦ σταυροῦ καί μένει ὁ σταυρός ὡς ὅπλον ἄνευ ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπλον ἄχρηστον, ὅπως τά ὑλικά ὅπλα ἄνευ φυσιγγίων.

Ἀκόμη κάτι χειρότερον. Ἐάν τό σφραγισμένον χέρι κάμῃ τό νοητόν σημεῖον τοῦ σταυροῦ, τοῦτο δέν γίνεται ὡς σημεῖον εὐλογίας, ἀλλά ὡς κατάρα, διότι τό σφραγισμένον χέρι μέ τό «666» γίνεται χέρι τοῦ Ἀντιχρίστου καί σημαδεύει σῶμα καί ψυχήν ὄχι μέ τήν εὐλογίαν τοῦ σταυροῦ, ἀλλά μέ τό «666», καί ἄς κάμῃ σημεῖον σταυροῦ, διότι δέν ἐνεργεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα στό ἑκουσίως σφραγισμένον πρόσωπον, ἀλλά ἡ σατανική ἐνέργεια τοῦ χαράγματος.

Εἶναι φοβερόν, ἐνέργεια σατανική τοῦ «666» νά κάμῃ τό χέρι βαρύ καί ἀσήκωτον καί νά μήν θέλῃ νά κάμῃ τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Ἀκόμη φοβερώτερον, τό σφραγισμένον μέ «666» χέρι νά κάμῃ σημεῖον **ἈντιΣταυροῦ,** νά σημαδεύῃ τό σῶμα μέ τήν κατάραν τοῦ χαράγματος «666». Τοῦτο ἐπισημαίνει ὁ Ἱππόλυτος. «καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν

---

919. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 680. D.
920. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξα'
921. Ἔνθ' ἀνωτ. Τξα'.

τῇ χειρί τῇ δεξιᾷ, καί ἐν τῷ μετώπῳ, ἵνα μή τις τόν τίμιον σταυρόν ποιήσῃ ἐν τῷ μετώπῳ τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρί· ἀλλά δέδεται αὐτοῦ ἡ χείρ. Καί ἀπό τότε οὐχ ἕξει (= δέν θά ἔχῃ) ἐξουσίαν σφραγίσαι τι τῶν μελῶν αὐτοῦ· ἀλλά τῷ πλάνῳ προστεθήσεται, καί αὐτῷ δουλεύσει.»[922].

Ἡ χάραξις λοιπόν τῆς σφραγῖδος τοῦ Ἀντιχρίστου «666» θά γίνῃ, γιά νά ἐκκόψῃ τήν ἐνέργειαν τῶν ἀγαθῶν ἔργων. «Καί τό χάραγμα δέ τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος... ἐν μέν ταῖς δεξιαῖς [χερσίν], ἵνα τῶν [δεξιῶν καί] ἀγαθῶν ἔργων ἐκκόψῃ τήν ἐνέργειαν· ἐν δέ τοῖς μετώποις, ἵνα ἐν τῇ πλάνῃ καί τῷ σκότει διδάξῃ τούς ἀπατωμένους παρρησιάζεσθαι.»[923]. Θά κάμῃ λοιπόν τό πᾶν ὁ Ἀντίχριστος, «ἵνα παντελῶς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος μηδέ ὅλως ὀνομασθῇ ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ.»[924].

2. Τό χξς΄ (666) θά εἶναι χάραγμα φερόμενον καί ἐπιδεικνυόμενον ὡς γνώρισμα τοῦ ἐμπορευτέου

Ὁ ἀντιχριστισμός θά ἐπιβάλῃ μέ τήν βίαν τό χάραγμα πρός δόξαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἄνευ ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματος ἀρχικά στήν ταυτότητα καί ἔπειτα στό χέρι καί στό μέτωπον δέν θά εἶναι δυνατή ἡ συναλλαγή καί ἡ ἀγοραπωλησία. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666», δηλαδή ἡ ὑποταγή στόν Ἀντίχριστον, θά εἶναι ὅρος καί προϋπόθεσις γιά τήν ἄσκησιν τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων, εἰσπράξεως μισθοῦ ἤ συντάξεως, ἀναλήψεως ἤ καταθέσεως σέ Τράπεζες, καί ἀγοραπωλησίας. Ὅλα αὐτά θά γίνωνται μέ τήν ἐπίδειξιν τοῦ χαράγματος ἐπί τῆς ταυτότητος ἤ τῆς δεξιᾶς χειρός ἤ τοῦ μετώπου. Ὁ Ἀρέθας λέγει: «Καί ποιεῖ πάντας... ἵνα δώσωσιν αὐτοῖς χαράγματα ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός, ἤ ἐπί τοῦ μετώπου· τοῦτο δέ εἰς γνώρισμα, φησί, τοῦ ἐμπορευτέου, καί μή.»[925].

Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου, ὅπως ἐλέχθη, εἶναι τό χξς΄ (666), τό ὁποῖον χαρακτηρίζεται ὡς «τό χάραγμα τοῦ ὀλεθρίου ὀνόματος τοῦ ἀποστάτου (= Ἀντιχρίστου)»[926]. Τό «666» χαρακτηρίζεται καί «ὁ (ἡ) ψῆφος τοῦ θηρίου»[927]. Λέγει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας: «Καί τήν ψῆφον δέ τοῦ θηρίου πλατῦναι πανταχοῦ ἐπιτηδεύσει, ἔν τε ὠναῖς (= στίς ἀγορές) καί πράσεσιν (= πωλήσεις).»[928].

---

922. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Β-C. (Β.Ε.Π. 6, 287).
923. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. Α-Β.
924. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξα΄
925. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 680. C.
926. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. Α.
927. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. Β.
928. Ἔνθ' ἀνωτ.

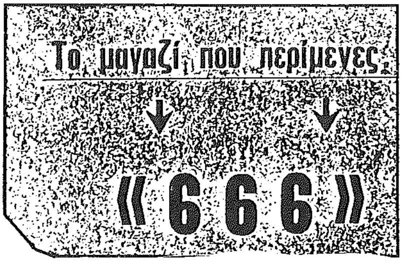

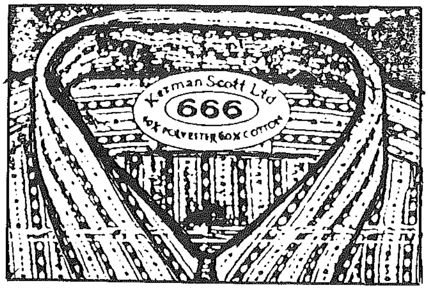

— Οὐρανοξύστης τοῦ Χρηματιστηρίου τῆς Ν. Ὑόρκης μέ τό «666» ἐπί κεφαλῆς.
— Διαφημιστικόν φέιγ-βολάν.
— Πουκάμισο μέ τήν ἐτικέττα 666.
Ὅλα τά ἄψυχα καί ἔμψυχα σκοπεύει νά σφραγίση ὁ ἀντιχριστισμός μέ τό χάραγμα «666», γιά νά προβάλη τόν Ἀντίχριστον ὡς Κύριον Πάντων.

Ὁ Ἀνδρέας χαρακτηρίζει τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό «χξς´» (666) ὡς χάραγμα τῶν ἀνθρώπων καί ὡς ψῆφον (= χάραγμα) τῶν ἀντικειμένων. Εἶναι ἡ αὐτή ἀντίχριστη σφραγίδα, ὅπως φαίνεται ἀπό τήν συνέχειαν τῆς ἑρμηνείας τοῦ Ἀνδρέου, στήν ὁποίαν κάμει λόγον γιά τήν «ἀκρίβειαν τῆς ψήφου», δηλαδή γιά τήν εὕρεσιν τοῦ ὀνόματος βάσει τοῦ χαράγματος, τῆς ψήφου «χξς´» (666). Σαφέστερος ὁ Ἀρέθας. «Καί τί τό χάραγμα, ἐπιφέρει, τό ὄνομα τοῦ θηρίου. Διττή δέ τούτου ἡ γνῶσις, ἤ διά παραφορᾶς (= γραφῆς) αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, ἤ διά ψήφου (= χξς´ (666)»[929].

Τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος εἶναι οἱ δύο ὄψεις τοῦ ἑνός χαράγματος. «Διττή δέ τούτου ἡ γνῶσις». Χάραγμα ἤ ψῆφος τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι τό χξς´ (666), πού ὀνομάζεται καί σφραγίδα αὐτοῦ. «Ἡ δέ σφραγίς αὐτοῦ ἐπί τοῦ μετώπου, καί ἐπί τῆς δεξιᾶς χειρός ἐστι ψῆφος χξς´»[930].

Ὁ ἀντιχριστισμός θά ἐπιδιώξη νά γίνη τό «χξς´» (666) σφραγίδα ὅλων τῶν ἀντικειμένων καί ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Λέγει ὁ Ἀρέθας: «Καί τήν ψῆφον δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου [= χξς´ (666)] πανταχοῦ πλατῦναι ἐπετηδεύθη, ἔν τε πράσεσι καί ὠναῖς, ἵν' ὁ μή τοῦτο ἐπιφερόμενος, ἐν ταῖς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείαις τελευτήση.»[931]. Ὅποιος δέν θά φέρη καί ἐπιδεικνύη τό «666» δέν θά ἀγοράζη, δέν θά πωλῆ, δέν θά εἰσπράττη χρήματα καί θά ἀποθνήσκη ἀπό τήν ἔλλειψιν τῶν ἀναγκαίων. Κατά τόν Ἀνδρέα ὁ θάνατος αὐτός χαρακτηρίζεται βίαιος. «Ἵνα τοῖς τοῦτο (= τό χάραγμα 666) μή λαμβάνουσιν ἐκ τῆς τῶν ἀναγκαίων ἐνδείας βίαιος ἐπαχθῆ θάνατος.»[932].

Ὁ θεομάχος Ἀντίχριστος θά κάμη τό πᾶν, «ἵνα πάντες τήν σφραγῖδα τοῦ θηρίου βαστάζωσιν... καί εἶθ' (= ἔπειτα) οὕτως (= μέ τό χάραγμα 666) ἀγοράσαι τά βρώματα (= τροφές) καί πᾶν εἶδος, καί δημάρχους ἱστᾶν, ἐπιτελεῖν τό πρόσταγμα.»[933]. Θά εἶναι λοιπόν τό χάραγμα «γνώρισμα τοῦ ἐμπορευτέου, καί μή»[934], ὅπως λέγει ὁ Ἀρέθας. «Ἐπί χειρός τῆς δεξιᾶς καί ἐπί τοῦ μετώπου τό γνώρισμα.»[935]. Θά εἶναι τό «666» γνώρισμα, σημεῖον, ἔνδειξις ὑποταγῆς στόν Ἀντίχριστον καί θά ἐξασφαλίζη τά ἀγαθά γιά τήν ἐπαίσχυντον ζωήν τῆς ἀποστασίας.

Θά ἀσκηθῆ πίεσις γιά τό χάραγμα. «Καί πάντες διά τήν στέρησιν

---

929. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α.
930. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. C. (Β.Ε.Π. 6, 287).
931. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681, Α.
932. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 340. Β.
933. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξα.
934. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 680. C.
935. Ἀρέθα Καισαρείας. Μ. 106, 680. C-D.

τῶν βρωμάτων (= τροφῶν), ἐπ' αὐτόν ἐλεύσονται, καί προσκυνήσουσιν αὐτόν· καί δώσει αὐτοῖς χάραγμα ἐν τῇ χειρί τῇ δεξιᾷ, καί ἐν τῷ μετώπῳ...»[936]. Ἀλλά ἡ γενίκευσις τῆς σατανικῆς σφραγῖδος τοῦ «666» καί ἡ ἀντίχριστη ζωή τῆς ἀποστασίας θά ἀναστείλουν τήν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καί δέν θά ἔχη ἡ ἀντίχριστη ἐξουσία τροφές νά χορτάση τήν πεινασμένην ἀνθρωπότητα. Ἀρχικά θά ἔχη σχετικήν ἐπάρκειαν. «Καί δώσει αὐτοῖς ὁ πλάνος βραχέα βρώματα διά τήν σφραγῖδα αὐτοῦ τήν μιαράν.»[937]. Ἔπειτα ὅμως πεῖνα καί δυστυχία θά ἐξαπλωθῆ στόν ψευδοπαράδεισόν του, ὅπως ἐλέχθη. «Καί οὐδαμοῦ εὑρίσκουσιν ἐμπλησθῆναι τῶν βρωμάτων. Δήμαρχοι γάρ ἀπότομοι κατά τόπον σταθήσονται· καί εἴ τις φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τήν σφραγῖδα τοῦ τυράννου ἐν μετώπῳ ἤ δεξιᾷ, ἀγοράζει βραχύ βρώματα ἐκ τῶν εὑρισκομένων.»[938]. Τό χάραγμα λοιπόν «χξς´» (666) θά εἶναι σημεῖον ἐπιδεικνυόμενον, σφραγίδα συναλλαγῆς.

Ὁ Ἀντίχριστος δέν θά ἔχη δυνατότητα οὔτε καί νερόν νά δώση στούς ἐπιδεικνύοντας τήν σφραγῖδα του. «Ὅταν γάρ λάβωσι τότε οἱ ἄνθρωποι τήν σφραγῖδα καί οὐχ εὕρωσι τροφάς, οὔτε ὕδωρ, προσέρχονται αὐτῷ μετά ὀδυνηρᾶς φωνῆς, λέγοντες· Δός ἡμῖν φαγεῖν καί πιεῖν, ὅτι πάντες ἐκ τοῦ λιμοῦ καί ἀπό πάσης ἀνάγκης ἐκλείπομεν...»[939]. Δέν δύναται ὁ Ἀντίχριστος νά φέρη εὐτυχίαν καί χορτασμόν. «Τότε ὁ δόλιος ἀποκριθήσεται μυκτηρίζων αὐτούς ἐν πολλῇ ἀπανθρωπίᾳ, λέγων· Ὁ οὐρανός οὐ βούλεται δοῦναι ὑετόν· ἡ γῆ πάλιν οὐ βλαστάνει τά γεννήματα αὐτῆς· πόθεν ὑμῖν δώσω ἐγώ βρώματα; Τότε ἀκούσαντες τῶν ρημάτων τοῦ δολίου τούτου οἱ ἄθλιοι, νοήσουσιν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ πονηρός διάβολος καί κόψονται ὀδυνηρῶς καί κλαύσονται μεγάλως.»[940].

Δέν θά εὐτυχήσουν ὅσοι ὑποταγοῦν στόν Ἀντίχριστον. Θά δοκιμάσουν ὅλοι δεινά φοβερά. Οἱ μέν πιστοί στόν Χριστόν θά γίνουν ἅγιοι μάρτυρες, οἱ δέ προδότες τοῦ Χριστοῦ καί λαβόντες τό χάραγμα θά κολασθοῦν καί ἐπί γῆς καί αἰωνίως. Ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τους ὅλα αὐτά ὅσοι νομίζουν ὅτι θά εὐτυχήσουν στόν ψευδοπαράδεισον τοῦ «666».

Τό χάραγμα λοιπόν «666» θά εἶναι ὁρατόν καί «γνώρισμα ἐμπορευτέου». Τό ἐσωτερικόν ἀόρατον, ἠθικόν χάραγμα ἀποδεικνύεται μέν μέ ἀνάλογον ἦθος, ἀλλά δέν ἐπιδεικνύεται ὡς συγκεκριμένον σημεῖον, ὡς σφραγίδα Ἀντιχρίστου ὁρατή, φερομένη, ὡς τεκμήριον ὑποταγῆς στόν

---

936. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 932. Β. (Β.Ε.Π. 6, 287).
937. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. 932. C.
938. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξγ´.
939. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. 933. C-D. προβλ. Ἐφραίμ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξγ.
940. Ἱππολύτου, Ἔνθ' ἀνωτ. 933. D.-936. Α. (Β.Ε.Π. 6,288).

Ἀντίχριστον χάριν ἀγοραπωλησίας καί συναλλαγῶν. Δέν θά ἀγοράζουν καί πωλοῦν μόνον οἱ πωρωμένοι καί οἱ διεφθαρμένοι ὀπαδοί τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀλλά καί οἱ νομιζόμενοι εὐσεβεῖς χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι χάριν τῆς κοιλίας καί τῶν βιοτικῶν ἀναγκῶν θά προδώσουν τόν Χριστόν καί θά δεχθοῦν τό χάραγμα «666».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

ΤΟ ΕΝΙΑΙΟΝ ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΟΝ ΧΑΡΑΓΜΑ

1. Τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου σφραγίζει τόν ὅλον ψυχοσωματικόν ἄνθρωπον

Διακρίνεται ὁ ἔσω ἀπό τόν ἔξω ἄνθρωπον, ἡ ψυχή ἀπό τό σῶμα, ἀλλά δέν διαχωρίζεται, δέν διαιρεῖται. Ὁμοίως διακρίνεται τό ἔσω ἠθικόν καί τό ἔξω ὁρατόν χάραγμα, ἀλλά δέν διαχωρίζεται τό ἕνα ἀπό τό ἄλλο. Ὅπως ὑπάρχει ἕνας ἑνιαῖος ψυχοσωματικός ἄνθρωπος, ὁμοίως ὑπάρχει ἕνα ἑνιαῖον ψυχοσωματικόν χάραγμα. Τό ἐσωτερικόν καί τό ἐξωτερικόν χάραγμα εἶναι δύο ὄψεις τοῦ ἑνός ἀντιχρίστου χαράγματος. Τό χάραγμα, ὅπως ἀναφέρεται στήν Γραφήν καί στούς Πατέρας ἀφορᾶ καί τόν ἔσω καί τόν ἔξω ἄνθρωπον.

Οἱ Πατέρες ὁμιλοῦν ἄλλοτε γιά τήν μίαν, ἄλλοτε γιά τήν ἄλλην ὄψιν τοῦ ἑνιαίου χαράγματος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι μία ἀδιαίρετη ψυχοσωματική ὀντότητα. Ὁποιαδήποτε ἐνέργεια σωματική ἤ ψυχική ἀφορᾶ τόν ὅλον ἄνθρωπον, τό πρόσωπον στήν ὁλότητά του. Δέν ὑπάρχει κανένα σύμβολον, τό ὁποῖον νά δέχεται τό πρόσωπον μόνον ἐξωτερικά καί νά ἀφορᾶ μόνον τό σῶμα. Ὁποιον σύμβολον δέχεται ὁ ἄνθρωπος ὡς σφραγῖδα τοῦ σώματος αὐτό λειτουργεῖ ταυτοχρόνως καί ὡς σφραγίδα τῆς ψυχῆς καί χαρακτηρίζει τόν ὅλον ψυχοσωματικόν ἄνθρωπον.

Ὅταν δέχεται νά σφραγισθῆ ὁ ἄνθρωπος ἐξωτερικά, στό σῶμα, μέ τό χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου, τοῦτο σημαίνει συγχρόνως καί σφράγισιν τῆς ψυχῆς, διότι ὑπάρχει ἕνα ἑνιαῖον πρόσωπον, τό ὁποῖον ἀποφασίζει, δέχεται ἤ ἀπορρίπτει τό χάραγμα. Ἡ ἀποδοχή τῆς σφραγῖδος τοῦ 'Αντιχρίστου στήν ταυτότητα ἤ στό σῶμα σημαίνει πρῶτον σφράγισιν τῆς βουλήσεως, τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία δέχεται τό χάραγμα καί μετά σφράγισιν τοῦ σώματος ἤ τῆς ταυτότητος.

Τό χάραγμα δέν εἶναι ποτέ μόνον ἐξωτερικόν ἤ μόνον ἐσωτερικόν. Τό ἑκούσιον ἐξωτερικόν, ὁρατόν χάραγμα, λειτουργεῖ ἀμέσως καί ὡς ἐσωτερικόν, γίνεται ἔστω μία ἄτονη σφραγίδα, ἡ ὁποία κατ' ὀλίγον ἰσχυροποιεῖται. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα, ὁμοίως ἐκφράζεται μέ ἀντίχριστον ἦθος. Ἡ ἑκουσία ἀποδοχή τοῦ «666», τοῦ χαράγματος, ὡς σφραγῖδος ταυτότητος ἤ σώματος σημαίνει σφράγισιν τῆς ὅλης προ-

σωπικότητος. Δέν χωρίζεται τό σῶμα ἀπό τήν ψυχήν. Ἡ ἑκουσία σφράγισις τοῦ σώματος μέ «666» σημαίνει σφράγισιν κατ' ἐνέργειαν ψυχῆς καί σώματος. Ἡ ἀκουσία μόνον σφράγισις εἶναι κατ' ἔννοιαν καί δύναται νά ἐξελιχθῇ κατ' ἐνέργειαν. Τό «666» δέν εἶναι νεκρόν σύμβολον σέ νεκρή ψυχή. Πρῶτα δέχεται ἡ ψυχή καί μετά τό σῶμα τήν σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου.

Τό χάραγμα εἶναι ἑνιαῖον ψυχοσωματικόν. Δέν μπορεῖ νά πῇ κανείς ὅτι τό «666» εἶναι ἀπέξω, στό σῶμα ἤ στήν ταυτότητα καί δέν μέ νοιάζει. Ἡ μία ψυχή ἔχει τήν εὐθύνην καί γιά τόν ἔξω καί γιά τόν ἔσω ἄνθρωπον. Ἡ προσωπικότης δέν τμηματίζεται. Δέν μπορεῖ νά πῇ κανείς ὅτι ἔχει τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου μόνον ἐξωτερικά, στό σῶμα, ἐπιφανειακά, ἐνῷ στό βάθος πιστεύει καί ἔχει τήν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό εἶναι διψυχία, διχασμός καί μοίρασμα τοῦ προσώπου. Δηλαδή ὁ ἔξω ἄνθρωπος, τό σῶμα στόν Ἀντίχριστον καί ὁ ἔσω, ἡ ψυχή στόν Χριστόν; Αὐτό εἶναι διψυχία. Ὁ Χριστός θέλει τόν ὅλον ἄνθρωπον καί δέν ἀναπαύεται σέ ἕνα μέρος αὐτοῦ.

Νά παύσῃ λοιπόν ἡ ὑποκρισία. Ἡ ἑκουσία ἀποδοχή τοῦ «666» εἶναι συγχρόνως ἀρχή τοῦ ἔσω χαράγματος. Τό «666» σφραγίζει πρῶτον τήν ψυχήν, πού τό δέχεται καί δέν τό ἀπορρίπτει ἀπό τήν ταυτότητα ἤ τό σῶμα. Ἕνας εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ψυχοσωματικός. Ἕνα, ἑνιαῖον εἶναι τό χάραγμα, ψυχοσωματικόν. Μία διαφορά. Ἐνῷ τό ὁρατόν χάραγμα φαίνεται καί ἐπιδεικνύεται ὡς «666» ἤ ὡς ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου, ἡ ἄλλη ὄψις, τό ἠθικόν, ἐσωτερικόν, ἀόρατον χάραγμα, μόνον ἀποδεικνύεται ἀπό τήν ἔκφρασίν του μέ τό ἀντίχριστον ἦθος. Δέν εἶναι μόνον ἡ ἐσωτερική ὄψις τοῦ χαράγματος οὐσιῶδες χάραγμα, εἶναι καί ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» οὐσιῶδες χάραγμα. Ἑνιαῖος ψυχοσωματικός ὁ ἄνθρωπος. Ἑνιαῖον ψυχοσωματικόν καί τό χάραγμα.

2. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα συμβολίζεται μέ τό χξς´ (666)

Τό «χξς´» (666) συμβολίζει τό ὄνομα, τόν χαρακτῆρα, τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Συμβολίζει τήν ἀντιχριστοποίησιν, τό ἀντίχριστον ἦθος τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τό χάραγμα καί πιστεύει τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν καί μέ λόγον καί ἔργον ὁμολογεῖ τήν ὑποταγήν του σ' αὐτόν. Ὁ Ἀρέθας λέγει: «ἡ δέ τοῦ θηρίου προσκύνησις καί τό λαβεῖν αὐτοῦ τήν σφραγῖδα, τό τόν Ἀντίχριστον ἡγήσασθαι Θεόν, καί λόγῳ ἤ ἔργῳ τά καταμύθια τούτῳ διεξιέναι καί κηρύσσειν. Τοῦτο γάρ τό ἐπί τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός χάραγμα σημαίνει, ἀντί τοῦ λόγου τοῦ μετώπου, καί ἀντί ἔργου τῆς χειρός παραλειφθέντων.»[941].

941. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. Α.

Μεταφράζω κατά λέξιν τό χωρίον αὐτό. «Ἡ δέ προσκύνησις τοῦ θηρίου (Ἀντιχρίστου) καί τό νά λάβη κανείς τήν σφραγῖδα αὐτοῦ [τοῦτό ἐστιν = τοῦτο εἶναι], δηλαδή τό νά πιστεύση τόν Ἀντίχριστον Θεόν (ἀληθινόν) καί ἐπί πλέον μέ λόγον ἤ ἔργον τά ἀρεστά σ' αὐτόν (τόν Ἀντίχριστον) νά πράττη καί κηρύττη. Τοῦτο βέβαια τό ἐπί τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός χάραγμα σημαίνει, διότι παρελείφθησαν (καί χαράσσονται) τό μέτωπον ἀντί τοῦ λόγου καί τό χέρι ἀντί τοῦ ἔργου.» καί ἑπομένως ὅποιος δέχεται τό «666» ὁμολογεῖ μέ λόγον καί ἔργον τόν Ἀντίχριστον ὡς θεόν.

Ὡς οὐσία τοῦ χαράγματος λοιπόν θεωρεῖται πρῶτον «τό ἡγήσασθαι τόν Ἀντίχριστον Θεόν», τό νά πιστεύση κανείς τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν, καί δεύτερον «λόγῳ ἤ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσειν Θεόν»[942], μέ λόγον ἤ ἔργον νά ὁμολογῆ κανείς τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν κατά διατύπωσιν τοῦ Ἀνδρέου, καί «λόγῳ ἤ ἔργῳ τά καταμύθια τούτῳ διεξιέναι καί κηρύσσειν», μέ λόγον ἤ ἔργον νά πράττη κανείς καί νά κηρύττη τά ἀρεστά στόν Ἀντίχριστον, κατά διατύπωσιν τοῦ Ἀρέθα.

Ἄν κάποιος πιστεύση τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἐχαράχθη ὁ νοῦς καί ἡ καρδία του μέ τήν ἀόρατην ἀντίχριστην σφραγῖδα. Αὐτή εἶναι ἐσωτερική ὄψις τοῦ χαράγματος. Ἄν ἐκφράση μέ λόγον ἤ ἔργον, μέ ἀντίχριστην συμπεριφοράν, τό ἀντίχριστον ἦθος, αὐτό εἶναι ἐξωτερική ὄψις τοῦ χαράγματος. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου ὑπό τήν διπλῆν αὐτήν ὄψιν συμβολίζεται μέ τήν ὁρατήν σφραγῖδα-χάραγμα-«666».

Ὅταν δέχεται κάποιος τό «χξς'» (666) ἐπί τοῦ μετώπου, δέχεται τόν Ἀντίχριστον, τό ὄνομα, τό ἔργον, τόν χαρακτῆρα, τό ἦθος τοῦ Ἀντιχρίστου στήν ψυχήν, στόν νοῦν, στήν καρδίαν, στό ἡγεμονικόν του καί «ἡγεῖται (= πιστεύει) τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν».

Συνεκδοχικῶς λαμβάνεται τό ὄργανον, τό μέτωπον, ὁ ἐγκέφαλος, ἀντί τοῦ λόγου, τῆς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς καί αὐτῆς τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέ αὐτό. Ἡ ἑκουσία σφράγισις λοιπόν τοῦ μετώπου μέ τό «χξς'» (666) σημαίνει σφράγισιν τοῦ νοῦ, τοῦ λογιστικοῦ, τῆς ψυχῆς. Ἡ σφράγισις τοῦ μετώπου μέ τό (666) συμβολίζει καί δηλώνει τό ἐσωτερικόν χάραγμα. Ἀφοῦ τό «χξς'» (666) σημαίνει τό ὄνομα, τό ἦθος, τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ δεχόμενος τήν σφραγῖδα αὐτήν στό μέτωπον, δέχεται τόν Ἀντίχριστον ὡς ρυθμιστήν λόγου, νοῦ, ψυχῆς καί ἐπομένως πιστεύει τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν.

Ὅταν κάποιος δέχεται τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς'» (666) στό χέρι, τοῦτο σημαίνει, ὅτι δέχεται τό χάραγμα στό βουλητικόν, στήν ψυχήν, ἡ ὁποία ἀποφασίζει καί ἐνεργεῖ μέ τό χέρι. Συνεκδοχικῶς λαμ-

942. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 345. C.

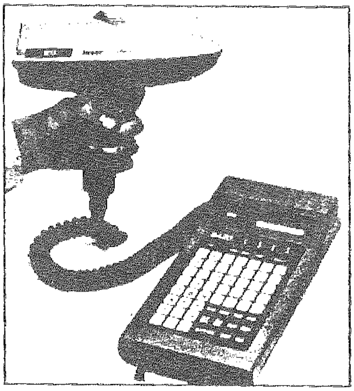

— Κατά γράμμα ἐκπλήρωσις τῆς προφητείας, Ἀποκ. 13, 16-18. Ἡ σφράγισις τοῦ μετώπου μέ Ε.Κ.Α.Μ. καί «666». Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος καί μάλιστα στό μέτωπον καί ἡ καθημερινή χρῆσις καί τό σκύψιμον ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν γιά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ εἰδικοῦ Ε.Κ.Α.Μ. κάμει τόν ἄνθρωπον ἰσοβίως προσκυνητήν τοῦ διαβόλου καί ἀρνητήν τοῦ σταυροῦ καί τοῦ Χριστοῦ.

— Εἰδικό μηχάνημα (τύπος πιστολιοῦ), πού διαβάζει καί ἀναγνωρίζει τόν ἀόρατον Ε.Κ.Α.Μ. καί τό «666».

βάνεται τό χέρι ἀντί τοῦ βουλητικοῦ, τῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ μέ τό χέρι.

Ἑπομένως ὅποιος δέχεται τό χάραγμα «χξς΄ (666) εἴτε στό μέτωπον εἴτε στό χέρι, δέχεται τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου σ' ὅλην τήν ψυχοσωματικήν του ὑπόστασιν καί λαμβάνεται τό μέρος, μέτωπον ἤ δεξί χέρι, ἀντί τοῦ ὅλου ψυχοσωματικοῦ ἀνθρώπου.

Ἑπομένως ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «χξς΄» (666) σημαίνει ἀναγνώρισιν τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Θεοῦ, (ἐσωτερική ὄψις τοῦ χαράγματος) καί μέ λόγον ἤ ἔργον ὁμολογίαν τῆς πίστεως σ' αὐτόν, (ἐξωτερική ὄψις-ἔκφρασις τοῦ χαράγματος). Ἀφοῦ λοιπόν τό «χξς΄» (666) συμβολίζει τό ὄνομα, τό ἔργον, τόν χαρακτῆρα τοῦ Ἀντιχρίστου, συμβολίζει καί ἐκφράζει τό ἠθικόν χάραγμα καί τήν ἐσωτερικήν καί τήν ἐξωτερικήν ὄψιν αὐτοῦ. Ὅποιος δέχεται λοιπόν τό «χξς΄» (666) καί βαστάζει καί ἐπιδεικνύει αὐτό «τῷ τεθηριωμένῳ Ἀντιχρίστῳ ὑποκύπτει, [καί] δυσσεβῆ πολιτείαν μετέρχεται τήν ἐκεῖνον εἰκονίζουσαν, καί λόγῳ ἤ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσει Θεόν (τοῦτο γάρ δηλοῦν δύναται [= δύναται νά σημαίνῃ] τό ἐπί τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός διδόμενον χάραγμα)...»[943]. Ἀληθῶς τό «χξς΄» (666) εἶναι «τό χάραγμα» τῆς Ἀποκαλύψεως, εἶναι ὁ ἀριθμός τοῦ ὀνόματος τοῦ θηρίου Ἀντιχρίστου, «ὁ ἀριθμός αὐτοῦ χξς΄ (666).»[944]. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος (666) εἶναι λόγῳ καί ἔργῳ ἀναγνώρισις τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς Θεοῦ.

Οἱ Πατέρες εἶναι σαφεῖς, ἄν καί ἔχουν ὀλίγον δυσνόητην διατύπωσιν. Διακρίνουν τό ἠθικόν χάραγμα, δηλαδή «τό ἡγήσασθαι τόν Ἀντίχριστον Θεόν»[945] καί «λόγῳ ἤ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσειν Θεόν»[946] ἀπό τό ὁρατόν χάραγμα τῆς Ἀποκαλύψεως «χξς΄» (666). Ἀλλά σχετίζουν τά δύο χαράγματα καί λέγουν ὅτι τό ἠθικόν χάραγμα συμβολίζεται μέ τό «χξς΄» (666), ὅταν χαράσσεται ὡς σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου στό μέτωπον ἤ στό χέρι. «Τοῦτο γάρ τό ἐπί τοῦ μετώπου καί τῆς χειρός χάραγμα σημαίνει»[947]. Δηλαδή καί ἡ ἀποδοχή τῆς σφραγῖδος τοῦ Ἀντιχρίστου «χξς΄» (666) στό μέτωπον ἤ στό χέρι τοῦτο σημαίνει, δηλαδή «τό ἡγήσασθαι τόν Ἀντίχριστον Θεόν» καί «λόγῳ ἤ ἔργῳ τοῦτον κηρύσσειν Θεόν». Μέ τήν ἀποδοχήν λοιπόν τοῦ χξς΄ (666) ὁ ἄνθρωπος πιστεύει καί κηρύσσει ὡς Θεόν τόν Ἀντίχριστον.

Τό «666» λοιπόν δέν εἶναι ἕνας ἀμφίβολος ἀριθμός, βάσει τοῦ ὁποίου θά πρέπῃ νά εὕρωμεν ἕνα ἄλλον ἀριθμόν, ὅπως παρερμήνευσαν

---

943. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 345. C.
944. Ἀποκ. Ἰωάννου 13,18.
945. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. Α.
946. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 345. C.
947. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. Α.

μερικοί. Δέν εἶναι ἕνα ἀμφίβολον σύμβολον μέ σκοτεινήν ἀλληγορίαν. Τό «χξς´» (666) στό σύνολόν του εἶναι τό συγκεκριμένον σύμβολον τοῦ ὀνόματος τοῦ 'Αντιχρίστου, εἶναι τό δεδομένον χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου, ὅπως ἑρμηνεύει καί ὁ 'Αρέθας: «'Αριθμόν δέ ἀνθρώπου τό ὄνομα εἶναι, ἀντί τοῦ ξένον οὐδέ ἀήθη (= ἀσυνήθιστον) καί ἐπικεκρυμμένον καί διπλόης ἐχόμενον (= ἀντί νά εἶναι ἀσαφές), ἀλλά ψῆφον ἐντριβῆ (= ἀριθμός συνηθισμένος) καί ἐγνωσμένην ἀνθρώποις. 'Αριθμός δέ τοῦ ὀνόματος τοῦ ψήφου, ἑξακόσια ἑξηκονταέξ»[948].

3. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «666» ὁδηγεῖ στό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα

'Επειδή δέν εἶναι δυνατόν νά πλανήση ὁ ἀντιχριστισμός τούς πιστούς χριστιανούς, ὥστε νά πιστεύουν τόν 'Αντίχριστον ὡς Θεόν καί νά τόν δεχθοῦν ἀντί τοῦ Χριστοῦ, χαράσσει τό σύμβολον, τό χάραγμα «666», τοῦ ὁποίου ἡ ἀποδοχή σημαίνει, ὅπως ἐλέχθη, ἀναγνώρισιν τοῦ 'Αντιχρίστου ὡς Θεοῦ. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον, διά τοῦ συμβόλου διεισδύει ἡ ἀντίχριστη ἐνέργεια καί αὐτός ὁ 'Αντίχριστος στόν ἔσω ἄνθρωπον, στήν ψυχήν καί σφραγίζει καί τήν ψυχήν.

Τά ὄργανα τοῦ 'Αντιχρίστου δέν δύνανται ἀμέσως νά σφραγίσουν τήν βούλησιν, τό λογιστικόν, τό ἐπιθυμητικόν καί σφραγίζουν ἀντί αὐτῶν τά μέτωπα καί τά χέρια. «ἀντί τοῦ λόγου τοῦ μετώπου, καί ἀντί ἔργου τῆς χειρός παραληφθέντων»[949]. Ἑπομένως ὁ σφραγιζόμενος μέ τό χάραγμα (666) δέχεται, χωρίς νά τό συνειδητοποιῆ κατ' ἀρχήν, τόν 'Αντίχριστον ὡς Θεόν καί ὁμολογεῖ αὐτόν διά τῆς ἐπιδείξεως τοῦ χαράγματος (666).

Τό χάραγμα «666» γίνεται θύρα εἰσόδου στήν ψυχήν τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας, ἡ ὁποία ἀρχίζει νά δεσμεύη καί προσδιορίζη τόν λόγον καί τό ἔργον. Ἐκκόπτει τῶν ἀγαθῶν ἔργων τήν ἐνέργειαν καί διδάσκει τούς ἀπατωμένους νά ἔχουν παρρησίαν στήν πλάνην καί στό σκότος[950].

Ὑπάρχουν πολλές μορφές ἀποδοχῆς τοῦ χαράγματος «666». 'Από ἄγνοιαν ὅτι εἶναι χάραγμα, ἀπό σύγχυσιν καί ἐλλιπῆ γνῶσιν, ἀπό ἀναγκασμόν, ἀπό δειλίαν καί ὑπολογισμόν ἰδιοτελῆ. 'Αναλόγως τῆς συνειδητοποιήσεως ὅτι τό (666) εἶναι χάραγμα καί ἀναλόγως τοῦ μέτρου τῆς ἀποδοχῆς του εἶναι καί ἡ διείσδυσις τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας τοῦ χαράγματος.

---

948. 'Αρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 681. Α.
949. 'Αρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. Α.
950. 'Ανδρέου Καισαρείας Μ. 106, 340. Β.

Μόνον ὅταν χαράσσεται τό «666» μέ ἀπειλήν καί ἀναγκασμόν καί δέν δύναται ὁ σφραγιζόμενος νά ἀντιδράση, τότε εἶναι τελείως ἐξωτερική, ἐπιφανειακή σφραγίδα ἄνευ διεισδύσεως στήν ψυχήν. Ἕνα κλασσικόν παράδειγμα παρομοίου χαράγματος εὑρίσκεται στούς ὁμολογητάς Θεόδωρον καί Θεοφάνην, τούς ἐπικαλουμένους Γραπτούς. Ὁ εἰκονομάχος Θεόφιλος διέταξε νά βασανίσουν τούς ὀρθοδόξους Θεόδωρον καί Θεοφάνην καί νά γράψουν μέ «καυτῆρα», δηλαδή ἀναμμένον σίδηρον στά πρόσωπά τους 12 ἰαμβικούς στίχους αἱρετικούς. Ἐκ τούτου τό ὄνομα Γραπτοί[951]. Ἀλλά ἡ χάραξις τῶν αἱρετικῶν στίχων κατ' αὐτόν τόν τρόπον εἶναι μαρτύριον καί δέν λειτουργεῖ ὡς χάραγμα. Ἐάν παρομοίως χαραχθῆ στά πρόσωπα χριστιανῶν τό «666», τότε δέν θά λειτουργῆ ὡς χάραγμα. Κάθε ἄλλη περίπτωσις προϋποθέτει ἀποδοχήν καί εἶναι χάραγμα μέ ὅλες τίς συνέπειες.

Τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα δέν προέρχεται ἐκ τῶν ἔσω, ἀπό τήν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐκ φύσεως θεοειδής, κατ' εἰκόνα Θεοῦ. «Καί εἶπεν ὁ Θεός· ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί καθ' ὁμοίωσιν... Καί ἐποίησεν ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἐποίησεν αὐτόν...»[952]. Κατά τούς Πατέρας τό ἀρχέτυπον βάσει τοῦ ὁποίου ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Ἰ. Χριστός[953]. Ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως εἶναι χριστοειδής. Ἡ πτῶσις καί ἀλλοτρίωσις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἕνα ἐπεισόδιον. Μέ τήν σάρκωσιν, τήν σταύρωσιν καί Ἀνάστασιν τοῦ Ἰ. Χριστοῦ ὁ πεσών ἄνθρωπος ἀνίσταται καί ἀποκαθίσταται στήν χριστοειδίαν. «... αὐτός ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος... τό ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου κάλλους, ἡ μή κινουμένη σφραγίς, ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών, ὁ τοῦ Πατρός ὅρος καί Λόγος· ἐπί τήν ἰδίαν εἰκόνα χωρεῖ, καί σάρκα φορεῖ διά τήν σάρκα, καί ψυχῇ νοερᾷ διά τήν ἐμήν ψυχήν μίγνυται, τῷ ὁμοίῳ τό ὅμοιον ἀνακαθαίρων... Μετέλαβον τῆς εἰκόνος καί οὐκ ἐφύλαξα· μεταλαμβάνει τῆς ἐμῆς σαρκός, ἵνα καί τήν εἰκόνα σώση καί τήν σάρκα ἀθανατίση.»[954].

Μέ τό ἅγιον Βάπτισμα, ὅπως λέγουν οἱ Πατέρες, ἀναχωρεῖ ἀπό τήν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἡ δαιμονική δύναμις, τό πονηρόν πνεῦμα καί εἰσέρχεται τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τυπώνεται ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ, ἡ σφραγίδα τοῦ Χριστοῦ. «.. πρό μέν τοῦ ἁγίου βαπτίσματος, ἔξωθεν ἡ χάρις πρός τά καλά προτρέπεται τήν ψυχήν, ὁ δέ σατανᾶς ἐν τοῖς αὐ-

---

951. Θ.Η.Ε. τόμος 6ος στήλη 205-206.

952. Γένεσις 1, 26-27.

953. Ν.Π. Μπρατσιώτου, Ἀνθρωπολογία τῆς Π.Δ. ἐν Ἀθήναις 1976, σελ. 227 ἑξῆς.

954. Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος ΛΗ' εἰς τά Θεοφάνια, 13, Μ. 36, 325. Β-C. (Ε.Π.Ε. 5, 58-60). πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Λόγος ΜΕ' εἰς τό Πάσχα, 9. Μ. 36, 633. C-636. Α. (Ε.Π.Ε. 5, 168-170).

τῆς ἐμφωλεύει βάθεσιν, ὅλας τάς τοῦ νοῦ ἀποφράττειν δεξιάς πειρώμενος διεξόδους. Ἀπό δέ αὐτῆς τῆς ὥρας ἐν ἧπερ ἀναγεννώμεθα, ἔξωθεν μέν ὁ δαίμων γίνεται, ἔσωθεν δέ ἡ Χάρις. Ὅθεν εὑρίσκομεν, ὅτι ὡς πάλαι ἐκυρίευεν ἡ πλάνη τῆς ψυχῆς, οὕτω, μετά τό Βάπτισμα, αὐτῆς κυριεύει ἡ ἀλήθεια. Ἐνεργεῖ μέντοι καί ὁ σατανᾶς μετά τοῦτο τῇ ψυχῇ καθάπερ τό πρίν, καί χείρω δέ τά πολλά, οὐχ ὡς συμπαρών δέ τῇ χάριτι, μή γένοιτο, ἀλλά καπνίζων ὥσπερ τόν νοῦν διά τῆς ὑγρότητος τοῦ σώματος τήν ἡδύτητα τῶν ἀλόγων ἡδονῶν.»[955].

Ἐκ τῶν ἔξω προσπαθεῖ νά εἰσχωρήσῃ στήν καρδίαν ἡ δύναμις τοῦ κακοῦ μέ τήν ἁμαρτίαν καί τά πάθη, γιά νά ἀλλοιώσῃ τόν χριστοειδῆ χαρακτῆρα καί ἐπιβάλῃ τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀποδοχή τοῦ χαράγματος «χξς´» (666) εἶναι ἕνα ἄνοιγμα τῆς ψυχῆς γιά τήν διείσδυσιν τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας.

Τό χάραγμα «666» λειτουργεῖ ὡς φορεύς ἀντιχρίστου ἤθους, εἶναι ἕνα διαρκές σημεῖον ἐπαφῆς μέ τήν ἀντίχριστην σατανικήν ἐνέργειαν. Τό «666» δέν εἶναι σύμβολον ἐπιφανειακῆς ἐνεργείας. Ὡς σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου συμβολίζει τήν εἰς τό βάθος τῆς ὑπάρξεως ἀντίχριστην διείσδυσιν καί τήν ὑπαρξιακήν ἀλλοτρίωσιν, τήν ἀντιχριστοποίησιν. Κατ' ἀρχήν τό χάραγμα «666» εἶναι ἐνεργείᾳ ἐξωτερική σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου καί δυνάμει ἐσωτερική-ἠθική σφραγίδα. Τό ἔξω χάραγμα «666», ὁδηγεῖ στό ἔσω χάραγμα. Τελικά γίνεται κατ' ἐνέργειαν ἐσωτερική ἠθική σφραγίδα, ὅπως ἐλέχθη στό Α´ μέρος.

Ἐάν δεχθῇ ὁ ἄνθρωπος τό χάραγμα στό σῶμα ἤ στήν ταυτότητα καί ἐγκολπωθῇ καί φέρῃ καί ἐπιδεικνύῃ αὐτό, τότε τό «666» σταθερά, σιωπηρά, ἀθόρυβα κατακτᾶ χῶρον στόν νοῦν καί στήν καρδίαν. Γίνεται κατ' ἀρχήν μία ἀφῃρημένη διείσδυσις τοῦ συμβόλου «666» στήν συνείδησιν καί στήν ὅλην λειτουργίαν τῆς ὑπάρξεως. Ἀκολουθεῖ ἡ κατ' ἔννοιαν καί κατ' ἐνέργειαν ἐσωτερική ἀποδοχή τοῦ χαράγματος, τοῦ συμβόλου καί τοῦ συμβολιζομένου, μέ τήν ἄμβλυσιν τῶν κριτηρίων τοῦ χριστιανικοῦ βιώματος, τήν ἀδιαφορίαν, τήν ἀδρανοποίησιν. Ἔτσι ἡ διείσδυσις τῆς ἀντιχρίστου ἐνεργείας ἐξελίσσεται σέ ὑπαρξιακήν ἀλλοτρίωσιν καί ἀντιχριστοποίησιν, ὁπότε θριαμβεύει ἡ παρουσία τοῦ Ἀντιχρίστου στήν ψυχήν διά τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ καί ὑβρίζεται καί φεύγει τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Μέ τό ἀντίχριστον χάραγμα «666» λοιπόν διεισδύει στήν ψυχήν ἡ ἀντίχριστη ἐνέργεια. Δεσμεύεται βαθμηδόν ἡ βούλησις, τό λογιστικόν, τό ἐπιθυμητικόν. Ἐκκόπτεται ἡ ἐνέργεια τῶν ἀγαθῶν ἔργων. Διαλύεται

---

955. Διαδόχου Φωτικῆς, Λόγος Ἀσκητικός, εἰς ἑκατόν κεφ. Πρακτικά γνώσεως καί διακρίσεως Πνευματικῆς, κεφ. ος´, φιλοκαλία, «ΑΣΤΗΡ», 1974, σελ. 258 (Ε.Π.Ε. 9,224-226.)

ὁ χριστοειδής χαρακτήρ. Ἐντυποῦται ὁ ἀντιχριστοειδής χαρακτήρ. Ἐκφράζεται τό ἀντίχριστον ἦθος μέ λόγον, ἔργον, μέ ἀναίδειαν καί πώρωσιν καί ὁ ἄνθρωπος ἀπό φῶς γίνεται σκότος καί τελικά ἀπορρίπτει τελείως τόν Χριστόν καί πιστεύει τόν Ἀντίχριστον ὡς Θεόν.

Ὁ δεχόμενος τό χάραγμα «666» σφραγίζεται σωματικά καί ψυχικά, ἠθικά, καί ἑπομένως ἀρνεῖται τόν Χριστόν καί δέχεται ὡς Μεσσίαν τόν Ἀντίχριστον. Ἡ ἀποδοχή τοῦ «666» σημαίνει ἔκπτωσιν ἀπό τήν Χάριν τοῦ Βαπτίσματος, ἀπέκδυσιν Χριστοῦ καί ἔνδυσιν Ἀντιχρίστου. Αὐτήν τήν ἀλήθειαν μᾶς βοηθεῖ νά κατανοήσωμεν ἕνα παράδειγμα ἀπό τόν βίον τοῦ ὁσίου Παϊσίου τοῦ Μεγάλου:

«Ἕνας μοναχός... μαθητής τοῦ Ἱεροῦ Παϊσίου... πηγαίνοντας μίαν φοράν εἰς τήν Αἴγυπτον... ἀπάντησεν εἰς τόν δρόμον ἕνα Ἑβραῖον. Ὁ Ἑβραῖος γνωρίσας τήν ἁπλότητα τοῦ Μοναχοῦ, ἔχυσεν εἰς αὐτόν μέ τήν μιαράν του γλῶσσαν, τό φαρμάκι τοῦ ψυχοφθόρου ὄφεως, ὁπού εἶχε μέσα εἰς τήν καρδίαν του, λέγοντας εἰς αὐτόν· ὦ Μοναχέ, διατί πιστεύετε εἰς τόν ἐσταυρωμένον ἁπλῶς καί ὡς ἔτυχεν, ὁπού αὐτός δέν εἶναι ὁ προσδοκώμενος Μεσσίας; διατί ἄλλος εἶναι ἐκεῖνος, καί ὄχι ἐτοῦτος ὅπου πιστεύετε ἐσεῖς οἱ Χριστιανοί· καί ὁ Μοναχός... ἐπλανήθη καί τοῦ εἶπεν· ἴσως εἶναι ἔτσι, καθώς ἐσύ λέγεις· καί παρευθύς, ἀλλοίμονον...! ἐξέπεσεν ἀπό τήν Χάριν τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος...

Ὅταν ἐγύρισεν εἰς τήν ἔρημον καί τόν εἶδεν ὁ θεῖος Παΐσιος, δέν τόν ἐδέχετο παντελῶς, οὐδέ κἄν νά τόν ἰδῇ δέν ἤθελεν.. Ὁ δέ μαθητής... προσπίπτοντας εἰς τούς πόδας του, τοῦ εἶπε· διατί, Πάτερ, μέ ἀποστρέφεσαι τόν ἄθλιον, καί δέν θέλεις νά μέ ἰδῇς, ἀλλά μέ συχαίνεσαι ὡς βδέλυγμα; Ὁ δέ γέρων τοῦ εἶπε· καί ποῖος εἶσαι ἐσύ, ὦ ἄνθρωπε, διότι δέν σέ γνωρίζω;... ἐκεῖνος ὁ μαθητής μου ἦταν χριστιανός, καί εἶχε Βάπτισμα, ἀλλά ἐσύ δέν εἶσαι τοιοῦτος· εἰ δέ εἶσαι ἐκεῖνος ὁ μαθητής μου, τό Βάπτισμα ἔφυγεν ἀπό λόγου σου, καί τά σημεῖα τῶν Χριστιανῶν... δέν ὑποφέρω νά ἀκούω ὁμιλίαν ἀνθρώπου, ὁπού ἠρνήθη τόν Χριστόν...

Μέ ποῖον ἐσυνωμίλησες εἰς τόν δρόμον, ὁπού ἐπήγαινες; Ὁ δέ μαθητής τοῦ ἀπεκρίθη· μέ ἕνα Ἑβραῖον... Καί τί σοῦ εἶπεν ὁ Ἑβραῖος; καί τί τοῦ ἀπεκρίθης ἐσύ; δέν μοῦ εἶπεν ἄλλο, παρά τοῦτο· ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι αὐτός, ὁπού προσκυνεῖτε ἐσεῖς οἱ χριστιανοί· ἄλλος εἶναι κεῖνος ὁπού μέλλει νά ἔλθη καί ἐγώ τοῦ εἶπα· ἴσως εἶναι ἔτσι, καθώς ἐσύ λέγεις. Ὁ δέ γέρων εἶπε πρός αὐτόν· Ἄθλιε, καί τί ἄλλο εἶναι χειρότερον καί αἰσχρότερον ἀπό τοῦτο ὁπού εἶπες; μέ τό ὁποῖον καί τόν Χριστόν ἠρνήθης, καί τό Ἅγιον Βάπτισμα ἐκδύθης ταλαίπωρε;... μέρος δέν ἔχεις μαζί μου, διότι τό ὄνομά σου ἐγράφη μαζί μέ ἐκείνους, ὁπού ἠρνήθησαν τόν Χριστόν, καί μαζί μέ αὐτούς μέλλεις νά κολασθῇς». (Νικοδήμου Ἁγιορείτου, Νέον Ἐκλόγιον, Ἀστήρ, 1974, σελ. 122).

Φοβερός ὁ λόγος! Ἕνα ἁπλόν «Ἴσως, μπορεῖ νά μήν εἶναι ὁ Χριστός ὁ Μεσσίας», μία ἁπλῆ ὑποθετική ἀμφιβολία, σημαίνει ἄρνησιν Χριστοῦ καί ἀπώλειαν τοῦ Βαπτίσματος. Μία ἀποδοχή τοῦ «666», μέ τήν συνείδησιν ὅτι εἶναι χάραγμα Ἀντιχρίστου, εἶναι χειροτέρα προδοσία τοῦ Χριστοῦ καί τῆς χριστιανικῆς ἰδιότητος. Ἐκεῖνος ὁ μοναχός μετενόησε καί διά προσευχῶν τοῦ γέροντος ἀπεκατεστάθη. «... Ὁ Θεῖος Παΐσιος εἶδεν ὡς περιστεράν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὁπού ἐμβῆκεν ἀπό τό στόμα τοῦ μαθητοῦ, καί τό βλάσφημον πνεῦμα ὁπού ἐβγῆκεν ὡσάν καπνός...». (Ἔνθ' ἀνωτ.). Ποίαν, ἀλλοίμονον, μετάνοιαν δύναται νά ἔχῃ ὅποιος δεχθῇ τό χάραγμα «666», ἀφοῦ θά φέρῃ αὐτό καί ἐπιδεικνύῃ ἰσοβίως;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΑΛΛΗΛΟΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΧΑΡΑΓΜΑΤΩΝ

1. Τό ἐξωτερικόν ὁρατόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα

Ὅπως ἐλέχθη, ὑπάρχει ἕνα ἑνιαῖον ψυχοσωματικόν χάραγμα. Τό ὁρατόν χάραγμα «χξς΄» (666) καί τό ἀόρατον ἠθικόν ὡς δύο ὄψεις ἑνός χαράγματος, ἀλληλοεκφράζονται. Τό ἕνα χάραγμα ἐκφράζεται καί συμπληρώνεται μέ τό ἄλλο.

Τό «χξς΄» (666) ἐκφράζεται μέ τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα. Τό «666» συμβολίζει, ὅπως ἐλέχθη, τό ὄνομα, τόν χαρακτῆρα, τό ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἡ ἀποδοχή καί χάραξις στό σῶμα ἤ στήν ταυτότητα τοῦ «666» φέρει τήν ἀντίχριστην διείσδυσιν στήν ψυχήν καί τό ἀντίχριστον ἦθος. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον τό «666» ἐκφράζεται μέ τήν ἀποτύπωσιν στήν ψυχήν τοῦ ἀντιχρίστου ἤθους, τοῦ ὀνόματος καί τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐνεργοποιεῖται αὐτή ἡ ἐσωτερική στήν καρδίαν ἐγχάραξις μέ τήν ἀσύστολην ἁμαρτωλότητα καί πώρωσιν. Ἔτσι οἱ ἀσυστόλως ἁμαρτάνοντες κάμουν τό χάραγμα «666» σφραγῖδα τῆς καρδίας «δι' ἀναιδείας ἐντυπούμενοι τῷ πονηρῷ»[956].

Τό χάραγμα «666» συμβολίζει τήν ἀποθέωσιν τῆς ἀντιχρίστου ἀποστασίας. Τό σύμβολον αὐτό ἐκφράζεται μέ τά ἔργα τῆς ἀποστασίας καί σκότους, τά ὁποῖα ὡς ἄλλα χρώματα ζωγραφίζουν στήν καρδίαν τήν εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τήν σφραγῖδα τοῦ ὀνόματός του, ὅπως λέγει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας: «... οἱ τάς διαβολικάς πράξεις καί τάς κατά Χριστοῦ βλασφημίας, δι' ὧν πράττουσιν, εἰκονίζοντες, τήν εἰκόνα τοῦ ἀποστάτου θηρός καί τό τούτου ὄνομα ταῖς ἑαυτῶν καρδίαις [τό ἄτιμον] ὡς τίμιον ἐγχαράττοντες.»[957].

Ὁ Ἀντίχριστος γίνεται στόν χαραγμένον μέ τό «666» πρότυπον

956. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 752. Β.
957. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 348. Α.

ἀντί τοῦ Χριστοῦ. Τό «666» γίνεται τό κάτοπρον, τό ὁποῖον ἀνακλᾶ τήν εἰκόνα τοῦ Ἀντιχρίστου, τήν προβάλλει καί τήν τυπώνει στήν καρδίαν. Ὅποιος ἑκουσίως σφραγίζεται μέ τό «666» ὑφίσταται τήν ἀντανάκλασιν αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου στό βάθος τῆς ὑπάρξεώς του καί δέχεται τήν σατανικήν σφραγῖδα του, ὅπως λέγει ὁ Ἀνδρέας Καισαρείας. Δέχεται «τό τοῦ νοητοῦ θηρίου τοῦ διαβόλου χάραγμα, δηλαδή τήν εἰκόνα τῆς αὐτοῦ ἀποστασίας...»[958]. Οἱ χαραγμένοι ἑκουσίως μέ τό «666» ἀπεικονίζονται κατά τό πρότυπον «Ἀντίχριστος». Αὐτός ὁ ἀπεικονισμός κατά τόν Ἀντίχριστον συμβολίζεται μέ τό χάραγμα «666».

Τό χάραγμα «666» λειτουργεῖ «κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ»[959]. Ὁ ἄνθρωπος ἦταν πρό τῆς πτώσεως χριστοειδής, ἦταν «εἰκών Χριστοῦ». Ἡ πτῶσις διέλυσε αὐτήν τήν χριστοειδῆ εἰκόνα. Ὁ διάβολος, ὁ ἀντίθεος καί ἀντίχριστος, ἐκρύβη ἐντός τοῦ ὄφεως καί ἐπλάνησε τήν Εὔαν καί τόν Ἀδάμ μέ τό ψεῦδος. «καί εἶπεν ὁ ὄφις τῇ γυναικί· οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε· ᾔδει γάρ ὁ Θεός, ὅτι ᾗ ἄν ἡμέρᾳ φάγητε ἀπ' αὐτοῦ διανοιχθήσονται ὑμῶν οἱ ὀφθαλμοί καί ἔσεσθε ὡς Θεοί...»[960].

Στό χάραγμα «666» κρύβεται πάλιν ὁ αὐτός πλάνος, ὁ ἀρχέκακος διάβολος, «ὁ ὄφις ὁ μέγας ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος Διάβολος καί ὁ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τήν οἰκουμένην ὅλην...»[961]. Λέγει μέ τό στόμα ἐπιπολαίων: «Λάβετε τό (666), οὐ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε». Δέν θά πεθάνετε, «δέν σκοτώνει τό 666!!». Δέν σκοτώνει ἄμεσα σωματικά τό «666», ὅπως τότε δέν σκότωσε ἄμεσα σωματικά τόν Ἀδάμ καί τήν Εὔαν ἡ ἀποστασία ἀπό τόν Θεόν, τήν ὁποίαν προκάλεσε τό δάγκωμα τοῦ φθόνου τοῦ διαβόλου. Ἀπέθανεν ἡ ψυχή ὅμως. Ὁμοίως μέ τό «666», ἐάν γίνῃ ἀποδεκτόν, εἰσέρπει στήν καρδίαν ὁ ἀντίχριστος διάβολος ὡς θανατερός ὄφις καί φονεύει τήν ψυχήν καί ἔπειτα καί τό σῶμα μέ τόν αἰώνιον θάνατον.

Τό χάραγμα «χξς'» (666) ἐκφράζεται μέ αὐτήν τήν ἀντίχριστην διείσδυσιν καί τό δαιμονικόν δάγκωμα τῆς ψυχῆς. Κατά τήν ἑρμηνείαν Π. Τρεμπέλα εἶναι τό «ἑξακόσια ἑξήκοντα ἕξ ἤ χξς' = ὄνομα πού ἀντιτίθεται καί πλαστογραφεῖ καί διαλύει τό ὄνομα Χριστός.»[962]. Καί τό «666» καί τό «χξς'» συμβολίζουν αὐτήν τήν ἀντίχριστην διείσδυσιν, ἡ ὁποία ἀλλοτριώνει καί ἀντιχριστοποιεῖ τόν ἄνθρωπον καί διαλύει τόν χριστοειδῆ χαρακτῆρα αὐτοῦ. «Τήν σφραγῖδα ταύτην τῶν «χαρισμάτων» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διά τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος, θέλει

958. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 412, Α.
959. Β' Θεσσαλονικεῖς, 2, 9.
960. Γένεσις, 3,4.
961. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, 12, 9 καί 20,2.
962. Π.Ν., Τρεμπέλα, Ἡ Κ.Δ. μετά συντόμου ἑρμηνείας, Ἀθῆναι, 1973, σελ. 1033.

ἀκριβῶς ὁ Σατανᾶς νά ἐξαλείψη διά τῆς ἐπί τῶν Χριστιανῶν ἐπιθέσεως τῆς σφραγῖδος 666 τοῦ 'Αντιχρίστου.»[963].

Τό «χξς΄», ἀκόμη καί γραφικῶς παριστάνει αὐτήν τήν ἀντιχριστοποίησιν. Τό XS΄ = δύναται νά σημαίνη κατά συντομογραφίαν XPICTOC. Μέ τό Βάπτισμα χριστοποιεῖται ὁ χριστιανός. «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε»[964]. Ἑπομένως τό XS δύναται νά σημαίνη καί Χριστός καί χριστοειδής Χριστιανός. Τό ξ, τό ὁποῖον ἔχει ὀφιοειδές σχῆμα, συμβολίζει τόν ὄφιν τόν ἀρχαῖον τόν μέγαν, τόν διάβολον. Τό φίδι πάντοτε κινεῖται καί ἀκινητεῖ ἔχοντας τό σῶμα μέ σχῆμα ἑλιγμῶν, ὅπως εἶναι τό ξ. Τό «χξς΄» λοιπόν συμβολίζει τήν ἀντίχριστην διείσδυσιν τοῦ ξ, τοῦ Σατανᾶ στόν χριστοειδῆ ἄνθρωπον καί τήν διάλυσιν τοῦ χριστοειδοῦς XS χαρακτῆρος. Ἔτσι ὁ XS, ὁ Χριστοειδής ἄνθρωπος, γίνεται ἀντιχριστοειδής χξς΄.

Τό χξς΄ (666) ἰσχύει ὡς σύμβολον ἀπό τήν ἐποχήν τῆς πτώσεως τῶν πρωτοπλάστων, διότι ἔργον τοῦ διαβόλου ἦταν ἀνέκαθεν νά διαλύση τό «κατ' εἰκόνα», τήν εἰκόνα Χριστοῦ στόν ἄνθρωπον. Τό χξς΄ ἐκφράζεται μέ ὅλην τήν ἀποστασίαν καί ἀντιχριστοποίησιν ἀπό 'Αδάμ μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Ὁ ἀντίχριστος διάβολος εἰσχωρεῖ στήν ψυχήν καί διαλύει τόν χριστοειδῆ χαρακτῆρα. Ὁ ἀληθινός χριστιανός ἐκδιώκει τόν ὄφιν, ὁ ὁποῖος κρύβεται στό βάθος τοῦ νοῦ καί τῆς καρδίας, συντρίβει τόν ὄφιν καί διά τῆς Χάριτος ἀποκαθιστᾶ τόν χριστοειδῆ χαρακτῆρα τοῦ προσώπου του. Συντρίβει τόν ὄφιν καί μεταβάλλει τό χξς΄ εἰς XS, δηλαδή γίνεται χριστοειδής, χριστιανός ἀληθής.

Αὐτήν τήν ἀποκατάστασιν τοῦ αὐθεντικοῦ χριστοειδοῦς χαρακτῆρος συνιστᾶ ὁ Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος: «οὐ γάρ ἡ ἀποχή τῶν κακῶν αὕτη ἐστίν ἡ τελείωσις, ἀλλ' εἰ εἰσῆλθες εἰς τόν νοῦν τόν ἠφανισμένον καί ἀπέκτεινας τόν ὄφιν τόν κατώτερον τοῦ νοῦ καί βαθύτερον τῶν λογισμῶν (= πού ὑπάρχει στά βάθη τῆς ψυχῆς), εἰς τά λεγόμενα ταμιεῖα καί ἀποθήκας τῆς ψυχῆς φωλεύοντα (= πού φωλιάζει) καί φονεύοντά σε (ἄβυσσος γάρ ἐστιν ἡ καρδία)· εἰ τοίνυν (= ἐάν λοιπόν) ἐκεῖνον ἐφόνευσας, καί πᾶσαν τήν ἐν σοί ἀκαθαρσίαν ἐξέβαλες.»[965]. Ὁ ἀληθινός χριστιανός συντρίβει καί ἀπορρίπτει καί τόν ἔσω καί τόν ἔξω ὄφιν καί τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα τοῦ 'Αντιχρίστου καί τό ἐξωτερικόν, τό «χξς΄» (666).

Ὁ ὀπαδός τοῦ 'Αντιχρίστου ἔχει ὡς ἔμβλημα τό «ὄφις Χριστόν συντρίψει», τό ὁποῖον σημαίνεται μέ τό «χξς΄» καί κατ' ἄλλον τρόπον

---

963. Μ. 'Α. Σιώτου, Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ 'Αντιχρίστου, 'Εν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» 15/2/1987. 'Αριθ. 3. σελ. 110.

964. Εὐχολόγιον Μέγα, Ἔνθ' ἀνωτ. σελ. 143.

965. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου, Ὁμιλία ΙΖ΄ 15, Μ. 34, 633. Β. (Ε.Π.Ε. φιλοκ. 7, 326).

μέ τό «666», ὅπως ἐλέχθη στό Α΄ καί Β΄ μέρος. Ἀλλά ὁ ἀληθινός χριστιανός ἀποκαθιστᾶ τήν χριστοειδία τοῦ προσώπου μέ τήν ἀντιστροφήν: «Χριστός ὄφιν συντρίβει», τό ὁποῖον ἐκφράζεται μέ τήν ἀντικατάστασιν τοῦ ξ, διά τοῦ σταυροῦ, †, ὁ ὁποῖος ἐνθυμίζει Χριστόν ἐσταυρωμένον, θριαμβευτήν, «αὐτός σου τηρήσει κεφαλήν»[966], καί σημαίνεται μέ τό $\frac{\text{IC} \mid \text{XC}}{\text{NI} \mid \text{KA}}$ καί $\frac{\text{σταυρός} \mid \text{πεσόντων}}{\text{ἀνάστ} \mid \text{ασις}}$. Ὁ σταυρός εἶναι «τό νικοποιόν ὅπλον τοῦ μεγάλου βασιλέως Χριστοῦ. Σταυρός, χριστιανῶν ἡ ἐλπίς, Σταυρός, νεκρῶν ἀνάστασις,... σταυρός, τρόπαιον κατά δαιμόνων,... σταυρός, Ἐκκλησίας θεμέλιος,... σταυρός νοσούντων ἰατρός...»[967].

Μέ ὅλον τό ἔργον τῆς θείας οἰκονομίας «ὁ Χριστός συνθλίβει αὐτόν (τόν ὄφιν Σατανᾶ) διά τῶν θεϊκῶν δυνάμεων τοῦ θεανδρικοῦ προσώπου του καί τοῦ σταυρικοῦ του θανάτου»[968], καί προπαντός διά τῆς Ἀναστάσεως καί Ἀναλήψεως. Ὁ ἀληθινός χριστιανός πρέπει καθημερινῶς διά τῆς οἰκειοποιήσεως τῆς Χάριτος νά πραγματοποιῇ αὐτήν τήν ἀντιστροφήν, «Χριστός ὄφιν συντρίβει» καί διά τῆς χριστοποιήσεώς του νά φανερώνῃ καί ἐκφράζῃ τόν Χριστόν.

2. Τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ τόν ἀντίχριστον βίον καί σημαίνεται μέ τό «χξς΄» (666)

Τό ἐσωτερικόν ἠθικόν χάραγμα ἐκφράζεται μέ ἀντίχριστον ἦθος, μέ λόγον, ἔργον καί βίον ἀντίχριστον. Ὁ χαρακτήρ τοῦ Ἀντιχρίστου εἰκονίζεται, ὅπως ἐλέχθη, στήν καρδίαν καί συνίσταται στήν διαμόρφωσιν πίστεως ὅτι ὁ Σατανᾶς καί ὁ Ἀντίχριστος εἶναι Θεός, «τό τόν Ἀντίχριστον ἡγήσασθαι Θεόν.»[969]. Αὐτή ἡ πίστις καί τό ἀντίχριστον ἦθος ἐκφράζονται μέ ἀντίχριστον βίον καί πολιτείαν. Ὁ ἔχων τήν σφραγῖδα τοῦ Ἀντιχρίστου «δυσσεβῆ πολιτείαν μετέρχεται (= ζῇ) τήν ἐκεῖνον εἰκονίζουσαν»[970]. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὁ συνειδητά χαραγμένος εἰκονίζει ἔσωθεν καί ἔξωθεν τόν Ἀντίχριστον καί «παρρησιάζεται (= ζῇ καί κινεῖται χωρίς ντροπήν) ἐν τῇ πλάνῃ καί τῷ σκότει.»[971], γίνεται δη-

---

966. Γένεσις, 3,15.

967. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Λόγος εἰς τόν σταυρόν καί περί μετανοίας καί τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ Παρουσίας, Ἐν «Β.Σ. ψευτόγκα, Αἱ περί Σταυροῦ Καί πάθους ὁμιλίαι... Θεσ. 1975 σελ. 206».

968. Μ.Α. Σιώτου, Ἔνθ' ανωτ. σελ. 111.

969. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 689. Α.

970. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 345. C.

971. Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 340. Β.

λαδή βαθμηδόν ὅλος δαιμονοειδής, ἀντιχριστοειδής.

Αὐτός ὁ ἀπεικονισμός τοῦ χαραγμένου κατά τό πρότυπον «Ἀντίχριστος», ὡς πρός τόν ἔσω ἄνθρωπον καί τήν ἔκφρασιν μέ βίον καί πολιτείαν ἀντίχριστον, ἀποτελεῖ ἀποθέωσιν τοῦ Ἀντιχρίστου, προσκύνησιν αὐτοῦ τοῦ Ἀντιχρίστου καί τῆς εἰκόνος αὐτοῦ. «Εἰκόνα δέ τήν δυσσεβῆ πολιτείαν καλεῖ.»[972]. Κατ' αὐτόν τόν τρόπον ὁ χαραγμένος καί διά πίστεως καί διά βίου καί δι' ὁμολογίας «λόγῳ ἤ ἔργῳ τοῦτον (= Ἀντίχριστον Σατανᾶν) κηρύσσει Θεόν.»[973].

Τό χάραγμα «χξς´» (666), ὅπως ἐλέχθη, ἐκφράζει καί σημαίνει ὅλην τήν ἀντίχριστην ἀποστασίαν καί τήν ἀναγνώρισιν καί θεοποίησιν τοῦ Ἀντιχρίστου. Τό ἕξ (6) δηλώνει τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν τῆς ἀποστασίας τῶν πρωτοπλάστων, τήν ὁποίαν διαιωνίζει καί πολλαπλασιάζει τό ἑξῆντα (6 × 10 = 60) καί ἀποθεώνει τό ἑξακόσια (6 × 100 = 600). Τό «χξς´» (666) ἐκφράζει τήν οὐσίαν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ, τήν λατρείαν τοῦ Ἀντιχρίστου. Ὁ ἀντιχριστισμός ἀπορρίπτει τήν ἕκτην ἡμέραν καί ὥραν τῆς σταυρικῆς θυσίας τοῦ Μεσσίου Χριστοῦ, ἀποδοκιμάζει καί σταυρώνει τόν Μεσσίαν, ἀπορρίπτει τήν 7ην, τόν ἐν Χριστῷ σαββατισμόν. Δέν ἀναπαύεται στόν Χριστόν, δέν ἀναγνωρίζει αὐτόν ὡς Σωτῆρα ἀπό τίς ἁμαρτίες καί Λυτρωτήν. Ἀπορρίπτει τήν 8ην, τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καί παραμένει ἀμετακίνητος στήν 6ην ἀποστασιακήν, ἀναζητώντας μόνον ἐκ τῶν κάτω ἄλλον μεσσίαν, τόν Ἀντίχριστον. Αὐτήν τήν ἀποθέωσιν τῆς ἀποστασίας καί τήν ἀναζήτησιν τοῦ ψευδομεσσίου Ἀντιχρίστου ἐκφράζει τό χάραγμα «χξς´» (666), ὅπως διά πλείστων ἐλέχθη στο Β´ μέρος.

Τό χάραγμα «χξς´» (666) ἐκφράζει ὅλην τήν κοσμοθεωρίαν τοῦ ἀντιχριστισμοῦ. Τό χξς´ (666) συνοψίζει τόν ἀντίχριστον ἀρνητισμόν, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ Ἱππόλυτος: «Τοιοῦτον γενήσεται καί ἐπί τοῦ μισοκάλου ἡ σφραγίς [= δηλαδή τό χξς´ (666)] λέγουσα· Ἀρνοῦμαι, φησί, τόν ποιητήν οὐρανοῦ τε καί γῆς· ἀρνοῦμαι τό βάπτισμα, ἀρνοῦμαι τήν λατρείαν μου καί σοί προστίθεμαι, καί σέ πιστεύω.»[974].

Αὐτήν τήν ἀποθέωσιν τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ Σατανᾶ προβάλει ὁ κατακλυσμός τοῦ «666». Ἐσφραγίσθησαν σχεδόν ὅλα τά ἄψυχα καί τώρα σφραγίζονται καί οἱ ἄνθρωποι. Αὐτή ἡ ἐξάπλωσις τοῦ «666» συνιστᾶ λατρείαν τοῦ Σατανᾶ καί τοῦ Ἀντιχρίστου. Κυκλοφοροῦν ἀκόμη καί δίσκοι, οἱ ὁποῖοι ἐγκωμιάζουν τόν Σατανᾶ καί τό «666» τοῦ Ἀντιχρίστου μέ λόγια φοβερά, ὅπως: «Σατανᾶς. Σατανᾶς, Σατανᾶς εἶναι Θεός», «εἶναι Θεός». «Ζῶ γιά τόν Σατανᾶ. Δέ μοῦ γουστάρει ὁ Θεός.

972. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 689. Α.

973. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 345. C. καί Ἀρέθα, Μ. 106, 689. Α.

974. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 933. Α. (Β.Ε.Π. 6, 287).

Ὁ ἀντιχριστισμός ἀδειάζει στίς θάλασσες, στά ποτάμια καί στίς χωματερές τά περισσεύματα τῶν τροφίμων ἀντί νά τά δώση στά παιδιά, πού πεθαίνουν ἀπό τήν πεῖνα. Δέν λησμόνησεν ὅμως νά περάση στό κοκκαλιάρικο ἀπό ἀσιτία χεράκι τοῦ παιδιού ταυτότητα «666». Θέλει δηλαδή νά πῆ τό ψέμα ὅτι ὁ Θεός κάμει φτωχούς καί πεινασμένους, ἐνῷ ὁ Ἀντίχριστος καί τό «666» θά φέρη Παράδεισο! Αὐτή ἡ βλασφημία θά φέρη χειροτέραν κόλασιν.

Δέν μπορῶ νά τόν ἀποφύγω. Εἶναι ὁ γνωστός μου Σατανᾶς. Εἶναι δυνατός, θά μοῦ δώσει τό 666»[975]. Ἀποθέωσις τῆς βλασφημίας! Ποῖες ἄλλες βλασφημίες ἄραγε θά ὑπάρξουν στήν ἀντίχριστην ἐποχήν, τήν ὁποίαν ζοῦμε καί ὅλα δείχνουν ὅτι εἶναι τό προοίμιον τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου;

Ἡ ἀσέβεια, ἡ βλασφημία κατά τοῦ Θεοῦ, εἶναι τρόπον τινά ζωγραφισμένη στά μέτωπα τῶν σημερινῶν ἀποστατῶν, τῶν μικρῶν καί τῶν μεγάλων. Φαίνεται τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου στόν βίον καί στήν πολιτείαν τῶν ἀνθρώπων τῆς ἀντιχρίστου ἀποστασίας. Τό χάραγμα «666» σημαίνει τήν ἀσέβειαν. «Τό χάραγμα, γνώρισμά φησι... ἐπί τῶν ἀσεβῶν ἀναίδεια ἐπί τῶν μετώπων ἐγχαράττεται, ἀπαρακαλύπτως καί ἀνυποστόλως (= ὁλοφάνερα καί χωρίς συστολήν καί ντροπήν) ἐμφανιζομένων ὁποῖοι τινές εἰσίν.»[976].

Ὁ σατανισμός φαίνεται ὅτι εἶναι ἔκφρασις τῶν ὀλίγων, τῶν τελείως δαιμονοποιημένων. Ὁ ἀντιχριστισμός ὅμως ἀρχίζει νά γίνεται γνώρισμα καί ἔκφρασις πολλῶν. Εἶναι φανερόν τό γνώρισμα, ὁ χαρακτήρ ὁ ἀντίχριστος, ὁ ὁποῖος σφραγίζει νοῦν, λόγον, ἔργον, βίον καί πολιτείαν τῶν συγχρόνων ἀποστατῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπεμακρύνθησαν ἀπό τόν Χριστόν καί τήν Ἐκκλησίαν του. Οἱ σύγχρονοι ἀντίχριστοι ἀποστάτες «ταῖς ἀτόποις τῶν ἑαυτῶν πράξεων τό γνώρισμα ἐβεβαίωσαν.»[977].

Ἀλλά τό σκότος τοῦ σατανισμοῦ καί ἀντιχριστισμοῦ δέν πρέπει νά σβήση τήν σφραγῖδα τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ. «ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε.»[978]. Οἱ ἀληθινοί χριστιανοί φέρουν σφραγῖδα φωτός· «... ἐπί τό πρόσωπον φῶς εἰς γνώρισμα τῶν θεοφιλῶν ἐνσημαίνεται...»[979]. Ὁ Κύριος εἶπεν: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου».[980] Οἱ ὀπαδοί τοῦ Χριστοῦ περιπατοῦν «ὡς τέκνα φωτός»[981] καί λέγουν πρός Κύριον «ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς.»[982], «τό φῶς τό ἀληθινόν ἤδη φαίνει»[983].

Ἡ ἐσκοτισμένη σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χάραγμα «666», ἀπειλεῖ νά σφραγίση τούς χριστιανούς. «Ἀλλά οὐ δέξονται τοῦτο οἱ τά πρόσωπα σημειωθέντες τῷ Θείῳ τοῦ προσώπου φωτί»[984].

---

975. Ἀντωνίου Μ. Παπαδοπούλου, Σύγχρονες αἱρέσεις καί «Θρησκευτικά» Κινήματα στήν Ἑλλάδα, Θεσσαλονίκη, 1987, σελίς 271.
976. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 752. Β.
977. Ἔνθ' ἀνωτ. 752. Β.
978. Ψαλμός 4, 7.
979. Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 752. Α.
980. Ἰωάννου 8, 12.
981. Ἐφεσίους 5,8.
982. Ψαλμός 35, 10.
983. Α΄ Ἰωάννου, 2,8.
984. Ἀρέθα Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 680. D. Πρβλ. Ἀνδρέου, Μ. 106. 340, Β.

Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος προτρέπει: «Ἐγώ ὁ ἐλάχιστος, ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς, φιλόχριστοι, μή γινώμεθα χαῦνοι, ἀλλά μᾶλλον δυνατοί τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ.»[985]. Ὁ ἀληθινός χριστιανός εἶναι «φῶς Χριστοῦ», «τίς δέ κοινωνία φωτί πρός σκότος;»[986]. Ἀγωνίζεται ὁ πιστός μέ φόβον Θεοῦ νά κρατήσῃ τήν σφραγῖδα τοῦ φωτός, ζῶν ἐν τῷ Χριστῷ, ἀκτινοβολῶν φῶς Χριστοῦ. Τότε «φῶς Χριστοῦ, φαίνει πᾶσι.»[987].

---

985. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξθ΄.
986. Β΄ Κορινθίους, 6, 14.
987. Λειτουργία Προηγιασμένων, Ἱερατικόν, Ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας 1977, σελ. 208.

ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΑ

Διανύομεν κρίσιμην περίοδον. Τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί ὡς ἀόρατη σφραγῖδα τῆς ψυχῆς ἀντιχριστοποιεῖ τούς ἀμετανοήτους ἀποστάτες τῆς ἐποχῆς μας καί ὡς ὁρατή ἀντίχριστη σφραγῖδα, ὡς «χξς´» (666) διαδίδεται μέ καλπάζοντα ρυθμόν καί προβάλλεται ὡς ἔμβλημα καί σημαία ὑποδοχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου. Κάτι ἑτοιμάζουν οἱ ἀντίχριστες δυνάμεις. Ἐάν κρατῶμεν ἀκεραίαν καί ἀκλινῆ τήν ὀρθόδοξην πίστιν μας καί διατηρῶμεν γνήσιον καί ἄκαμπτον τό ἀγωνιστικόν φρόνημά μας, δέν φοβούμεθα, δέν ἀνησυχοῦμεν.

Οἱ γνήσιοι χριστιανοί δέν δέχονται τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου οὔτε τό ἐσωτερικόν, ἠθικόν, οὔτε τό «666». Ἅπαξ καί τεθῆ ἡ σφραγίδα τοῦ Ἀντιχρίστου «666» εἴτε στήν ταυτότητα εἴτε στό χέρι ἤ στό μέτωπον μένει ἰσοβίως καί δέν ἀπαλείφεται. Ὅσους σταυρούς καί νά κάμη ὁ σφραγισμένος, δέν ἁγιάζεται τό «666», παραμένει χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Μήν ἀπατώμεθα ἀπό πλάνους λόγους, οἱ ὁποῖοι ἀποχαυνώνουν ἀκόμη καί ἐκλεκτούς καί ἀδρανοποιοῦν τήν ἀγωνιστικήν διάθεσιν. Ὁ Ἐφραίμ ὁ Σύρος μᾶς λέγει: «Λοιπόν, ἀδελφοί μου, φρικτός ἀγών ἅπασι τοῖς φιλοχρίστοις ἀνθρώποις, ἵνα μέχρις ὥρας τοῦ θανάτου μή δειλιάσωσι, μηδέ στῶσιν ἐν χαυνότητι, ὅταν χαράση ὁ Δράκων (= Ἀντίχριστος) τήν ἑαυτοῦ σφραγῖδα ἀντί τοῦ σταυροῦ τοῦ Σωτῆρος.»[988].

Μήν ἐξοργίζωμεν τόν Κύριον. Δέν εἶναι δυνατόν νά συνδυάσωμεν «666» καί σταυρόν, Ἀντίχριστον καί Χριστόν. Ἐκ τῶν ὅσων ἔγραψα στήν μικράν εἰσαγωγικήν μελέτην «Ἡ ἀλήθεια γιά τό 666, Ἀθῆναι 1987» καί ἐκ τῆς πληρεστέρας ἀναλυτικῆς παρούσης μελέτης γίνεται σαφές ὅτι ἡ Ἐκκλησία καί ὁ Χριστιανός ἀπορρίπτουν τό «666». Δέν ἐπιτρέπεται νά κρύπτωμεν τήν ἀλήθειαν ἀπό φόβον γιά τίς ἀντιδράσεις καί χάριν δῆθεν ὁμονοίας καί ἀποφυγῆς θορύβου. Ἕνα Κύριον ἔχομεν, τόν Χριστόν. Ἀπορρίπτομεν τόν Ἀντίχριστον καί τό «666». «Οὐδείς γάρ δυσί κυρίοις δουλεῦσαι δύναται. Διό (= διά τοῦτο) οἱ τήν κακήν ὁμονοοῦντες ὁμόνοιαν (= ὅσοι δέν ἀντιδροῦν στίς ἀντίχριστες ἐνέργειες), καί τῷ Ἀντιχρίστω συντασσόμενοι, [καί] τῷ [ἀληθινῷ] Χριστῷ ἀντιτάξονται...»[989].

---

988. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξα.
989. Ἀνδρέου Καισαρείας, Ἔνθ' ἀνωτ. Μ. 106, 384. C.

῾Ο Χριστός μᾶς ἐκάλεσε νά ἀγωνισθῶμεν κατά τοῦ κακοῦ καί ὄχι νά συμβιβασθῶμεν χάριν σκοπιμοτήτων καί ἰδιοτελείας. Σώζονται ὅσοι ἀκολουθοῦν τόν Χριστόν καί εἶναι «νικῶντες ἐκ τοῦ θηρίου καί ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καί ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ...»[990]. Δέν δυνάμεθα νά συνδυάσωμεν δύο σφραγῖδες, Χριστοῦ καί ᾿Αντιχρίστου. Πρέπει νά νικῶμεν τό χάραγμα τοῦ ᾿Αντιχρίστου, καί τήν ἀντίχριστη σφραγῖδα τῆς ψυχῆς καί τήν ἀντίχριστη σφραγῖδα «666» καί νά κρατῶμεν μόνον τήν σφραγῖδα τοῦ ῾Αγίου Πνεύματος, τήν σφραγῖδα τοῦ Χριστοῦ μέ ἄκαμπτον ἀγωνιστικόν φρόνημα.

Τοῦτο διδάσκουν ἡ Γραφή καί οἱ Πατέρες. «... τόν μέ Θεόν φοβεῖσθαι, μή δειλιᾶν δέ τόν ᾿Αντίχριστον, μή δυνάμενον ἀποκτεῖναι τήν ψυχήν σύν τῷ σώματι· ἀλλ᾿ εὐθύμως αὐτῷ ἀντιτάξασθαι πρός ὀλίγον κρατοῦντι διά τήν ἐγγύτητα τῆς κρίσεως...»[991]. Καί αὐτός ὁ ᾿Αντίχριστος νά ἔλθη ἐπί τῶν ἡμερῶν μας καί νά στραφῆ ἐναντίον μας, μή δειλῶμεν, «ὅτι (= διότι) μείζων ἐστίν ὁ ἐν ἡμῖν ἤ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ»[992].

Πρέπει νά μείνωμεν ἐλεύθεροι ἀπό τήν δουλείαν στά πράγματα τοῦ κόσμου, διότι «οἱ δεδεμένοι ἐν πράγμασι βιωτικοῖς καί τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὗτοι εὐχερῶς προσαχθήσονται τῷ διαβόλῳ καί σφραγισθήσονται.»[993]. Γι᾿ αὐτό λέγει ὁ ᾿Ιωάννης «... πᾶν τό ἐν τῷ κόσμῳ ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκός καί ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ πατρός, ἀλλ᾿ ἐκ τοῦ κόσμου ἐστί· καί ὁ κόσμος παράγεται (= παρέρχεται) καί ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δέ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα.»[994].

᾿Επειδή ἐδιδάχθημεν ἀπό τόν Κύριον νά λέγωμεν «καί μή εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ»[995], διά τοῦτο προσευχόμεθα: «.. μήτε τήν τοῦ ᾿Αντιχρίστου θεάσασθαι ἔλευσιν... ἀλλά τό μαρτύριον τῆς συνειδήσεως κατά τό δυνατόν φυλάττοντες ἄτρωτον, καί τῆς πρός τόν ἀγοράσαντα ἡμᾶς τῷ τιμίῳ αὐτοῦ αἵματι [Χριστόν] ἀγάπης τό διάπυρον δι᾿ ἀγαθῶν ἔργων ἐπιδεικνύμενοι, τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν ἐλπίσωμεν τήν ἀπόλαυσιν, τοῖς πλουσίοις τοῦ Θεοῦ οἰκτιρμοῖς πρός τοῦτο νευρούμενοι»[996].

Τήν ἐσχατολογικήν προοπτικήν, τό ὅραμα τοῦ ἐρχομένου ᾿Ι. Χριστοῦ, πρέπει νά ἔχωμεν πάντοτε πρό τῶν ὀφθαλμῶν μας. «῾Ο Κύριος

---

990. ᾿Αποκάλυψις ᾿Ιωάννου, 15, 2.
991. ᾿Ανδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 344. D.
992. Α΄ ᾿Ιωάννου, 4,4.
993. ῾Ιππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου, Μ. 10, 936. Α. (Β.Ε.Π. 6, 288).
994. Α΄ ᾿Ιωάννου, 2, 16-17.
995. Ματθ. 6, 13.
996. ᾿Ανδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 417. D.

ἐγγύς»[997]. «... ὡς παρόντα τοῦτον ἑκάστης ἡμέρας αἰδώμεθα καί τά ἀρεστά ἐνώπιον αὐτοῦ ποιῶμεν»[998]. Πάντοτε ἕτοιμοι πρός ὑπάντησιν τοῦ Κυρίου. Πάντοτε ἄς προσευχώμεθα, «ὅπως τάς ρυπωθείσας ἡμῶν στολάς ταῖς ἁμαρτίαις, δάκρυσι μετανοίας ἐκπλύναντες, καί νυμφικῶς ἐσταλμένοι, εἰς τόν ἀκατάλυτον τῆς εὐφροσύνης νυμφῶνα εἰσέλθωμεν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν»[999]. Ἄς προσευχώμεθα γιά τήν μεταμόρφωσιν τήν ἰδικήν μας καί τοῦ κόσμου, ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοί, λέγοντες: «ἐλθέτω χάρις καί παρελθέτω ὁ κόσμος οὗτος.»[1000].

Ὁ ἀγών μέ πίστιν καί ὑπομονήν, μέ ἐλπίδα καί ἀγάπην στόν Χριστόν μᾶς ὁδηγεῖ στήν νίκην. «... δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τόν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν»[1001]. Εἶπεν ὁ Κύριος: «Ὁ νικῶν ἔσται αὐτῷ ταῦτα καί ἔσομαι αὐτῷ Θεός καί αὐτός ἔσται μοι υἱός.»[1002]. Ἀπορρίπτομεν τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου καί τήν ἐσωτερικήν ἀντίχριστην σφραγῖδα τῆς ψυχῆς καί τήν σφραγῖδα τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τό χξς΄ (666). Κρατῶμεν μόνον τήν σφραγῖδα καί τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ καί τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. Οἱ χριστιανοί ἔχουν «τό ὄνομα αὐτοῦ καί τό ὄνομα τοῦ πατρός αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»[1003].

Διά τούς χριστιανούς μόνον τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι τιμή καί ἐγκαλλώπισμα. Μέ τήν ἀγάπην καί ἀφοσίωσιν στόν Χριστόν οἱ Χριστιανοί θά ἔχουν «οὐκ ἐπί τῶν μετώπων μόνον τό θεῖον ὄνομα, ἀλλά καί ἐν ταῖς καρδίαις ἐγκεχαραγμένον, δηλοῦν τήν εἰς αὐτόν παγίαν καί πεπαρρησιασμένην ἀγάπην καί ἀμετάθετον.»[1004]. Οἱ χριστιανοί θά παρουσιασθοῦν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος Ἰ. Χριστοῦ στήν Β΄ Παρουσίαν ὄχι μέ τό «666», ἀλλά μέ τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, «καί ὄψονται τό πρόσωπον αὐτοῦ καί τό ὄνομα αὐτοῦ ἐπί τῶν μετώπων αὐτῶν.»[1005].

Ὁ ἀγών κατά τοῦ Ἀντιχρίστου καί τοῦ χαράγματος πρώτιστον καθῆκον. Ἐπιχειρεῖται μία παραπλάνησις τῆς ἀνθρωπότητος, ὥστε νά πέσῃ στήν παγίδα τῆς τυραννίας τοῦ Ἀντιχρίστου. Ἐνθυμούμεθα τήν ἀποστασίαν τῶν ἀγγέλων. Ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ ἀνέκοψε τήν ἀποστασίαν, ὅταν εἶπεν: «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου Θεοῦ.»[1006]. Ἐάν

---

997. Φιλιππησίους 4, 5.
998. Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ὁμιλία, ΚΓ΄ 11, Μ. 151, 304. Β. (Ε.Π.Ε. 10, 84-86).
999. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 357. C.
1000. Διδαχή τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ΙΧ, 6, Β.Ε.Π. 2, 218.
1001. Ἑβραίους, 12, 1-2.
1002. Ἀποκ. Ἰωάννου, 21, 7.
1003. Ἀποκ. Ἰωάννου, 14,1.
1004. Ἀνδρέου Καισαρείας, Μ. 106, 444. D.
1005. Ἀποκ. Ἰωάννου, 22, 4.
1006. Θησαυρός Δαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου, Ἔκδ. Ρηγοπούλου, σελ. 249. Πρβλ. καί Ἱερατικόν, Λειτουργία Ἰ. Χρυσοστόμου, Ἐκδ. Ἀπ. Διακονίας, 1977, σελ. 123.

οἱ ἄγγελοι ἀπεστάτησαν καί ἔπεσαν, οἱ ἄνθρωποι εἶναι δυνατόν νά πλανηθοῦν καί πέσουν εὐκολώτερον. Ἄς ἀκουσθῆ σ' ὅλην τήν ἀνθρωπότητα ἡ κραυγή: «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετά φόβου Θεοῦ». Ὄχι στόν Ἀντίχριστον. Ὄχι στό «666». Ναί στόν Χριστόν.

Ὁ Κύριος πάντοτε θά σκεπάζη καί σώζη τούς ἀγωνιζομένους πιστούς. Πολλοί πιστοί «μετά δακρύων καί συντετριμμένης καρδίας ζητήσουσι τόν φιλάνθρωπον, καί αὐτός ἐκσπάσει (= θά σώση) αὐτούς ἐκ τῶν βρόχων αὐτοῦ (= τοῦ Ἀντιχρίστου) καί διασώσει ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ τῶν χαλεπῶν καί ἀοράτως σκεπάσει αὐτούς τῇ χειρί αὐτοῦ τῇ δεξιᾷ τούς ἀξίως αὐτῷ καί δικαίως προσπίπτοντας.»[1007].

Δέν θά μεγαλύνωμεν τό ὄνομα τοῦ Ἀντιχρίστου. Θά μεγαλύνωμεν τό ὄνομα μόνον τοῦ Χριστοῦ ψάλλοντες: «μεγαλύνατε τόν Κύριον σύν ἐμοί, καί ὑψώσωμεν τό ὄνομα αὐτοῦ ἐπί τό αὐτό.»[1008]. Τειχισμένοι μέ τήν πίστιν ἄς ἀγωνιζώμεθα ἔχοντες «τό τεκμήριον ἐν τῇ ψυχῇ, τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τήν ἁγίαν Παρουσίαν.»[1009].

1007. Ἱππολύτου, Περί τῆς συντελείας τοῦ κόσμου Μ, 10, 936. Β. (Β.Ε.Π. 6, 288).
1008. Ψαλμός 33, 4 καί Λειτουργία Ἁγίου Ἰακώβου ἀδελφοθέου.
1009. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Ἔνθ' ἀνωτ. Τξ'.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΗΓΕΣ:

1. J.P. MIGNE, PATROLOGIA GRAECA.
2. Β.Ε.Π. ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, ΕΚΔ. ΑΠΟΣΤ. ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ.
3. Ε.Π.Ε. ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΕΚΔ. «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΛΑΜΑΣ».
   Ὅλες οἱ ἀναφορές τῶν Πατέρων στόν Ἀντίχριστον καί κυρίως τά Ὑπομνήματα αὐτῶν καί μάλιστα τά πλήρη Ὑπομνήματα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας καί Ἀρέθα Καισαρείας, Μ. 106, 212-785.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

1. Ἀρχιμ. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου, Ὁ Ἀντίχριστος, Ἀθῆναι, 1984.
2. Τοῦ αὐτοῦ Ἡ Ἀποκάλυψις ἐξηγημένη, Ἀθῆναι, 1981.
3. Τοῦ αὐτοῦ, Κατά Ἀντιχρίστων, Ἀθῆναι, 1984.
4. Γ. Γρατσέα, Ὁ Σταυρός, Ἀνάτυπον, Θ.Η.Ε., Ἀθῆναι, 1967.
5. Ἀ.Δ. Δελήμπαση, Ἡ ἐποχή τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀθῆναι, 1974.
6. Τοῦ αὐτοῦ, Φοβερά καί θαυμαστά ἐρχόμενα γεγονότα, Ἀθῆναι, 1986.
7. Ἀρχιμ. Γεωργίου Δημοπούλου, Πότε θά γίνη ἡ Δευτέρα Παρουσία, Ἀθῆναι, 1986.
8. Ἀ. Θεοδώρου, Ἡ περί Ἀντιχρίστου ἰδέα, ἐν Ἀθήναις, 1970.
9. Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ ὥρα τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀθήνα, 1987.
10. Τοῦ αὐτοῦ, Ψευδοϊππολύτου, «De consummatione Mundi», Ἀνάτυπον, Ἐν Ἀθήναις, 1969.
11. Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Ἀνθίμου, Ἑρμηνεία εἰς τήν Ἱεράν Ἀποκάλυψιν, ἔκδ. Β. 1856. Ρηγοπούλου.
12. Ἰωσήφ Μοναχοῦ, Περί συντελείας καί Ἀντιχρίστου, Ἅγιον Ὄρος, 1987.
13. Ἀρχιμ. Ἐμμανουήλ Καλύβα, Ἡ ἀλήθεια γιά τό «666», Ἀθήνα, 1987.
14. Μητροπ. Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, 666, Ἀθῆναι, 1987.
15. Μητροπ. Καλλινίκου Καρούσου, Ἀντιχιλιαστικά, Ὁ Ἀντίχριστος, Ἀθήνα, 1987.

16. Ἀρχιμ. Ἀρσενίου Κομπούγια, Σημεῖα τῆς Συντελείας τοῦ κόσμου, Ἀθῆναι, 1982.
17. Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Ἀντίχριστος καί οἱ ἀντίχριστοι, Ἀθῆναι, 1984.
18. Ἰ. Κ. Κορναράκη, Ἡ ἐπίδρασις τοῦ θρησκευτικοῦ συμβόλου, κλπ., Θεσσαλονίκη, 1968.
19. + Πρ. Λεοντοπόλεως Σωφρονίου, Εὐστρατιάδου, Ἀποκαλυπτικά, Ὁ ἀριθμός τοῦ θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως, Ἐν «Θεολογία», Τόμος Α΄, τεῦχος Δ΄., Ἀθῆναι, 1923.
20. Τοῦ αὐτοῦ, Ἀποκαλυπτικά, Ἡ ποιητική μορφή τῆς Ἀποκαλύψεως, Ἐν «Θεολογία», τόμος Β΄, Τεῦχος Α΄, Ἐν Ἀθήναις, 1924.
21. Γ. Β. Μαυρομάτη, Χαρεῖτε γιά τήν Δευτέρα Παρουσία, Κατερίνη, 1986.
22. Ἀρχιμ. Νεκταρίου Μουλατσιώτη, Πότε θά γίνη ἡ Δεύτερη Παρουσία τοῦ Κυρίου μας, Ἀθῆναι, 1985.
23. Ἐπισκόπου, Ἰγνατίου Μπριαντσιανίνωφ, Θαύματα καί Σημεῖα, Ἔκδ. Ἱ. Μητροπ. Νικοπόλεως, Πρέβεζα, 1987.
24. Π. Ἰ. Μπρατσιώτου, Ὑπόμνημα εἰς τήν Ἀποκάλυψιν, Ἐν Ἀθήναις, 1950.
25. Μητροπ. Ἀλεξανδρουπόλεως, Ἀνθίμου, Ἐρωτήματα γιά τόν Ἀντίχριστο, γιά τό 666, γιά τόν Ε.Κ.Α.Μ., Ἔκδ. Ἀπ. Διακονίας, 1988.
26. Μάρκου Ἀ. Σιώτου, 666 (χξς΄): Ὁ ἀριθμός τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀντιχρίστου, Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΛΣΙΑ» ἀριθ. 1-3/ 1987.
27. Ἱερομ. Νείλου Σωτηρόπουλου, Ὁ Ἀντίχριστος, Ὁ Ψευδόχριστος κλπ. Ἀθῆναι, 1987.
28. Φράνς Λουκᾶ Τσαγκάρη, Ὁ Κανένας, Λαμία, 1986.
29. Νικολάου Ψαρουδάκη, Ἀντίχριστος, 666, καί Ε.Κ.Α.Μ., Ἀθήνα, 1987.

Πολλά ἀπό τά ἀνωτέρω βιβλία περιέχουν σοβαρά σφάλματα ὅσον ἀφορᾶ τό χάραγμα τοῦ Ἀντιχρίστου. Συνιστῶ τή προσοχήν τῶν ἀναγνωστῶν πρός ἀποφυγήν τῆς πλάνης.

ΠΙΝΑΞ ΕΙΚΟΝΩΝ

σελ.

1. Ἡ καρδία, πού φέρει τά εἴδωλα ἁμαρτιῶν, τά πάθη 23
2. Τό σύστημα συναλλαγῶν μέ τόν Ε.Κ.Α.Μ. καί «666» ἐπί τοῦ μετώπου 68
3. Τύπος ἠλεκτρονικῆς ταυτότητας μέ Ε.Κ.Α.Μ. καί «666» ... 85
4. Ὁ Ἐσταυρωμένος, ἀντίδοτον κατά τοῦ Ἀντιχρίστου καί «666» (ψηφιδωτόν Ἱ. Μ. Δαφνίου 11ου αἰῶνος Μ.Χ.) 99
5. Ἡ Ἀνάστασις Ἰ. Χριστοῦ. (Τοιχογραφία Ἱ. Μ. Βαρλαάμ, 1548 μ.Χ., (Μετέωρα) 115
6. Μηχάνημα, πού τυπώνει ἀοράτως ἀριθμούς 138
7. Ἡ καρδία ἔμψυχος ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος 162
8. Ἡ καρδία-κατοικητήριον δαιμόνων-βδέλυγμα ἐρημώσεως ... 163
9. Ὁ διχασμός τοῦ προσώπου μέ τόν συνδυασμόν σταυροῦ (+) καί χαράγματος «666» 185
10. Ὁ Ἰ. Χριστός συντρίβει τόν Ἀντίχριστον. (Ἀποκ. 19, 11-21 (Τοιχογραφία Τραπέζης Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγ. Ὄρους) 217
11. Ἡ πληγή τῶν ἀκρίδων. (Ἀποκ. 9, 1-11). (Τοιχογραφία Τραπέζης Ἱ. Μ. Δοχειαρίου Ἁγ. Ὄρους) 228
12. Ἡ ληνός τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ. (Ἀποκ. 14, 18-20). (Τοιχογραφία Νάρθηκος Ἱ. Μ. Φιλοθέου Ἁγ. Ὄρους) 247
13. Ἡ σφράγισις ὅλων τῶν ἀψύχων μέ τό «666» 266
14. Ἡ χάραξις τοῦ μετώπου μέ Ε.Κ.Α.Μ. καί «666» καί ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ μέ εἰδικόν μηχάνημα 274
15. Ταυτότητα βραχιόλι χειρός μέ «666» ἀντί γιά ψωμί στά παιδιά τῆς Ἀφρικῆς 286